

הזוהר הקדוש

זוהר באלק

The Holy Zohar

Zohar Balak

With English commentary by Zion Nefesh

Based on Zohar Hasulam, and the teachings of Rabbi Yehuda Halevi Ashlag

DailyZohar 2020 edition

** This is the first and an unedited edition. Please forgive any mistakes and share your comments by email to zion@dailyzohar.com

Future editions may include additional commentaries published on DailyZohar.com.

Copyright © 2020 DailyZohar.com, Zion Nefesh. All rights reserved.

You may share this file with your friends exactly AS IS. No change is allowed. You may print one copy for personal use and study. Reproduction and distribution beyond personal use of this file or parts of it without written permission is prohibited.

1. וַיֵּרָא בָּלֶק בֶּן צְפוּר וְגו'. רבי שמעון אמר, וַיֵּרָא, איזו ראייה ראה? ודאי ראייה ממש ראה במשקוף החכמה, וראה בעיניו. ראה במשקוף החכמה, כמו שכתוב (בראשית כו) וַיִּשְׁקֹף אַבְיִמֶלֶךְ מֶלֶךְ פְּלִשְׁתִּים בְּעַד הַחֲלוֹן. מה זה בעד החלון? כמו שנאמר (שופטים ה) בְּעַד הַחֲלוֹן נִשְׁקָפָה וַתֵּיבֵב אִם סִיסְרָא. (אלא) ודאי חלון החכמה של זנבות שולי הכוכבים, והם חלוני החכמה. ויש חלון אחד שכל החכמה שורה בו, ובו רואה מי שרואה בעקר החכמה. אף כאן וַיֵּרָא בָּלֶק, בחכמתו.

2. בֶּן צְפוּר, כמו שאמרנו. אבל בן צפור ממש, שהרי בשפיו היו בכמה מינים של אותה צפור. לוקח צפור, מכשכש בעשב, מפריח באויר, עושה מעשים ולוחש לחשים, ואותה צפור היתה באה ואותו עשב בפיה, (פורחת באויר) מצפצפת לפניו. ומכניסה בכלוב אחד. מקטר קטרת לפניו, ומודיעה לו כמה דברים. עושה בשפיו, והעוף מצפצף, פורח וטס אצל גלוי עינים ומודיע לו, והוא בא. וכל דבריו באותה צפור היו.

1. (במדבר כ"ב) וַיֵּרָא בָּלֶק בֶּן צְפוּר וְגו'. רבי שמעון אמר, וַיֵּרָא, מאי ראייה זומא. ראייה ודאי ממש זומא במשקופא דזוכמתא, וזומא בעיניו. זומא במשקופא דזוכמתא, כמה דכתיב, (בראשית כו) וַיִּשְׁקֹף אַבְיִמֶלֶךְ מֶלֶךְ פְּלִשְׁתִּים בְּעַד הַחֲלוֹן. מאי בעד החלון. כמה דאת אמר (שופטים ה) בְּעַד הַחֲלוֹן נִשְׁקָפָה וַתֵּיבֵב אִם סִיסְרָא (אלא) (ס"א ודאי) זולון דזוכמתא דזנבי שוליהון דככביא, ואינן זולני דזוכמתא. וזוד זולון אית דכל זוכמתא ביה שריא, ובה זומי מאן דזומי בעקרא דזוכמתא. אוף הקא וַיֵּרָא בָּלֶק, בזוכמתא דיליה.

2. בֶּן צְפוּר, כמה דאמרנו. אבל בן צפור ממש, דהא זרשוי הוו בכמה זנין דההוא צפור, נטיל צפור, מכשכש בעשבא, מפרוז באוירא. עביד עובדין וכוזיש לזוישי, וההוא צפור הוה אתי, וההוא עשבא בפומיה, (ס"א מפרח באוירא) מצפצפא קמיה. ואעיל ליה בכלוב זוד. מקטר קטרתין קמיה, ואיהו אודע ליה כמה מלין. עביד זרשוי, ובצפצפא עופא, ופרוז וטס לגבי גלוי עינים, ואודע ליה. ואיהו אתי. וכל מלוי בההוא צפור הוו.

Proverbs 22:9 "The good of eye -- he is blessed, For he has given of his bread to the poor."

The Holy Ari reveals to us that Moses's root soul came from the good side of "הבל" (Abel, the son of Adam), which is the letter ה, and Balaam came from the bad side, which is the letters בל. They were both connected to the sefira of דעת, Moshe was connected to the side of holiness, and Balaam to the negativity and impurity. They were both prophets.

Balak was a grand magician with a deeper understanding and knowledge of the spiritual system. He knew what needed to be done in order to eliminate the growth of the Israelites and the threat to his position.

He knew that Balaam was at the same level as Moses from the negative side and that he would be the only one that could separate the connection of Moses and the Israelites to the Light from their root. That was by using the power of words. No well-equipped armies and no sophisticated weapons of mass destruction. Few well-selected words by the right person could do the job.

The words come out of the mouth as "הבל", "vapor" of the mouth. The Ari explains that Balaam, with his words and consciousness, wanted to connect Moses and himself together again (as they were in Abel) and let the evil side (Balaam) overcome the good (Moses).

Another connection to the name is in Numbers 23:20 " הנה ברה, לקחתי; וברה, ולא " אַשִּׁיבָנָה", the first letters of the first three words are spelled "הבל", the Holy Ari explains that this was where he wanted to take the good from Moses.

Bringing negativity on Moses would have caused him to disconnect from his higher root of the level of Da'at "דעת". This sefira is actually the result of the connection between Chokmah and Binah (Aba and Ima or Supernal Father and Mother). As a connection to the Light for the whole nation of Yisrael, Balaam and Balak knew that if they were successful, it would have been like a spiritual beheading for the Israelites.

The Torah stories tell a lot about the 'fight' between good and bad. This is our life from the first day when we (Adam) were born in an environment where negativity (the Snake) is always around us.

Our Tikkun is to close all the 'holes' created by our negativity with Light that will protect us when in need of it and keep the Snake from coming in to hurt us.

3. יומא זוד עבד עובדוי, ונטיל ההוא צפור, ופרוז ואזיל ואתעכב, וכל אתא. הוה מצטער בנפשיה. עד דאתא, זומא זוד שלהובא דאשא דטס אבתריה, ואוקיד דרפוי. כדן זומא מוה דזומא, ודזויל מקבמיהו דישראל. מוה שמייה דההוא צפור. ידוע. וכל אינון דמשמשי וידעי לשמשא בההוא צפור, לא ידעין זורשוי, כמיה דהוה ידע בלק.

3. יום אחד עשה מעשיו, ולקח אותה צפור, ופרחה והלכה והתעכבה ולא באה. היה מצטער בנפשו. עד שהגיעה, ראה שלהבת אש אחת טסה אחריה ושורפת בנפיה. אז ראה מה שראה, ופחד מלפני ישראל. מה שמה של אותה צפור? ידוע. וכל אלו שמשמשים וידעים להשתמש בצפור הזו, לא ידעים בשפיה כמו שבלק ידע.

4. וכל זוכמתא דהוה ידע, בההוא צפור הוה ידע. והכי הוה עבד. גזוין קבמיה, וקטיר קטרותא זופי רישיה, וגזוין ואמר. איהו אמר העם, וצפרא אתיב ישראל, איהו אמר מאד, וצפרא אתיב רב. על שום רב עלאה דאזיל בהו. שבעין זמנין

4. וכל החכמה שידע, באותה צפור היה ידע. וכך היה עושה: גזחן לפניה ומקטר קטרות, מכסה ראשו וגזחן ואומר. הוא אומר העם, והצפור משיבה ישראל. הוא אומר מאד, והצפור משיבה רב, על שום הגדול העליון שהולך אתם. שבעים

צַפְצָפוּ דָּא וְדָא. אִיהוּ אָמַר דְּל, וְצַפְרָא אָמַר רַב. כְּדִין דְּזוּיַל, דְּכִתִּיב וַיִּגַּר מוֹאָב בְּפָנַי הָעַם מְאֹד כִּי רַב הוּא, רַב הוּא וְדָאִי.

פְּעָמִים צַפְצָפוּ זֶה וְזֶה. הוּא אָמַר דְּל, וְהַצְפּוֹר אֹמְרַת גְּדוּל. וְאִזּוּ פָּחַד, שְׁכַתוּב וַיִּגַּר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעַם מְאֹד כִּי רַב הוּא. רַב הוּא בְּוֹדָאִי.

5. וּבְיַמֵּי זוֹרְשִׁין (ס"א דקסריא"ל) דְּהַקְסְדִּיא"ל (נ"א דכשדיא"ל) קְדַמְאָה, אֲשֶׁכּוֹזִין, דְּצַפְרָא דָּא הוּוּ עֵבְרִין לִיה בְּוֹמְנִין יְדִיעֵן, מִכְסָּף מְעַרְב בְּדַהֲבָא, רִישָׁא דְדַהֲבָא. פּוּמָא דְכְסָף. גְּדַפוּי מִנְזוּשֵׁת קַלְל מְעַרְב בְּכְסָפָא. גּוּפָא דְדַהֲבָא, נְקוּדִין דְּזוּיַי בְּכְסָף. רַגְלִין דְּדַהֲבָא. וְשׁוּיִין בְּפּוּמָא לִישׁוּן דְּהַהוּא צַפּוֹר יְדוּ"ע.

5. וּבְמֵינֵי הַכְּשָׁפִים (שֶׁל קְסָרִיא"ל) שֶׁל קְסָדִיא"ל (נ"א כְּשָׁדִיא"ל) הָרִאשׁוֹן מְצָאנוּ, שֶׁצַּפּוֹר זֶה הָיוּ עוֹשִׂים לוֹ בְּוֹמְנִים יְדוּעִים מִכְסָּף מְעַרְב בְּזָהָב. רִאשׁ מְזָהָב, פֶּה מִכְסָּף, בְּנָפִים מְנַחֶשֶׁת קַלְל מְעַרְבָת בְּכְסָף, גּוֹף מְזָהָב, נְקוּדוֹת שֶׁל הַנוּצוֹת בְּכְסָף, רַגְלִים מְזָהָב. וְשָׁמַיִם בְּפֶה לְשׁוֹן שֶׁל אוֹתָהּ צַפּוֹר יְדוּ"ע.

Numbers 22:2 “And Balak the son of Zippor saw all that Israel had done to the Amorites.”

Zippor, צפּוֹר, means ‘bird’. The Zohar explains that Balak saw with the eyes of wisdom. He was a great wizard and used to send a bird to spy on places. The bird would come back and reveal to him what was going on in the places.

One day the bird came back late and with burns signs on her wings. Balak saw that the birds lost the ability to connect him to the secrets of the upper levels. He understood that the cause of it came from the Israelites and he became frightened.

Numbers 22:3 “And Moab was in great dread of the people, because they were many. Moab was overcome with fear of the people of Israel.”

When the bird lost its ability so was Balak. That fear drove him to seek means to disconnect the Israelites from their connection to Chokmah, wisdom.

We know from the story of Rabbi Shimon that he left the cave after 12 years with the awesome power of Light. Everything that was not in the frame of holiness was burnt just by his look. His eyes projected pure energy that nothing on a lower level could bare and was immediately transformed to vapor and ashes using the element of fire that cleanses negativity.

Many people keep hanging to some form of physical idols. They help them feel secure in this world but nothing can stand pure Light.

What should we do to keep the Light with us at all times?

6. וְשׁוּיִין לְהַהוּא צַפְרָא בְּזוּלָן זוּד. וּפְתוּזִין כּוּיִן לְקַבֵּל שְׁמַשָּׁא. וּבְלִילֵיא פְתוּזִין כּוּיִן לְסִיְהָרָא. מְקַטְרִין קְטַרְתִּינִין, וְעֵבְרִין זוֹרְשִׁין, וְאוּמָאן לְשְׁמַשָּׁא. וּבְלִילֵיא אוּמָאן לְסִיְהָרָא, (דף קפ"ה ע"א) וְדָא עֵבְרִין שְׁבַעַה יוּמִין. מְכָאן וּלְהַלְאָה,

6. וְשָׁמַיִם אוֹתָהּ צַפּוֹר בְּחֻלּוֹן אָחַד, וּפּוֹתְחִים חֲלוּנוֹת מוֹל הַשְּׁמֶשׁ, וּבְלִילָה פּוֹתְחִים חֲלוּנוֹת לְלַבְנָה, מְקַטְרִים קַטְרַת וְעוֹשִׂים כְּשָׁפִים, וּמְשַׁבְּיעִים אֶת הַשְּׁמֶשׁ, וּבְלִילָה מְשַׁבְּיעִים אֶת הַלְּבָנָה, וְאֵת זֶה עוֹשִׂים שְׁבַעַה יָמִים. מְכָאן וְהַלְאָה אוֹתָהּ

לְשׁוֹן מְכַשְׁכְּשָׁא בְּפִה שֶׁל אוֹתָהּ צְפוּרָה, נִקְדָּיִם אוֹתָהּ לְשׁוֹן בְּמַחַט זֶהָב וְהִיא מְדַבֶּרֶת גְּדוּלוֹת מַעֲצָמָה, וְהַכֵּל הָיָה יוֹדֵעַ בְּלֶק מִצְפוּרָה זוֹ (וּדְאִי). לְכֵן בֶּן צְפוּרָה, וּמְשׁוּם זֶה רָאָה מַה שְּׂאִישׁ אַחֵר לֹא יָכוֹל לְדַעַת וְלֹא יָכוֹל לְרֹאוֹת.

הַהוּא לִישְׁנָא מְכַשְׁכְּשָׁא בְּפוּמָא דְהַהוּא צְפוּרָה, נִקְדָּיִן לְהַהוּא לִישְׁנָא בְּמוּזוּטָא דְדַהֲבָא, וְהִיא בְּמַלְלָא רַבְרָבָן מִנְרַמָּה, וְכֹלָא הוּוּה יוֹדֵעַ בְּלֶק בְּצְפוּרָה דָּא (וּדְאִי). עַל דָּא בֶּן צְפוּרָה, וּבְגִין כֶּךָ זְזָמָא, מַה דְּבַר נֵשׁ אֲזַזְרָא לָא יָכִיל לְבַנְדַּע, וְלָא יָכִיל לְמוּזְמִי. ם

7. כְּתוּב (תהלים no) אָמַר ה' מִבְּשֵׁן אָשִׁיב אָשִׁיב מִמְצֻלוֹת יָם. יֵשׁ לָנוּ לְשִׁים לֵב לְאַמוּנַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁבֶל דְּבָרָיו דְּבָרֵי אֱמֶת וְאַמוּנָה רַבָּה. שְׂבִינִין שְׂאוֹמֵר דְּבַר, הַפֵּל נַעֲשֶׂה. וְזֶה הָאִישׁ דּוֹחֵק הַלֵּב, וְאוֹמֵר: לְכַמָּה שָׁנִים וּלְכַמָּה זְמַנִּים יִשְׁתַּלֵּם זֶה, שְׂהוּא כֶּךָ. כְּפִי גְדַלְתּוֹ, שֶׁבֶל הָעוֹלָמוֹת מְלֵאִים כְּבוֹדוֹ, כֶּךָ זֶה. דְּבָרָיו אָדָם קָטָן, וְכֵל דְּבָרָיו חָס לְפִי שְׂעָה, כֶּךָ הוּא לְפִי שְׂעָה. אֲבָל בְּתַשׁוּבָה וּבִבְקֻשָּׁה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וּבְדַמְעוֹת רַבּוֹת, הוּא קְדוּשׁ גְּדוֹל וְעֲלִיּוֹן עַל כָּל הָעוֹלָם, מְזַהֵר אוּרוֹ, וּמְקַמֵּט קַדְשָׁתוֹ לְאָדָם לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ.

7. כְּתוּב (תהלים no) אָמַר יי מִבְּשֵׁן אָשִׁיב אָשִׁיב מִמְצֻלוֹת יָם. אִית לָן לְשׁוּאָה לְבָא לְמַהִימְנוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכָל מַלְוֵי מַלְוֵי קְשׁוּטָא, וּמַהִימְנוּתָא סְגִיא. דְּכִיּוֹן דְּמַלְוָה אָמַר, כֹּלָא אַתְעֵבִיד, וְדָא בַר נֵשׁ דְּזוּזִיק לְבָא, וְאָמַר לְכַמָּה שָׁנִין, וּלְכַמָּה זְמַנִּין יִשְׁתַּלֵּם דָּא, דְּאִיהוּ כֶּךָ. כְּפוּם רַבְרָבָנוּ דִּילִיָּה, דְּכָל עֲלָמִין מַלְוֵי יִקְרִיָּה, הִכִּי הוּא. מַלְוֵי בַר נֵשׁ זְעִיר, וְכָל מַלְוֵי אִינוּן לְפוּם שְׂעֵתָא, הִכִּי הוּא לְפוּם שְׂעֵתָא. אֲבָל בְּתַשׁוּבָתָא, וּבְעוּתָא, וּבְעוּבְדִין טְבִין, וּבְדַמְעִין סְגִיאִין, אִיהוּ קְדִישָׁא רַב וְעֲלָאָה עַל כָּל עֲלָמָא, אֲזַהִיר זְהוּרִיָּה, וְקַמֵּיט קְדוּשְׁתִּיָּה, לְגַבִּיָּה דְּבַר נֵשׁ, לְמַעַבְדַּ רְעוּתִיָּה.

The Zohar tells us that when God says something it is done immediately. Our life and actions are measured by time. Whatever we do must go through the limitation of time. There's always a time gap between words and manifestation. This is so for our benefit because of the desire for the self that is installed in every one of us. To understand the benefit of time for us, imagine a person who wishes death on another person. If it was a sudden death there would be no going back. But the aspect of time in this world is mercy. It allows us to make a correction and take back the potential negativity that we have created.

The Zohar reveals to us that when a person is in repentance, prays, acts positively and cries to cleanse his negativity then he is considered holy. God then bestows from his own holiness to the person to fulfill his wishes.

Lesson: Even if we have a dark past, we can recover from it by transforming our hearts and actions. When the pain of the impurities we carry brings us to true and heartfelt tears, we can reach a higher level of cleansing with the support of God.

8. אמר ה'. לעתיד לבא עתיד הקדוש ברנף הוא להתעורר ולהשיב מבשן כל אותם שהרגום חיות השדה ואכלו אותם. משום שיש בעולם (אף פאן מלך הבשן) מקום מושב של כל חיות גדולות והרים רמים וגדולים ונסתרים אלו באלו, ועוד המדבר התקיף שם, הוא עוג, (בין) ערודי המדבר הנה, ומצוי שם כחו, משום שהיה מלך הבשן, שכל מלכי העולם לא יכלו לערף נגדו קרב בגלל חזק הבשן, ובא משה וערף נגדו קרב.

9. סיחון – סיח במדבר הנה סיחון, ובטחון מואב הנה עליו, (במדבר כא) פי ארנון גבול מואב בין מואב ובין האמרי. בא וראה, בשעה שהחריבו ישראל עיר סיחון, העבר ברוז במלכות השמים: התכנסו גברים ששולטים על שאר עמים, ותראו איך מלכות האמרי תחרב במלכות.

10. באותה שעה כל אותם שליטים שהיו ממנים על שבעה עממים התכנסו, ורצו להחזיר מלכות לישראל. בין שראו עצמת משה, חזרו לאחור. זהו שכתוב (שם) על פן יאמרו המושלים באו חשבון. אותם שליטים הממנים עליהם שהתכנסו ואמרו באו חשבון, מי הוא זה שהחריבה? תבנה ותבונן בבתחלה, ותחזיר מלכות לישראל.

8. אמר יי, לזמנא דאתי, זמין קודשא בריה הוא לאתערא וכלאתבא מבשן, כל אינון דקטלו לון זזיות ברא ואכלו לון. בגין דאית בעלמא (o"א אוף הכא מלך הבשן) אתר מותבא, דכל זזיון רברבן, וטורין רמאין וסגיאין, וטמירין אלין באלין. וערוד מדברא תקיפא תמן, איהו עוג (בין) ערודי המדברא הנה, ושכיון תמן תוקפא דיליה, בגין דהנה מלך הבשן, דכל מלכי עלמא, לא יכלין לאגזוא קרבא ביה, בגין תוקפא דבשן. ואתא משה, ואגזו ביה קרבא.

9. סיחון: סיחוןא דמדברא הנה סיחון. ורוזענו דמואב עליה הנה. פי ארנון גבול מואב בין מואב ובין האמורי. תא זזי, בשעתא דזרובו ישראל קרתא דסיחון, פרוזא אתערב במלכו דשמיא, אתכנשו גברין שלטנין על שאר עמין, ותזמוון מלכו דאמוראה היר אתזורב במלכו.

10. בההיא שעתא, כל אינון שלטנין דהוו מוננין על שבע עממין אתכנשו, ובעו לאהדרא מלכו ליושנה. פיון דזובו תקפא דמשה, אהדרו לאזורא. הדיא הוא דכתיב, (במדבר כא) על פן יאמרו המושלים באו חשבון, אינון שלטונין מוננין עליהו דאתכנשו, והוו אמרי באו חשבון, מאן הוא דין דזורב לה. תבנה ותכונן כדפקדמיתא, ותהדר מלכו ליושנה.

Moses sent peaceful messengers to Sihon, the king of the Amorites, asking for permission to pass through their land on their way to the Promised Land. Sihon didn't allow them and dared to gather his people and go to war against the Israelites. The Israelites won the war and took over their land. Immediately after, another powerful king, Og, the king of Bashan came out to fight the Israelites but their end was the same as Amorites'. Og was a giant that only Moses could kill him with the help of God.

The above story is in Numbers 21. In Deuteronomy 2 Moses repeats the story of Sihon and Og to remind the Israelites that God gave them the power to overcome two powerful nations:

Numbers 21:34 “ ויאמר יהוה אל-משה, אל-תירא אתו--כי בידך נתתי אתו ואת-כל-עמו, ואת-ארצו; “
 “But YHVH said to Moses: “Do not fear him, for I have given him into your hand, and all his people, and his land. And you shall do to him as you did to Sihon king of the Amorites, who lived at Heshbon.”

This story is found in the portion of Chukat. The portion of Balak that follows Chukat tells us the story of the failure of the Israelites. If it wasn't for Pinchas, they would have lost God's support.

Read the stories and the portion of Balak. In the next DZ, I will explain why God supported us against mighty enemies but not against the Midianite women that caused the death of twenty-four thousand people.

11. כִּד זָוְמוּ גְבוּרְתָא דְּמִשָּׁה, וְשִׁלְהוּבָא דְּמִלְכֻוּ, אָמְרוּ כִּי אֵשׁ יֵצְאָה מִזֹּשֶׁבֶן לְהִבָּה מִקְרִית סִיזוּן. כִּיּוֹן דְּכִתִּיב מִזֹּשֶׁבֶן, אָמְרֵי מִקְרִית סִיזוּן. דְּהָא קְרִית סִיזוּן זֹשֶׁבֶן הָיָה, דְּכִתִּיב כִּי זֹשֶׁבֶן עִיר סִיזוּן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי.

11. בְּשָׂרְאוּ גְבוּרַת מֹשֶׁה וְשִׁלְהֶבֶת הַמְּלָכוֹת, אָמְרוּ, כִּי אֵשׁ יֵצְאָה מִחֻשְׁבֹּן לְהִבָּה מִקְרִית סִיחֹן. כִּיּוֹן שְׁכָתוּב מִחֻשְׁבֹּן, לָמָּה מִקְרִית סִיחֹן, שְׁחָרֵי קְרִית סִיחֹן הֵיטָה חֻשְׁבֹּן, שְׁכָתוּב כִּי חֻשְׁבֹּן עִיר סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי?

12. אֲלָא, שִׁלְהוּבָא דְּמִלְכָּא שְׂמִיָּא זָפְקָ, וְזוּרִיב כָּלָא. בְּשַׁעֲתָא דְּאֵינוֹן אֲמַרִין תִּבְנָה וְתִכְוֹנִין עִיר סִיזוּן סְתָם, וְכֹא אָמְרוּ זֹשֶׁבֶן, דְּזֹשִׁיבוּ דְּבִגִין כֶּף יתְבַנִּי לְמוֹתָבָא דְּאֲמוֹרָאָה, כְּדִין אֲתִיבוּ וְאָמְרוּ, לָא יִכְיִלְנָא. מֵאִי טַעְמָא. בִּגִין דְּכָל אַרְזוּן וְשִׁבְלִין אֲסַתְתְּמוּ בְּתַקְפָּא דְּרַב עַלְמָה דְּלֵהוּן. אִי זְהִיר וְגִימָא וְנִדְכָר זֹשֶׁבֶן דְּתִבְנָה, הָא אֵשׁ יֵצְאָה מִזֹּשֶׁבֶן. אִי זְהִיר וְגִימָא (סְתָם) קְרִית סִיזוּן, הָא לְהִבָּה יֵצְאָה מִקְרִית סִיזוּן וְדֵאִי. כִּיּוֹן דְּהֵיאָה שִׁלְהוּבָא דְּאֵשָׁא שְׂרִיא תִמְן עֵלְהָ, לִית מֵאֵן דְּיִכֹּל לָהּ לֹאֲהֲדָרָא לָהּ לְיוֹשְׁנָהּ, דְּהָא מִכָּל סְטָרִין לִית כֵּן רֵשׁוּ.

12. אֲלָא, שִׁלְהֶבֶת דְּמִלְכָּא שְׂמִיָּא זָפְקָ, וְזוּרִיב כָּלָא. בְּשַׁעֲתָא דְּאֵינוֹן אֲמַרִין תִּבְנָה וְתִכְוֹנִין עִיר סִיחֹן וְתִכְוֹנִין עִיר סִיחֹן סְתָם, וְכֹא אָמְרוּ חֻשְׁבֹּן, שְׁחָשְׁבוּ שְׁבַגְלָל זֶה תִּבְנָה לְמוֹשֶׁבֶת הָאֲמֹרִי, אִזְּ הַשִּׁיבוּ וְאָמְרוּ לֹא יִכְיִלִים. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁכָל הַדְּרָכִים וְהַשְּׂבִילִים נִסְתְּמוּ בַּעֲצַמַת הַגְּדוּל הָעֲלוּן שְׁלָהֶם. אִם נִחְזֵר וְנֹאמֵר וְנִזְכָּר חֻשְׁבֹּן שְׁתִּבְנָה, הֲרֵי אֵשׁ יֵצְאָה מִחֻשְׁבֹּן. אִם נִחְזֵר וְנֹאמֵר (סְתָם) קְרִית סִיחֹן, הֲרֵי לְהִבָּה יֵצְאָה מִקְרִית סִיחֹן וְדֵאִי. כִּיּוֹן שְׁאוּתָהּ שִׁלְהֶבֶת אֵשׁ שְׂרִיתָה שָׁם עֲלֶיהָ, אִין מִי שְׂיִכּוּל לָהּ לְהַחְזִירָהּ מִיֹּשְׁנָהּ, שְׁחָרֵי מִכָּל הַצְּדָדִים אִין לָנוּ רֵשׁוֹת.

13. מִכָּאֵן וְכִלְכֵּלָהּ אוֹי כֶּף מוֹאָב, דְּהָא הָהוּא דְּהָיָה מִגֵּן עֲלָהּ, אֲתִבֵּר. וּבִגִין כֶּף מוֹאָב כִּיּוֹן דְּזוּבוּ

13. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה – אוֹי לָךְ מוֹאָב, שְׁחָרֵי אוֹתוֹ שְׁהִגֵּן עֲלֶיךָ נִשְׁבֵּר. וּמִשּׁוּם זֶה, כִּיּוֹן שְׂרָאָה מוֹאָב שְׁמַגְנֵנוּ נִשְׁבֵּר, אִזְּ וְיִגַּר מוֹאָב

דָּמְנָן דְּלִהוֹן אֲתֵבֵר, כְּדִין וְיָזַר מוֹאֵב מִפְּנֵי הָעָם מִפְּנֵי הָעָם מֵאֵד. מָה זֶה מְאֹד? יוֹתֵר מֵאֵד. מֵאֵי מְאֹד, יִתִּיר מִמוֹתָא. מֵהֶמֶת.

Sihon came to attack Israel and lost most of his land. Og made war against the Israelites and lost everything.

Numbers 21:35 “וַיָּכּוּ אֹתוֹ וְאֶת-בָּנָיו וְאֶת-כָּל-עַמּוֹ, עַד-בְּלַתִּי הַשָּׂאִיר-לוֹ שְׂרִיד; וַיִּירָשׁוּ, אֶת-אֶרְצוֹ”
“So they killed him and his sons and all his people, until there was no remnant left him; and they possessed his land.”

Balak was a wise man. He saw all that the Israelites did to those who came against them and feared the Israelites. He knew that he cannot beat them on the physical level so he decided to use spiritual forces to stop the Israelites. He called Balaam to do the job as we studied in previous DZ. The plan was to disconnect the Israelites from the Tree of Life by using a curse. Balaam was on the level of the Sefira of Da'at of the impure system. He was a good choice for Balak to go against Moses that is Da'at of the pure system.

Balaam couldn't curse the Israelites because their camps were protected by the Holy Tabernacle and the way they arranged the camps around it.

The only available option to hurt the Israelites on a spiritual level was through the level of Yessod. Yessod is where the Light from the upper 8 Sefirot gathered together and delivered to Malchut. In the body, Yessod is the aspect of the sexual organs. Balak sent the most beautiful women to tempt Moses with sex. If his plan were to succeed, Moses would have dropped from his level of Da'at to Yessod and drained his energy to the Malchut of the other side. That would have destroyed the entire connection of the Israelites to the Tree of Life and as a result, the entire world would have collapsed because if there are no Israelites and Torah to draw Light to the world, the world cannot exist.

The Midianite women saw Zimri, the head of the tribe of Shimon who was a handsome and charismatic person and mistook him for Moses and the damage was not catastrophic.

Because of the individual interaction God didn't interfere. They came against one individual. In that case, the system of God couldn't do anything for him. Zimri didn't even ask for help. He had to make a choice between good and bad but he fell into the hands and magic of the women. He died and with him 24 thousands of his people.

Lesson: The world is governed by God's major plan and it cannot be changed. On the individual level, we have to make a choice and decide to be on the winning side or the losing side. By 'winning' I mean Final Redemption and Immortality.

14. כִּי רַב הוּא. דְּהָא כְּדִין אִיהוּ הָוָה רַב, וְרַב הָוָה זְעִיר, דְּכִתִּיב (עוֹבְדִיָּה א) הִנֵּה קָטָן נִתְתִּיף בְּגוֹיִם. וְיִשְׂרָאֵל הָוָה גְּדוֹל בְּמָקוֹם שֶׁל עָשׂוּ, שְׂבָתוֹב בּוֹ וְרַב. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁרָאוּ שֶׁשָּׁלְטוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּהָא כְּדִין אִיהוּ הָוָה רַב, וְרַב הָוָה זְעִיר, דְּכִתִּיב (עוֹבְדִיָּה א) הִנֵּה קָטָן נִתְתִּיף בְּגוֹיִם. וְיִשְׂרָאֵל הָוָה גְּדוֹל בְּמָקוֹם שֶׁל עָשׂוּ, שְׂבָתוֹב בּוֹ וְרַב. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁרָאוּ שֶׁשָּׁלְטוֹן יִשְׂרָאֵל, עֵילָא וְתַתָּא. דְּכִתִּיב אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׂרָאֵל

למעלה ולמטה, שכתוב את כל אשר עשה ישראל לאמרי. אשר עשה ישראל היה צריך לו לכתב, מה זה את כל? לרבות מעלה ומטה. מעלה, שאפלו משליטיהם הגדולים והשליטים שלמעלה, ואפלו משליטיהם הגדולים והשליטים שלמטה. ולכן את כל אשר עשה. ולכן כי רב הוא, במקום שגדול בכור קדוש, שכתוב (שמות ד) בני בכרי ישראל.

לאמורי. אשר עשה ישראל מבעי ליה, מאי את כל. לאסגאה עילא ותתא, עילא, האפילו משלטניהון רברבין ושלטנין דלעילא. ואפילו משלטניהון רברבין ושלטנין דלתתא. ועל דא את כל אשר עשה. ועל דא כי רב הוא, באתר דרב בוכרא קדישא, דכתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל.

15. ואם תאמר שהקדוש ברוך הוא רצה כך ולא מן הדין – בא וראה. עשו קלפה היה וצד אחר היה. בין שיצאה קלפה והעברה, הרי הממ מצוי (שפחה), ערלה ראשונה עומדת בחוץ. ברית היא (גדולה ועליונה) ונכבדה מהכל, והיא מתגלה אחר כך.

15. ואי תימא דקודשא בריך הוא בעא הכי ולא מן דינא. תא זוזי, עשו קליפה הוה, וסטרא אזורא הוה. כיון (דף קפ"ה ע"ב) דנפק קליפה ואתעבר, הא מוזא שכיזא (שפחה), ערלה קדמאה קאי לבר. ברית איהו (ס"א רב ועלאה) יקרא מכלא, ואיהו אתגלי לבתר.

We learned previously that when people had sexual relationships with women from the other side they created spiritual corruption on the level of Yessod, and that brought death to them.

Exodus 4:22 “ואמרת, אל-פרעה: כה אמר יהוה, בני בכרי ישראל” “Then you shall say to Pharaoh, “Thus says YHVH, Israel is my firstborn son,”

God sends Moses to tell Pharaoh that Israel is his firstborn son.

We know that Esau was born before Jacob. Jacob was later called Israel. He was the father of the twelve tribes and because of his name, we are all called Israelites.

The Zohar explains that Esau was a Klipah and from the other side. The word Klipah means ‘shell’, like the shell of a fruit that always comes before the fruit. Esau came first and is the aspect of the foreskin. Jacob came after and is the aspect of the head of the penis that delivers the Light.

Even though Esau came out first, he was a Klipah and couldn’t be considered as the firstborn.

The verse above is the first mission given to Moses. Before even asking Pharaoh to let the Israelites go, he needed to tell him ‘Israel is my firstborn son’.

That means that the Israelites carry the Light and no Klipah can stop them from coming out.

Lesson: Before the Light can be revealed, we need to break the Klipah that blocks it. The Klipah is ‘thicker’ at the beginning but as the Light inside (fruit) grows, the Klipah gets thinner. Our life is a process of overcoming challenges that come from the Klipah. We need to use the Light to break through it.

Attaching ourselves to the Klipah may give us comfortable feelings because there are no challenges. But sooner or later the little Light inside will be lost and the Klipah will get dried out and gone, not before we lose everything. Embrace your challenges because they conceal the Light that you need.

16. ויאמר מואב אל זקני מדן עתה ילחכו וגו'. רבי חייא פתח, (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עמד לפני מלאך ה' וגו'. כמה יש לו לאדם לשמר דרכיו בעולם הזה וללכת בדרך אמת, משום שכל מעשי האדם בתובים לפני המלך ורשומים לפניו, וכלם במנין. שומרי השערים עומדים ומעידים, עומדים ותובעים דינים צודקים. והדן עומד לקבל עדות, ואותם שטוענים טענות מרחשים, ולא יודעים אם ילכו מימין, אם ישמאלו משמאל.

16. (במדבר כ"ב) ויאמר מואב אל זקני מדן עתה ילחכו וגו'. רבי חייא פתח, (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך ה' וגו'. כמה אית ליה לבר נש, לאסתמרא אורוזוי בהאי עלמא, ולמהר בארוז קשוט. בגין דכל עובדוי דבר נש כתיבין קמי מלכא, ורשיבין קביה, וכלהו במנינא. גטורי תרעי קייבין וסהדין, קיימי ותבעי דינא תריסין. ודיינא קיימא לקבלא סהדותא, ואינן דטענו טענתא מרוזשין, ולא ידיע אי יהכון מימינא, ואם ישמאלון משמאלא.

17. שהרי בשרוחות בני אדם יוצאות מהעולם הזה, כמה הם מקטרגים שעומדים לפניהם, והכרוזים יוצאים הן לטוב הן לרע, כפי מה שיוצא מהדין. ששנינו, בכמה דינים נדון האדם בעולם הזה, בין בחייו בין אחר כך, שהרי כל דבריו הם בדין, והקדוש ברוך הוא תמיד ברחמנות ורחמיו על הכל, ולא רוצה לדון בני אדם כפי מעשיהם. שכתב אמר דוד, (תהלים קל) אם עונות תשמר יה אדני מי יעמד. כאן יש להסתכל, כיון שאמר אם עונות תשמר יה, למה ה' (אדני)?

17. דהא כד רוזוי בני נשא נפקי מהאי עלמא, כמה אינן מקטרגין דקייבין קבייהו, וכרוזין נפקין הן לטב הן לביש, כפום ביה דנפיק מן דינא. דתניא, בכמה דינין אתדן בר נש בהאי עלמא, בין בזייווי, בין לבתרי. דהא כל מלוי בדינא אינן. וקודשא בריך הוא תדיר ברוזמנו, ורוזמוי על כלל, ולא בעי לדיינא בני נשא כפום עובדיהון, דהכי אמר דוד, (תהלים קל) אם עונות תשמר יה מי יעמוד. הכא אית לאסתכלא, כיון דאמר אם עונות תשמר יה, אמאי יי (ד"א אדני).

”ויראני את-יהושע הכהן הגדול, עמד, לפני מלאך יהוה; והשטן עמד על-ימינו, לשתנו” Zechariah 3:1
 “Then he showed me Joshua the high priest standing before the angel of YHVH, and Satan standing at his right hand to accuse him.”

Rabbi Chiya opened and said that a man should watch his ways in this world and walk in the path of truth. All the actions of a person are written before the Holy King and registered before him, nothing is missed. The gatekeepers stand, testify, and request justice. The judge listens to those who bring claims for their favor but they don't know if they will send to the right or the left.

The right is the aspect of receiving benefits for their work in this world. The left is the aspect of going to the process of cleansing and continued correction.

When the souls leave this world all advocates and prosecutors are ready to present the good and the bad for each soul.

Everything is counted, words and actions, including judgments a person went through in this world.

The Zohar reveals that the judgments and good we receive in this world are counted in the process of justice the soul goes through when leaving this world. It's very important for us to cleanse any negativity we did in this world before leaving it. Any pain should be accepted as a cleansing/payment process to remove any blemish from the soul.

All the good that we have in this world is just a tool to help our soul becomes better. Those who have great wealth and influence are judged for the way they used it. Every gift we have in this world is temporary and an opportunity to do good with it.

The sages tell us that a reward for doing a Mitzvah is another Mitzvah. That means that the good we receive in this world is just an opportunity to do more good and reveal greater Light.

18. אָלֵא, תִּלְתֵּי דְרֵגִין דְּרוּזְמֵי אֲדָכֵר דְּיֹד הָכָא. אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמֹר יְהִי, אִם זֹוּבִין סִגְיָאוּ, עַד דְּסִלְקִין לְעִילָא לְגַבֵּי אַבָּא וְאַמָּא, הָא יִי (ד"א אֲדַנִּי) דְּאִיהוּ רוּזְמֵי. וְאִי שְׂמָא דָּא, אָף עַל גַּב דְּאִיהוּ רוּזְמֵי, יִתְעַר בְּדִינָא וְכָל דְּרֵגִין אֶסְתִּימוּ בְּדִינָא, דְּרֵגָא וְזָדָא אֵית דְּנִהְדָּר לְגַבֵּיהֵי, דְּכָל אֶסְוֹתֵין בְּיַגְיָה נְפָקִין, אִיהוּ יִזוּס עֲכָן, וּבִמָּן אִיהוּ בִּי. בִּי יַעֲמוּד וְדָאֵי. בִּי יִרְפָּא לָךְ. (כמה דאת אמר (איכה ב) כי גדול כים שברך מי ירפא לך) וְעַל דָּא יְהִי יִי (ד"א אֲדַנִּי) אִי אֶלִּין שְׂמֵהֶן יִסְתַּבּוּן בִּינָן, בִּי יַעֲמוּד, דְּכָל אֲרוּזִין דְּתִיבְתָא פְתִיזוּן בְּיַגְיָה.

18. אָלֵא, שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת רַחֲמִים הַזְּכִיר כָּאן דָּוָד. אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמֹר יְהִי, אִם רַבִּים הָעֲוֹנוֹת עַד שְׁעוּלִים לְמַעְלָה לְאַבָּא וְאַמָּא, הֲרִי ה' (אֲדַנִּי), שֶׁהוּא רַחֲמִים וְאִם שֵׁם זֶה, אָף עַל גַּב שֶׁהוּא רַחֲמִים, יִתְעוֹרֵר בְּדִין וְכָל הַדְּרָגוֹת נִסְתַּמּוּ בְּדִין – דְּרָגָה אַחַת יֵשׁ לְחֹזֵר אֵלֶיָּה, שֶׁכָּל הַרְפוּאוֹת יוֹצְאוֹת מִמֶּנָּה, הֵיא תְחוּס עֲלֵינוּ. וּמִי הֵיא? מִי. מ"י תַעֲמוֹד בְּיַדָּאֵי. מ"י יִרְפָּא לָךְ. (כמו שְׂנַאֲמַר (איכה ב) כי גדול כים שברך מי ירפא לך) וְלִכֵּן יְהִי ה' (אֲדַנִּי). אִם הַשְּׂמוֹת הִלְלוּ יִסְתַּתְּמוּ מֵאַתְנָנוּ, מ"י יַעֲמוֹד, שֶׁכָּל דְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה פְתוּחִים מִמֶּנָּה.

19. תָּא זֹוּי, יְהוּשַׁע בֶּן יְהוֹעָזֵק צְדִיק גְּמוּר הוּא, גְּבָרָא דְהוּא עָאֵל לְפָנֵי לְפָנִים, דְּעִיִּילוּהוּ לְמִתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא. אֶתְכַנְשׁוּ כָּל בְּנֵי מִתִּיבְתָא תַבְּנָן, לְעֵינָא בְּדִינָה. וְכָךְ אֲרוּזֵי דְהֵהוּא מִתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא, כַּד עִיִּילֵי לִיה לְדִינָא, כְּרוּזָא נְפִיק וְאַכְרִיז, כָּל בְּנֵי מִתִּיבְתָא עוֹלוּ לְאֲדָרָא טְבִירָא, וּבִי דִינָא מִתְכַנְשִׁי.

19. בֵּא וְרָאָה, יְהוֹשַׁע בֶּן יְהוֹעָזֵק הָיָה צְדִיק גְּמוּר, גְּבַר שֶׁהָיָה נִכְנָס לְפָנֵי וְלִפְנֵים, שֶׁהִכְנִיסוּהוּ לִישִׁיבַת הַרְקִיעַ. הַתְּכַנְסוּ כָּל בְּנֵי הַיְשִׁיבָה שֵׁם לְעֵין בְּדִינָו. וְכַךְ דְּרָכֵי אוֹתָהּ יִשִּׁיבַת הַרְקִיעַ: כְּשֶׁמְכַנְסִים אוֹתוֹ לְדִין, הַכְּרוּז יוֹצֵא וּמְכַרִּיז: כָּל בְּנֵי הַיְשִׁיבָה הִכְנְסוּ לְגֶרֶן הַנְּעֻלָּם. וּבֵית הַדִּין מִתְכַנְּס.

Psalms 130:2 “Lord, hear my voice! Let Your ears be attentive To the voice of my pleas for mercy.”

Psalms 130:3 “אם-עונות תשמר-יה-- אֲדֹנִי, מִי יַעֲמֵד” “If YH--(יה) kept a record of our sins, O Lord (ADNY אֲדֹנִי), who (מי) could ever stand?”

Psalms 130:7 “O Israel, hope in YHVH; For with YHVH there is loving-kindness (Chessed), And with Him is abundant redemption.”

In Psalms 130 King David prays to God and humbles himself and pleads for mercy before the ‘judge’. The Zohar reveals that King David mentioned three levels of mercy.

‘YH’ יה - The upper sefirot of Chochmah, Father and Binah, Mother. If there are too many sins they reach the level of Father and Mother. The next level ‘ADNY’ אֲדֹנִי that is also mercy, awakens with judgment. It will block the other levels with judgments. Only the level of ‘MY’ מי (‘who’), which is Binah, can ‘stand’ for the person and bring remedy and mercy.

Lamentation 2:13 “מִה-אֶעֱיֹדךָ מִה אֲדַמָּה-לָךְ, הֲבַת יְרוּשָׁלַם--מִה אֲשׁוּה-לָךְ וְאֶנְחַמְךָ, בְּתוֹלַת בַּת-” “How shall I admonish you? To what shall I compare you, O daughter of Jerusalem (Malchut)? To what shall I liken you as I comfort you, O virgin daughter of Zion (Malchut of Yessod of Zeir Anpin)? For your ruin is as vast as the sea; Who can heal you?”

‘מי’ is numerically 50 and represents Binah. ‘Who’ מי, is a word that begins a question but at the same time reveals the answer because the energy of the entire existence comes to the world from Binah. It’s the life force that comes with the Torah on Shabbat and through the study of the Zohar.

The Zohar helps us know ‘Who’ can heal us.

20. וְאוֹתָהּ רוּחַ הָאִישׁ עוֹלָה עַל יְדֵי שְׁנֵי מִמְנַיִם. בֵּין שְׁנֵיכֶם, קָרַב אֶל עַמּוּד אֶחָד שֶׁל שְׁלֹהֶבֶת לוֹהֶטֶת שְׁעוּמֶדֶת שָׁם, וּמִתְגַּלֵּם בְּרוּחַ הָאִוִּיר שֶׁנוֹשֵׁב בְּאוֹתוֹ עַמּוּד. וְכַמָּה הֵם שְׁמַעְלִים אוֹתָם לְשָׁם, מִשּׁוּם שֶׁכָּל אוֹתָם שְׁמֵשֶׁת־דָּלִים בְּתוֹרָה וּמִחֻדָּשִׁים בְּהַ חֲדוּשִׁים, מִיָּד נִכְתָּבִים הַדְּבָרִים אֶל בְּנֵי הַיְשִׁיבָה, וְאִז כָּל בְּנֵי הַיְשִׁיבָה בָּאִים לְרֹאוֹתוֹ. אוֹתָם שְׁנֵי מִמְנַיִם יוֹצֵאִים, וּמַעֲלִים אוֹתוֹ לְאוֹתָהּ יְשִׁיבַת הַרְקִיעַ. מִיָּד מִתְקָרֵב אֶל אוֹתוֹ עַמּוּד שְׁמֵתִגְלֵם שָׁם.

20. וְהָהוּא רוּחוֹא דְבַר נֶשֶׁ סִלְקָא עַל יְדֵי דְהַתְרֵי מְמַנְן, כִּינן דְעָאֵל, קָרִיב לְגַבִּי זוּד עַמּוּדָא דְשְׁלֹהֶבֶת מְלַחְטָא דְקִיָּמָא תַמְנָן, ם וְאֲגָלִים בְּרוּזָא דְאִוִּירָא דְנִשְׁיֵב בְּהָהוּא עַמּוּדָא, וְכַמָּה אֵינָן דְסִלְקִין לֹון תַמְנָן. ם. בְּגִין דְכָל אֵינָן דְמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵייתָא, וּבְמוֹדֵשִׁי בְּהַ זוּדֵיִשִׁין, מִיָּד אֶכְתוּב לְגַבִּי בְּנֵי ם מְתִיבְתָא אֵינָן מְלִין, כְּדִין כָּל אֵינָן בְּנֵי מְתִיבְתָא אֶתְאֵן לְמוֹזְבִי לִיהַ. אֵינָן תְּרִין מְמַנְן נְפִקִין, וְסִלְקִין לִיהַ לְהָהוּא מְתִיבְתָא דְרִקִיעָא, מִיָּד קָרִיב לְגַבִּי הָהוּא עַמּוּדָא, דְאֲגָלִים תַמְנָן.

21. נִכְנַס לִישִׁיבָה וְרוֹאִים אוֹתוֹ. אִם הַדְּבָר כְּרֹאִי – זְכָאִי הוּא, כְּמָה עֶטְרוֹת נוֹצְעוֹת מְעֶטְרִים אוֹתוֹ כָּל בְּנֵי הַיְשִׁיבָה. וְאִם דְבַר אַחַר הָיָה – אוֹי לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה!

21. עָאֵל לְמְתִיבְתָא, וְזוּמָאן לִיהַ. אִי מְלַח כְּדָקָא יֵאוֹת זְכָאֵה אִיהוּ, כְּמָה עֶטְרִין מְנַעֲצָן, מְעֶטְרִין לִיהַ כָּל בְּנֵי מְתִיבְתָא. וְאִי מְלַח אֲזוּרָא הָוָה, וְוִי

לִיָּה לְהֵהוּא כְּסוּפָא, וְזוּיָן לִיָּה לְבָר, וְקָאִים גּוֹ
 עֲמוּדָא, עַד דְּעֵיִלִּי לִיָּה לְדִינָא, רּוּזְמָנָא לְשִׁיבָן.

22. וְאֵית אֲזוּרָנִין דְּסַלְקִין לֹון תַּמָּן, כִּד קוּדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא בְּפִלְגֵינָא בְּבִנֵי מְתִיבְתָא, וְאֲמַרִי מֵאָן
 מוּכּוּז, הָא פְּלוּנֵי דְּאוּכּוּז מְלָה. כְּדִין סַלְקִין לִיָּה
 תַּמָּן, וְאוּכּוּז הֵהוּא מְלָה בֵּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 וּבֵין בְּנֵי מְתִיבְתָא. וְאֵית אֲזוּרָנִין דְּסַלְקִין לֹון תַּמָּן
 לְדִינָא, וְדִינֵין לִיָּה תַּמָּן, לְבָרָא לֹון, וְלְבָנָא לֹון.

22. וְיֵשׁ אַחֲרִים שְׂמַעְלִים אוֹתָם לְשָׁם
 כְּשֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמַחְלֶקֶת עִם בְּנֵי
 הַיְשִׁיבָה, וְאוֹמְרִים מִי מוֹכִיחַ? הֲרֵי פְּלוּנֵי
 הוֹכִיחַ הַדְּבָר. אִזּוּ מַעְלִים אוֹתוֹ לְשָׁם,
 וּמוֹכִיחַ אוֹתוֹ הַדְּבָר בֵּין הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 וּבֵין בְּנֵי הַיְשִׁיבָה. וְיֵשׁ אַחֲרִים שְׂמַעְלִים
 אוֹתָם שָׁם לְדִין, וְדָנִים אוֹתוֹ שָׁם לְבָרָם
 וְלְבָנָם.

When the soul of a person arrives at the upper levels he is received by two who were appointed to lead the soul in the process. A court is assembled and the soul enters.

When a soul who studied and revealed secrets of the Torah is standing there, his studies are written for the scholars from the study hall and they come to see him. The two appointees elevate him to that level and he is dressed with special garments.

Then he enters the study hall and everyone sees him. If he revealed secrets according to the pure and holy system then they decorate him with shiny crowns. If he didn't follow the path of holiness and purity he is rejected from there with shame and leads to harsh judgment process.

The study of the secrets of Torah reveals great Light in the world by connecting to the Tree of Life and the pure system. It supports life in this world and is rewarded in the world to come.

The study of the Zohar and the secrets it reveals are very important for our souls. It is important to study from the Zohar and from teachers who are strongly connected to the Zohar and teach directly from it. Without the Zohar text, there's no connection to the secrets that the Zohar reveals. Studying how to be a good sharing and caring person is a basic requirement for the soul and brings very little benefits.

If a person does acts of kindness and sharing with pure consciousness, his soul benefits from it. If one does it with personal agenda and entitlements then his soul loses most of the light he could have gained from his good deeds.

I must admit that I erased a few paragraphs I wrote, criticizing big kabbalah organizations that they may give a nice place for people to hug each other but with very little Zohar. In most cases, they repeat the same teaching of "be good, share and care for your friend....". A very little study of the secrets of the Torah, the way the Zohar brings.

My advice to anyone who reads this study is to remember that when his/her day comes, they stand alone in the upper court with the good and the bad they did in their lives. If one followed the wrong teacher or teaching then his/her soul pays the price.

Study directly from the Zohar and pray that God will lead you to the teachers that will help your soul grow with purity and light.

23. אָמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי, אִי הָכִי בְּכֹא דִינָא אַתְּפֹטֵר בְּרִנְשׁ וְאַסְתַּלַּק מִהֲאִי עֲלָמָא. וְאִי בְּדִינָא אַסְתַּלַּק, אָמַאי אַתְּדִן וּמִנָּא אַזְוֵרִינָא. אָמַר לִיה, הָכִי אֹלִיפָנָא, וְהָכִי שְׂמִיעָנָא, דְּהָא וְדָאִי בְּדִינָא אַסְתַּלַּק בְּרִנְשׁ מִהֲאִי עֲלָמָא, אֲבָל עַד לֹא יִיעוּל לְמוֹזִיצְתֵהוּן דְּצַדִּיקָא, סַלְקִי לִיה לְדִינָא, וְתַמְן אַתְּדִן בְּהֵוּא מְתִיבְתָא דְרַקִּיעָא.

24. וְתַמְן קָיִמָא הֵוּא מְמַנָּא דְגִיְהִנְם לְאַסְטָאָה. וְכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּזָכִי מִן דִּינָא, וְאִי לֹא הֵוּא מְמַנָּא דְגִיְהִנְם זָטִיל לִיה, בְּשַׁעְתָּא דְּמִסְרִין לִיה בְּיַדוֹ, וּמִקְלַע לִיה מִתַּמְן לְתַתָּא, כְּמֵאֵן דְּמִקְלַע אֲבָנָא (דף קפ"ו ע"א) בְּקִרְטִיפָא (ס"א בקוספיתא) דְּכַתִּיב, (שמואל א כה) וְאֵת נֶפֶשׁ אוֹיְבֶיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף הַקְּלַע וְגוֹ'. וְשַׁדִּי לִיה לְגִיְהִנְם, וְקָבִיל עוֹנְשֵׁיהָ כְּפּוּם מִה דְּאַתְּדִן.

25. תָּא זִוּוִי, (זכריה ג) וַיִּרְאֵנִי אֵת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עוֹמֵד לְפָנַי מִלְּאֵף וְגוֹ', דְּסַלְיָהוּ לִיה לְדִינָא, גַּו הֵוּא מְתִיבְתָא דְרַקִּיעָא, בְּשַׁעְתָּא דְּאַתְּפֹטֵר מִהֲאִי עֲלָמָא. עוֹמֵד לְפָנַי מִלְּאֵף יי, דָּא הוּא הֵוּא נְעַר, רִישׁ מְתִיבְתָא, דְּאִיהוּ זִוּתִיךָ דִּינָא עַל כְּכֹא.

The Zohar reveals that some people leave the world with judgment, meaning a painful process and or not at the age they were supposed to die. That means that he was judged above to have such an end. The question is why does he have to go through a second judgment process above. The Zohar answers the question and tells us that before the soul is chosen to be with the righteous souls, it has to go through a second process, with a prosecutor. If the soul loses the case, the prosecutor slings it out to Gehinnom ('hell', where the cleansing of the soul is done) to receive his 'punishment' as judged.

1 Samuel 25:29

”וְהִיתָה נֶפֶשׁ אֲדֹנָי צְרוּרָה בְּצִרוּר הַחַיִּים, אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, וְאֵת נֶפֶשׁ אוֹיְבֶיךָ יִקְלַעְנָה, בְּתוֹךְ כַּף הַקְּלַע”
 “and the soul of my lord (in this verse, referring to King David) shall be bound in the bundle of the living with YHVH your God; but the souls of your enemies he will sling out as from the hollow of a sling.”

People who suffer before the die are actually judged with mercy. Cleansing their souls in this world is much easier than the process in Gehinnom. Every pain and suffering a person goes through in the world of Malchut is a cleansing process, and part of the ‘payment’ for his correction. The payment is considered in full when a person accepts the painful process as justified and keeps a strong faith in God.

Many good people suffer nowadays than ever before. Because the time for the end of the Tikkun is close, those who embrace their spiritual path and wish to grow their vessels are asked to pay ‘debts’ even from previous lives.

If one experiences a big Tikkun and doesn’t understand why, then he should consider the process as paying for the ticket to the resurrection and immortality when the world comes to its final correction.

A little pain now is nothing compared to the bliss of being with the Light as an immortal.

26. וְהַשְׁטָן, מֵאֵן וְהַשְׁטָן. הַהוּא דְּמִבְּנֵא, עַל נְפִשְׁתָּא בְּגִיּהֵם, דְּתִיאובְּתִיָּה לְבִיּוּסָב לִיָּה, וְתִדְרִיר קִיִּימָא וְאָמַר הֵב הֵב, הֵבּוּ זַוְיָבִין לְגִיּהֵם. לְשִׁטְנוֹ, לְאִדְכָּרָא זֹוּבִי. כְּדִין וְיִאמֵר יי אֵל הַשְׁטָן יִגְעַר בְּךָ הַשְׁטָן וְיִגְעַר ה' בְּךָ, תִּרְיִן גְּעָרוֹת אֲמַאי. אֵלָּא זֹוּד לְדוּמָה. וְזוּד, לְהַהוּא דְּנִפְקָא מִגִּיּהֵם, דְּקִיִּימָא תִּדְרִיר לְאִסְטָאָה.

26. וְהַשְׁטָן, מִי זֶה וְהַשְׁטָן? אוֹתוֹ מִמֶּנֶּה עַל הַנְּפִשׁוֹת בְּגִיּהֵם, שְׁתֵּאֲוֹתוֹ לְקַחְתּוֹ, וְתִמִּיד עוֹמֵד וְאֹמֵר הֵב הֵב, תִּנּוּ רְשָׁעִים לְגִיּהֵם. לְשִׁטְנוֹ – לְהִזְכִּיר חֲטָאִיו. וְאֵן – וְיִאמֵר ה' אֵל הַשְׁטָן יִגְעַר ה' בְּךָ הַשְׁטָן וְיִגְעַר ה' בְּךָ. שְׁתֵּי גְעָרוֹת לְמָה? אֵלָּא אֶחָד לְדוּמָה, וְאֶחָד לְאוֹתוֹ שְׂוִיצָא מִגִּיּהֵם שְׁעוֹמֵד תִּמִּיד לְהַשְׁטָן.

27. תָּא זַוְי, הַהוּא שְׁטָן עַלְפָּא גְּזוּיָת כְּמָה דְּאוּקְבוּהָ, דְּאֵלִים בְּדִיּוּקָא דְּשׁוּר, וְכָל אֵינּוֹן רוּזוּין בִּישׁוּן, דְּאֵתְדָנוּ לְאֵלָּא בְּגִיּהֵם, לְזוּיָר לֹון בְּרַגְעָא זֹוּדָא, וְזוּטָפ לֹון, וְגְזוּיָת וְיָהֵב לֹון לְדוּמָה, לְכַתֵּר דְּבַלְע לֹון. וְדָא הוּא דְּכַתִּיב, וְיִאמֵר מוֹאָב אֵל זְקַנִי מִדִּין עֵתָה יִלְזַכּוּ הַקְּהָל אֵת כָּל סְבִיבוֹתֵינוּ כְּלֹוּזָר הַשׁוּר, דְּאֵשְׁתַּמוּדְע, הַשׁוּר דְּקִיִּימָא לְבִישׁ עַל כָּל בְּנֵי עַלְמָא. אֵת יִרְק הַשְּׂדֵה, אֵינּוֹן רוּזוּין דְּבְנֵי נְשָׂא, דְּאֵינּוֹן יִרְק הַשְּׂדֵה. הַשְּׂדֵה, הַהוּא שְׂדֵה דְּאֵשְׁתַּמוּדְע.

27. בֵּא וְרָאָה, אוֹתוֹ שְׁטָן עֲלִיזָן יוֹרֵד כְּמוֹ שְׁפָרְשׁוּהוּ, שְׁהַתְגַּלַּם בְּדַמּוֹת שׁוּר, וְכָל אוֹתָן רוּחוֹת רְעוֹת שְׁנִדּוּנוֹ לְהַכְּנִס לְגִיּהֵם, לְזַחַךְ אוֹתָן בְּרַגַּע אֶחָד וְחוּטָפּוּ, וְיוֹרֵד וְנוֹתֵן לְדוּמָה לְאַחַר שְׁבוּלָעָם. וְזֵהוּ שְׁכַתוּב וְיִאמֵר מוֹאָב אֵל זְקַנִי מִדִּין עֵתָה יִלְחָכוּ הַקְּהָל אֵת כָּל סְבִיבוֹתֵינוּ כְּלַחַךְ הַשׁוּר, הַנּוֹדֵעַ, הַשׁוּר שְׁעוֹמֵד לְרַע עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. אֵת יִרְק הַשְּׂדֵה – אוֹתָן רוּחוֹת בְּנֵי אָדָם, שְׁהֵם יִרְק הַשְּׂדֵה. הַשְּׂדֵה – אוֹתוֹ הַשְּׂדֵה הַיְדוּעַ.

”וַיִּרְאֵנִי, אֶת-יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, עֹמֵד, לִפְנֵי מַלְאָךְ יְהוָה; וְהַשְׁטָן עֹמֵד עַל-יְמִינוֹ, לְשִׁטְנוֹ” Zechariah 3:1
 “Then he showed me Joshua the high priest standing before the angel of YHVH, and Satan standing at his right hand to accuse him.”

The Zohar reveals that the ‘angel of YHVH’ is the angel Metatron, who is the head of the assembly of heaven. He sets the verdict on everything.

ויאמר יהוה אל-השטן, יגער יהוה בך השטן, ויגער יהוה בך, הבחר בירושלם; הלא “ Zechariah 3:2 “Then YHVH said to Satan, "YHVH rebuke you, Satan! Indeed, YHVH who has chosen Jerusalem rebuke you! Is this not a brand plucked from the fire?”

When the soul stands in the upper court, Satan has the right to list all the sins, so he can take the soul to Gehinnom ('hell'). Then YHVH rebukes Satan twice. The Zohar explains that one is for the angel Dumah, the minister of Gehinnom, and the second is the rebuke to Satan that comes out of Gehinnom to demand judgment on the soul.

The Satan comes to the court in the image of an Ox (an aspect of the Left), and he grabs all the souls that were judged to Gehinnom and delivers them to Dumah.

28. אמר רבי יוסי, אם בך, בלק הנה חכם. אמר לו, בודאי, וכך הצטרף לדעת כל דרכי אותו השור, ואם לא יודע אותם, לא יכול לעשות כשפיו וקסמיו. אמר רבי יוסי, ודאי בך הוא, ונאה אמרת. וכח אותו השור מכשמכרזים על התבואה. כל אותם ימים שמכרזים וכל הימים שמכרזים על רוחות בני אדם, והם ימי ניסוק, וימי תשרי, והרי נתבאר.

28. אמר רבי יוסי, אי הכי, זוכים הנה בלק. אמר ליה ודאי, והכי אצטרף ליה למנדע כל ארזווי דההוא שור, ואי לא ידעי להו, לא יכיל למעבד זרשוי וקסמוי. אמר רבי יוסי ודאי הכי הוא, ויאות אמרת. ותוקפיה דההוא שור, מפי מכרזיו על התבואה. (כאן חסר) כל אינון יומין דמכרזין וכל יומין דמכרזין על רוזיהון דבני גשא. ואינון (קצ"ו ע"ב, ר' אלעזר וכו' שייך כאן) יומי ניסוק, ויומי תשרי, והא אתמר. (כאן מתחיל זהר אלה הדברים כי שם שייך ינוקא דפרשת בלק)

29. רבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים בדרך. הגיעו לאותו מקום של כפר סכנין, שהיה שם רב המנונא סבא. התארחו אצל אשתו, שהיה לה בן אחד קטן, וכל היום היה בבית הספר. אותו יום עלה מבית הספר ובא הביתה, ראה את אותם החכמים. אמרה לו אמו, התקרב לגברים העליונים הללו ותרויח מהם ברכות. קרב אליהם, ועד שלא קרב, תזר לאחור. אמר לאמו, איני רוצה לקרב אליהם, שהרי יום זה לא קראו קריאת שמע, וכך למדוני, כל מי שלא קרא קריאת שמע בעונתה, הוא בנדיי כל אותו היום.

29. רבי יצחק ורבי יהודה היו אזלי באורזא, מטו לההוא אתר דכפר סכנין, דהיה תמן רב המנונא סבא, אתארזו באתתא דיכיה, דהיה לה ברא זודא ועירא, וכל יומא הוה בבי ספרא, דהוא יומא סליק מפי ספרא, ואתא לביתא, זומא כון לאלין זוכימין. אמר ליה אמויה, קריב לגבי אלין גוברין עלאין ותרווזו בעייהו ברכאן. קריב לגבייהו, עד לא קריב, אהדר לאוזורא. אמר ליה לאמויה, לא בעינא לקרבא לגבייהו. דהא יומא דא לא קרו קריאת שמע, והכי אולפי לי כל מאן דלא קרי קריאת שמע בעונתיה, בעדיי הוא כל ההוא יומא.

The Zohar reveals that Balak had knowledge about the ways of Satan and how he got 'dressed' in the image of an Ox. That knowledge gave him the ability to do all kinds of magic and witchcraft.

We live under the government of the Tree of Knowledge Good and Bad. This is the world of Tikkun where we have an evil side that wishes to draw us into it.

Balak knew the dark side but needed Balaam, who was on the level of Da'at of the other side, to help him remove the energy of the Israelites. Balaam didn't succeed in the mission assigned to him by Balak and even had a prophecy related to the end of days and Mashiach.

Some would ask how and why the negative side could have such powers and vision of the future.

There are many types of people and systems that help us see the future. All those systems that rely on a physical object or objects reveal the future through the negative system because the matter is part of it. Some may reveal true events in the past or future of a person but there will always be an element that is negative and can drain the energy of the person that asked for the reading. It's the same with mediums who are communicating with the dead. The messages they deliver may carry elements of truth but also elements that may bring negative outcomes.

The only most reliable system is astrology. The Zodiac system is part of creation and the movement of the constellations is set by the Creator. The only possible problem with this system is the person who reads and interprets the chart.

The highest and pure level belongs to righteous kabbalists that know the secrets of the spiritual system and can elevate their soul to a level where they can see the future. It is a rare level and hard to achieve.

I strongly suggest to those who keep Tarot cards, oracle's, crystal balls books and other similar items and related books to keep them out of the house. They can not coexist with the Zohar.

30. שָׁמְעוּ אֵינֹנִן, וְתוֹוְהוּ, אָרִיבוּ יְדִייהוּ וּבְרִיכוּ לִיה. אָמְרוּ וְדָאֵי הָכִי הוּא. וְיוֹבֵא דָא אֲשֶׁתְּדִלְנָא בְהָרִי זוֹתָן וּכְפָלָה, דְּלָא הוּהּ לֹון צְרִכִייהוּ, וְהוּוּ מִתְאַוּזָרִין לְאֹדוּוֹנָא, וְלָא הוּהּ בַר זֵשׁ לְאֲשֶׁתְּדִלְנָא עֲלִייהוּ, וְאִנֵּן אֲשֶׁתְּדִלְנָא בְהוּ, וְלָא קָרִינֵן קָרִיאת שְׁמַע בְּעוֹנֵתִיהּ, וּבִמָּאן דְּאֲתַעֲסֵק בְּמִצְוָה, פְּטוּר מִן הַמִּצְוָה. אָמְרוּ לִיה, בְּרִי, בְּמָה יִדְעֵת. אָמַר לִיה, בְּרִיזָא דְלְבוּשֵׁיכֹו יִדְעָנָא, כִּד קָרִיבְנָא לְגַבִּיכֹו. תוֹוְהוּ. יְתָבוּ, גָּטְלוּ יְדִייהוּ וּבְרִיכוּ רַפְתָּא.

30. שָׁמְעוּ הֵם וְתָמְהוּ, הָרִימוּ יְדֵיהֶם וּבְרָכוּהוּ. אָמְרוּ, וְדָאֵי בְּךָ זֶה, וְיוֹם זֶה הִשְׁתַּדְּלָנוּ יַחַד עִם חֲתָן וּכְפָלָה שְׁלֵא הָיוּ לָהֶם צְרִיכֵיהֶם וְהָיוּ מִתְאַחֲרִים לַהֲדוּג, וְלֹא הָיָה אָדָם שִׁישְׁתַּדֵּל עֲלֵיהֶם, וְאִנּוּ הִשְׁתַּדְּלָנוּ בָּהֶם וְלֹא קָרָאנוּ קָרִיאת שְׁמַע בְּעוֹנֵתָהּ, וּמִי שֶׁעוֹסֵק בְּמִצְוָה – פְּטוּר מִהַמִּצְוָה. אָמְרוּ לוֹ, בְּנִי, אֵיךְ יִדְעֵת? אָמַר לָהֶם, בְּרִיחַ לְבוּשְׁכֶם יִדְעֵתִי בְּשִׁקְרָבְתִי אֲלֵיכֶם. תָּמְהוּ. יֵשְׁבוּ, נָטְלוּ יְדֵיהֶם וּבְרָכוּ פֶת.

31. רַבִּי יְהוּדָה הָוּוּ יְדוּי מְלוּכְכֻכָן, וְנָטִיל יְדוּי, וּבְרִיךְ עַד לָא גָטִיל. אָמַר לִיה, אֵי תִלְמִידֵי דְרַב

31. רַבִּי יְהוּדָה הָיוּ יְדוּי מְלוּכְכֻכִּים, וְנָטְלוּ יְדוּי וּבְרָךְ טָרַם שְׁנָטְל. אָמַר לוֹ, אִם

שְׁמַעְיָה זֹסִידָא אַתּוּן, לָא הָוָה לְכוּ לְבָרְכָא
 בְּיָדִים בְּזוּהָבוֹת, וּבִמְאֵן דְּבָרֵי בְּיָדִים בְּזוּהָבוֹת,
 תְּלַמִּידֵי רַב שְׁמַעְיָה הִחְסִיד אֲתָם, לֹא הִיָּה
 לְכֶם לְבָרֵךְ בְּיָדִים מְזוּהָבוֹת, וּמִי שְׁמַבְרֵךְ
 בְּיָדִים מְזוּהָבוֹת חַיֵּב מִיתָה.
 זֹזִיב מִיתָה.

This study of the Zohar is part of a long article, titled “The Yenuka (child)”, that includes discussions with a wondrous child that knows a lot of deep Torah secrets.

The articles begin with paragraph 29 when Rabbi Yehuda and Rabbi Yitzchak arrived at a village where they were hosted by the wife of Rav Hamnuna Saba. Rav Hamnuna and his wife had a small child. While they were there he came from school. His mother asked him to greet the special and honorable guests. He started to approach them, then stopped and went back telling his mother that they didn’t recite the prayer of Shema Israel on that morning and he can’t come closer to them. The boy explained that he learned that a person who didn’t recite the ‘Shema’ prayer during the morning time, he’s to be ignored.

The two rabbis heard him with wonder, raised their hands and blessed him. They said that the boy’s words are true because on that day they were busy with a Mitzvah or supporting a bride and a groom that didn’t have enough for their wedding and their unification would have been delayed without their support. Since they didn’t see other people helping them, they immediately made efforts to help them.

They also explained that those who are busy doing a mitzvah (precept), can skip the mitzvah. They asked the boy about how he knew that and he answered that the scent of their clothes revealed that when he came closer to them.

Lessons:

There are many lessons to learn from this Zohar and we will do it during the following studies on Zohar Balak.

One of the ways to study is by ‘digging’ questions from the Zohar text. Looking for answers is the process of creating vessels that invite light. The more questions you dig out from the text the greater the light that you can receive. Because you own the questions so is the light that comes to fill it.

Please post your ‘requests for light’ (questions) in the comments section below. The idea is to ask questions even if you studied this before and you have the answers.

32. פְּתוּזָה הָיָא יְנוּקָא וְאָמַר, (שְׁמוֹת ל) בְּבֹאִים אֵל
 אֶהְלָּ מוֹעֵד יְרוּזָו מִיָּם וְלֹא יְמוּתוּ וְגו'. יִלְפִינָן
 מִהָאֵי קָרָא, דְּמֵאֵן דְּלָא זֹזִישׁ לְהָאֵי, וְיִתְזוּזֵי קָמוּ
 מִלְכָּא בְּיָדֵין מְזוּהָבוֹת, זֹזִיב מִיתָה. מֵאֵי טַעְמָא.
 בְּגִין דִּידוּי דְּבַר זֶשׁ יִתְבִּין בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם.
 אֲצַבְעָא זֹזָא אֵית בִּידָא דְּבַר זֶשׁ, וְאִיהוּ אֲצַבְעָא
 דְּאָרְמָא בִּישָׁה.
 32. פָּתַח אוֹתוֹ תִּינוּק וְאָמַר, (שְׁמוֹת ל) בְּבֹאִים אֵל
 אֶהְלָּ מוֹעֵד יְרוּזָו מִיָּם וְלֹא יְמוּתוּ וְגו'. לְמַדְנוּ מִפְּסוּק זֶה, שְׁמִי שְׁלֹא
 חוֹשֵׁשׁ לָזֶה וְיִתְרָאֵה לְפָנַי הַמְלֵךְ בְּיָדִים
 מְזוּהָבוֹת, חַיֵּב מִיתָה. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם
 שְׂדֵי הָאָדָם יוֹשְׁבִים בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם.
 אֲצַבְעַ אַחַת יֵשׁ בְּיַד הָאָדָם, וְהִיא הָאֲצַבְעַ
 שֶׁהָרִים מִשָּׁה.

33. כתוב (שם כו) ועשית בריוזים עצי שטים
 זמשה לקרשי צלע המשכן האחד וחמשה
 בריוזים לקרשי צלע המשכן השנית. וכתוב
 והבריוז התיכון בתוך הקצה אל הקצה. ואם
 תאמר שאותו בריוז התיכון הוא אחר, שלא
 היה בכלל אותם חמשה – לא כן. אלא
 אותו בריוז התיכון היה מאותם חמשה,
 שנים מכאן ושנים מכאן ואחד באמצע.
 הרי היה בריוז התיכון עמוד יעקב,
 סוד משה. כנגד זה חמש אצבעות ביד האדם.
 והבריוז התיכון באמצע, גדול ועליון מהכל,
 בו עומדים שאר האחרים.

33. כתיב (שם כו) ועשית בריוזים עצי שטים
 זמשה לקרשי צלע המשכן האחד וחמשה
 בריוזים לקרשי צלע המשכן השנית. וכתוב
 והבריוז התיכון בתוך הקרשים מבריוז מן הקצה
 אל הקצה. ואי תימא, דההוא בריוז התיכון
 אזורא הוא, דלא הוה בכלל האינן זמשה.
 לאו הכי. אלא ההוא בריוז התיכון, מאינן
 זמשה הוה. תרין מכאן, ותרין מכאן, וזוד
 באמצעיתא. הא הוה בריוז התיכון, עמודא
 דיעקב, רוא דמשה, (דף קפ"ו ע"ב) לקבל דא,
 זמש אצבעאן בידא דבר נש. והבריוז התיכון
 באמצעיתא, רב ועלאתה מכלא, ביה קיימין שאר
 אורזין.

The nose and the sense of scent did not take part in the first sin of Adam and Eve. The nose is the aspect of Zeir Anpin. It is where the life force entered the body for the first time (Genesis 2:7). A born baby makes a sound from his lungs when his nose is opened for the first time to receive his life force from the Creator through his nostrils.

Because the nose is the aspect of Zeir Anpin, those who are spiritually elevated can ‘smell’ according to the level they reached. Many times we connect the sense of smell to events in this world. Frequently, we hear people say “this deal/person doesn’t smell good”.

The child was spiritually elevated and he could sense the spiritual garments of his guests.

The prayer of the Shema Israel unifies our soul with the Light of the Creator. It’s a process that we need to repeat every morning after going through the death aspect we experienced during sleep. It is important to do the Shema prayer during the first three hours of the morning to establish our soul connection in the frame of Chessed. Some synagogues start their Shabbat morning prayer after the third hour of the morning and it’s not good. Those who know the full spiritual aspect of the Shema prayer, do it earlier at home before going to the prayer in a Minyan.

The Holy Ari was known to be able to know a person’s spiritual level by his sense of smell.

God loves the good scent from the sacrifices that were brought in the Holy Temple and above all was the ‘Ketoret’ (11 incense).

Deuteronomy 33:10 “ויראו משפטיך ליעקב, ותורתך לישראל; ושימו קטורה באפך, וכליל על-מזבחתך”
 "They shall teach Your ordinances to Jacob, And Your Torah to Israel. They shall put incense before You, And whole burnt offerings on Your altar."

Isaiah 11:3 “And He will smell with the awe of YHVH, And He will not judge by what His eyes see, Nor make a decision by what His ears hear;”

When Mashiach is revealed in the world he will recognize the pure people by their scent. When he comes the world will not be fully corrected and he will use the sense of scent that is the only channel that doesn't need correction. He will not check ID, or membership to a specific group or even religion. If a person has a pure heart then he will have the protection of Mashiach.

Those who think that they are pure in heart and do good for other people are in most cases very wrong.

To have the desired level of purity one should connect to the scent of the Torah and all the important prayers to purify his soul and actions and remove all aspects of the desire for the self alone. Without the Torah and Zohar as its higher-level connection tool, one can not reach a higher level of purity and have the desired scent.

34. ואינן זומש בריוזין, דאקרון זומש מאה ענין, דאילנא דוויי אויל בהו. וברית קדישא אתער (ס"א אתגזר), בזומש אצבען הידא. ומלה (נ"א סתימא) תימא הוא על מנה דאברת. ועל דא כל ברכאן דכהנא, באצבען תליין. פרישו הידא דמשה על דא הוה.

34. והם חמשה בריחים, שנקראים חמש מאות שנים, שהולך בהם עץ החיים. וברית קדש מתעורר (נמול) בחמש אצבעות הידים, ודבר (נסתר) תמה הוא על מה שאמרת. ולכן כל ברכות הכהן תלויות באצבעות. פרישת ידי משה על זה היתה.

35. אי כל דא אית בהו, לית דינא למהוי בנקיון, כד מברכין בהו לקודשא בריך הוא. בעין דבהו, ובדונגמא דלהון, מתברך שמה קדישא. ועל דא אתון דזוכמיתו טובא, היר לא אשגזותון להאי. ולא שמשותון לרבי שמעיה זוסידא, ואיהו אמר, כל טנופא, וכל לכלובא, סליקו ליה לסטרא אזורא, דהא סטרא אזורא מהאי טנופא ולכלובא אתון. (תרומה קנ"ד ע"ב) ועל דא מים אזורנים זובה, וזובה אינן.

35. אם כל זה יש בהם, אין דין להיות בנקיון כשמברכים את הקדוש ברוך הוא, משום שבהם ובדגמתם מתברך השם הקדוש. ולכן אתם שחכמים אתם הרבה, איך לא השגחתם לזה? ולא שמשתם את רבי שמעיה החסיד, והוא אמר שכל טנוף וכל לכלוב העלוהו לצד האחר, שהרי הצד האחר נזון מהטנוף והלכלוב הזה, ועל זה מים אחרונים חובה, וחובה הם!

After the child revealed that the two rabbis didn't say the Shema prayer in its time they sat to eat. Before they could wash their hands and make the blessings, the child said to them that those who bless with dirty hands are punished by death.

He quotes Exodus 30:20 “when they enter the tent of meeting, they shall wash

with water, so that they will not die; or when they approach the altar to minister, by offering up in smoke a fire sacrifice to YHVH.”

We are in the world of Action, which is Malchut. It literally means kingdom and also it has the root word of ‘work’. Only with a process of work, we can draw Light into our dark world that is based on time. Everything is temporary, which means ends with death.

Our hands and feet have the most significant value in our work for Light. We have ten fingers on our hands and that gives us the ability to raise our hands above and make a spiritual connection. We have 10 toes on our feet to navigate in this world. The 10 represents the Ten Sefirot to give us a complete connection to the Tree of Life.

The act of washing the hands removes the aspect of death from our work. Any kind of dirt may corrupt our spiritual connection and categorize it as ‘death’.

Water, H₂O, has an atomic number of 10 and a weight of 18, a number that represents life.

Eating is considered a spiritual connection because with the food we transform food to energy and we want only the best of it to stay and energize our bodies. Before we do anything that is related to a precept we should have our hands clean physically and spiritually.

36. תוודהו וְלֹא יָכִילוּ לְמַלְלָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרִי, שְׂמָא דְאַבוּךָ מֵאֵן הוּא. שְׁתִּיק יַעֲקֹב רַגְעָא זְוָדָא, קָם לְגַבִּיהַ אַמִּיהַ וְנָשֵׁק לָהּ, אָמַר לִיהַ אַמִּי, עַל אַבָּא שְׂאִילוּ לִי אֵלִין זְוִבִימִין, אֵימָא לֹון. אָמַר לִיהַ אִמִּיהַ, בְּרִי, בְּדַקְתָּ לָהּ. אָמַר הָא בְּדַקִּית, וְלֹא אֲשַׁכְּזִית כְּדַקָּא יְאוּת. לְזוּיֵשָׁא לִיהַ אַמִּיהַ, וְאַהֲדָר לְגַבִּיהַ, אָמַר לִיהַ אַתּוֹן שְׂאַלְתוֹן עַל אַבָּא, וְהָא אֲסַתְּלַק מֵעַלְמָא, וּבְכָל יוֹמָא דְזוּסִידִי קַדִּישִׁין אֵלִין בְּאַרְזָא, אִיהוּ טַיִיעָא אַבְתְּרִייהוּ. וְאִי אַתּוֹן קַדִּישִׁי עַלְיוֹנִין, הִיךָ לָא אֲשַׁכְּזִיתוֹן לִיהַ, אֵיל טַיִיעָא אַבְתְּרִיכוּ.

36. תְּמֹהוּ וְלֹא יָכִילוּ לְדַבֵּר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּנִי, מֵהוּ שֵׁם אַבִּיךָ? שְׁתַּק הַתֵּינוּק רָגַע אַחַד, עָמַד לְפָנַי אִמּוֹ וְנָשֵׁק לָהּ. אָמַר לָהּ, אַמִּי, עַל אַבָּא שְׂאִלוּ הַחֲכָמִים הַלְלוּ, הֵאֵם אָמַר לָהֶם? אָמְרָה לוֹ אִמּוֹ, בְּנִי, בְּדַקְתָּ אוֹתָם? אָמַר, הֲרִי בְּדַקְתִּי וְלֹא מְצִאתִים כְּרָאוּי. לְחֻשָּׁה לוֹ אִמּוֹ וְחֹזֵר אֵלֵיהֶם. אָמַר לָהֶם, אַתֶּם שְׂאַלְתֶּם עַל אַבָּא, וְהֲרִי הִסְתַּלַּק מֵהָעוֹלָם, וּבְכָל יוֹם שְׁחִסִּידִים קְדוּשִׁים הוֹלְכִים בְּדַרְךָ, הוּא סוֹחֵר אַחֲרֵיהֶם. וְאִם אַתֶּם קְדוּשִׁים עַלְיוֹנִים, אֵיךְ לֹא מְצִאתֶם אוֹתוֹ, הֲלֵךְ הַסוֹחֵר אַחֲרֵיכֶם?

37. אָבֵל בְּהַתְחַלָּה רְאִיתִי בְּכֶם, וְכַעַת רְאִיתִי בְּכֶם, שְׂאַבָּא לֹא רָאָה חֲמוּר שְׂלֵא (שִׁיְהִיהַ) טַעַן אַחֲרֵיוֹ חֲמוּר לְסַבֵּל עַל הַתּוֹרָה. בֵּינָן שְׂלֵא זְכִיתֶם שְׂאַבָּא יִטְעוֹן אַחֲרֵיכֶם, לֹא אָמַר לְכֶם מִיְהוּ אַבָּא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יַעֲחָק, כְּנַדְמָה לָנוּ, תֵּינוּק זֶה אֵינוּ בֶן אָדָם. אָכְלוּ, וְאוֹתוֹ תֵּינוּק הִיָּה

37. אָבֵל בְּקַדְמִיתָא זְוִבִינָא בְּכוּ, וְהַשְׁתָּא זְוִבִינָא בְּכוּ, דְאַבָּא לָא זְוִבָא זְוִבָרָא דְכָא (ו"א דלהו) טַעַן אַבְתְּרִיהַ זְוִבָרָא, לְמַסְבֵּל עוֹלָא דְאוּרִייתָא. בֵּינָן דְכָא זְכִיתוֹן דְאַבָּא יִטְעוֹן אַבְתְּרִיכוּ, לֹא אֵימָא מֵאֵן הוּא אַבָּא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יַעֲזֹק, כְּדַרְבֵּי לָן, הֵאֵ יַעֲזֹקָא לָאו

בר נֶשֶׁה הוּא. אֲכֹלוּ. וְהָיָה יְזוּקָא הָיָה אָמַר מִכִּי
 דְּאֹרִייתָא, וְזוּדוּשֵׁי אֹרִייתָא. אָמְרוּ, הֵב וְנִבְרִיךְ.
 אָמַר לְהוּי, יְאוּת אֲמֵרְתוּן. בְּגִין דְּשִׁמְא קְדִישָׁא לָא
 מִתְבְּרַךְ בְּבִרְכָה דָּא, אֲלָא בְּהִזְמְנָה.

The child shocked the learned rabbis with his wisdom. They asked him for his father's name but he was silent for a moment. Then he went to his mother consulting with her if to reveal the name of his father to them. His mother told him that he already checked them and he should know what to do. He replied that he didn't find them worthy.

The child went back to them wondering why they asked about his father when he already left the world? He told them that and revealed to them that when his father sees holy people walking on the road he comes with a donkey walking behind them to carry the yoke of Torah. He told them that if they were holy people then how come they didn't see him walking behind them.

Because they didn't merit to see his father on the road and they didn't read the Shema prayer on time ת he won't tell them who was his father.

The child was a very high soul. He was spiritually connected to his father, Rav Hamnuna Saba, and could see beyond the realm of this world.

The two righteous rabbis realized the spiritual level of the child and said that he was not a regular human child.

38. פְּתוּזוּ וְאָמַר, (תהלים לד) אֲבִרְכָה אֶת יְיָ בְּכָל
 עֵת וְגו'. וְכִי מַה זּוּמָא דְּדוּד לְוֹמַר אֲבִרְכָה אֶת יְיָ.
 אֲלָא, זּוּמָא דְּדוּד דְּבַעֵי הַזְּמִנָּה, וְאָמַר אֲבִרְכָה.
 בְּגִין דְּבִשְׁעֵתָא דְּבַר נֶשֶׁה יְתִיב עַל פְּתוּרָא,
 שְׂכִינְתָא קַיִימָא תַּמּוּן, וְסִטְרָא אֲזוּרָא קַיִימָא תַּמּוּן.
 כִּד אֲזַמִּין בַּר נֶשֶׁה לְבִרְכָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
 שְׂכִינְתָא אֲתַתְקַנְתָּ (נ"א בהזמנה דא) לְגַבִּי עֵילָא,
 לְקַבְלָא בְּרַכְאן, וְסִטְרָא אֲזוּרָא אֲתַכְפִּיֵּי. (נ"א וְאִי
 אֲתַתְקַנְתָּ בְּבִרְכָתָא לְגַבִּי עֵילָא, וְסִטְרָא אַחֲרָא לְאוּ אִיהוּ בְּכֹלָא) וְאִי
 לָא אֲזַמִּין בַּר נֶשֶׁה לְבִרְכָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
 סִטְרָא אֲזוּרָא שְׂמַע וּמְכַשְׁכְּשָׁא לְמַהוּי לִיהִ
 זּוּלְקָא בְּהִיא בְּרַכָּה.

38. פָּתַח וְאָמַר, (תהלים לד) אֲבִרְכָה אֶת
 ה' בְּכָל עֵת וְגו'. וְכִי מַה רָאָה דְּדוּד לְוֹמַר
 אֲבִרְכָה אֶת ה' אֲלָא רָאָה דְּדוּד שְׂצָרִיךְ
 הַזְּמִנָּה, וְאָמַר אֲבִרְכָה. בְּגִלְל שְׂבִשְׂעָה
 שְׂאָדָם יוֹשֵׁב עַל שְׁלַחְנוֹ, הַשְׂכִּינָה עוֹמְדַת
 שָׁם, וְהִצַּד הָאֲחֵר עוֹמֵד שָׁם. בְּשִׂמְזוּמִן
 הָאָדָם לְבִרְךְ אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 הַשְׂכִּינָה מִתְתַּקְּנַת (בהזמנה ז) לְגַבִּי
 מְעֵלָה לְקַבֵּל בְּרַכּוֹת, וְהִצַּד הָאֲחֵר
 מִתְכּוּפֵי. (וְאִם נִתְקַנְתָּ בְּבִרְכּוֹת לְגַבִּי מְעֵלָה
 וְהִצַּד הָאֲחֵר אִינוּ בְּכֹלָל) וְאִם לָא מְזַמִּין
 הָאָדָם לְבִרְךְ אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִצַּד
 הָאֲחֵר שׁוֹמֵעַ וּמְכַשְׁכְּשׁ לְהִיּוֹת לוֹ חֵלֶק
 בְּאוֹתָהּ בְּרַכָּה.

39. וְאִי תִימָא, בְּשָׂאָר בְּרַכְאן אֲמַאי לָא אִית
 הַזְּמִנָּה. אֲלָא הָיָה מִכָּה דְּבִרְכָה, דְּקָא מְבִרְכִין
 עֲלָהּ, אִיהוּ הַזְּמִנָּה. וְתָא זְוִי דְּהָכִי הוּא, דְּהָאִי

39. וְאִם תִּיאַמַר, לְמָה אֵין הַזְּמִנָּה בְּשָׂאָר
 הַבְּרַכּוֹת? אֲלָא אוֹתוּ דְּבַר הַבְּרַכָּה
 שְׂמִבְּרַכִּים עָלָיו, הוּא הַזְּמִנָּה. וְבֵא וּרְאָה
 שְׂבִיךְ זֶה, שְׂזָה שְׂמִבְּרַךְ עַל הַפְּרִי, אוֹתוּ

דְּמַבְרֵךְ עַל פְּרִי, הַהוּא פְּרִי אֵיהֶוּ הַזְּמַנָּה, וּמְבָרְכִין עָלֶיהָ. וְלִית לִיה זְוֹלָקָא לְסִטְרָא אַזְוָרָא. וְקוֹדֵם דָּא, דְּהִוָּה הַהוּא פְּרִי בְּרִשׁוֹת דְּסִטְרָא אַזְוָרָא, לָא מְבָרְכִין עָלֶיהָ. וּכְתִיב (וִיקְרָא יֵט) לָא יֵאָכֵל, בְּגִין דְּלָא יְבָרְכוּן עַל הַהוּא פְּרִי, וְלָא יִתְבָּרַךְ סִטְרָא אַזְוָרָא. כִּיּוֹן דְּנִפְקָ בְּרִשׁוֹתֶיהָ, יֵאָכֵל, וּמְבָרְכִין עָלֶיהָ. וְאֵיהֶוּ הַזְּמַנָּה לְבִרְכָתָא. וְכֵן כָּל מִילִין דְּעֵלְבָּא דְּקָא מְבָרְכִין עָלֶיהָ. כְּלָהוּ הַזְּמַנָּה לְבִרְכָתָא. וְלִית בְּהוּ זְוֹלָקָא לְסִטְרָא אַזְוָרָא.

פְּרִי הוּא הַזְּמַנָּה וּמְבָרְכִים עָלָיו, וְאֵין לוֹ חֵלֶק לְצַד הָאַחֵר. וְקוֹדֵם זֶה שֶׁהָיָה אוֹתוֹ פְּרִי בְּרִשׁוֹת הַצַּד הָאַחֵר, לָא מְבָרְכִים עָלָיו, וְכְתוּב (וִיקְרָא יֵט) לָא יֵאָכֵל, בְּשִׁבִיל שְׂלָא יְבָרְכוּ עַל אוֹתוֹ הַפְּרִי וְלָא יִתְבָּרַךְ הַצַּד הָאַחֵר. בִּיּוֹן שְׂנִיצָא מְרִשׁוֹתוֹ, יֵאָכֵל, וּמְבָרְכִים עָלָיו. וְהִיא הַזְּמַנָּה לְבִרְכָה. וְכֵן כָּל דְּבָרֵי הָעוֹלָם שֶׁמְבָרְכִים עָלֵיהֶם, כָּלֵם הַזְּמַנָּה לְבִרְכָה, וְאֵין בָּהֶם חֵלֶק לְצַד הָאַחֵר.

Rabbi Yehuda and Rabbi Yitzchak were eating while the child continued talking about Torah and reveal deep secrets. Then they said let's make a blessing over the food. The child commended them for that saying that the Holy Name doesn't give light for the blessing of the food unless there's an invitation (זימון, pronounced 'Zimun') to bless.

Psalms 34:2 "אֲבָרְכָה אֶת-יְהוָה בְּכָל-עֵת; תָּמִיד, תִּהְלֶתוּ בִּי" "I will bless YHVH at all times; his praise will always be on my lips."

King David saw that there is a need for an invitation and he said: "I will bless...". During eating the Shechina stands over the table and at the same time, the negative side also stands there because the food is a matter of this world.

When a person makes an invitation to make the blessing then the Shechina establishes a connection to Zeir Anpin, to allow the blessing from above to flow down. The other side can not take any control. When there's no invitation, the other side is happy and takes his share.

The process of eating is about transforming material substances into life energy in our bodies. The food energy absorbed in the blood that circulates and nourishes our body. Without blood circulation, there's no life because the basic soul level of Nefesh resides in the blood and stays in the body as long as the blood circulates.

The food nourishments directly affects the blood, which is the habitat of the soul. Another element that affects the blood is the lungs and we'll study its impact on the soul in the next DZ study.

The blessing of the food helps us to remove the negative aspects of the food and bring pure light into our soul through the blood system.

The precept of blessing the food is in the Torah, Deuteronomy 8:10

"וְאָכַלְתָּ, וְשָׂבַעְתָּ--וּבֵרַכְתָּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, עַל-הָאָרֶץ הַטְּבָה אֲשֶׁר נָתַן-לָךְ"

"When you have eaten and are satisfied, you shall bless YHVH your God for the good land which He has given you."

Before you eat always remember to connect to the life force in the food. The 'good land' he gave us is Malchut and it is good when we bless the Light in

everything we do otherwise we may have nutrition to the physical body but not for the soul, which is what important.

40. ואי תיבא, אוף הכי לברכת זמון כסא דברכתא הוה הזמנה, אמאי הב וגבריה. אלא, הואיל ובקדמיתא כד הוה שתי, אמר בורא פרי הגפן. הא הזמנה הוי. והשתא לברכת מזונא, בעינן שני, להזמנה אורא, דהא כסא דא לקודשא בריה הוא הוי, ולא למזונא, ובגין כך בעי הזמנה דפומא.

41. ואי תיבא, נברך שאכלנו משלו, דא הוא הזמנה, ברוך שאכלנו דא הוא ברכה. הכי הוא ודאי. אבל נברך, הזמנה אורא איהו, הזמנה דבורא פרי הגפן. (ו"א דפומא) דקדמיתא איהי הזמנה לכוס דברכה סתם. והאי כוס, בין דאנטיל איהו הזמנה אורא במלה דנברך לגבי עלמא עלאה דכל מזונין וברכאן מתמן נפקין, ובגין כך איהו בארוז סתים, דעלמא עלאה סתים איהו, ולית לגביה הזמנה. אלא בדרגא דא כוס דברכה. (במלה דנברך) אמר רבי יהודה, זכאה זולקנא, דמן (דף קפ"ז ע"א) יומא דעלמא עד השתא, לא שמענא מלין אלין, ודאי הא אמיןא דדא לאו בר נש איהו.

41. ואם תאמר, נברך שאכלנו משלו זהו הזמנה, ברוך שאכלנו משלו זהו ברכה – כך זה בודאי. אבל נברך זהו הזמנה אחרת, הזמנה של בורא פרי הגפן. (של הפה) שהקודמת היא ההזמנה לכוס של ברכה סתם. וכוס זה, בין שנטל, היא הזמנה אחרת במלת נברך לגבי עולם העליון, שכל מזונות וברכות יוצאות משם. ומשום זה הוא בדרך נסתר, שעולם העליון הוא נסתר ואין אליו הזמנה, אלא בדרגה זו כוס ברכה. (שבמלת נברך) אמר רבי יהודה, אשרי חלקנו שמים העולם עד בעת לא שמענו דברים אלו, ודאי הרי אמרנו שזה אינו בן אדם.

The blessing over the meal starts with “Give us and we bless”
Then we continue with “We bless that we ate from his and by his goodness we have life”

The purpose of the ‘invitation’ is to connect the Shechina that is with us in the lower world with a higher level of Zeir Anpin.

It is important to understand that food is a matter of death. It has a temporary state of life energy. Everything we eat is basically ‘killed’ before we eat it, even a fresh fruit that was just picked from the tree goes immediately into the process of decay and expiration. Eating the flesh of an animal comes after it was killed and butchered, sometimes it is dead and frozen for a long period of time.

Each food product has a death aspect. Our body was constructed from the ‘material’ of this world and life was given to us through the water in the mother’s

womb. When we connect to our source of life, which is the Torah, we have a continuation in the world to come otherwise we are in the process of expiration. To sustain the body we are dependent on the physical matter of this world.

The kosher laws in the Torah protect us from connecting to undesired energies. The food may have a long list of good nutritional (physical) but the energy that attached to its place dark and 'death' marks on the soul. Remember the death stinks and when Mashiach comes we want to smell at our best.

I highly recommend stopping eating all non-kosher food, especially meat. I would recommend to minimize or stop completely the consumption of meat even kosher meat unless it is vital for the health of your body.

Fish doesn't require proper slaughter and it can even be eaten raw but the type of fish/seafood is important. 'Bottom feeders/crawlers' are not kosher because they feed on waste and their energy is negative and death. A good lobster could be very tasty but also very deadly. Consider that it becomes poison the moment it is killed. The energy of death is very strong in shellfish like lobsters. That is why lobsters are cooked or steamed alive. The cooking kills the bacteria of death in the lobster's flesh before its spread.

Before you eat anything, pause and meditate to connect to the life force that's in the food. This would be a good step to draw the life force from the good into your body.

Never make a blessing on non-kosher food. It would bring judgment instead of blessings. If you are in doubt just meditate and ask the Light to bring out only the good from the food you eat.

I am aware that many of you may have difficult times to change eating habits and avoid food that the body enjoys for a long time. I know the feeling because I went through the same thing about 30 years ago when I stopped eating non-kosher food. The cravings go away pretty quick especially when you realize that your desire for light is greater than you desire for food.

The desire of the body to be satisfied is very strong. Feed it with the light of life and not death. You may be a great person and do good for others but the food you eat affects the scent of your soul (See DZ 2176).

Ask questions to understand

42. אָמַר לוֹ, בֶּן, מִלֵּאדָּה הִי, אֲהוּבָה, מֵהַ שְּׂאמֶרֶת וְעִשִׂית בְּרִיחַם עֲצֵי שִׁטִּים חֲמֹשֶׁה לְקַרְשֵׁי צֶלַע הַמִּשְׁכָּן וְגו', וְחֲמֹשֶׁה בְּרִיחַם וְגו', וְחֲמֹשֶׁה בְּרִיחַם לִירְכָתַיִם יָמָה – הֲרֵי הֲרֵבָה בְּרִיחִים יֵשׁ פָּאן, וְיָדִים הֵם שְׂתִיִּם. אָמַר לוֹ, זֶהוּ שְּׂאמֶרֶנוּ, מִפִּי הָאָדָם נִשְׁמַע מִיָּהוּ. אֲכָל הוֹאִיל וְלֹא הִשְׁגַּחְתֶּם – אָנִי אֹמֵר.

42. אָמַר לֵיהִי, בְּרָא, מִלְּאֲכָא דֵּיִי, רְזוּיָמָה דִּילֵיהִי, הֵאִי דְאִמְרַת וְעִשִׂית בְּרִיזוּיִם עֲצֵי שִׁטִּים זְזֻמְשָׁה לְקַרְשֵׁי צֶלַע הַמִּשְׁכָּן וְגו', וְזוּמְשָׁה בְּרִיזוּיִם וְגו', וְזוּמְשָׁה בְּרִיזוּיִם לִירְכָתַיִם יָמָה. הָא בְּרִיזוּיִם טוֹבָא אִיכָא הָכָא, וְיָדִים אֵינּוֹן תִּרְיִן. אָמַר לֵיהִי, דָּא הוּא דְאִמְרִין, מִפּוּבִימִיה דְּבַר נֶשׁ אֲשֶׁתִּמְבַּע בּוּאֵן אִיהוּ. אֲכָל הוֹאִיל וְלֹא אֲשִׁזְזוּתוֹן אָנָּה אִימָא.

43. פָּתוּז וְאָמַר, (קהלת ב) הַזֹּזֶכֶם עֵינָיו בְּרֵאשׁוֹ וְגו'. וְכִי בָאֵן אֶתֶר עֵינָיו דְּבַר זֶשׁ, אֶלָּא בְּרֵאשׁוֹ, דִּילְמָא בְּגוּפּוֹ אוֹ בְּדְרוּעֵיהּ, דְּאִפִּיק לְזוֹכֶם יִתִּיר מִכָּל בְּנֵי עֲלָמָא. אֶלָּא קָרָא הָכִי הוּא וְדָא, דְּתַנּוּן, לָא יְהֵךְ בַּר זֶשׁ בְּגִלּוֹי דְּרִישָׁא ד' אַמּוּת. מֵאִי טַעְמָא. דְּשְׂכִינְתָא שְׂרִיא עַל רִישֵׁיהּ, וְכָל זֹכִים, עֵינָיו וּמְלוֹי בְּרֵאשׁוֹ אֵינּוּן, בְּהֵהוּא דְּשְׂרִיא וְקִיָּבָא עַל רִישֵׁיהּ.

43. פָּתַח וְאָמַר, (קהלת ב) הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֵאשׁוֹ וְגו'. וְכִי אֵיפֹה עֵינָיו שֶׁל הָאָדָם? אֶלָּא בְּרֵאשׁוֹ! שָׂמָא בְּגוּפּוֹ אוֹ בְּזִרְעוֹ, שְׁהוּצִיא אֶת הַחֲכָם יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם! אֶלָּא הַפְּסוּק בְּךָ הוּא בְּנִדְאִי. שְׁלַמְדְּנוּ, לֹא יֵלֵךְ אָדָם בְּגִלּוֹי רֵאשׁ אֲרַבַּע אַמּוּת. מָה הַטַּעַם? שְׂשְׂכִינָה שׁוֹרָה עַל רֵאשׁוֹ, וְכָל חֲכָם עֵינָיו וְדְבָרָיו בְּרֵאשׁוֹ הֵם, בְּאוֹתוֹ שְׁשׁוֹרָה וְעוֹמֵד עַל רֵאשׁוֹ.

הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֵאשׁוֹ, וְהַכֹּסִיל בַּחֲשֶׁךְ הוֹלֵךְ; וְיַדְעֵתִי גַם-אֲנִי, שֶׁמִּקְרָה אֶחָד יִקְרָה “Ecclesiastes 2:14 “The wise man's eyes are in his head, but the fool walks in darkness. And yet I know that one fate befalls them both.”

Everyone's eyes are in their head and King Solomon (Ecclesiastes) didn't write this to teach us body anatomy but to show the difference between the wise and the fool. The head is the highest body part in the body and it connects us to Chokmah (Wisdom). The wise look up and find the wisdom to see beyond the physical/material realm. The fool looks down (Malchut) and walk-in darkness where he experiences obstacles on his path.

The Shechina is above our head to help us connect higher and for that reason, spiritual people cover their heads. It's not about religious practice or religious identity. The body is used as a spiritual tool and the covering of the head and body is important when we want to make a proper spiritual connection. The High priest in the Holy Temple used to wear special clothing that the Torah describes in Details. He had 8 pieces of garments while a simple priest had only four. Because of their different duties they had different garments. Even their head covering was different. Their clothes were spiritual tools that helped connect draw and channel the Light from the upper levels.

Before the morning prayer, we make special blessing before we cover ourselves with the Tzitzit and the prayer shawl. Some religious practice wears a hat on top of the yarmulke for additional vessel/elevation. During parts of the prayers, we raise the prayer shawl above our heads.

It's good to have special clothes for Shabbat because the energy is elevated. We should always wear clothes covering most of our entire body before we pray or even holding the Zohar for study.

There's a story found in the book 'חמדת הימים' about students of the Holy Ari, ([Link to the book Wiki page in Hebrew](#)). It tells about Rav Israel Nagara, Z"l, who was a great poet, writing spiritual songs inspired by the holy spirit. He was singing songs on Friday nights and camps of angels came to listen and be joyful with his singing. One time the Holy Ari saw that the angels were sent back because Rav Israel Nagara had short sleeves and singing without a hat. The Holy Ari sent a messenger to Rav Israel to tell him to wear properly and after he was proper the angels came back.

So you can not take Zohar book to the beach or to the pool, even if you are fully dressed, looking at our people with limited clothing takes away the entire connection. Disrespect to the sacred text may bring judgment and undesired outcomes.

As you dress properly for a job interview expecting a positive outcomes, dress properly for a spiritual connection to receive the Light.

Please ask questions in the comments section below.

A copy of a page from the book of songs by Rav Israel Nagara.

First print (Venice 1599)

44. וכשענינו שם, ידע שאותו אור שדולק על ראשו צריך שמו, משום שגוף האדם היא פתילה, ואור דולק למעלה, ושלמה המלך צוח ואמר: (שם ט) ושמן על ראשך אל יחסר, שהרי האור שבראשו צריך שמו ואותם מעשים טובים. ולכן החכם עניו בראשו, ולא במקום אחר.

45. אתם חכמים, ודאי השכינה שורה על ראשיכם, איך לא השגחתם לזה? שבתוב ועשית בריחם וגו', לקרשי צלע המשכן האחד. וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית. האחד והשנית אמר הפסוק, שלישית ורביעית לא אמר

44. וכד עינוי תמוז, לידע דההוא נהורא האדליק על רישיה, אצטריך למשזוזא, בגין דגופא דבר נש איהו פתילה, ונהורא אדליק לעיקא, ושכימה מלכא צווזו ואמר, (קהלת ט) ושמן על ראשך אל יזוסר, דהא נהורא דבראשו, אצטריך למשזוזא ואינון עובדין טבאן. ועל דא הוזכם עינוי בראשו, ולא באתר אזורא.

45. אתון זוכיבין, ודאי שכינתא שרייא על רישיכו, היך לא אשזוזתון להאי, דכתיב ועשית בריוזים וגו', לקרשי צלע המשכן האזוד. וחמשה בריוזים לקרשי צלע המשכן השנית. האזוד והשנית אמר קרא, שלישית ורביעית לא אמר

קָרָא. דְּהָא אֲזוּד וְשִׁנִּית, דָּא וְזִשְׁיבּוּ דְתִרִין סְטָרִין, הִפְסוּק. שְׁהָרִי אֶחָד וְשִׁנִּית נְחֹשְׁבִים לְשָׁנִי וּבִגְזִין כֶּף עֲבִיד זִוְשְׁבָנָא בְתִרִין אֲלִין.

The Zohar taught us previously that the wise have eyes in his head, connecting to the Shechina that is the Light above his head. The body of a person is like a wick of a candle and to maintain this light, he needs oil. King Solomon gives us good advice.

Ecclesiastes 9:8 “בְּכָל־עֵת, יְהִי־בִגְדֶיךָ לְבָנִים; וְשֶׁמֶן, עַל־רֹאשְׁךָ אַל־יִחְסַר” “Let your clothes be white all the time, and let not oil be lacking on your head.”

Our clothes represent our spiritual state. White represents purity and sharing. The ‘Oil’ is the aspect of our continuous good deeds that keep the light ‘on’.

46. אָתוּ אִינוּן וְנִשְׁקוּהוּ, (כַּמְלֻקְדָּמִין) בְּכָה רַבִּי יְהוּדָה, וְאָמַר, רַבִּי שְׁמַעוֹן וְכָאָה זִוּלְקָה, וְכָאָה דָּרָא, דְּהָא בְּזִכּוּתָהּ אֶפְיֻלוּ יְנוּקֵי דְבֵי רַב, אִינוּן סְטָרִין רַמְאִין תְּקִיפִין. אֲתַתָּא אַמְוִיה, אֲמַרְהָ לֹון רַבּוּתִי, בְּמִטּוֹ מְנַיִיכוּ, לֹא תִשְׁזַוּוֹן עַל בְּרִי, אֲלֹא בְעֵינָא טָבָא. אֲמַרוּ לָהּ, וְכָאָה זִוּלְקָה אֲתַתָּא כְּשֶׁרָה, אֲתַתָּא בְּרִירָא מִכָּל שְׂאֵר נְשִׁין, דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִירָה הוּא בְּרִיר זִוּלְקָה, וְאָרִים דְּגִלְגָּה עַל כָּל שְׂאֵר נְשִׁין דְּעַלְמָא.

46. בָּאוּ הֵם וְנִשְׁקוּהוּ. (כַּבְתְּחִלָּה) בְּכָה רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲשֶׁרִי חֲלַקְדָּא! אֲשֶׁרִי הִדּוּר! שְׁהָרִי בְּזִכּוּתָהּ אֶפְלוּ תִינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן הֵם סְלַעִים רַמִּים תְּקִיפִים. בָּאָה אַמּוֹ. אֲמַרְהָ לָּהֶם, רַבּוּתִי, בְּבִקְשָׁה מִכֶּם אֵל תִּשְׁגִּיחוּ עַל בְּנֵי, אֲלֹא רַק בְּעֵין טוֹבָה. אֲמַרוּ לָהּ, אֲשֶׁרִי חֲלַקְדָּא אִשָּׁה בְּשֶׁרָה, אִשָּׁה בְּרִירָה מִכָּל שְׂאֵר הַנְּשִׁים, שְׁהָרִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרַחֲמֵי חֲלַקְדָּא וְהָרִים דְּגִלְגָּה עַל כָּל שְׂאֵר נְשׁוֹת הָעוֹלָם!

47. אָמַר יְנוּקָא, אֲנָא לֹא מִסְתַּפִּינָא מֵעֵינָא בִישָׁא, דְּבַר נְוִנָא רַבָּא וְיִקִּירָא אֲנָא, וְנְוִנָא לֹא דְזוּזִיל מֵעֵינָא בִישָׁא, דְּכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית מַח) וַיִּדְגּוּ לָרוּב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ, מֵאֵי לָרוּב, לֹא־סִגָּאָה עַל עֵינָא. וְתַנִּינוּן, מֵהַ דְּגִים דִּימָא, מֵיָא זֹפִי עַל־הוֹן, וְלִית עֵינָא בִישָׁא וְכוּ. לָרוּב וְדָאֵי, בְּקֶרֶב הָאָרֶץ, בְּגוּ בְּנֵי אֲנָשָׁא עַל אַרְעָא. אֲמַרוּ, בְּרָא, מִלְּאָכָא דִּינִי, לִית בְּנָא עֵינָא בִישָׁא, וְכֹא מִסְטָרָא דְעֵינָא בִישָׁא אֲתִינוּן. וְקוּדְשָׁא בְּרִירָה הוּא זֹפִי עַלְךָ בְּגַדְפוּי.

47. אָמַר הַתִּינוּקָא, אֲנִי לֹא פוֹחַד מֵעֵין רָעָה, שְׁבִין דָּג גָּדוֹל וְנִכְבַּד אֲנִי, וְדָג לֹא פוֹחַד מֵעֵין רָעָה, שְׁכַתּוּב (בְּרַאשִׁית מַח) וַיִּדְגּוּ לָרוּב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ. מֵה זֶה לָרוּב? לָרוּב עַל הָעֵין. וְשִׁנִּינוּ, מֵה דְגֵי הַיָּם הַמֵּים מְכַסִּים עֲלֵיהֶם וְאֵין עֵין רָעָה וְכוּ. לָרוּב וְדָאֵי, בְּקֶרֶב הָאָרֶץ, בְּתוֹךְ בְּנֵי הָאָדָם עַל הָאָרֶץ. אֲמַרוּ, בֵּן, מִלְּאָךְ הִי, אֵין בְּנוּ עֵין רָעָה, וְלֹא מִצַּד עֵין רָעָה בְּאִנּוּ, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַסֶּה עֲלֶיךָ בְּכַנְפוּי.

Rabbi Shimon and Rabbi Yehuda kissed the Yenuka, praised him, saying that because of him, even the children at school are spiritually elevated. The mother came out asking them to look at her son only with good eye (opposite of evil eye). They praised the mother for being chosen by God out of all women to have such a special child.

The Yenuka said that he doesn't fear evil eye because he's a son of a great fish (Rav Hamnuna Saba, see previous DZ) and fish don't afraid of the evil eye as it is written (Genesis 48:16) "הַמַּלְאָךְ הַגָּאֵל אֶתִי מִכָּל רָע יִבְרַךְ אֶת הַנְּעָרִים וַיִּקְרָא בְּהֵם שְׁמֵי וְשֵׁם" "The angel who has redeemed me from all evil, Bless the lads; And may my name live on in them, And the names of my fathers Abraham and Isaac; And may they grow into a multitude in the midst of the earth."

The sages explain that the secrets in the words "וַיִּדְגוּ לָרֵב" (the word for 'fish' is in these words) reveal that fish are covered by water, which is the aspect of Chassadim, from all directions. Their eyes have a direct connection with the water around them and can't give or receive an evil eye. Those who have Chassadim around them are protected from the evil eye.

The Zohar sages that are like great 'fish' replied to the mother and child saying that they don't have an evil eye and the Holy One Blessed Be He covers the child with his wings (the Shechina).

Psalms 32:10 "רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטֵם בִּיהוָה חֶסֶד יְסוּבְבוּ" "Many are the sorrows of the wicked, But he who trusts in YHVH, lovingkindness (Chassadim) shall surround him."

The Torah is also considered as water. When we delve in it and study it we are protected and purified as if we go into the Mikveh.

48. פֶּתַח וְאָמַר, (שם) הַמַּלְאָךְ הַגָּאֵל אֶתִי מִכָּל רָע יִבְרַךְ וְגו'. פְּסוּק זה אָמַר יַעֲקֹב בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ. אִם בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אָמַר אוֹתוֹ, סוּד חֲכָמָה יֵשׁ בּוֹ. הַמַּלְאָךְ, קוֹרָא לוֹ מַלְאָךְ, וְקוֹרָא לוֹ שְׁמוֹת אַחֲרָיִם. מִדּוּעַ נִקְרָא כֵּן מַלְאָךְ? אֵלֵּא כִּשְׁהוּא שְׁלִיחַ מַלְמַעְלָה וּמִקְבֵּל זֶהָר מִתּוֹךְ אֶסְפֵּקְלָרְיָה שְׁלַמְעֵלָה, (שָׂאָז) שְׁבַשְׁמִבְרָכִים אָבָא וְאָמַר לְזֶה, אֹמְרִים לָהּ: בְּתִי, לְכִי שְׁמַרִי בֵּיתְךָ! פִּקְדִי אֶת בֵּיתְךָ! כִּךְ עָשִׂי לְבֵיתְךָ! לְכִי וְזוּנִי אוֹתָם. לְכִי, שְׁאוֹתוֹ עוֹלָם שְׁלַמְטָה מְחַבֵּה לָךְ, בְּנֵי בֵּיתְךָ מְחַכִּים לְמִזּוֹן מִמֶּךָ! הָרִי לָךְ כָּל מַה שְׁתַּעֲטָרְכִי לְתַת לָהֶם. וְאִזּוּ הִיא מַלְאָךְ.

48. פֶּתַח וְאָמַר (בראשית מח) הַמַּלְאָךְ הַגָּאֵל אֶתִי מִכָּל רָע יִבְרַךְ וְגו'. הַאי קָרָא אָמַר יַעֲקֹב בְּרוּחַ קוֹדֶשׁ, אִי בְרוּחַ קוֹדֶשׁ אָמַר לִיה, רָוָא דְזוּכְמָתָא אִית בֵּיה. הַמַּלְאָךְ, קָרִי לִיה מַלְאָךְ. וְקָרִי לִיה שְׁמֵהֶן אֲזוּרְגִין. הֵכָא, אָבָאִי אֶקְרִי מַלְאָךְ. אֵלֵּא כִּד אִיהוּ שְׁלִיחָא מַלְעִיכָא, וְקָבִילַת זֶהָרָא מִזֵּוּ אֶסְפֵּקְלָרְיָא דְלַעִיכָא, (ו'א דכד) דְכַדִּין מִבְּרַכִּין אָבָא וְאָמַר לְהָאִי, אִמְרִי לָהּ בְּרַתִּי, זִילִי גְטוּרִי בֵּיתִיךָ, פִּקְדִי לְבֵיתִיךָ. הֵכִי עָבִידִי לְבֵיתִיךָ. זִילִי וְזוּנִי כוּן. זִילִי, דְהַהוּא עֲלָמָא דְלִתְתָא מִזּוּכָא לָךְ, בְּנֵי בֵּיתִיךָ מִזּוּכָאן מִזּוּכָא מִנְךָ, הָא לָךְ כָּל מַה דְתַעֲטָרְכִי לְמִיתָב כוּן, כְּדִין אִיהִי מַלְאָךְ.

49. וְאִם תֹּאמַר, וְהָרִי בְּכַמָּה מְקוּמוֹת נִקְרָא מַלְאָךְ, וְלֹא בָּא לְזוּן עוֹלָמוֹת, וְעוֹד, שְׁבַשְׁם זֶה לֹא זֶן אֶת הָעוֹלָמוֹת, אֵלֵּא בְּשֵׁם שֶׁל הַשֵּׁם – כִּךְ זֶה בְּוִדְאִי. כִּשְׁשְׁלִיחַ

49. וְאִי תִימָא, וְהָא בְּכַמָּה דוּכְתִי אֶקְרִי מַלְאָךְ, וְלֹא אֶתִי לְמִיזָן עֲלָמִין. וְעוֹד, דְּבַשְׁמָא דָּא לָא זֶן עֲלָמִין, אֵלֵּא בְּשֵׁמָא דִּי. הֵכִי הוּא וְדָאִי, כִּד

שְׁלִיזוּ מִגּוֹ אָבָא וְאִמָּא, אֲקָרִי מִלְּאָה, וְכִיּוֹן דְּשָׂאֲרִי
עַל הַיּוֹבְתִין, עַל תְּרִין כְּרוּבִין אֲדָנִי שְׂמִיָּה.
מִתּוֹךְ אָבָא וְאִמָּא, נִקְרָא מִלְּאָה. וְכִיּוֹן
שְׂשׂוּרָה עַל מְקוּמוֹת, עַל שְׁנֵי כְּרוּבִים,
שְׂמוֹ ה'.

The verse below that we partially studied previously is the one we include every Friday night when we bless our children. Genesis 48:16 “הַמַּלְאָךְ הַגָּאֵל אֶתִּי מִכָּל רָע” “The angel who has redeemed me from all evil, Bless the lads; And may my name live on in them, And the names of my fathers Abraham and Isaac; And may they grow into a multitude in the midst of the earth.”

This verse comes from the blessing Jacob gave to the children of Joseph. The Zohar reveals that Jacob’s blessings were given with the support of the Holy Spirit and every word has great wisdom.

‘The Angel’ is the aspect of Malchut that receives the Light from Chokmah and Binah to nourish the lower levels.

We give this blessing to the children on Friday night because Malchut is elevated to Binah and fully ‘charged’ with Light. The connection to ‘fish’, especially on Shabbat night*, brings protection from all negative especially evil eye.

Evil eye causes a serious damage in a person because it affects spiritual roots. In this parashah, Balak calls for Balaam, who was known to have a very strong evil eye to curse the Israelites. Balaam couldn’t hurt the Israelites because their camps were arranged perfectly around the Holy Tabernacle that provided the ‘water’ to cover and protect them.

Most people fear evil eye and they would buy ‘stuff’ to have a sense of protection. If you buy something for protection it is idol worship because the material doesn’t have energy unless it was ‘charged’ with meditation by a true Kabbalist. As we studied, the true protection comes from the study and connection to the Torah (through the Zohar).

Please do not waste your money on ‘stuff’ for fake protection. It’s idol worship that creates distance from the Light. You better read Zohar and meditate every day.

Rabbi Avraham Chamoi of blessed memory was a Kabbalist that knew how to write names and make amulets for different purposes and protection. He used to listen to the person’s request and ask him to come a few days later. By that time he made a day of fasting, meditate on the person’s name and wishes. Only then he would write an amulet made specifically for that person. He didn’t charge money because his consciousness was to help others not to make money out of people’s weaknesses.

If you transfer your faith to a material object you lose the connection to the Light.

Swim with the fish of the Zohar for protection as if you are inside Noah’s Ark.

* Friday night should be called Shabbat night because the Hebrew day begins at night (Genesis 1:5 “And there was evening and there was morning one day”) So Friday after sundown we are in Shabbat and that night is called Shabbat night.

50. כְּשֶׁנִּרְאָה לְמֹשֶׁה בְּתַחֲלָה נִקְרָא מִלֶּאֱדָד. לִיעֲקֹב לֹא נִרְאָה כֹּה, אֲלֵא בְּדַגְמָא, שְׁכַתּוֹב (שם כט) וְרַחֵל בָּאָה. זוֹ דְמוּת שֶׁל רַחֵל אַחֲרֵת, שְׁכַתּוֹב (ירמיה לא) כֹּה אָמַר ה' קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע וְגו', רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ. וְרַחֵל בָּאָה, סָתָם. עִם הַצֵּאן, הַדְּרָגוֹת שֶׁלָּהּ. אֲשֶׁר לְאֲבִיהָ, וְדָאֵי. וְכֹלֵם נִמְנָו וְהַתְּפַקְדוֹן בִּידֵיהָ. כִּי רַעָה הִיא, הִיא מְנַהֶיגָה אוֹתָם וּמְפַקְדֵת עֲלֵיהֶם.

50. לְבוֹשֶׁה כֹּה אֲתוּזוּי לִיה בְּקִדְמוּתָא, אִקְרִי (בראשית קי"ג ע"ב) (שמות ג) מִלֶּאֱדָד. לִיעֲקֹב לֹא אֲתוּזוּי הָכִי, אֲלֵא בְּדוּגְמָא, דְכִתְיִב (בראשית כט) וְרוּזֵל בָּאָה, דָּא דִּיּוֹקְנָא דְרוּזֵל אֲוֹרָא, דְכִתְיִב (ירמיה לא) כֹּה אָמַר ה' קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע וְגו'. רוּזֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ. וְרוּזֵל בָּאָה סָתָם, עִם הַצֵּאן דְרָגִין דִּילָהּ. אֲשֶׁר לְאֲבִיהָ וְדָאֵי. וְכֹלֵהוּ אֲתַמְנִין וְאֲתַפְקְדוּן בִּידֵיהָ. כִּי רוּעָה הִיא, אִיהִי מְנַהֶיגָא לֶחַן, וְאֲתַפְקְדָא עֲלֵיהִי.

51. וְכֹה בְּתוֹב בְּמוֹשֶׁה, (שמות ג) וַיֵּרָא מִלֶּאֱדָד ה' אֵלָיו בְּלִבַּת אֵשׁ. וְאֵם תֵּאמַר שְׁשִׁבַח אֲבֵרָהּם יוֹתֵר, שְׁלֵא כְּתוֹב בּוּ מִלֶּאֱדָד – אֲלֵא (בראשית יח) וַיֵּרָא אֵלָיו ה' בְּאֵלֵי מִמְרָא וְגו'. שֵׁם בְּאֲבֵרָהּם נִרְאָה לוֹ אֲדָנִי, בְּאֵלֵי דְלִיָּת, בְּגִלְל שְׁבָאוֹתוֹ זְמַן קִבֵּל בְּרִית. וּמָה שְׁעַד עֲכָשׁוּ הַתְּכַסָּה מִמְנָו, נִרְאָה לוֹ רַבּוֹן וְשְׁלִיט, וְכֹה נִרְאָה, שְׁהִרִי אֵז הַתְּקִשֵׁר בְּאוֹתָהּ דְרָגָה וְלֹא יוֹתֵר. וּמִשּׁוֹם זֶה בְּשֵׁם שֶׁל אֲדוֹן רַבּוֹן עָלָיו.

51. וְהָכִי (דף קפ"ז ע"ב) בְּמוֹשֶׁה כְּתִיב, (שמות ג) וַיֵּרָא מִלֶּאֱדָד ה' אֵלָיו בְּלִבַּת אֵשׁ. וְאִי תֵימָא יִתִּיר הוּא שְׁבָוֵא דְאֲבֵרָהּם, דְלֹא כְּתִיב בֵּיה מִלֶּאֱדָד, אֲלֵא (בראשית יח) וַיֵּרָא אֵלָיו ה' בְּאֵלֵי מִמְרָא וְגו'. הָתָם בְּאֲבֵרָהּם, אֲתוּזוּי לִיה אֲדָנִי, בְּאֵלֵי דְלִיָּת, בְּגִין דְּבִהֵהוּא זְמַנָּא קִבֵּיל בְּרִית, וּמָה דְהוּא אֲתַפְסִי עַד כְּעַן מַעֲיָה, אֲתוּזוּי לִיה רַבּוֹן וְשְׁלִיט, וְהָכִי אֲתוּזוּי, דְהָא כְּדִין בְּהֵהוּא דְרָגָא אֲתַקְשֵׁר, וְלֹא יִתִּיר. וּבְגִין כֹּה, בְּשֵׁמָא דְאֲדוֹן רַבּוֹן עָלֵיהָ.

The Shechina appeared to Moses for the first time at the burning bush event as an angel.

Exodus 3:2 וַיֵּרָא מִלֶּאֱדָד יְהוָה אֵלָיו בְּלִבַּת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה וַיֵּרָא וְהִנֵּה הַסֵּנֶה בֹּעַר בְּאֵשׁ וְהַסֵּנֶה אֵינֶנּוּ “And the angel of YHVH appeared to him in a flame of fire out of the midst of a bush. He looked, and behold, the bush was burning, yet it was not consumed.”

For Jacob, the Shechinah appeared in the image of Rachel because she's the aspect of Malchut.

Genesis 29:6 “And he said to them, "Is it well with him?" And they said, "It is well, and here is Rachel his daughter coming with the sheep.”

Abraham had a different revelation.

Genesis 18:1 “Now YHVH appeared to him (Abraham) by the oaks of Mamre, while he was sitting at the tent door in the heat of the day.”

The Zohar compares the three and says that it looks like Abraham received the higher type of revelation of the Shechina because the name YHVH appeared to him.

“and I appeared to Abraham, Isaac, and Jacob, as God Almighty, but by My name, YHVH, I did not make Myself known to them.” Exodus 6:3

This verse said by God to Moses testifies that God didn't appear to the patriarch through the name YHVH. The Zohar explains that the Shechina appeared to Abraham as the name ADNY that is the name we use in the level of Malchut instead of YHVH. Because Moses is on the level of Da'at, which is above Zeir Anpin, the Shechina could reveal itself to him as unification with the upper levels and the name YHVH.

52. אָבֶל מוֹשֶׁה דִּלְא הָוָה בֵּיהַ פְּרוּדָא, דְּכְתִיב (שְׁמוֹת ג) מוֹשֶׁה מוֹשֶׁה, שְׂאִין טַעַם מְפָסִיק, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (בְּרַאשִׁית כב) אֲבָרְהָם אֲבָרְהָם, שְׂמִפְסִיק הַטַּעַם, בְּגַלְל שְׂכַעַת שְׁלָם מַה שְׁלֵא הָיָה לְפָנָי כֵּן. יֵשׁ הַפְּרָשׁ בֵּין אֲבָרְהָם הַנוֹכַחִי לְבֵין אֲבָרְהָם שְׂפָתַחְלָה. אָבֶל מוֹשֶׁה, מִיַּד שְׁנוּלַד, אֲסַפְקֵלְרִיָּה הַמְאִירָה הַיְתֵה עִמוֹ, שְׂפָתוֹב (שְׁמוֹת ב) וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא. וְכְתוּב (בְּרַאשִׁית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. מִיַּד נִקְשָׁר מוֹשֶׁה בְּדַרְגָּתוֹ, וּמְשׁוּם זֶה מוֹשֶׁה מוֹשֶׁה, וְלֵא מְפָסִיק הַטַּעַם. מוֹשֶׁה מוֹשֶׁה, וְלֵא אֲפָסִיק טַעַמָא.

53. וְעַל דָּא לְגַבֵּי דְמוֹשֶׁה, אֲוַעִיר דְרַמִּיָּה, דְּכְתִיב מִלְאָה יִי. יַעֲקֹב קָרָא לִיה, בְּשִׁיעָתָא דְהָוָה סְלִיק מַעֲלָמָא, מִלְאָה. מֵאִי טַעַמָא. בְּגִין דְבִהָהִיא שִׁיעָתָא הָוָה יָרִית לָהּ, לְשַׁלְטָאָה. מוֹשֶׁה בְּזוּיָיו. יַעֲקֹב, לְבָתֵר דְסְלִיק מַעֲלָמָא. מוֹשֶׁה בְּגוּפָא. יַעֲקֹב בְּרוּזָא. זְכָאָה זְוֹלְקָא דְמוֹשֶׁה.

“וַתֵּהָרֵא הָאִשָּׁה, וַתֵּלֵד בֵּן; וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי-טוֹב הוּא, וַתִּצְפְּנֵהוּ שְׁלֹשָׁה יָרֵחִים” Exodus 2:2
“The woman conceived and bore a son; and when she saw that he was good, she hid him for three months.”

Moses's mother recognized how special her child immediately when he was born. She concealed him from the terrible decree of Pharaoh for three months before sending him on the Nile to his faith. The daughter of Pharaoh, Batya, found Moses on the water and when she touched him her leprosy got cured (פרקי דרבי אליעזר). Batya immediately took him under her protection. She had an elevated soul and didn't agree or followed her father's way. When Moses came to her she converted. Moses was nursed by his mother to receive pure nourishments from the right side. (Exodus 2:5-10)

Genesis 1:4 “וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאוֹר, כִּי-טוֹב” “And God saw that the light that it was good.”

The ‘Light’ in this verse is the aspect of Zeir Anpin. Moses was born surround by the light of Zeir Anpin and for that reason, he was connected to the Shechina while he was living in this world. The Zohar revealed that Jacob had the protection of the Shechina but his direct connection to her came only after he passed away.

Moses was at the level of Da’at that is the level that bridges the light from Chokmah and Binah to this world. From his level, he could connect to all the levels below. Jacob was the aspect of the central column and even though he had spiritual perfection, Moses was higher.

54. הגאָל אַתִּי מִכָּל רַע, שְׁלֵא הִתְקַרַּב לְעוֹלָמִים לְצַד הָרַע, וְלֹא יָכַל הָרַע לְשַׁלֵּט בּוֹ. יִבְרַךְ אֶת הַנְּעָרִים, אֲזִי יַעֲקֹב הָיָה מִתְקַן אֶת בֵּיתוֹ בְּאָדָם שֶׁהוֹלֵךְ לְבֵית חֵדָשׁ וּמִתְקַנּוֹ בְּתַקוּנָיו וּמְקַשְׁטוֹ בְּקִשּׁוּטָיו. יִבְרַךְ אֶת הַנְּעָרִים – אוֹתָם הַנוֹדְעִים, אוֹתָם שֶׁנִּפְקְדוּ עַל הָעוֹלָם לְמִשְׁךְ מֵהֶם בְּרִכּוֹת, הֵם שְׁנֵי הַכְּרוּבִים. וַיִּקְרָא בְּהֵם שְׁמִי, כַּעַת הִתְקִין בֵּיתוֹ, וְהוּא הִתְעַלָּה בְּדַרְגָּתוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁחִבּוֹר הָיָה בְּיַעֲקֹב. הַגּוֹף נִדְבַק בְּמָקוֹם שֶׁהֶצְטַרֵּף, וּשְׁתֵּי זְרוּעוֹת אֵתוֹ.

54. הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רַע, דִּלְכָּא אֶתְקָרִיב לְעֻלְמוּיָן לְגַבֵּי סִטְרָא דְרַע, וְלֹא יָכִיל רַע לְשַׁלְטָאָה בֵּיהּ. יִבְרַךְ אֶת הַנְּעָרִים, כְּדִין יַעֲקֹב הוּא מִתְקַן לְבֵיתֵיהּ, כְּפֶר נֵשׁ דְּאִזִּיל לְבֵיתָא זוּדְתָא, וּמִתְקַן לָהּ בְּתַקוּנָיו, וּמְקַשְׁט לָהּ בְּקִשּׁוּטָיו. יִבְרַךְ אֶת הַנְּעָרִים, אֵינּוֹן דְּאַשְׁתַּמוּדְעָן, אֵינּוֹן דְּאַתְפַּקְדוּן עַל עֻלְמוּיָא, לְאַתְמִשְׁכָּא מַנְיֵיהּ בְּרַכָּאן, תְּרִין כְּרוּבִין אֵינּוֹן. וַיִּקְרָא בְּהֵם שְׁמִי, הִשְׁתָּא אֶתְקִין בֵּיתֵיהּ, וְאִיהוּ אֶסְתַּלַּק בְּדַרְגָּתֵיהּ, בְּגִין דְּזוּבּוּרָא בְּיַעֲקֹב הוּי. גּוֹפָא, אֶתְדַבֵּק בְּאַתֵּר דְּאַצְטְרִיף, וְתִרִין דְּרוּעִין בְּהַדְרֵיהּ.

55. לְאַחַר שְׁאוֹתָם נְעָרִים מִתְבָּרְכִים כְּרָאוּי, אֲזִי וַיִּדְגּוּ לְרֹב בְּקִרְבַּי הָאָרֶץ. דְּרַף הַדְּגִים לְהִתְרַבּוֹת בְּתוֹף הַמַּיִם, וְאִם יוֹצֵאִים מִתּוֹף הַמַּיִם לִיבְשָׁה, מִיָּד מֵתִים. אֵלּוּ לֹא כָף, אֲלֵא הֵם מֵהֵימָּה הַגְּדוֹל, וְגִדְלָתָם לְהִתְרַבּוֹת וּלְהִתְגַּדֵּל בְּקִרְבַּי הָאָרֶץ הִיא, מֵה שְׂאִין כָּף בְּכָל הַדְּגִים שְׁבַעוֹלָם.

55. לְבַתֵּר דְּאֵינּוֹן נְעָרִים מִתְבָּרְכִין כְּדִקָּא יְאוּת, כְּדִין וַיִּדְגּוּ לְרֹב בְּקִרְבַּי הָאָרֶץ. אֲרוּזָא דְּנוּנִין לְאַסְנָאָה גּוֹ מִיִּין, וְאִי נְפַקֵּן מַגּוֹ מִיָּא לִיבְשָׁתָא, מִיָּד מֵתִין. אֲלִין לָאו הִכִּי, אֲלֵא אֵינּוֹן מִן יְמֵא רַבָּא, וְסִגְיָאוּ דְּלִהוֹן לְאַפְשָׁא וְלִאַסְגֵּי בְּקִרְבַּי הָאָרֶץ אִיהוּ. מֵה דְּלִית הִכִּי לְכָל נוּנִין דְּעֻלְמוּיָא.

Genesis 48:16 “וַיִּשֶׂם אֱבְרָהָם שְׁמִי וְשֵׁם אֲבֹתַי אַבְרָהָם” “The angel who has redeemed me from all evil, Bless the lads; And may my name live on in them, And the names of my fathers Abraham and Isaac; And may they grow into a multitude in the midst of the earth.”

‘has redeemed me from all evil’ means that he never came close to the negative side and couldn’t control or harm him.

'Bless the lads' – Jacob connect the angel that protected him to the 'lads'. These lads are the aspect of the higher angels, Metatron מטטרון and Sandalfon סנדלפון (Please do not pronounce these sacred names. Use 'angel Metat' and 'angel Sandal' to refer to them).

'And the names of my fathers Abraham and Isaac' refers to Jacob's connection to the Right and Left column to open the central column for blessings to come down.

As we mentioned in the previous study, we use this verse when we bless our children. We raise both hands to the right and left of the child's head, meditating on Chessed (Right), Gevurah (Left) and we are in the middle as Central column, drawing the light from above to the child.

'And may they grow into a multitude in the midst of the earth' – this final step draws the blessings from above to the 'sea' of Malchut.

56. מיה פתיב לעילא, ויברך את יוסף ויאמר, ולא אשכחון ליה הכא ברכאן, דהא לבתר בריך ליה, דכתיב, (בראשית מט) בן פורת יוסף. אלא, כיון דברך לאלין גערים, ליוסף בריך. דהא לא יכלי לאתברכא, אלא מגו יוסף, ומגו דאיהו בטמירו, ולא אתנוזי לאתנלאה, פתיב בטמירו, ויקרא בהם שמי ושם אבותי, (לכסאה עליה) מן האבות מתברכן, ולא מאתר אוזרא. בקרב הארץ, דא הוא פסויא לזופאה מיה דאצטרין.

56. מה פתוב למעלה? ויברך את יוסף ויאמר. ולא מצאנו לו פאן ברכות, שהרי אחר כך ברכו, שכתוב (שם מט) בן פורת יוסף. אלא, כיון שברך את הנערים הללו, ברך את יוסף. שהרי לא יכלו להתברך אלא מתוך יוסף, ומתוך שהוא נסתר ולא נראה בגלוי, פתוב בנסתר – ויקרא בהם שמי ושם אבותי. (לכסאות עליו) מן האבות מתברכים, ולא ממקום אחר. בקרב הארץ, זהו פסוי לכסות מה שצריך.

57. אתו ונשקוה כמלקדמין, אמרו, הבו ונברך. אמר איהו, אני אברך, דכל מיה דשמעתון עד הכא מנאי הוה, ואקיים בי (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, קרי ביה יברך. מאי טעמא. בגין דנתן מלזובו לדל. מלזומא ומיכלא דאורייתא דיכלי אכלתון. אמר רבי יהודה. ברא רזוימא דקודשא בריך הוא, דא תנינן בעל הבית בוצע ואורזו מברך. אמר ליה, לאו אנא בעל הבית, ולא אתון אורזין. אבל קרא אשכוזנא, ואקיים ליה. דהא אנא טוב עין ודאי, בלא שאילו דלכון אמיןא עד השתא, ולזומא ומיכלא דיכלי אכלתון.

57. באו ונשקו אותו כמקדם. אמרו, הבה ונברך. אמר הוא, אני אברך, שכל מה ששמעתם עד פאן ממני היה, ואקיים בי (משלי כב) טוב עין הוא יברך. קוראים בו יברך. מה הטעם? משום שנתן מלחמו לדל. מלחם ואכל של התורה שלי אכלתם. אמר רבי יהודה, בן אהוב של הקדוש ברוך הוא, הרי שנינו בעל הבית בוצע ואורז מברך. אמר לו, איני בעל הבית ואינכם אורחים. אבל מצאתי פסוק ואקיימו, שהרי אני בודאי טוב עין, בלי שאלותיכם אמרתי עד עתה, ולחם ואכל שלי אכלתם.

Jacob's blessings to Joseph came after he blessed his children and gave them the status of tribe leaders and their uncles. In his blessings, Jacob treats Joseph as his firstborn. Jacob wanted to marry Rachel but Laban his father in law 'tricked' him and replaced Rachel with Leah. His first energy was supposed to be transferred into Rachel but went to Leah. Reuven was the actual firstborn from Leah but spiritually Joseph that was the first of Rachel was the spiritual firstborn.

Joseph is the channel of Yessod and the 'funnel' for the light to come to Malchut. Malchut doesn't have light of its own and all the blessings had to pass through Joseph/Yessod. He was blessed just by being a channel for the Light.

The Torah reveals the power of Joseph in Genesis 42:6

" וַיֹּסֶף הוּא הַשְּׁלִיט עַל הָאָרֶץ הוּא הַמְּשָׁבִיר לְכָל עַם הָאָרֶץ "

"And Joseph was the governor over the land; he it was that sold to all the people of the land"

The blessing that Joseph received is actually a description of his capability to protect us.

Egypt represented Malchut and Joseph went down to Egypt to have control over Malchut, letting his brothers connect to his power/Yessod and break out of Egypt to reveal the Light in Malchut.

After this study, the sages kissed the Yenuka and said that they should now bless the food that they had. The Yenukah said that he should make the blessing over the food because they ate from his food.

Rabbi Yehuda said that the teaching is that the host bless the bread at the beginning of the meal and the guest makes the blessing after they finish. The child quoted the verse in Proverbs 22:9 and told them that his study is the food they ate and he should bless.

Proverbs 22:9 "טוֹב עֵינַי הוּא יְבָרֵךְ כִּי נָתַן מִלֶּחֶמוֹ לְדָל"

"the owner of good eye will bless because he gave from his bread the one in need."

The Yenukah shared from his 'gift' of Torah to the Rabbis so he earned the blessing.

Tractate Avot (Fathers) 3:3

" רבי שמעון אומר, שלושה שאכלו על שולחן אחד, ולא אמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו מזבחי מתים, שנאמר "כי כל שולחנות, מלאו קיא צואה בלי מקום". אבל שלושה שאכלו על שולחן אחד ואמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו משולחנו של מקום ברוך הוא, שנאמר "וידבר אלי זה השולחן, אשר לפני ה"

MISHNA C. R. Simeon said Three that have eaten on one table, and have not study Torah, are as if they have eaten of the sacrifices of the dead, as it is written (Isaiah 28:8): 'For all tables are full of vomit of filthiness, there is no place (clean).' But three that have eat on one table and study Torah, are as if they had eaten of the table of the Holy One, as it is written (Ezekiel 41:22) And he spoke unto me: This is the table that is before YHVH."

Rabbi Shimon teaches that the table where three people eat from is considered as an altar. If we study Torah during the meal, it's as if we eat from a table in front of YHVH. If not, it's as if we ate from sacrifices of idol worship that have the aspect of death.

We nourish our body by food but the body is lifeless without the soul that we nourish with the study of Torah/Zohar.

Alone or in a group it would be beneficial to always use our Unity Zohar app on smartphones to read a few paragraphs of Zohar to connect to Yessod and draw 'life' through the food we digest. Don't forget to bless the food.

58. לקח כוס בִּרְכָה וּבִרְךָ, וַיְדִיּוּ לֹא יִכְלוּ לְסַבֵּל אֶת הַכּוֹס וְרָעְדוּ. בְּשֶׁהֲגִיעַ לְעַל הָאָרֶץ וְעַל הַמְּזוּזָה, אָמַר, (תהלים קטז) כּוֹס יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא וּבִשְׁם ה' אֶקְרָא. עֲמַד הַכּוֹס עַל תְּקוּנָה, וְהִתְיַשֵּׁב בִּימֵינוּ וּבִרְךָ. בְּסוּף אָמַר: יְהִי רִצּוֹן שְׁלֹאֲחֵד מֵאֵלֶּה יִמְשְׁכוּ לוֹ חַיִּים מִתּוֹךְ (הַמְלָךְ) עֵץ הַחַיִּים, שֶׁכֵּל הַחַיִּים תְּלוּיִים בּוֹ. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲרֵב לוֹ, וַיִּמְצָא עָרֵב לְמִטָּה שְׁיִסְבֵּם בְּעֲרֻבוֹתָו אֶצֶל הַמְּלָךְ הַקְדוּשׁ.

58. זָטַל כּוֹס דְּבִרְכָתָא וּבְרִיךְ, וַיְדִיּוּ לֹא יִכְלוּ לְמַסְבֵּל כּוֹס, וְהוּוּ מִרְתַּתִּי. כִּד מְטָא לְעַל הָאָרֶץ וְעַל הַמְּזוּזָה, אָמַר, (תהלים קטז) כּוֹס יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא וּבִשְׁם יי אֶקְרָא. קִיִּימָא כּוֹס עַל תְּקוּנָתָהּ, וְאִתְיַשֵּׁב בִּימֵינָהּ, וּבְרִיךְ. לְסוּף אָמַר, יְהִי רִצּוֹן דְּלָנוּד מֵאֵלֶיךָ, יִתְמַשְׁכוּן לִיה זַיִין, מִגּוֹ (נ"א מִלְכָּא) אִיכְנָא דְזַיִין, דְּכָל זַיִין בֵּיה תְּלִיין. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יַעֲרֵב לִיה, וַיִּשְׁכּוּז עָרֵב לְתַתָּא, דִּיסְתַּכְּם בְּעֲרֻבוֹתֵיהּ, בְּהַרְי מְלַכָּא קְדִישָׁא.

59. בֵּינָן שְׁבִרְךָ, סַתֵּם עֵינָיו רָגַע אֶחָד, וְאַחַר כֵּךְ פָּתַח אוֹתָם. אָמַר, חֲבֵרִים, שְׁלוֹם לְכֶם מִרְבוֹן הַטּוֹב שֶׁכֵּל הָעוֹלָם שְׁלוֹ הוּא. תְּמַהוּ וּבְכוּ, וּבְרַכּוּהוּ. לָנוּ אוֹתוֹ לִילָה. בְּבִקְרֵי הַשְּׁבִימוּ וְהִלְכוּ. בְּשֶׁהֲגִיעוּ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן סִפְרוּ לוֹ אוֹתוֹ הַמַּעֲשֶׂה. תְּמַה רַבֵּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, בֶּן סַלַע תְּקִיף הוּא וְרֵאווִי הוּא לְכָךְ, וַיּוֹתֵר מִמֶּה שְׁלֹא חָשׁוּב בֶּן אָדָם, בְּנוֹ שֶׁל רַב הַמְּנוּנָא סָבָא הוּא. הַזְדַּעְזַע רַבֵּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, עָלִי לְלַכֵּת לְרֵאוֹת אוֹתוֹ נֵר דּוֹלֵק. אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן, זֶה לֹא עוֹלָה בְּשֵׁם בְּעוֹלָם, שְׁהָרִי דְבָר עֲלִיזָן יֵשׁ בּוֹ. וְסוּד הוּא, שְׁהָרִי אוֹר הַשְּׁמַן (הַמְּשֻׁכָּה) שֶׁל אָבִיו מֵאִיר עֲלָיו, וְסוּד זֶה לֹא מִתְּפַשֵּׁט בֵּין הַחֲבֵרִים.

59. בֵּינָן דְּבְרִיךְ, אִסְתִּים עֵינָיו רָגַע זֶה אֶחָד, לְכַתֵּר פְּתוּז לֹון, אָמַר זֶה בְּרִיךְ, שְׁלוֹם לְכוּן מִרְבוֹן טַב, דְּכָל עַלְמָא דִּילִיה הוּא. תְּוֹהוּ, וּבְכוּ, וּבְרִיכוּ לִיה. בְּתוֹ הַהוּא לִילָה. בְּצַפְרָא (דף קפ"ח ע"א) אֶקְדִּיבוּ וְאִלוּ. כִּד מְטָו לְגַבֵּי רַבֵּי שְׁמַעוֹן, סוּזוּ לִיה עוּבְדָּא. תְּוֹה רַבֵּי שְׁמַעוֹן, אָמַר בְּרַ טַגְרָא תְּקִיפָא אִיהוּ, וַיַּאוֹת הוּא לְכָךְ, וַיִּתִּיר מִמֶּה דְלָא זֹשִׁיב בְּרַ זְשֵׁ, בְרִיךְ דְּרַב הַמְּנוּנָא סָבָא הוּא, אֶזְדַּעְזַע רַבֵּי אֶלְעָזָר, אָמַר, עָלִי לְמִיחָךְ לְמִזְוִי לְהַהוּא בּוֹצִינָא דְדְלִיק. אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן, דָּא לֹא סְלִיק בְּשֵׁמָא בְּעַלְמָא, דְּהָא מְלָה עַלְמָה אִית בֵּיה. וְרָזָא אִיהוּ, דְּהָא זְהִירוּ מִשִּׁיזּוּ (מִשִּׁיכוּ) דְּאָבוּי מְנַהֲרָא עֲלִיהּ, וְרָזָא דָּא לֹא מִתְּפַשֵּׁט בֵּין זֶה בְּרִיךְ.

The Yenuka that was visited by Rabbi Yitzhak and Rabbi Yehuda, raised a cup of wine and started the blessings over the food. His hands were shaking because new spiritual energy affected his body. At that moment he could see the future. After he finished the blessings of the food, he blessed Rabbi Yitzchak to have life from the Tree of Life and that someone will be a guarantor for him.

As we learned in the Zohar portion of Vayechi, Rabbi Shimon saved Rabbi Yitzchak from the angel of death. They left the world together because Rabbi Shimon guaranteed to bring Rabbi Yitzchak with him when the time comes for him to leave the world.

The rabbis cried because of the special moment connected them to Chokmah. They went to sleep. In the morning they left early, came to Rabbi Shimon and told him the story.

Rabbi Shimon revealed to them that the child is the son of Rav Hamnuna Saba and the revelations of the Yenuka come from the light of his father that sustains him from his holy light.

Even after he passed away, the light of Rav Hamnuna Saba was still affecting his son.

60. יומא זודא, הוו זוכר׳א יתבין ומתנגזזין אלין באלין, והוו תמן רבי אלעזר, ורבי אבא, ורבי זוייא, ורבי יוסי, ושאר זוכר׳א. אמרו הא כתיב (דברים ב) אל תצר את מואב ואל תתגר בם בם מלחמה וגו'. בגין רות ונעמה, דהוו זמינין לנפקא מנייהו. צפורה אתת משה דהות במדין, ויתרו ובניו דנפקו במדין, דהוו כלהו זכאי קשוט על אוזת כמה וכמה. ותו משה דרביאו ליה במדין, ואמר ליה קודשא בריך הוא, (במדבר לא) נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים אי הכי משוא פנים אית במכה, דיתיר אתווי בני מדין לשזבא מן מואב.

60. יום אחד היו החברים יושבים ומתנגחים אלה באלה, והיו שם רבי אלעזר ורבי אבא ורבי יוסי ושאר החברים. אמרו, הרי כתוב (דברים ב) אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה וגו'. בגלל רות ונעמה שהיו עתידים לצאת מהם. צפורה אשת משה שהיתה ממדין, ויתרו ובניו שיצאו ממדין, שהיו כלם צדיקי אמת, על אחת כמה וכמה. ועוד משה שגדלוהו במדין, ואמר לו הקדוש ברוך הוא, (במדבר לא) נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים. אם כך, משוא פנים יש בדבר, שיתיר ראוים בני מדין להנצל ממואב.

61. אמר רבי שמעון, לא דמי מאן דזמין לבולקט תאני, למאן דכבר לקיט לון. אמר ליה רבי אלעזר, אף על גב דכבר לקיט לון, שבזא איהו. אמר ליה, מאן דלא לקט תאני, נטיר תאנה תדיר, דלא יהא בה פגם, בגין תאני דזמינת לאייתאה. פיון דלקיט תאני, שביק לה לתאנה, ותו לא נטיר לה.

61. אמר רבי שמעון, לא דמי מאן דזמין לבולקט תאני, למאן דכבר לקיט לון. אמר ליה רבי אלעזר, אף על גב דכבר לקיט לון, שבזא איהו. אמר ליה, מאן דלא לקט תאני, נטיר תאנה תדיר, דלא יהא בה פגם, בגין תאני דזמינת לאייתאה. פיון דלקיט תאני, שביק לה לתאנה, ותו לא נטיר לה.

The students of Rabbi Shimon were studying and discussing the verse in Deuteronomy 2:9 “ ויאמר יהוה אלי, אל-תצר את-מואב, ואל-תתגר בם, מלחמה: כי לא-אתן לך.” “Then YHVH said to me, 'Do not harass Moab, nor provoke them to war, for I will not give you any of their land as a possession, because I have given Ar to the sons of Lot as a possession.’”

They explained that Ruth will be born to Moab, convert and from her the comes Mashiach. Because of that Moab received the protection of God.

Numbers 31:2 "נקם, נקמת בני ישראל, מאת, המדינים; אחר, תאסף אל-עמיר" "Take full vengeance for the sons of Israel on the Midianites; afterward you will be gathered to your people."

The students said that Jethro and Tziporah, Moses's wife, came from Midian and why weren't they protected. Where was Moses's protection? It looks like they have greater merits than Moab to be protected.

Rabbi Shimon explained that Ruth didn't yet come out of Moab so they needed protection. Jethro and Tziporah already left the Midianites and they didn't need protection and the Israelites could take revenge from them.

62. כִּי מוֹאָב, דְּזָמִינָא לְאַיִתָּא אֵינֹן תְּאַנִּי, זָטָר לִיה קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכָתִיב אֵל תַּצַּר אֶת מוֹאָב. מִדִּין דְּקָא יְהִיבֵת תְּאַנִּי, וְאַלְקִיטוּ לוֹן, כְּתִיב (במדבר כה) צָרוּר אֶת הַמְּדִינִים. דְּהָא מוֹכָאן וְלִהְלָאָה, תְּאַנָּה דָּא לֹא זְמִינֵת לְאַיִתָּא פִּירִין, וּבְגִין כִּי אֲתוּזוּיִית לִיקִידֵת אֲשָׁא. פְּתוּז וְאַמְר, (במדבר כב) וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֵל זְקִנֵי מִדְיָן וְגו', מוֹאָב אֵינֹן שְׂאֵרִי, וּבְגִין אֵינֹן תְּאַנִּי, דְּזָמִין מוֹאָב לְאַפְקָא לְעַלְמָא, אֲשֶׁתְּזִיבוּ מִעוֹנֵשׂא.

62. כִּי מוֹאָב, דְּזָמִינָא לְאַיִתָּא אֵינֹן תְּאַנִּי, זָטָר לִיה קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכָתִיב אֵל תַּצַּר אֶת מוֹאָב. מִדִּין דְּקָא יְהִיבֵת תְּאַנִּי, וְאַלְקִיטוּ לוֹן, כְּתִיב (במדבר כה) צָרוּר אֶת הַמְּדִינִים. דְּהָא מוֹכָאן וְלִהְלָאָה, תְּאַנָּה דָּא לֹא זְמִינֵת לְאַיִתָּא פִּירִין, וּבְגִין כִּי אֲתוּזוּיִית לִיקִידֵת אֲשָׁא. פְּתוּז וְאַמְר, (במדבר כב) וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֵל זְקִנֵי מִדְיָן וְגו', מוֹאָב אֵינֹן שְׂאֵרִי, וּבְגִין אֵינֹן תְּאַנִּי, דְּזָמִין מוֹאָב לְאַפְקָא לְעַלְמָא, אֲשֶׁתְּזִיבוּ מִעוֹנֵשׂא.

63. רַבִּי אֶלְעָזָר בְּעָא לְמִיזוּבֵי לְרַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לְקוֹנִיָּא זְבוּי. וְהוּ אֹלִי רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יוֹסִי (ד"א לא גרסין ורבי חייא) בְּהַדְיָה, אֲזָלוּ בְּאַרְזָא, וְהוּ אַמְרִי מְלִי דְּאַוּרִיָּתָא כָּל הַהוּא אַרְזָא.

63. רַבִּי אֶלְעָזָר בְּעָא לְמִיזוּבֵי לְרַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לְקוֹנִיָּא זְבוּי. וְהוּ אֹלִי רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יוֹסִי (ד"א לא גרסין ורבי חייא) בְּהַדְיָה, אֲזָלוּ בְּאַרְזָא, וְהוּ אַמְרִי מְלִי דְּאַוּרִיָּתָא כָּל הַהוּא אַרְזָא.

Because of Ruth, Moab was saved from being punished for their actions against the Israelites.

Rabbi Shimon explains it with an example of a fig tree. When the tree is still in the process of giving fruits, it is protected. After the fruits are collected, the tree can be left alone.

Lesson: It's always beneficial to prepare and have plans for future positive actions. The light that is 'allocated' for that 'project' protects us. We cannot fake this because if we don't follow through, we are hit with judgments because the other side takes over that light reserved for us.

Plan your regular studies daily, weekly or any period of time. Set goals to start a study of a Zohar book and finish it. We have on the Daily Zohar the complete study of Tikunei Zohar and the complete study of Zohar Pinchas. You can set

extra time a week to study them. Plan a day of the week or month to sit and give your tithe and plan other sharing and giving activities.

When your to-do list and calendar is full of planned positive actions, you receive protection to fulfill these goals.

A complete study of Pinchas starts here:

<https://dailyzohar.com/daily-zohar-1070/>

<https://dailyzohar.com/daily-zohar-1-the-opening/>

64. אָמַר רַבִּי אַבְא, מַאי דְכַתִּיב, וַיֹּאמֶר יי אֱלֹהִים
אֵל תִּצַּר אֶת מוֹאָב וְאֵל תִּתְנַגֵּר בָּם מִלְחָמָה וְגוֹ',
וְכַתִּיב (דְּבָרִים ב) וְקִרְבַּת מוֹל בְּנֵי עַמּוֹן וְגוֹ', מִלְחָמָה
וְכַתִּיב (שִׁם) וְקִרְבַּת מוֹל בְּנֵי עַמּוֹן וְגוֹ' –
דְּבָר זֶה כְּדָבָר זֶה. מַה הַבְּדֵל בֵּין זֶה לְזֶה?
אֵלָּא נִרְאָה שְׂשֻׁקוּלִים הֵיוּ. וְשִׁנְיָנוּ, כְּשֶׁהָיוּ
מִתְקַרְבִּים לְבְנֵי מוֹאָב, הֵיוּ יִשְׂרָאֵל נִרְאִים
לְפָנֵיהֶם בְּכָל פְּלִי קָרֵב כְּשֶׁרָצוּ לְהִתְגַּדְּרוֹת
בָּהֶם. וְלִגְבֵי בְנֵי עַמּוֹן הֵיוּ יִשְׂרָאֵל מְעַטְפִים
בְּעֵטוּפֵיהֶם, וְלֹא נִרְאוּ כָּלֵל פְּלִי קָרֵב.
וְהַפְּסוּקִים מוֹכִיחִים בְּשֻׁקוֹל זֶה כְּזֶה.

65. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְדַאי הָכִי הוּא. וְתַנְיָנָן, דְּדָא
דְּהוֹת זְוַצִּיפָא, וְאִמְרַת מוֹאָב, דְּכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית
יט) וְתִקְרָא אֶת שְׁמוֹ מוֹאָב. אֲתַנְזִיזוּן יִשְׂרָאֵל זְוַצִּיפּוֹ
לְגַבֵּייהוּ, כְּמַה דְּאִיהִי הוֹת זְוַצִּיפָא, דְּאִמְרַת
מוֹאָב, מֵאָב הוּא בְּרָא דָא. אֲבָל וְעֵרְתָא, דְּאִמְרַת
בֶּן עַמִּי, וְכַסִּיאת אַרְזוּהָא, יִשְׂרָאֵל הוּא מְכַסִּיין
אַרְזוּיָהוּ לְגַבֵּייהוּ, מְעַטְפִי עֵטוּפָא בְּטַלִּית,
וְאֲתַנְזִיזוּן קַבֵּייהוּ כְּאֲזִיזִין מִבְּשִׁי. וְהָא אוּקְמוּהָ.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי, אֵל-תִּצַּר אֶת-מוֹאָב, וְאֵל-תִּתְנַגֵּר בָּם, מִלְחָמָה: כִּי לֹא-אֶתֶן לָךְ “ Deuteronomy 2:9
“Then YHVH said to me, 'Do not harass Moab, nor provoke them to war, for I will not give you any of their land as a possession, because I have given Ar to the sons of Lot as a possession.”

וְקִרְבַּת, לִיל בְּנֵי עַמּוֹן--אֵל-תִּצַּרְם, וְאֵל-תִּתְנַגֵּר בָּם: כִּי לֹא-אֶתֶן מֵאֶרֶץ בְּנֵי-עַמּוֹן “ Deuteronomy 2:19
“When you come opposite the sons of Ammon, do not harass them nor provoke them, for I will not give you any of the land of the sons of Ammon as a possession, because I have given it to the sons of Lot as a possession.”

The two verses look similar but the difference is with Ammon where the verse begins with “when you come opposite the sons of Ammon”.

To understand the difference we need to go back to Genesis 19 where we learn that the two daughters of Lot, thought that the world came to its end and decided to have children from their father to create continuation in the world.

The Zohar explains that the older daughter didn't conceal her actions and called her son Moab which means ‘comes from father’. The younger daughter covered the action and called her child ‘Ammon’ that means “from my people”.

When the Israelites came to Moab they were wearing their weapons in visible form and when they came to Ammon they were covered with prayer shawls.

The impact of the mother's emotional state and the name is given on the child is very significant in the life of the child. It could even affect future generations.

Rav Moshe Armoni in Israel, a teacher, and publisher of Kabbalah books specializes in helping people remove health and mental blockages formed from pre-birth state and later. Issues could be transferred in the same line of the Tikkun process (parents, grandparents, tribe).

<https://www.facebook.com/ravmoshe.armoni>

66. עד דהוּו אֲלֵי, אֲדַכֵּר רַבִּי אֶלְעָזָר מִהָאֵי יִנְוָקָא, סָטוּ בַּמְאָרְזָא גַּ' פְּרָסִי, וּבְטוּוּ לְהָתָם. אַתְאָרְזוּוּ בְּהָהוּא בֵּיתָא, עָאֲלוּ וְאִשְׁכּוּזוּ לְהָהוּא יִנְוָקָא, דְּהָוָה יְתִיב, וּבְמִתְקַנֵּין פְּתוּרָא קַמִּיָּה. כִּיּוֹן דְּזוּמָא לֹון, קָרִיב גַּבִּיָּהוּ, אָמַר לִיה, עוּלוּ וְזוּסִידִי קַדִּישִׁין, עוּלוּ שְׁתִּילִין דְּעַלְמָא, אֵינּוֹן דְּעִילָא וְתִתָּא מִשְׁבּוּזִין לֹון. אֵינּוֹן דְּאֶפִּילוּ נִוְגִי יַמָּא רַבָּא, נְפַקִּין בְּיַבְשֶׁתָּא לְגַבִּיָּהוּ. אַתָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְנִשְׁקִיָּה בְּרִישִׁיָּה. הָדָר כְּמִלְקָדָמִין, וְנִשְׁקִיָּה בְּפֻּמִּיָּה. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר נִשְׁקִיָּה קַדְמָאָה עַל נִוְגִין דְּשִׁבְקִין מִיָּא, וְאִלִּין בְּיַבְשֶׁתָּא. וְנִשְׁקִיָּה תַנְיִנָּא עַל בֵּיעִין דְּנִוְגָא, דְּעַבְדוּ אִיבָא טָבָא בְּעַלְמָא.

66. עד שהיו הולכים, נזכר רבי אלעזר בתינוק זה. סטו מהדרך שלש פרסאות והגיעו לשם. התארחו באותו בית, נכנסו ומצאו את אותו תינוק שהיה יושב, ומתקנים לפניו שלחן. כיון שראה אותם, התקרב אליהם. אמר להם, הכנסו חסידים קדושים, הכנסו שתילי העולם, אותם שמשבחים אותם למעלה ולמטה, אותם שאפלו הדגים שבמים הגדול יוצאים אליהם ליבשה. בא רבי אלעזר ונשקו בראשו. חזר במקדס ונשקו בפיו. אמר רבי אלעזר, נשיקה ראשונה על הדגים שעזבו את המים והלכו ליבשה, ונשיקה שנייה על ביצי הדגים שעשו פרי טוב בעולם.

67. אָמַר הָהוּא יִנְוָקָא, בְּרִיזוּא דְּלְבוּשֵׁיכֹוּ זִוְמִיָּא, דְּעִמוּן וּמוּאָב בּוּתְרָן בְּכוּ, הִיךְ אִשְׁתְּוּבְתוּן מִנְיָהוּ. מִאֲנִי קָרְבָּא לָא הָוּוּ בִּידֵיכֹוּ. וְאִי לָאוּ, לְרוּזְעָנוּ תַתְּכוּן, בְּלָא דְּזוּלִּו. (דף קפ"ח ע"ב) תוּוהוּ רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא וְזוּבְרִיָּא. אָמַר רַבִּי אַבָּא,

67. אמר שהוא ינוקא, בריווא דלבושייכו זומיָא, דעמוון ומואָב בוּתְרָן בְּכוּ, היך אשתובתון מניָהוּ. מאני קרבָא לא הוּוּ בִּידֵיכֹוּ. ואי לאו, לרוזעָנוּ תתכוּן, בלא דזולִּו. (דף קפ"ח ע"ב) תוּוהוּ רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא וְזוּבְרִיָּא. אמר רבי אבָא,

וּכְפָא אַרְזָא דָּא, וּכְפָא וּזוּלְקָנָא דְזַכִּינָא לְמִיּוּזְבִּי שְׂזִכְנו לְרֵאוֹת אֶת זֶה. הִתְקִינוּ שְׁלֶחַן דָּא, אֶתְקִינוּ פְתוּרָא כְּמִלְקָדְבִין.
בְּמִקְדָּם.

Rabbi Elazar visited the 'Yenuka', the child of Rav Hamnuna Saba that is known in the Zohar to reveal many secrets to Rabbi Shimon and his son.

When the child saw Rabbi Elazar and his friends, he welcomed them and invited them into his home. He praised them for being holy people saying "even the fish of the big sea come out to the land for them". It's obvious that this righteous child knew that the soul of his father was visiting and teaching them. The 'fish' is the aspect of Tzadik souls at the highest level. The big sea is the aspect of the worlds of Atzilut and Briah.

Rabbi Elazar was very impressed by that and gave great respect to that special child. He kissed the child's head and then on his mouth.

He explained that the first kiss was for revealing the secrets of Tzadikim from the 'sea' that is the world of Atzilut and Briah. These Tzadikim come to the 'land' which is the aspect of Malchut. The second kiss was for the fish eggs that produced good fruits in the world. It is the aspect of the Tzadik that brings righteous children like the Yenukah, of Rav Hamnuna Saba. The name 'Hamnuna' itself means 'fish of the sea'.

68. אָמַר, זַכִּימִין קְדִישִׁין. תְּבַעוּ זְהֵמָא דִּתְפִנוּקִי בְּלָא קְרָבָא, (ס"א או נהמא דקרבא ופתורא דמאני קרבא). או פְתוּרָא דְמֵאֲנֵי קְרָבָא. או זְהֵמָא דְקְרָבָא. או תְּבַעוּן לְבִרְכָא לְמַלְכָּא בְּכָל מֵאֲנֵי קְרָבָא דְהָא פְתוּרָא לָא אֶסְתְּלִיק בְּלָא קְרָבָא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּרָא רִזְזִימָא זַכִּיבָא קְדִישָׁא, הָכִי בְּעֵינֵן, בְּכָל הַיּוֹמֵי זֵינִי קְרָבָא אֶשְׁתַּדְלָנָא בְּהוּ, וְיִדְעִינָן לֵאמֹרָא בְּזוּרְבָא, וּבְקֶשְׁתָּא, וּבְרוּבִזְזָא, וּבְאַבְנֵין דְקִירְטָא. וְאַנְתָּ רַבִּינָא, עַד לָא זַכִּימִין, הֵיךְ מִיּוּזְבִּין קְרָבָא, זַבְרִין תְּקִיפִין דְעַלְמָא.

68. אָמַר, חֲכָמִים קְדוֹשִׁים, תְּרַצוּ לְחֵם תְּפִנוּקִים לְלֹא קְרָב (או לְחֵם קְרָב וּשְׁלֹחַן שֶׁל כְּלֵי קְרָב) וּשְׁלֶחַן שֶׁל כְּלֵי קְרָב, או תְּרַצוּ לְבִרְךְ לְמַלְכָּא בְּכָל כְּלֵי הַקְרָב, שְׁהֵרִי הַשְׁלֶחַן לֹא עוֹלָה בְּלֵי קְרָב? אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בֶּן אֱהוֹב חָבִיב קְדוֹשׁ, כִּי אָנּוּ רוֹצִים, בְּכָל הַמִּינִים שֶׁל הַקְרָב הָאֵלֶּה הַשְׁתַּדְלָנוּ בָּהֶם, וְיִדְעִים אָנּוּ לְעֹרֵךְ בְּחֶרֶב וּבְקֶשֶׁת וּבְרִמָּח וּבְאַבְנֵי בְּלִיסְטְרָאוֹת, וְאַתָּה תִּינּוֹק עוֹד לֹא רָאִיתָ אֵיךְ עוֹרְכִים קְרָב גְּבָרִים חֲזָקִים שֶׁל הָעוֹלָם.

69. זַכִּימִין הָהוּא יְנוּקָא, אָמַר וְדָאֵי לָא זַכִּימִנָא, אֲבָל כְּתִיב (מַלְכִים א כ) אֵל יִתְהַלֵּל זַוְגָר כְּמִפְתוּזוֹ. אֶתְקִינוּ פְתוּרָא בְּזְהֵמָא, וּבְכָל מוֹד דְאֶעֱטָרִיק. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּמֹה זֹדוֹ אֵית בְּלָבָאֵי בְּרַבִּינָא דָּא, וְכְמֹה זֹדוֹשִׁין יִתְזוּדְשׁוּן עַל פְתוּרָא דָּא, וְעַל דָּא אֲמַרִית, דִּידְעָנָא דְזַגִּי פְעֵמוּנֵי רוּזָא קְדִישָׁא, הוּוּ אֹלְכִין בֵּיתָא.

69. שָׂמַח אוֹתוֹ תִּינּוֹק, אָמַר, וְדָאֵי שְׂלֵא רָאִיתִי, אֲבָל כְּתוּב (מַלְכִים-א כ) אֵל יִתְהַלֵּל חוּגְר כְּמִפְתַּת. הִתְקִינוּ שְׁלֶחַן בְּלָחֵם וּבְכָל מֵה שְׂצָרִיק. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּמֹה שְׂמַחָה יֵשׁ בְּלִבִּי בְּתִינּוֹק זֶה, וְכְמֹה חֲדוּשִׁים יִתְחַדְּשׁוּ עַל שְׁלֶחַן זֶה, וְלִבְנֵי אֲמַרְתִּי שְׂיַדְעָתִי שׁוּג פְּעֵמוּנֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ הֵי הוֹלְכִים בָּהּ.

Rabbi Aba and Rabbi Elazar prepared a table for a meal. The Yenuka asked them if they are ready to enjoy pleasures of food with or without a war. He told them that the table wouldn't be elevated without a war.

They replied that they wish and ready the war because they have experience in breaking the enemies so they won't destroy the earth.

What kind of war they were talking about?

The body is part of the world of Malchut. It is completely formed and sustained in this world and under the control of the Snake. When we feed the body the Snake comes to claim his part before the soul benefit from it. The greater the pleasure we take from food or any other physical activities, the greater the presence and influence of the negative side, governed by the Snake. All physical pleasures put the soul at risk and we need to go to war to protect it.

The blessings of food and the Zohar study, which is the highest level of Torah study during the meal are the tools of war against the other-side that their goal to take our soul energy and bend it to their will.

By using spiritual weapons, we guarantee that our souls are properly nourished through the energy of the food.

The word for bread is 'לחם', which is also the root word for 'war'. Bread can increase the desire for the self and increase our physical vessel/body unless we 'burn' it.

The bread turns to sugar in the body to feed the 'hungry' body cells. If we consume more than the body needs, it turns to stored energy that in most cases accumulated beyond the needs of the body. The Klipah gets stronger when we have 'extra' food stored in the body and raise the desire to have more and feed it further. The physical pleasure grows stronger and negatively influence other aspects of life.

70. אמר אותו תינוק, מי שרוצה לחם על פי החרב – יאכל. שמח רבי אלעזר, חזר וקרב התינוק אליו, אמר לו, משום ששפחת עצמך, אתה צריך לערוך קרב בתחלה, ואני אמרתי בתחלה, שהקרב יהיה אחרי האכלה. אבל בעת, מי שרוצה סלת, תולה (ביא) כלי הקרב בגדיו. אמר רבי אלעזר, לך ראוי להראות מאותם כלי הקרב שלך.

70. אמר ההוא ינוקא, מאן דבעי לנהבא, על פום חרבא ייכול. חזי רבי אלעזר, אהדר וקריב ינוקא לנביה, אמר ליה, בגין דשבוות גרמך, אית לך למיגוז קרבא בקדמיתא, ואנא אמרית בקדמיתא, דקרבא ליהוי בתר אכילה. אבל השתא, מאן דבעי סולתא, תולה (נ"א ייתי) מאני קרבא בגדיו. אמר רבי אלעזר, לך יאות לאוויאה מאינון מאני קרבא דיכך.

71. פתח אותו תינוק ואמר, (במדבר 10) והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה לה. פסוק זה נאמר על עמר התנופה. איזו תנופה? אם בגלל שהניפה

71. פתוז ההוא ינוקא ואמר, (במדבר 10) והיה באכלכם מלחום הארץ תרימו תרומה ליי. קרא דא על עומר התנופה אתמר, מאי תנופה, אי בגין דאניף ליה כהנא לעילא איהי תנופה. מאי אכפת לך, אי אניף אי מאיך.

הכֹּהֵן לְמַעַלָּה, הִיא תְּנוּפָה. מָה אֲכַפֵּת לָנוּ
אִם הִנִּיף אוֹ הִנְמִיד?

72. אֵלֶּא וְדַאי צְרִיךְ לְהַרְמִיָּה לְמַעַלָּה,
וְהִינּוּ תְרוּמָה. וְאִף עַל גַּב שְׁדַרְשָׁנוּ שְׁנַיִם
מִמָּאָה וְכַף זֶה, אֲבָל תְּנוּפָה מְהִי
הֶרְמָה (ir)? וְסוּד חֲכָמָה בָּאֵן. אִי חֲסִידִים
קְדוּשִׁים, בְּעֲלֵי רַמְחִים, לֹא שְׂמִשְׁתֵּם אֶת
רַבִּי שְׂמַעְיָה הַחֲסִיד, שְׂאֵם לֹא תִדְעוּ מְהִי
תְּנוּפָה, מְהִי חֲטָה, מְהִי שְׁעוּרָה.

72. אֵלֶּא וְדַאי אֲצַטְרִיךְ לְאַרְבָּא לָהּ לְעֵיכָלָא,
וְהִינּוּ תְרוּמָה. וְאִף עַל גַּב דְּדַרְשִׁינָן תְּרִי מִמָּאָה,
וְהִכִּי הוּא, אֲבָל תְּנוּפָה מֵאִי (ס"א דא) הוּא
אַרְבוּעָתָא. וְרָזָא דְזוּכְמָתָא הֵכָא. אִי זְוִסִידִי
קְדִישִׁין, מֵאַרְי דְּרוּמוּזִין, לֹא שְׂמִשְׁתֵּן לְרַבִּי
שְׂמַעְיָה זְוִסִידָא, דַּאי לָאו תִּנְדְּעוּן תְּנוּפָה מֵאִי
הִיא. זְוִפָה מֵאִי הִיא. שְׁעוּרָה מֵאִי הִיא.

Rabbi Elazar invited the Yenuka to start the 'war' and show his 'weapons'. The child started by quoting Numbers 15:19 "וְהָיָה, בְּאֲכַלְכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ--תְּרִימוּ תְרוּמָה, "then it shall be, that when you eat of the food of the land, you shall lift up (Teruma תְּרוּמָה) an offering to YHVH."

The Zohar teaches us that when we enjoy/benefit from the 'fruits of the land', which is everything material, we should create an elevation process by connecting Malchut to Zeir Anpin. We do this elevation with appreciation and giving back to the Holy One Blessed be He, supporting the revelation of light in the world.

73. תְּנוּפָה שְׂאֲמַרְנָה, הִינּוּ תְנִי' פִּיָּה. וְסוּד
שְׁלוֹ – (ירמיה יג) תְּנוּ כְבוֹד לַה' אֱלֹהֵיכֶם.
שְׁהַרִי פֶה הִינּוּ כְבוֹד שְׂרוּעִים לְתַת
לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִכֵּן צְרִיכִים לְהַרִים
לְמַעַלָּה, לְהַרְאוֹת (שְׂאִינִים נוֹתְנִים אֵלֶּא לְפָה
הַזֶּה) שְׂאֲנוּ נוֹתְנִים שְׁלוֹ לְפָה הַזֶּה. שְׂאִין
שֶׁבַח לְמַלְךְ הָעֲלִיּוֹן אֵלֶּא בְּשִׁישְׂרָאֵל
מִתְקַנִּים לוֹ לְכְבוֹד הַזֶּה וְנוֹתְנִים כְּבוֹד
לְמַלְךְ. וְזֶהוּ תְנוּ פֶה, תְנוּ כְבוֹד, וְהֶרְמָה
הִיא בּוֹדֵאִי.

73. תְּנוּפָה דְקְאֲמַרְינָן, הִינּוּ תְנִי' פִּיָּה. וְרָזָא
דִּילִיָּה (ירמיה י"ג) תְּנוּ כְבוֹד לִי אֱלֹהֵיכֶם. דְּהָא
פֶּה (עֵלָאָה) הִינּוּ כְבוֹד, דְּבַעֲינָן לְמִיָּהֵב לִיָּה
לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא אֲבַעֲי לִן לְאַרְבָּא
לְעֵיכָלָא, לְאַזְוָאָה (ס"א דלית אינון יהבין אלא להאי
פה) דִּלִּיָּה אֲנִן יְהַבִּין לְהָאִי פֶּה. דִּלִּית שְׂבֻזָּא
לְמַלְכָּא עֵלָאָה, אֵלֶּא כִּד יִשְׂרָאֵל מִתְקַנִּי לִיָּה
לְהָאִי כְבוֹד, וְיְהַבִּי לִיָּה לְמַלְכָּא כְבוֹד. וְדָא הוּא
תְנוּ פֶּה, תְנוּ כְבוֹד, וְאַרְבָּא אִיהוּ וְדַאי.

74. הַפְּסוּק שֶׁהִתְחַלְנוּ – וְהָיָה בְּאֲכַלְכֶם
מִלֶּחֶם הָאָרֶץ. וְכִי לָחֵם הָאָרֶץ הִיא
שְׁעוּרָה? לֹא בְּדָ. וְאַנּוּ מִקְרִיבִים שְׁעוּרָה
מִשּׁוּם שְׁשְׁעוּרָה קְדָמָה לְשֹׂאֵר הַלָּחֵם
שְׂבַעוּלָם. שְׁעוּרָה הוּא (שְׁעוּר ה"א, שְׁהַרִי
מְקוּם) שְׁעוּרָה שֶׁל ה"א יְדוּע הוּא בְּשְׁעוּר
שֶׁל ה"א. (חֲטָה בְּה"א נְקוּדָה וְכו') זְוִפָה

74. קָרָא דְשְׂרִינָן בֵּיה, וְהָיָה בְּאֲכַלְכֶם מִלֶּחֶם
הָאָרֶץ. וְכִי לָכֶם הָאָרֶץ שְׁעוּרָה אִיהוּ, לָאו הִכִּי.
וְאַנּוּ שְׁעוּרָה מִקְרִבִּינָן, בְּגִין דְּשְׁעוּרָה קְדָמָה
לְשֹׂאֵר נְהַמָּא דְעֵלְמָא. שְׁעוּרָה אִיהוּ (ס"א שיעור
ה"א, דהא אתר) שְׁעוּרָה דְה"א יְדִיעַ הוּא,
בְּשִׁיעוּרָא דְה"א. (ס"א חטא בה"א נקודה וכו') זְוִפָה

נְקוּדָה בְּאִמְצַעֵיָתָא, דְּלִית זְוּלְקָא לְסִטְרָא אֲזוּרָא
 דְּזוּזוּבָא תַמְנָן. (אלא) זֹזְטָה בְּרֵתָא דְּבוֹתוֹזְטָא
 לְקַמֵּי אַבוּדָה, וְעַבִּיד לָהּ רְעוּתָא, וּבִיה זֹזְטָה. כְּכֹלָא
 דְּכ"ב אֲתוּוֹן.

נְקוּדָה בְּאִמְצַע, שְׂאִין חֶלֶק לְצַד הָאֲחֵר
 שְׂחֻטָא שָׁם. (אלא) חֻטָה בֵּת שְׂמֵת־חֻטָּא
 לְפָנֵי אַבִּיָה וְעוֹשֶׂה רְצוֹנָהּ. וּמָה חֻטָּה? כָּלֵל
 עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת.

דבר אל-בני ישראל, ואמרת אליהם, כי-תבאו אל-הארץ אשר אני נתן לכם, וקצרתם “ Speak to the sons of Israel and say to them, 'When you enter the land which I am going to give to you and reap its harvest, then you shall bring in the sheaf of the first fruits of your harvest to the priest.”

The Zohar tells us that there are five types of cereals that we make bread from. They are wheat, barley, oats, spelled and rye. Barley is first to be offered because the name is שְׂעוּרָה that implies ה שְׂעוּרָה that means ‘measure’ of ‘H ה’. H ה is the lower letter of the YHVH name and represents Malchut.

We take a 'measure' from the H ה of Malchut and bring it to the priest to elevate it spiritually and draw lights that nourish our 'bread'.

God's instruction to give from the first of our 'fruits' is an instruction that helps us maximize the benefit of what we 'saw'.

75. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אַף עַל גַּב דְּהוּה כֵּן
 לְבוֹשְׁמַע. הָכָא אֵית כֵּן לְבִיבֵר, וּלְדַרְכָּא קִשְׁתָּא.
 אָמַר הֵהוּא יְנוּקָא, הָא בְּמִנְנָא לְקַבֵּל זִירָא. אָמַר
 רַבִּי אֶלְעָזָר, וּדְאִי זֹזְטָה הֲכִי קָרִינָן לָהּ. אֲבָל
 זְוִמִּינָן בְּשִׁבְטִים כְּלָהּ דְּלִית בְּהוּ זֹז"ט, וּבָהּ אֵית
 זֹז"ט, וְקָרִינָן זֹזְטָה. אָמַר הֵהוּא יְנוּקָא, וּדְאִי הֲכִי
 הוּא, דְּהָא זֹז"ט שְׂרִיָא סְמִיךָ לָהּ. בְּהוּ בְּשִׁבְטִין,
 לָא הוּוּ אֲתוּוֹן אֲלִין, דְּקָא אָתוּ מִסִּטְרָא דְּקִדּוּשָׁה
 דְּלַעִילָא, אֲבָל לְגַבָּה שְׂרִיָא.

75. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אַף עַל גַּב דְּהוּה כֵּן
 לְבוֹשְׁמַע, פֶּאן יֵשׁ לָנוּ לּוּמַר וּלְדַרְכָּה
 קִשְׁתָּה. אָמַר אוֹתוּ תִינּוּק, הֲרִי מְגַן מוּל
 הַחֵץ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּדְאִי חֻטָּה כְּךָ
 קוֹרְאִים לָהּ. אֲבָל רְאִינוּ שְׁבִשְׁבִטִים כְּלָם
 אִין חִ"ט, וּבָהּ יֵשׁ חִ"ט, וְקוֹרְאִים חֻטָּה.
 אָמַר אוֹתוּ תִינּוּק, וּדְאִי כְּךָ זֶה, שְׁהָרִי חִ"ט
 חוֹנָה סְמוּךְ לָהּ. בְּשִׁבְטִים אִין הָאוֹתוֹת
 הָאֵלוּ, שְׁהָרִי בְּאוּ מְצַד קִדְשָׁה הָעֲלִינָה,
 אֲבָל אֵלֶיהָ יֵשׁ.

76. וְאִי בְּעִית לְאֶפְקָא זֹרְבָא, וְתִיבָא אַמְאֵי נְקֻטָּת
 אֲתוּוֹן אֲלִין הֵיא בְּרֵתָא, אֶלָּא אִי תַנְדַּע זְוּזוּבָא
 דְּאָדָם הֲרֵאשׁוּן, דְּאָמְרוּ זֹזְטָה הוּה, תַנְדַּע הָא.
 וְאִכְלָנָא דָּא כֹּד נְצוּח, כְּכֹלָא סִטְרָא דְּטוּב, נְקִיטָּ
 לְכָל סִטְרָא אֲזוּרָא, וְכַפִּיָּא לִיה.

76. וְאִם תַרְצָה לְהוֹצִיא חֶרֶב וְתֵאמַר
 לְמָה נְקֻטָּה אוֹתוֹת אֵלוּ תֵבֵת הוּוּ, אֶלָּא
 אִם תַדַּע חֻטָּא אָדָם הֲרֵאשׁוּן שְׂאֲמְרוּ חֻטָּה
 הִיָּה, תַדַּע זֶה. וְעַץ זֶה כְּשִׁנְצָת, הַכֵּל צַד
 הַטוֹב נְקֻט לְכָל הַצַּד הָאֲחֵר, וְכוּפֵף אוֹתוּ.

Wheat ‘חטה’, has the numerical value of 22 that represents the 22 Hebrew letters that build the Light of the entire Torah. The Dagesh, which is the dot in the middle of the middle letter ט connects the word to Yessod of Malchut. It protects the connection from Malchut to Binah. Because of that the 22 letters came out

of Binah into Zeir Anpin and reveal the upper wisdom through the permutations of the letters.

Rabbi Elazar asks the Yenuka to explain the thought that the first two letters of 'Wheat'. 'חט', implies sin, opens the gate for the other-side to have control. Also, we can not find the letters 'חט' in the names of the tribes. The absence of the חט protects them from the other-side. Therefore, wheat with 'חט', comes with an opening for the negative side. The 12 tribes are from the holy side of the 12 permutations of the YHVH name.

The Yenuka's explanation in the next DZ study

77. זוֹבְרֵי יֵא קְדָמַי פְּרִישׁוּ מִלֶּה דָא, וְשָׂרוּ לָהּ בִּירוֹזִיק, זֹטָה סְתָם. אָתוּ בִּתְרָאֵי וְאָמְרוּ, זֹטָה מְבוּשׁ. אָתָא יִשְׁעִיה וּפְרִישׁ לָהּ, דְּכִתִּיב, (ישעיה נד) וּבְמוֹזוֹתָהּ כִּי לֹא תִקְרַב אֲלֶיהָ, וְעַל כֵּן נִקְוֶדָה בְּאֲמֻצְעֵיתָא, דְּלֹא יְהֵא זֹטָאָה, דְּאֵלוּ נִקְוֶדָה לָא הוּי, זֹטָאָה לְהוּי. וְזוֹלוּפָא בֵּין ט' לְת', תְּבִירו לְסִטְרָא אֲזוּרָא, בְּרִירו (ס"א דילה) דְּמִילָה.

77. החברים הראשונים פָּרְשׁוּ דְבַר זֶה וְשָׂמוּ אוֹתָהּ מִרְחוּק, חֲטָה סְתָם. בָּאוּ אַחֲרֵיהֶם וְאָמְרוּ חֲטָה מְבוּשׁ. בָּא יִשְׁעִיה וּפְרִישָׁהּ, שְׂבָתוּב (ישעיה נד) וּמִמְחַתָּה כִּי לֹא תִקְרַב אֲלֶיהָ. וְלִכֵּן נִקְוֶדָה בְּאֲמֻצְעֵי שְׂלֵא תִהְיֶה חֲטָאָה. שְׂאֵלוּ לֹא הִיתָה נִקְוֶדָה, תִּהְיֶה חֲטָאָה. וְחִלּוּף בֵּין ט' לְת' שִׁבְרוּ אֶת הַצַּד הָאֲחֵר, בְּרוּר (שְׂלָה) שֶׁל הַדְּבַר.

78. אָתוּן זוֹבְרֵי יֵא, דְּלֹא שְׂבִמְשִׁתוּן לְרַבִּי (דף קפ"ט ע"א) שְׂבִמְעִיה זֹסִידָא, אֲמַרִין דְּבִזְבוּמִשֶׁת זִינֵי דְהָן, לָא אִית זֹוּלְקָא לְסִטְרָא אֲזוּרָא. וְכֵאוּ הִכִּי, דְּהֵא כָּל מוּה דְאֲתִבְלִי בְּאַרְעָא, לְסִטְרָא אֲזוּרָא אִית בֵּיה זֹוּלְקָא. וּמֵאן זֹוּלְקָא אִית לִיה. מוּץ דְּתִדְפְּנוּ רוּזוּ, דְּכִתִּיב, (תהלים א) לֹא כֵן הִרְשָׁעִים כִּי אִם כְּמוּץ אֲשֶׁר תִּדְפְּנוּ רוּזוּ. וְדָא הוּא רוּזָא דְקְדוּשָׁא, וְכִתִּיב (תהלים קג) כִּי רוּזוּ עֲבָרָה בּוּ וְאִינְנוּ וְגו'. בְּגִין דְּרוּזוּ קְדוּשָׁא מְפֹרָר לִיה בְּכָל סִטְרִין דְּעֵלְמָא, דְּלֹא יִשְׁתַּכּוּז. דָּא בְּנוֹקְבָא. דְּכוּרָא מֵאֵי הוּא. תִּבְּן.

78. אתם החברים, שלא שמשתם את רבי שמעיה החסיד, אומרים שבחמשת מיני דגן אין חלק לצד האחר. ולא כן, שהרי כל מה שנבלה בארץ יש בו חלק לצד האחר, ומהו חלקו? מוץ שתדפנו רוח, שבתוב (תהלים א) לא כן הרשעים כי אם כמץ אשר תדפנו רוח, וזהו רוח של קדשה. ובתוב (שם קג) כי רוח עברה בו ואיננו וגו'. משום שרוח הקדש מפזרתו בכל צדדי העולם שלא ימצא. זה בנבקה. הזכר מהו? תבן.

The Yenuka explains that wheat is the secret of the correction of Malchut in Binah, a process that makes Malchut worthy of receiving all the upper Lights. We 'work' under the system of the Tree of Knowledge Good and Bad. If we have merits, we connect to the 'Good' and if we're not then we connect to the 'Bad' aspects.

When we connect/elevate the H ה of Malchut with the H ה of Binah we establish the central column and the outcome of our actions is good. The Light that runs down protects the חט and we reveal the positive aspect of the חט. The two letters

have the numerical value of 17 that is the same for טוב, 'good'. If we don't follow the positive path we draw the aspect of sin from the טו and connect to the 'bad' of the Tree.

The five grains of wheat, barley, oats, spelled and rye are governed by YHVH. All other plants have appointed governors/angels. Because of YHVH's connection, the other-side doesn't have a hold on these grains. The only part that they can have is the chaff that covers the grain. It's removed before the grains are grinded into flour to make bread for our blessings.

Psalms 1:4 “לא-כן הרשעים: כי אם-כמוץ, אשר-תדפנו רוח” “The wicked are not so, But they are like chaff which the wind drives away.”

The negative side is always with us through the process of growth. When we want to benefit from the 'fruit', we should remove/'drive away' the negativity from it and bless the fruit before enjoying it.

79. ומוץ ותבן פוזא אולין, ועל דא פטור
 במעשר. דלית בהו זולקא בקדושה. ה, דגן
 בנקיון (של דגן) בלי תבן ומוץ. ח"ט –
 זכר ונקבה, מוץ ותבן. ה' בנקיון הדגן.
 ולכן שלמות העץ הוא חטה, והעץ שחטא
 בו אדם הראשון היה חטה, שהכל הוא
 בסוד, ובדבר חטה. (בקדושה ה' נקיון הדגן
 בלי תבן ומוץ, ועל זה שלמות האילן הוא
 חטה, וכלל הוא בסוד החטה) תמה רבי
 אלעזר ותמהו החברים. אמר רבי
 אלעזר, ודאי כך זה.

79. ומוץ ותבן פוזא אולין, ועל דא פטור
 במעשר. דלית בהו זולקא בקדושה. ה, דגן
 בנקיון (של דגן) בלי תבן ומוץ. ח"ט –
 זכר ונקבה, מוץ ותבן. ה' בנקיון הדגן.
 ולכן שלמות העץ הוא חטה, והעץ שחטא
 בו אדם הראשון היה חטה, שהכל הוא
 בסוד, ובדבר חטה. (בקדושה ה' נקיון הדגן
 בלי תבן ומוץ, ועל זה שלמות האילן הוא
 חטה, וכלל הוא בסוד החטה) תמה רבי
 אלעזר ותמהו החברים. אמר רבי
 אלעזר, ודאי הכי הוא.

Chaff and straw cover the pure wheat grain and they are the aspects of the male and female of the Klipah. For that reason, they are not required for tithe. The secret is in the word 'חטה' for 'wheat'. The Zohar reveals that the purity of wheat represents the perfection of the Tree of Life. The sin of Adam was connected to wheat. These revelations were made by the Yenuka and the rabbis wondered about it. Rabbi Elazar accepted the child's revelation and said; it probably happened as described.

80. אמר יהוא ינוקא, הכי הוא ודאי, קרא
 דשריטן ביה, דהא שעורה אקדים לבית
 לעלמא. ואיהו מתתקן למיכלא דבעירא סתם,
 איהו רזא דאלף הרים, דמנדלין בכל יומא, והיא
 אכלה לון. ואקרי לזום תרומה, מיכלא דההוא
 תרומה, (ס"א ואתקצר) ואתקריב בליליא, דהא
 פתיב (ויקרא כב) ובא השמש וטהר ואזור יאכל

80. אמר יהוא ינוקא, הכי הוא ודאי, קרא
 הפסוק שהיינו שרויים בו, שהרי שעורה
 קדמה לבא לעולם, והיא מתקנת
 למאכל בהמה סתם. היא סוד אלף הרים
 שמגדלים בכל יום, והיא אוכלת אותם.
 ונקראת לחם תרומה, אכל של אותה
 תרומה, (ונקצרת) ונקרבת בלילה, שהרי
 כתוב (ויקרא כב) ובא השמש וטהר ואזור

מִן הַקִּדְשִׁים כִּי לִזְמוֹ הוּא. מִן הַקִּדְשִׁים הָאֵל תְּרוּמָה. מִן הַקִּדְשִׁים, וְלֹא קִדְשִׁים, דִּהָא קִדְשׁ סֵתֵם לֹא אֶקְרִי תְרוּמָה, דְּזוּמָר בְּקִדְשׁ מִבְּתְרוּמָה תֵּנֵן.

יאכל מן הקדשים כי לחמו הוא. מן הקדשים – זו תרומה. מן הקדשים ולא קדשים, שהרי קדש סתם לא נקרא תרומה, שחמר בקדש מביתרומה למדנו.

The Yenuka continues to explain that it is certainly so because Barley was first in the world. It's from the Left side, which is Chokmah without Chassadim that is revealed in Malchut. Malchut is called 'בהמה', 'Animal', numerically 52 as the numerical value of the YHVH name יוד-הוה-וה-הה that represents Malchut. Barley is the secret of a 'thousand mountains' that is the nourishment in Malchut. Psalms 50:10 "כי לי כל חיתו יער בהמות בהרי אלף" (for Hebrew readers and those who compare translation; there's a reason for why I translated the word בהמות as singular 'animal'. The reason would be explained in a different study related to the 'wild Ox' שור הבר and the 'Leviathan') Malchut is nourished from the thousand mountains that grow every night. This food is called 'bread of giving (Terumah)' and it is holy

Note;

This 'enigmatic' Zohar would get clearer as we continue with this study in the next few weeks.

81. אֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה בְּרִשׁוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַיְתָה, וְרִשׁוֹת אַחֲרַת לֹא נִכְנְסָה לְשֵׁם. אֵיךְ נִבְדְּקַת הָאֶרֶץ אִם עוֹמְדַת בְּאֵמוּנָה וְלֹא הִתְחַבְּרָה בְּרִשׁוֹת אַחֲרַת? בְּהַקְרַבַת תְּרוּמָה זֶה שֶׁל שְׁעוּרִים, כְּמוֹ סוּד הַסּוּטָה. אָמַר רַבִּי אַבְאָה, וְדַאי שְׁנִינּוֹת הַחֶרֶב אֵלֶיךָ. אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּק, וְדַאי הִתְחַזְּקִתִּי בְּמִגְן וְצַנָּה לְהִתְגַּוֵּן מִמֶּנּוּ. אָמַר רַבִּי אַבְאָה, בְּאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה אֵין רִשׁוֹת אַחֲרַת וְלֹא נִכְנְסַת לְשֵׁם. מוּץ וְתֵבֶן מִמֶּה הֵי?

81. אֶרֶץ קְדִישָׁא בְרִשׁוֹ דְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא הוֹת, וְרִשׁוֹ אֲזוּרָא לֹא עָאֵל תַּמְנָן. הֵיךְ אֲבָדִיקַת אֶרֶעָ, אֵי קִיּוּמַת בְּמַהִימְנוּתָא, וְלֹא אֲתוּזְבַרַת בְּרִשׁוֹ אֲזוּרָא, בְּקַרְיָבוֹ דְתְרוּמָה דָּא דְשְׁעוּרִים, כְּמוֹנָא דְרִזָּא דְסוּטָה. אָמַר רַבִּי אַבְאָה, וְדַאי שְׁנִנְנָא דְזוּרְבָא לְגַבְרָה, אָמַר הֵהוּא יַעֲקֹבָא, וְדַאי אֲתַקְפְּנָא בְּמִנְעָן וְצִינָא לְאִנְנָא מִנִּיהִ. אָמַר רַבִּי אַבְאָה, אֶרֶעָ קְדִישָׁא לִית בָּהּ רִשׁוֹ אֲזוּרָא, וְלֹא עָאֵל תַּמְנָן. מוּץ וְתֵבֶן מִמָּאן הוּוּ.

The Holy Land represents Malchut and under control of the Holy One Blessed be He and the other-side has no permission to enter. The Zohar asks, if so then how the Land is checked for having the faith and connection to her owner, who is the Central Column, Zeir Anpin.

Connection to the Central Column makes a correction that prevents Chokmah from coming directly from the upper level but reveals the light of Chokmah from Malchut up.

The aspect of faith and connection is checked by bringing barley as an offering, similar to the secret of testing unfaithful wife (see [DZ 2745](#), [DZ 2746](#)).

82. פתח אותו תינוק ואמר, (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו וגו'. וכתוב ויאמר להם אלהים פרו ורבו. וכי אם לא שבא נחש על חוה, לא יעשה תולדות לעולם? או אם לא חטאו ישראל בחטא העגל, לא יעשו תולדות? אלא ודאי אם לא יבא נחש על חוה, יעשה אדם תולדות מיד ודאי, שהרי נגזרה גזרה מיד שנברא, שכתוב פרו ורבו ומלאו את הארץ. ואותם תולדות היו כלם בנקיון ללא זחמה כלל. גם כן הארץ הקדושה, שהרי לא נכנסה בה רשות אחרת, יש בה מוץ ותבן שלא מאותו הצד. ומחוץ לארץ אותו מוץ ותבן מצד אחר הוא, שהולכים אחר קדשה בקוף אחרי בני אדם.

82. פתחו והוא ינוקא ואמר, (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו וגו'. וכתוב ויאמר להם אלהים פרו ורבו. וכי אי לאו האתא זוזש על זווה לא יעביד (נח"א ע"א) תולדות לעלמא, או אי לא זאבו ישראל בעובדא דעגלא, לא יעבדון תולדות. אלא ודאי, אי לא ייתי זוזש על זווה, תולדות יעביד אדם מיד ודאי, דהא גזרה אתגזר מיד דאתברי, דכתוב פרו ורבו ומלאו את הארץ. ואינון תולדות יהון פלהון בנקיו בלא זחמה כלל. אוף הכי ארעא קדישא, דהא לא עאל בה רשו אוזרא, אית בה מוץ ותבן, דלאו ביהוה סטר. ולבר מארעא, דהוא מוץ ותבן דסטר אוזרא הוי, דאזלא בתר קדושה, כקוף בתר בני נשא.

“ויברא אלהים את-האדם בצלמו, בצלם אלהים ברא אתו: זכר ונקבה, ברא אתם” Genesis 1:27,28
 “ויברך אתם, אלהים, ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את-הארץ, וכבשה; וירדו בדגת הים, ובעוף”
 “And God created man in His own image, in the image of God He created him; male and female He created them.” “God blessed them; and God said to them, “Be fruitful and multiply, and fill the earth, and subdue it; and rule over the fish of the sea and over the birds of the sky and over every living thing that moves on the earth.”

The Yenuka continues to explain that if the Snake didn't have sex with Eve, there would be no continuation of generations. Same thing with the sin of the Golden Calf. If they didn't sin then they would stay in an immortal state, having no children.

The first Torah that Moses brought from Mount Sinai was with the light of immortality and in such case, the generations would stop.

The sins brought mortality to the people. They had to bring children to the world to continue the existence of life and the connection of God to this world, Malchut.

The point that the Yenuka brings is that before they sinned, God said (Genesis 1:28) ‘Be fruitful and multiply’. This can lead us to understand that God's original plan already had a decree that they will sin.

The Talmud tells us that when the sages came together to remove the evil inclination of sexual desires from the world, they found out a ‘side-effect’ that chickens didn't produce even one egg. They had to restore it back to keep the continuation of life in the world.

It means that without the involvement of the Evil Inclination, there are no children. The command of ‘be fruitful’ said before the sin to indicate that there's

always the aspect of ‘Chaff and straw’ attached to the Holy. It is the ‘warm-up’ of the desire before the act to procreate in holiness.

The Holy Land is the secret of Malchut in full connection with Binah. The essence of this Light is called Zeir Anpin, ‘Israel’, ‘ישראל’ that is the words of ‘לי ראש’, ‘a head for me’ or ‘I have a head’. The Holy Land is called ‘ארץ ישראל’, ‘The Land of Israel’ and its head is Zeir Anpin.

83. אתו רבי אלעזר וזכרייא ונשקוהו, אמר ליה, דאמי לי, דרווונא במאני קרבא, נהמא דפתורא. אמר רבי אלעזר ודאי הכי הוא, דהא כל זני קרבא בידך אינון, ומצלון בידך, אתו ונשקוהו כמלקדמין.

83. באו רבי אלעזר והחברים ונשקוהו. אמר לו, נדמה לי שהרוחנו בכלי הקרב לחם השלחן. אמר רבי אלעזר, ודאי כף זה, שהרי כל מיני קרב הם בידך ומצליחים בידך. באו ונשקוהו כמקדים.

Rabbi Elazar and the friends kissed the child that said; ‘it seemed like I won the bread on the table with the tools of war’ (See [DZ 2485](#), paragraph #68). Rabbi Elazar confirmed; ‘Indeed the tools of war used successfully in your hand’. They all kissed him again.

84. פתוז איהו ואמר, (בראשית מ) ובגפן שלשה שריגים וגו'. עד הכא זוזיונא דמלה, דהא מכאן ולהלאה זוזיונא דיליה הוה, דכתיב וכוס פרעה בדי. אבל זוזיונא דמלה, בגיניא דיוסף הוה ולבשרא ליה, דישבע יוסף וינרע.

84. פתח הוא ואמר, (שם מ) ובגפן שלשה שריגים וגו'. עד כאן חזיון הדבר, שהרי מכאן והלאה חזיונו היה, שכתוב וכוס פרעה בדי. אבל חזיון הדבר היה בגלל יוסף ולבשרו, שישמע יוסף וידע.

The Yenuka opened a new study quoting Genesis 40:10 “and on the vine were three branches. And as it was budding, its blossoms came out, and its clusters produced ripe grapes.” “and Pharaoh's cup was in my hand; and I took the grapes, and pressed them into Pharaoh's cup, and I gave the cup into Pharaoh's hand.”

The chief butler (wine steward) of Pharaoh tells Joseph his dream. The Yenuka says that the first part of the dream was a message for Joseph and the second part was related to the butler himself.

Lesson:

Dreams may carry messages to the person they are told. Some dream messages should be shared so if you feel that the dream is significant share it with a kabbalist with dream interpretation experience.

Joseph received the message about his freedom and connection back to the Tree of Life and the Central column.

85. תנינן, שבועה רקיעין אינון, ואינון (שבעה) היכלין. ושית אינון, וזומיש אינון, וכלהו נפקי במו זין עתיקא עלאה. ההוא זין בושין.

85. שנינו, שבועה רקיעים הם, והם (שבעה) היכלות. וששה הם, וחמשה הם, וכלם יוצאים מתוך זין עתיק עליון.

אותו יין משכו יעקב מרחוק, וסחטו מענבי אותה הגפן. אז יעקב המשיך אותו יין שנראה לו, ושמח ושתה. זהו שפתוב (שם כז) ויבא לו יין וישתה. כאן נכלל למעלה ולמטה. ולכן הרחיק הדבר ומשכו במשיכות שתי תנועות, והינו לו. לו למטה, לו למעלה. (בשני צדדים אחד).

ליה יעקב מרוזיק, וסזויט ליה מענבים דההוא עפן. כדין, יעקב אמשיך ליה ההוא יין דקא אתווי ליה, וזודי ושתה. (בראשית קמ"ב ע"ב) הדיא הוא דכתיב, (בראשית כז) ויבא לו יין וישתה. הדיא אתכליל עיקלא ותתא. ועל דיא ארוזיק מלה, ומשיך לה במשיכו דתרי תנועי, והינו לו. ליה לתתא, ליה לעיקלא. (בתרין סטרין

אחיד)

27:25

Genesis

וַיֹּאמֶר הַגֵּשָׁה לִי וְאֶכְלָה מִצִּיד בְּנֵי לְמַעַן תִּבְרַכְךָ.
נִפְשִׁי וַיֵּשְׂ-לוֹ וַיֹּאכַל וַיָּבֵא לוֹ יַיִן וַיִּשְׂתֶּה

”ויאמר הגשה לי ואכלה מציד בני למען תברכך נפשי ויש לו ויאכל ויבא לו יין וישתה.”
“So he said, "Bring it to me, and I will eat of my son's game, that I may bless you." And he brought it to him, and he ate; he also brought him wine and he drank.”

There are seven skies and seven palaces that come out from the supernal Keter and create a barrier between Malchut and the higher spiritual levels. Jacob represents the Central Column and able to draw ‘wine’ from the higher levels to the grapes that represent the manifestation of the Light in Malchut. The three branches in the dream represent the source of the Light in Binah that Jacob draws down to the three columns. The Zohar explains the verse above that only Jacob could prepare the ‘wine’ in balance to give to his father, Isaac, correcting the Left by connecting it to Zeir Anpin, Central column. The Zohar reveals that the special cantillation mark in the Torah in the word ‘לו’, ‘brought him’ (highlighted above) requires extended sound, implying to the two corrections that Jacob made in Binah and Zeir Anpin.

86. חנוף מטטרון אמר, ויבא לו יין – ששם מים באותו יין. אם לא ישים בו מים, לא יכול לסבל, ונאָה אמר חנוף מטטרון. ומשום זה המשיכו בשני טעמים, שהרי בשני צדדים אחוה, ואותו יין הלך מדרגה לדרגה, וכל הטעמים בו, עד שיוסף הצדיק טעם אותו, שהוא דוד נאמן. זהו שפתוב (שיר השירים ז) כיין הטוב הולך לדודי למישרים. מהו כיין

86. חנוף מטטרון אמר, ויבא לו יין, דארמי מיא ביה הוא יין, ואי לאו דארמי ביה מים, לא יכיל לסבל, ושפיר אמר חנוף מטטרון. ובגין כך אמשיך לו בתרי טעמי, דהא בתרין סטרין אוזיד, וההוא יין אויל מדרגא לדרגא, וכלהו טעמין ביה, עד דיוסף צדיקא טעם ליה, דאיהו דוד נאמן, הדיא הוא דכתיב, (שיר השירים ז) כיין הטוב הולך לדודי למישרים. (דף קפ"ט ע"ב) מהו

הטוב? שָׁבָא יַעֲקֹב וְשָׁם בּוֹ מִים. זֶהוּ יַיִן הטוב וכך זה, כמו שאמר חנוך מטטרוני. תמה רבי אלעזר ותמה רבי אבא. אמרו, הרי היין (ס"י מלאך) שלף הוא נצח מלאך קדוש על פי (פה) רוח הקדש.

כַּיִן הַטּוֹב. דָּאֲתָא יַעֲקֹב וְאַרְבֵּי בֵּיהּ מִיָּא, דָּא הוא יַיִן הַטּוֹב וְהָכִי הוּא, כְּבֹה דְאָמַר זְנוּךְ מְטַטְרוֹן. תְּוֹה רַבִּי אֶלְעָזָר, וְתְוֹה רַבִּי אַבָּא, אָמְרוּ הָא זֻמְרָא (ס"י מלאך) דִּילְךָ, הוּא זְנוּת בּוֹלְאָכָא קְדִישָׁא, אַפּוּמָא (נ"א פומא) דְרִיזוּ קוּדְשָׁא.

“וַיֹּאמֶר הַגִּשָּׁה לִּי וְאֶכְלָה מִצִּיד בְּנִי לְמַעַן תִּבְרַכְךָ נַפְשִׁי וַיִּגֶשׁ לוֹ וַיֹּאכַל וַיָּבֵא לוֹ יַיִן וַיִּשְׁתֶּה”

“So he said, “Bring it to me, and I will eat of my son’s game, that I may bless you.” And he brought it to him, and he ate; he also brought him wine and he drank.”

The Yenukah with his holy spirit reveals that the angel Metat- explains that “and brought him wine” means that Jacob put water in the wine before he brought the wine to his father. Chokmah coming down on the Left column is called ‘wine’. It comes with strong judgments and the aspect of darkness. Jacob drew this light down to all the sefirot of Zeir Anpin, he needed to add Chassadim that is called ‘water’. With the ‘water’ he removed the judgments and darkness allowing Chokmah to shine its light.

Rabbi Aba and Rabbi Elazar were amazed by the child that could reveal the secrets from the angel Metat-

87. אָמַר לִיהּ, עַד כַּעַן הָהוּא גֶפֶן מְזוּכָּא לְמַעַבְדַּ פִּירִין. וּבְגֶפֶן: דָּא אִיהוּ גֶפֶן דְאִשְׁתְּמוּדְעָא בְּקוּדְשָׁא. בְּגִין דְאִית גֶּפֶן אַזְרָא, דְאִיהוּ אֶקְרִי גֶפֶן זְכָרִיָּה. וְעַנְבִּים דִּילְכָּה לָא אִינוּן עַנְבִּים, אֶכָּא קִשְׁיָן, אַזְזִידִין לָבָא, זְשָׁכִין כְּכֻלָּבָא. אִינוּן עַנְבִּים אֶקְרוּן, (יִרְמִיָּה ב) סוּרֵי הַגֶּפֶן עֵלְיָה כְּתוּב זֶה, עֲלֵיָה כְּתוּב וּבְגֶפֶן, אִתְּהָ הַיְדוּעָה, אִתְּהָ שְׁכַל הַקְדוּשִׁים טַעְמוֹ יַיִן עֲתִיק, יַיִן טוֹב, יַיִן שְׁעֵקֵב נִתֵּן בּוֹ מִים, עַד שְׁכַל אֱלוֹ שְׂיֻדְעִים לְטַעַם טַעְמוֹ אִתּוֹ, וְהִיא טוֹב לְחַד.

87. אָמַר לִיהּ, עַד כַּעַן הָהוּא גֶפֶן מְזוּכָּא לְמַעַבְדַּ פִּירִין. וּבְגֶפֶן: דָּא אִיהוּ גֶפֶן דְאִשְׁתְּמוּדְעָא בְּקוּדְשָׁא. בְּגִין דְאִית גֶּפֶן אַזְרָא, דְאִיהוּ אֶקְרִי גֶפֶן זְכָרִיָּה. וְעַנְבִּים דִּילְכָּה לָא אִינוּן עַנְבִּים, אֶכָּא קִשְׁיָן, אַזְזִידִין לָבָא, זְשָׁכִין כְּכֻלָּבָא. אִינוּן עַנְבִּים אֶקְרוּן, (יִרְמִיָּה ב) סוּרֵי הַגֶּפֶן עֵלְיָה כְּתוּב זֶה, עֲלֵיָה כְּתוּב וּבְגֶפֶן, אִתְּהָ הַיְדוּעָה, אִתְּהָ שְׁכַל הַקְדוּשִׁים טַעְמוֹ יַיִן עֲתִיק, יַיִן טוֹב, יַיִן שְׁעֵקֵב נִתֵּן בּוֹ מִים, עַד שְׁכַל אֱלוֹ שְׂיֻדְעִים לְטַעַם טַעְמוֹ אִתּוֹ, וְהִיא טוֹב לְחַד.

The Yenuka continues to say that there’s a pure grape tree, which is Malchut that brings fruits with the holiness of the light of Chokmah. There’s another type of grape tree that is the aspect of the other-side. Its grapes are not grapes because its fruits affect the heart and bite the mouth palate like a dog bite. The grapes of the other-side don’t have the ‘fruitfulness’ that comes from the higher light of Chokma with Chassadim. Unripened grapes are not good for eating because they lack the light that transforms their energy into positive.

ואנכי נטעתיה שרק כלה זרע אמת ואיך נהפכת "Yet I planted you a choice vine, A completely faithful seed. How then have you turned yourself before Me into the degenerate shoots of a foreign vine?"

God gives us great light to use and if we don't draw it properly, it turns negative. Those who know the good wine, like the one Jacob put water in it, enjoy its taste and it is good for the mouth palate.

Lesson;

To enjoy and benefit from the light of Chokmah, which is the desire for the Light/fulfillment, we need to use Chassadim, which is positive actions with aspects of the Right column, especially Torah studies and sharing.

Red grapes are a superfood. Most diabetic people can eat them as sweet as they are without a problem because of the high light in them, they are absorbed directly in the body almost without triggering insulin Grape seeds extract is known to help in curing cancer. The above is not medical advices!

88. ואותה גפן, בשמגיע אליה, מושיטה שלשה שריגים, והם שלש דמיות האבות שהתקדשה בהם, ואין קדושה אלא ביין, ואין ברכה אלא ביין, במקום שיש חדוה. והיא כפרחת, כמו כלה שמתקשטת ונכנסת באהבה, בחדות אותו יין שהתערב במים, ואז עלתה נצה, עולה אהבתה לדודה ושורה לנגן ולהכניס באהבה, ואז מתמלאים ומתבשלים אותם ענבים, רבות ומלאות מאותו יין טוב עתיק, יין שיעקב שם בו מים.

88. וההיא גפן, כד מוטא לגבה, אושיטת תלתא שריגין, ואינון תלת דיוקנא דאבהן, דאתקדשת בהן. ולית קדושה אלא ביין, ולית ברכתא אלא ביין. באתר דזודוה שארי. והיא כפורוזה, ככלה דאתקשטת ועאלת ברוזימו, בזודוה דההוא יין דאתערב במיא. כדין עלתה נצה, סליקת רוזימו דילה לגבי דודה, ושריאת לנגנא ולאעלא ברוזימו. וכדין, אתמליין ואתבשכון אינון ענבין, רכיכון, ומליין מההוא זומרא טבא עתיקא זומרא דיעקב ארמי ביה מיא.

The grape tree that is Malchut, stretches out three branches that represent the three columns and the three Patriarchs that connect us to holiness.

The wine connects us to the holy and helps us draw light and joy like a bride rising with love to receive her groom and his light. Then the grapes on the grape tree gets ripped and get filled with the good and old wine that Jacob connected Chassadim to it.

89. ועל זה מי שמברך על היין ומגיעים על הארץ, צריך לשים בו מים, בגלל שאין לו לברך רחם ה' על ישראל עמה, פרט למים תוך היין. ואם לא, מי יכול לסבל? זה הינה לבשר ליוסף, משום שבו הינה הדבר תלוי.

89. ועל דא מאן דמברך על היין, ומטי על הארץ, אצטרך למרמי ביה מיא, בגין דלית ליה לברכא רוזם ה' על ישראל עמה, בר בבמיא זו זומרא. ואי לאו, מאן יכול למסבל. דא הוה לבשרא ליוסף, בגין דביה הוה תלויא מלתא.

Those who make the meal blessing, Birkat Hamazon, with wine should add water to the wine before they come to the third blessing, 'רחם יהוה אלהינו על ישראל', that asks for mercy on Israel and Jerusalem. As we learned, wine represents the Light of Chokmah and judgments in Malchut and without water that is chassadim, we can not draw mercy to Malchut. This was the message that the wine Stewart delivered to Joseph through his dream. See [DZ 2774 #84](#).

90. חנוך מטטרון אמר, שלשה שריגם בודאי, כנגד שלשת האבות. והרי ארבעה הם שלה? אלא זהו שבתוב והיא כפרחת. בזמן שהיא עולה ופורחת בכנפיה לעלות, אז עלתה נצה. זהו אותו רביעי שנשא, שעולה אתה ולא נפרד ממנה. זהו שבתוב (שמואל ב כב) וירכב על כרוב ויעף. בשיעוף כפרחת, בזמן שפורחת. ונאה אמר חנוך מטטרון, וכך זה.

90. זנו"ך מטטרון אמר, שלשה שריגים, ודאי. ללבב תלת אבהו, והא ארבע אינון דילה. אלא דא הוא דכתיב, והיא כפורות. בזמנא דאיהי סליקת ופרות בכנפיה לסלקא, פדין עלתה נצה, דא הוא ההוא רביעאה דאשתאר, דסליק בהדה, ולא אתפרש מנה. הדא הוא דכתיב, (שמואל ב כב) וירכב על כרוב ויעף. כד יעוף. כפורות, בזמנא דפורות. ושפיר אמר זנו"ך מטטרון, והכא הוא.

The angel Metat- also reveals that the three branches are for the three patriarchs and the four angels. The three related angels are Michael, Uriel, and Raphael. The fourth is the angel Gabriel that is always with Malchut. When Malchut rises for a connection to reveal light he carries her up.

Psalms 18:11 “He rode upon a cherub and flew; And He sped upon the wings of the wind.”

Gabriel like Malchut is from the Left and they stay together. He can not express his force unless Malchut reveals light in the up direction that is the aspect of flying.

91. תמה רבי אלעזר ותמה רבי אבא. אמרו, מלאך קדוש, שליח מלמעלה, הרי יינד הוא נצחת בסוד רוח הקדש. באו כל החברים ונשקוהו. אמר רבי אלעזר, ברוך הרחמן ששלחני לכאן.

91. תווה רבי אלעזר, ותווה רבי אבא, אמרו, מלאכא קדישא, שליחא מלעילא, הא זמרא דילך, הוא, נצות ברוא דרוז קדישא. אתו פלהו זברייא ונשקוהו. אמר רבי אלעזר, בריך רוזמנא דשדרני הכא.

Rabbi Elazar and Rabbi Aba expressed wonder about this revelation and kissed the child together with the other friends that were present there. They praised him and his holy spirit for the revelations related to the wine. Rabbi Elazar also gave blessings to God saying; 'Blessed is the merciful that brought me here'.

Lesson;
We should appreciate and give thanks to those who reveal light in our lives. At the same time, we give thanks to God for bringing us closer to those who can channel the light to the world.

92. אמר אותו תינוק, חברים, לחם ויין עקר השלחן הם. כל שאר המאכלים נמשכים אחריהם. והתורה הרויחה אותם, ושלה הם. התורה רוצה מכם בבקשה, באהבה, ואומרת, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי. והואיל והתורה מזמנת לכם והיא רוצה מכם דבר זה, יש לכם לעשות את רצונה. (הוא) בבקשה מכם, הואיל והיא מזמנת לכם, שתעשו רצונה. אמרו, כך זה בודאי. ישבו ואכלו ושמחו אתו. פיון שאכלו, התעכבו על השלחן.

92. אמר ההוא ינוקא, זובריא. גהמא וזומרא עיקרא דפתורא אינון, כל שאר מיכלא אבתרייהו אתמשך. והא אורייתא רוזות לון, ודילה אינון. אורייתא בעאת מנייכו, בבועי, ברזימו, ואמרה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי. והואיל ואורייתא זמינת לכו, והיא בעאת מנייכו מלה דא, אית לכו למעבד רעותא דילה. (ב"א הוא) במטו מנייכו, הואיל ואיהי זמינא לכו, דתעבדון רעותה. אמרו הכי הוא ודאי. יתבו ואכלו וזודו בהדיה. פיון דאכלו אתעכבו על פתורא.

Yenuka said that bread and wine are the main parts of the meal and the other food on the table follows them.

The Torah invites us to use the bread and wine as spiritual tools of war. We should follow willingly as the meal is a great opportunity to reveal higher light. Proverbs 9:5 "Come, eat of my food And drink of the wine I have mixed."

The friends sat down together to eat with happiness and started a new study.

93. פתח הוא ואמר, ויאמר מואב אל זקני מדין וגו'. ויאמרו זקני מואב ואל זקני מדין לא כתוב, אלא ויאמר מואב. עלמים לקחו עצה מסבים, והסבים נמשכו אחריהם, והם נתנו להם עצה. איזו עצה נתנו להם? עצה רעה לקחו לעצמם. אמרו להם למואב: גדול רע גדלנו בינינו. ומיהו? משה רבם. על פמר אחד שהיה בינינו, שגדלו והגדילו בביתו ונתן לו בתו לאשה. ולא עוד, אלא נתן לו ממון ושלחו למצרים, להשמיד את כל הארץ. והוא וכל ביתו נמשכו אחריו. אם נוכל לעקר אותו רבם מהעולם, כל עמו יעקרו מיד מן העולם. וכל העצה הרעה מאותו דבר פעור היה ממדין.

93. פתחו איהו ואמר. (במדבר כ"ב) ויאמר מואב אל זקני מדין וגו'. ויאמרו זקני מואב ואל זקני מדין לא כתיב, אלא ויאמר מואב. עולמין נטלו עיטא מסביא, וסביא אתמשכו אבתרייהו, ואינון יהבו לון עיטא. מאי עיטא יהבו לון. עיטא בישא נטלו לגרמייהו. אמרו לון לבואב, גדולא בישא גדלנא ביננא. ומנו. משה רביהון. על זוד כומרא דהיה ביננא, דרבי ליה וזדיל ליה בביתיה, ויהב ליה ברתייה לאנתו. ולא עוד, אלא יהב ליה ממונא, ושדר ליה למצרים, לשיעאה כל ארעא. ואיהו, וכל ביתיה, אתמשכו אבתרייה. אי לההוא רביהון, זיכול לאעקרא מן עלמא, כל עמא דיליה יתעקרון מיד מעלמא. וכל עיטא בישא מההוא מלה דפעור, ממדין היה.

Numbers 22:4 “וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל זִקְנֵי מִדְיָן עִתָּהּ יִלְחֲכוּ הַקְּהָל אֶת כָּל סְבִיבֵיתֵינוּ כְּלַחֵךְ הַשּׂוֹר אֶת יֵרֶק” “And Moab said unto the elders of Midian, Now shall this company lick up all that are round about us, as the ox licketh up the grass of the field. And Balak the son of Zippor was king of the Moabites at that time.”

Moab is the name of the nation, not an individual. This verse opens with ‘And Moab said’ not as it says later (Numbers 22:7) ‘the elders of Moab’. The Zohar explains that the elders of Moab followed the desire of the young to influence them and gave them bad advice, which was to target Moses. They said that Moses was raised by Midian to power when he lived in the house of Jethro that was the high priest of Midian. He married Jethro’s daughter and received money from him. Then Moses went to Egypt, destroyed that big nation, take his people out and pulled Jethro and his house to convert. They saw Moses as the one that holds all the powers and believed that after removing him, they would be able to eradicate the Israelites from the world.

94. וְתָא זִזְוִי, דְּכֹלָא הוּוּהּ מִמְדִּין. וְכָל עֵיטָא דְלֵהוֹן עַל מוֹשֶׁה הוּוּהּ. וּבְעֵיטָא דְלֵהוֹן, שְׂכָרוּ לְבַלְעָם. כִּיּוֹן דְּזִזְמוּ דְּבַלְעָם לָא יְכִיל, נְטָלוּ עֵיטָא אֲזוּרָא בִישָׂא לְגַרְבִּייהוּ, וְאַפְקִירוּ זְשִׁייהוּ וּבְנִתְיִיהוּ יִתִיר מִמוֹאָב, דְּהָא עַל זְשִׁי מִדִּין כְּתִיב, (בַּמִּדְבָּר לֹא) הֵן הִנֵּה הָיוּ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וְכֹלָא מִמְדִּין הוּוּהּ. נְטָלוּ (דף ק"צ ע"א) עֵיטָא בְּהַדִּי זְשִׁיָּא דְלֵהוֹן, דִּיפְקִיר בְּרִתִּיהּ. דְּזִזְשִׁיבוּ לְנְטָלָא לְמוֹשֶׁה בְּרִשְׁתִּיהוֹן, בְּכַמָּה זִנִּי זִזְרִשִׁין אַעֲטָרוּ לֵהּ, דִּינִתְפַס רִישָׂא דְלֵהוֹן. וְקוּדְשָׂא בְּרִיךְ הוּוּהּ (ישעיה מד) מְשִׁיב זִזְכָּמִים אֲזוּר.

94. וּבֹא וְרָאָה שְׁהַבֵּל הָיָה מִמְדִּין, וְכָל עֲצָתָם הָיְתָה עַל מוֹשֶׁה. וּבְעֲצָתָם שְׂכָרוּ אֶת בַּלְעָם כִּיּוֹן שְׂרָאוּ שְׂבַלְעָם לֹא יְכֹל, לְקַחוּ עֲצָה אַחֲרַת לְעֲצָמָם, וְהִפְקִירוּ נְשִׁיָּהֶם וּבְנֹתֵיהֶם יוֹתֵר מִמוֹאָב, שְׁהָרִי עַל נְשׂוֹת מִדִּין כְּתוּב, (בַּמִּדְבָּר לֹא) הֵן הִנֵּה הָיוּ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וְהַבֵּל הָיָה מִמְדִּין. לְקַחוּ עֲצָה יַחַד עִם נְשִׁיָּאִים שְׁיִפְקִיר בְּתוּ, שְׁחִשְׁבוּ לְתַפֵּס אֶת מוֹשֶׁה בְּרִשְׁתָּם, בְּכַמָּה מִיָּנִי כְּשָׁפִים עֲטָרוּ אוֹתָהּ שְׁיִתְפַּס הָרֹאשׁ שְׁלָהֶם, וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּוּהּ (ישעיה מד) מְשִׁיב חַכְמִים אַחֲזוּר.

Because of the advice of the Midianites, they hired Balaam. When they saw that Balaam with his evil eye couldn't harm Moses and the Israelites, they sent their wives and daughters with a secondary play.

Numbers 31:16 “הֵן הִנֵּה הָיוּ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדַבֵּר בַּלְעָם לְמַסָּר מֵעַל בִּיהוָה עַל דְּבַר פְּעוֹר וְתֵהִי הַמַּגָּפָה” “They were the ones who followed Balaam's advice and enticed the Israelites to be unfaithful to YHVH in the Peor incident so that a plague struck YHVH's people.”

The Midianites with their leader decided to send his beautiful daughter to trap Moses. They used witchcraft to made special spells so she can get Moses to fall for her. Their plan failed again because of God's protection.

Isaiah 44:25 “מִפְּרֵי אֹתוֹת בְּדִים וְקֹסְמִים יְהוֹלֵל מְשִׁיב חַכְמִים אַחֲזוּר וְדַעְתָּם יִסְכַּל” “Causing the omens of boasters to fail, Making fools out of diviners, Causing wise men to draw back And turning their knowledge into foolishness,”

95. הם ראו שהראש יתפס ברשתם, ולא ידעו, ראו ולא ראו. ראו ראש העם שנופל אתה וכמה אלפים אחרים, וחשבו שזה משה. הפקירו אותה וצוו אותה על משה, שלא תודוגי לאחר אלא בו. אמרה להם, במה אדע? אמרו, אותו שתראי שכלם עומדים לפניו, בו תודוגי ולא באחר. כיון שבא זמרי בן סלוא, עמדו לפניו עשרים וארבעה (חמשים ותשעה) אלף משבט שמעון, משום שהיה נשיאם, והיא חשבה שהוא משה, והודווגה אתו. כיון שראו כל אותם היתר את זה, עשו מה שעשו, והיה מה שהיה.

95. אינן זמן דרישא יתפס ברשתא דלהון, ולא ידעו, זמנו ולא זמנו. זמנו רישא דעמא דנפיל בהדה, וכמה אלפין אוזרנין, וזשיבו דמשה הוה, אפקירו לה, ופקירו לה על משה, דלא תודווגי לאזרא, אלא ביה. אמרה לון, במה אנדע. אמרו ההוא דתוזמי דכלא קיימי קמיה, ביה תודווגי, ולא באזרא. כיון דאתא זמרי בן סלוא, קמו קמיה ארבעה ועשרים (נ"א תשעה וחמשים) אלף, משבטא דשמעון, בגין דהוה נשיאה דלהון, והיא זשיבת דהוא משה, ואודווגת ביה. כיון דזמנו כל אינן שאר קדא, עבדו בה דעבדו, והוה בה דהוה.

They saw with their magic that the head of the Israelites nation will fall together with thousands of others. There could be sure about the person but thought that it would be Moses. They instructed the woman, Kozbi, to have sex only with Moses. She asks about how to recognize Moses and they told her that if she sees a man that everyone stands for him with respect then he's the one she should have sex with.

When she came to the camps of Israel, she saw Zimri, the head of the tribe of Shimon and 24 thousand of his tribe were standing before him. She thought that it is Moses and when she came close to him he couldn't resist and had sex with her. The rest of the tribe saw his actions and followed him with the other Midianite women. That caused the plague that killed 24 thousand. The Midianites knew that if they could connect to the Yessod of Moses, they would be able to drain his energy and the energy of all Israelites. Because the plan was corrupted by God, the plague started at a lower level and could be stopped as Pinchas did.

96. והכל היה ממדין בכמה מינים, ומשום כך נענשו מדין, והקדוש ברוך הוא אמר למשה, (במדבר לא) נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים. לך ראוי ולך נאה. למואב אני משאיר אותם לאחר שיצאו מהם שתי מרגליות – הרי דוד בן ישי, שהוא ינקם נקמות מואב וירחץ קדרה המלאה טנפת פֵּעוֹר. זהו שכתוב (תהלים 0) מואב סיר רחצי, בודאי. ועד שאותן שתי מרגליות לא יצאו, לא נענשו. כיון

96. וכלא הוה במדין, בכמה זינין, ובגין כך אתענשו מדין. וקודשא בריך הוא אמר למשה, (במדבר לא) נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים. לך אתוזוי, וךך יאות. למואב אנא שביק לון לבתר דיפקון תרין מרגלאן בעייהו, הא דוד בריה דישעי, דאיהו ינקום נוקמין דמואב, ויסזוי קדירה דמכליא טנופא דפעוֹר, הדא הוא דכתיב, (תהלים 0) מואב סיר רחצי ודאי, ועד

דַּאינֹן תִּרְיִן מִרְגָּלָאן לָא זָפְקוּ, לָא אֲתַעֲנָשׁוּ, בִּיּוֹן דְּנִפְקוּ, אֲתָא דְּוֹד וְאֶסְוִי קְדִירָה בּוֹטְנוֹפָא דְּלֵהוֹן. וְכִלְהוּ אֲתַעֲנָשׁוּ. מִדְּרִין בִּימֵי בּוֹשָׁה. מוֹאֵב בִּימֵי דְּוֹד.

שִׁיעָאוּ, בָּא דְּוֹד וְרַחֲמֵי הַקְּדֵרָה מִהַטְנֵפֶת שְׁלָהֶם. וְכִלְמֵם נִעְנָשׁוּ – מִדְּרִין בִּימֵי מוֹשֶׁה, וּמוֹאֵב בִּימֵי דְּוֹד.

Numbers 31:2 'Avenge the children of Israel of the Midianites; afterward shalt thou be gathered unto thy people.'

Before Moses leaves the world, God gave him the opportunity to punish the Midianites for what they did to the Israelites. It was Moses's task because the Midianites wanted to hurt him. Moab was left without punishment at this time by Moses because God waited until Naomi and Ruth left them so Ruth can bring to the world the seed of Mashiach, King David. For that reason, Moab was punished at the time of King David.

Psalms 60:10 "Moab is my washpot; upon Edom do I cast my shoe; Philistia, cry aloud because of me!"

About four hundred years later King David washed the Israelites' vessel from the impurity that Moab inflicted on them.

97. תָּא זִוְוִי, זִוְוִיבִיא דְּמִדְיָן, עִם כָּל דָּא לָא שְׂכִיכוּ מִכָּל בִּישׁוּן דְּלֵהוֹן. לְבַתֵּר דְּרִין דְּוֹזְמוּ דְּמִית יְהוֹשֻׁעַ, וְכָל אֵינֹן זְקָנִים דְּאֲתַזְוִו לְמַעַבְדָּ גִס עַל יְדִייהוּ, אָמְרוּ, הַשְׁתָּא שְׁעֵתָא קִיִּימָא לָן. מַה עַבְדוּ אַתּוּ לְנַבְי עַמְלָק, אָמְרוּ אֵית לְכוּן לְאֲדַכְרָא, מַה עַבְדוּ לְכוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּבוֹשָׁה רַבִּיהוֹן, וְיְהוֹשֻׁעַ תְּלַמִּידָא דִּילֵיהּ, דְּשִׁיעֵי לְכוּן בַּעֲלָמָא, הַשְׁתָּא הוּא עַדְנָא דִּלִּית בְּהוּ מֵאן דְּאֶגִּין עַלִּייהוּ, וְאֶנֶן בְּהַדְיִיכוּ, דְּכַתִּיב (שׁוֹפְטִים ו) מִדְּרִין וְעַמְלָק וּבְנֵי קָדָם וְגו', (שׁוֹפְטִים ו) מִפְּנֵי מִדְּרִין עָשׂוּ לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת הַמִּנְהָרוֹת וְגו'. לָא הָוָה בְּעַלְמָא, מֵאן דְּיַעֲבִיד בִּישָׁא בְּכָלָא, כְּמִדְרִין. וְאֵי תִיבָא עַמְלָק. בְּגִין קִנְיָת בְּרִית דְּקָרִיבוּ לְנַבְי בְּרִית. וְעַל דָּא קִנְיָ קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא קִנְיָתָא עַלְמוּן, דְּלָא יִתְנָשִׁי. אָמְרוּ וְדָאֵי הַכִּי הוּא, וְלִית הַכָּא סַפְקָא בְּעַלְמָא.

97. בָּא וְרָאָה, רִשְׁעֵי מִדְּרִין עִם כָּל זֶה לָא שְׂכִיכוּ מִכָּל רְעוּתֵיהֶם. אַחַר דּוֹרוֹת שְׂרָאוּ שְׁמַת יְהוֹשֻׁעַ וְכָל אוֹתָם זְקָנִים שְׂרָאוּיִים הָיוּ לְהַעֲשׂוֹת גִּס עַל יְדֵיהֶם, אָמְרוּ: בַּעַת הַשְׁעָה עוֹמְדַת לָנוּ. מַה עָשׂוּ? בָּאוּ לְעַמְלָק וְאָמְרוּ: יֵשׁ לָכֶם לְזַכֵּר מַה עָשׂוּ לָכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמוֹשֶׁה רַבֵּם וְיְהוֹשֻׁעַ תְּלַמִּידוֹ, שֶׁהִשְׁמִידוּ אֶתְכֶם מִהָעוֹלָם. בַּעַת הוּא זְמַן שְׂאִין מִי שְׁמַגֵּן עֲלֵיהֶם, וְאֵנוּ יַחַד אֶתְכֶם, שְׁכַתוּב (שׁוֹפְטִים ו) מִדְּרִין וְעַמְלָק וּבְנֵי קָדָם וְגו', (שִׁם) מִפְּנֵי מִדְּרִין עָשׂוּ לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת הַמִּנְהָרוֹת וְגו'. לֹא הָיָה בָּעוֹלָם מִי שִׁיעֵשָׂה רַע בְּכָל כְּמוֹ מִדְּרִין. וְאִם תִּנְאֵר עַמְלָק – בְּגִלְל קִנְיָת בְּרִית שֶׁהִתְקַרְבוּ לְבְּרִית, וְעַל זֶה מְקַנָּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קִנְיָת עוֹלָמִים שְׁלֵא נִשְׁכַּחַת. אָמְרוּ, וְדָא כִּד זֶה, וְאִין בָּאן סַפְקָא בָּעוֹלָם.

Even after many generations, the Midianites kept going after the Israelites. When they saw that Joshua and other righteous leaders passed away, they believed that it's a good time to take over the Israelites.

Judges 6:3 “וְהָיָה אִם זָרַע יִשְׂרָאֵל וְעָלָה מִדִּין וְעַמְלֵק וּבְנֵי קְדָם וְעָלוּ עִלְיוֹ” “And so it was, when Israel had sown, and the Midianites came up, and the Amalekites, and the children of the east; they came up against them;”

They went to the Amalekites and other nations of the east and joined forces to attack Israel. When the Israelites did evil, God delivered them into the hands of the Midianites for seven years (Judges 6:1).

98. פָּתְחוּ וְאָמְרוּ, (דברים ב) וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי אֶל תִּצַּר אֶת מוֹאָב וְגו'. וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי, וְכִי עַד עַכְשָׁיו לֹא יָדַעְנוּ שְׁעַם מֹשֶׁה הָיָה מְדַבֵּר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא עִם אַחֵר שֶׁכָּתוּב וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי לְמָה? אֲלָא אֶת מֹשֶׁה צִוָּה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא לְהִזְיֵק אֶת מוֹאָב, אֲבָל לְאַחֵר לֹא. לְדוֹד לֹא צִוָּה אֶת זֶה, וּמִשּׁוּם זֶה, אֵלַי אֶל תִּצַּר אֶת מוֹאָב, אֲפִלּוּ לְתַחִים קָטָן שְׁלָחֶם, שְׁהָרִי מִכֶּם יֵצֵא מִי שִׁיתֵן נְקָמוֹת לְיִשְׂרָאֵל וַיִּנְקַם נְקָמוֹתֵיהֶם, וְהוּא דוֹד שְׁבֵא מְרוֹת הַמוֹאֲבִיָּה.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי אֶל תִּצַּר אֶת מוֹאָב וְאֵל תִּתְגַּר בָּם מִלְחָמָה כִּי לֹא אֶתֵּן לָךְ מֵאַרְצוֹ " Then YHVH said to me, 'Do not harass Moab, nor provoke them to war, for I will not give you any of their land as a possession, because I have given Ar to the sons of Lot as a possession.'

Moses tells the Israelites 'YHVH said to me, 'Do not harass Moab'. We can understand that God spoke to Moses but why he added 'to me'. The answer is that the restriction was temporarily placed on Moses. The big plan was to wait for King David that will come out from Ruth the Moabite and he will take vengeance on them.

99. וְאֵל תִּתְגַּר בָּם מִלְחָמָה, כֹּל דָּא אֶתְפַּקֵּד לְמוֹשֶׁה, הָא לְאַזְוָרָא שְׂרִי. וְאִי תִימָא, לְיְהוֹשֻׁעַ וְלֵאֲנִינֹן זְקָנִים דְּהָווּ דְּאַרִיכוּ יוֹמִין בְּתַרְיָה שְׂרִי. לְאוּ הָכִי. בְּגִין דְּכֻלְהוּ מִבֵּי דִינָא דְּמוֹשֶׁה הָווּ, וּבִמְה דְּאַתְסַר לְמוֹשֶׁה, אֶתְסַר לְהוּ וְעוֹד דְּלֹא נִפְקוּ עַדִּין אֲנִינֹן מִרְגָּלָאן טְבָאן, דְּהָא בְּיוֹבִימֵיהוֹן דְּשׁוֹפְטִים נִפְקָא רוּת. וּבְרַתִּיָּה דְּעַגְלוֹן מִלְכָּא דְּמוֹאָב הָיָה. בֵּית עַגְלוֹן, דְּקָטִיל לִיָּה אֶהוּד. וּבְמַנּוּ מִלְכָּא אֲזוּרָא, וְדָא בְּרַתִּיָּה אֶשְׁתְּאַרְת, וְהָיָה בְּבֵי אוּמַנָּא, וּבְשִׁדִּי מוֹאָב. כִּינֵן דְּאַתָּא תַּבְּנֵן אֶלִימְלָךְ, נְסֻבָּה לְבַרְיָה.

וְהִיָּתָה בְּבֵית אוֹמֵן, וּבְשָׂדֵי מוֹאָב. כִּיּוֹן
שָׂבָא שְׁם אֱלִימֶלֶךְ, לְקַחָהּ לְבָנוּ.

‘Do not provoke them to war’ was told to Moses and that included Joshua and the other elders of Israel that were close to Moses and connected to him spiritually. Ruth came out only during the time of the Judges that ruled Israel. She was the daughter of Eglon, the king of Moab. Eglon was killed by the judge Ehud ben Gera to ended the control of Moab over Israel (See Judges 3:12-30).

Ruth stayed in Moab until Elimelech, from the tribe of Yehuda, moved to Moab and Ruth married his son, Boaz.

100. וְאִי תִימָא דְגִיּוּרָה אֱלִימֶלֶךְ תַּמּוֹן. לָא. אֶלָּא
כָּל אוֹרוּזֵי בֵיתָא, וּבְמִכְלָא וּבְמִשְׁתֵּיָא אוֹלִיפְתָא.
אִימְתִי אֲתִגִּירָת. לְבַתֵּר כּוֹד אוֹלֵת בְּנַעַמִי, כְּדִין
אֲמַרְתָּ, (רוּת א) עֲמָךְ עָמִי וְאֵלֹהֶיךָ אֵלֹהֵי. נַעֲמָה
בְּבִנֵי עַמּוֹן בְּיוֹמֵי דְדוֹר נְפָקָא.
100. וְאִם תֵּאמַר שְׂאֵלִימֶלֶךְ גִּירָה שְׁם –
לָא. אֶלָּא כָּל דְרָכֵי הַבַּיִת וְאֶכֶל וּמִשְׁתָּה
לְמַדָּה. מְתִי הַתְּגִירָה? אַחֲרֵי שְׁהִלְכָה עִם
נַעֲמִי, אִזּוּ אֲמַרְהָ (רוּת א) עֲמָךְ עָמִי
וְאֵלֹהֶיךָ אֵלֹהֵי. נַעֲמָה יֵצֵאָה בְּבִנֵי עַמּוֹן
בְּיַמֵּי דְדוֹר.

Ruth lived in the house of Elimelech and learned the ways of the Torah. She was converted only when she joined Naomi and dedicated her soul to God.

ותאמר רות אל-תפגעי-בי, לעזבך לשוב מאחריך: כי אל-אשר תלכי אלה, ובאשר תליני “ Ruth 1:16,17 באשר תמותי אמות, ושם אקבר; כה יעשה יהוה לי, וכה יוסיף--כי המות, “ “אלין--עמך עמי, ואלהיך אלהי “But Ruth replied: “Do not urge me to leave you or to turn from following you. For wherever you go, I will go, and wherever you live, I will live; your people will be my people, and your God will be my God.”

“Where you die, I will die, and there I will be buried. Thus may YHVH do to me, and worse, if anything but death parts you and me.”

101. כְּדִין שְׂרָאת רוּזוֹן קוּדְשָׁא עַל דְדוֹר. אֲמַר לֵיהּ,
דְדוֹר, כּוֹד כָּל עַלְמָא מְדִידָנָא, וְאֶפְיֻלָּנָא עַרְבִין,
יִשְׂרָאֵל זֻכָּל זֻכָּל נְזוּלְתוֹ הוּוּ, דְכִירָנָא מִה דְעַבְדוּ
מוֹאָב בְּזוּכָּל נְזוּלְתוֹ. מִה כְּתִיב, (שְׂמוּאֵל ב
ח) וַיְמַדְדִם בְּזוּכָּל. בְּהֵהוּא זֻכָּל נְזוּלְתֵי יִי. כָּל
אִינּוֹן דְהוּוּ מִהֵהוּא זְרַעָא, הֵהוּא זֻכָּל אֲזוּיֵד בְּהוּ.
101. בְּשִׁשְׂרָתָה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ עַל דְדוֹר, אֲמַר
לוֹ, דְדוֹר, בְּשִׁמְדוּדְתֵי אֶת כָּל הָעוֹלָם
וְהַפְלַתִי גוֹרְלוֹת, יִשְׂרָאֵל חֶבֶל נְחַלְתוֹ הוּוּ,
זְכַרְתִּי מִה שְׁעָשׂוּ מוֹאָב בְּחֶבֶל נְחַלְתוֹ. מִה
כְּתוּב? (שְׂמוּאֵל ב ח) וַיְמַדְדִם בְּחֶבֶל.
בְּאוֹתוֹ חֶבֶל נְחַלְתֵי הִי. כָּל אוֹתָם שְׁהוּ
מֵאוֹתוֹ זְרַע, אוֹתוֹ חֶבֶל אֲחִזוּ בְהֵם.

Deuteronomy 32:9 “For YHVH'S portion is His people; Jacob is the allotment of His line of inheritance.” The children of Israel connect with a ‘line’ to YHVH.

The Moabites have hurt the Israelites at the time of Moses and even after that. They held to the ‘line’ of Israel and got marked for their negative deeds toward Israel. King David could identify and kill the Moabites that were from the negative seed of those who hurt Israel. 2 Samuel 8:2 “וַיַּךְ אֶת מוֹאָב וַיְמַדְדֵם בְּחֶבֶל הַשֶּׁכֶב”

“He defeated Moab, and measured them with the line, making them lie down on the ground; and he measured two lines to put to death and one full line to keep alive. And the Moabites became servants to David, bringing tribute.”

102. כְּתִיב (שמואל ב ח) מִלֵּא הַזֹּכֵל. מִהוּ מִלֵּא הַזֹּכֵל. מִה זֶה מִלֵּא הַזֹּכֵל. אֵלֵא הֵהוּא דְכִתִּיב, (ס"א ביה) (ישעיה ו) מִלֵּא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. וְהָיָה אָמַר, דָּא הוּא לְאַזְזִיָּא, וְדָא הוּא לְקַטְלָא. וְהָיָה זֹכֵל אֲזִיד בְּאַיְנוֹן דְּאַתְּזִיזוֹן לְקַטְלָא. בְּגִין כִּךְ אֲזִיד בְּזֹכֵל, וּפְשִׁיט זֹכֵל, עַל מַה דְּעֵבְדוּ בְּהָהוּא זֹכֵל זְזֹלַת יי.

102. כתוב מלא החבל. מה זה מלא החבל? אלא אותו שכתוב (ישעיה ו) כל הארץ כבודו. והיה אומר, זהו להחיות וזהו להמית. ואותו חבל אחז באותם שנראו להמתה. בגלל זה אחז בחבל, ופשט חבל על מה שעשו באותו חבל נחלת ה'.

The 'full-line' was a connection to Malchut that helped King David to tell who to kill and who to keep alive.

Lesson:

Those who hurt the children of Israel are remembered and when the time comes, even after many generations they will be 'corrected'.

103. וּמִדִּין, גְּדַעוֹן שְׂצִי כָּל הַהוּא זְרַעָא, דְּלָא אֲשִׁיר מְנִייהוּ, מִכָּל אֲיִנוֹן דְּאַבְּאִישׁוֹ לְיִשְׂרָאֵל בְּעִיטָא, אוּ בְּמִלְּהָ אֲזִירָא. וּלְכַלְהוֹ דְּאַבְּאִישׁוֹ לְיִשְׂרָאֵל, קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא זְטִיר לֹון דְּבָבוּ, וְנָטַל מְנִייהוּ זְזִקְמִין. אֲבָל אִי זְמִינִין לְמִיחֵי מְנִייהוּ טַב לְעַלְמָא, (דף ק"צ ע"ב) אֲרִיךְ רוּזְזִיָּה וְאַפִּיָּה עֲמִהוֹן, עַד דְּיִפִּיק הֵהוּא טַב לְעַלְמָא, וּבְתַר כֵּן זְטִיל זְזִקְמָא וְדִינָא מְנִייהוּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הַכִּי הוּא וְדָאִי, וְדָא הוּא בְּרִירוֹ דְּמִלְּהָ. אָמַר הֵהוּא יַעֲקֹבָא, מִכָּאן וְלְהִלָּאָה, זְזִבְרִיָּא, אֲתִקְיֵנוּ מֵאַנְי קָרְבָּא בִּידִיכֹו, וְאַזְזִו קָרְבָּא.

103. ומדין, גדעון שציי כל ההוא זרעא, דלא אשיר מנייהו, מכל אינון דאבאישו לישראל בעיטא, או במללה אזירא. ולכלהו דאבאישו לישראל, קודשא בריך הוא זטיר לון דבבו, ונטל מנייהו זזקמין. אבל אי זמינין למיחי מנייהו טב לעלמא, (דף ק"צ ע"ב) אריך רוזזייה ואפיה עמהון, עד דיפיק ההוא טב לעלמא, ובתר כן זטיל זזקמא ודינא מנייהו. אמר רבי אלעזר, הכי הוא ודאי, ודא הוא ברירו דמללה. אמר ההוא יעקבא, מכאן ולהלאה, זזברייא, אתקינו מאני קרבא בידיכו, ואזזו קרבא.

The Judge Gideon killed many of the Moabites but some of them had merits and God didn't let them be killed to allow them to do more good in the world. God never forgets those who harm his people but before he takes vengeance or 'punishment', he holds his 'anger' until their good comes to the world.

The Yenukah closed this study telling the rabbis that they can use this study as a tool of war (against the negative side).

104. פְּתוּז רַבִּי אֶלְעָזָר וְאַמְר, (תהלים קג) בָּרְכוּ יי (בראשית צ"ח) מִלְּאָכְיוֹ גְּבוּרִי כֹזֵן וְגוֹ'. דְּוֹד 104. פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים קג) ברכו ה' מלאכיו גבורי כוז וגו'. דוד

המלך הזמין לברך את הקדוש ברוך הוא, והזמין את כחות השמים, שהם כוכבים ומזלות ושאר תילות, ושתף את נשמתו אתם לברך את הקדוש ברוך הוא. זהו שבתוב ברכו ה' כל מעשיו בכל מקומות ממשלתו ברכי נפשי את ה'. חתם בנפשו כל הברכות.

מלכא זמין לברכא לקודשא בריך הוא, זמין לזוילי שבמא, דאינון ככביא ומזלי, ושאר זוילין, ושתף לנשמתא דיליה בהדייהו, לברכא לקודשא בריך הוא. הדיא הוא דכתוב, ברכו יי כל מעשיו בכל מקומות ממשלתו ברכי נפשי את יי. וזתים בנפשיה כל ברכאן.

”ברכו יהוה מלאכיו גברי נח עשי דברו לשמע בקול דברו” Psalms 103:20 “Bless YHVH, you His angels, Mighty in strength, who perform His word, Obeying the voice of His word!” King David invites the angels to bless God together with the heavens, the stars, Zodiac constellations, and others. He joins them with his soul to bless the Holy One Blessed be He.

”ברכי נפשי את יהוה אלהי גדלת מאד הוד והדר לבשת” Psalms 104:1 “Bless YHVH, O my soul! O YHVH my God, You are very great; You are clothed with splendor and majesty,”

King David made blessings with his soul to glorify God and by that, he could make greater connections and adhere to the light that flows to this world.

105. הזמין מלאכי מרום לברכו, שבתוב ברכו ה' מלאכיו וגו', ועד שלא באו ישראל מלאכי מרום היו עושים ומשלמים עשיה. בין שבאו ישראל ועמדו על הר סיני ואמרו נעשה ונשמע, לקחו עשיה ממלאכי השרת, נכללו בדברו. ומאז עשיה היתה בארץ ישראל לבדם, ומלאכים קדושים לבדם. ישראל גומרים ומשלמים עשיה, ולכן גברי נח עשי דברו בתחלה, ואחר כך לשמע. אשריהם ישראל שלקחו מהם עשיה והתקיימה בהם.

105. זמין למלאכי מרומא לברכא ליה, דכתוב ברכו יי מלאכיו וגו', ועד לא אתו ישראל, מלאכי מרומא הוו עבדי ושלמי עשיה. בין דאתו ישראל, וקיימו על טורא דסיני, ואמרו (שמות כד) נעשה ונשמע, נטלי עשייה מלאכי השרת, אתכלילו בדברו. ומכדין, עשיה הות בארעא דישראל בלזודדייהו, ומלאכין קדישין בלזודדייהו. ישראל גמורין ושלמין עשייה. ועל דא גבורי כון עושי דברו בקדמיתא, ולבתר לשמוע. ופאין אינון ישראל, דנטלו עשייה בנייהו, ואתקיים בהו.

‘Bless YHVH, you His angels...who perform His word’. The angels were acting upon the commands of God. After the children of Israel received the Torah saying "we will do and obey", the ‘action’ part was taken from the angels. Now the angels listen to the words of God and the Israelites perform the actions.

Malchut is the most important world because it's the purpose of Creation. To experience and have the desire for the Light, Malchut was elevated to Binah during the Creation process. For that reason, Binah and Malchut represented by the same letter ה H in the YHVH name. It indicates that Malchut has vessels for the light of Binah.

Malchut is the world of Action, 'Asiah', and represents the words of God (דבר השם). Binah is called 'hearing' and on a human face, it is the aspect of the ears. Binah 'listens' to the words of God and deliver it to Malchut for actions. Malchut 'listens' to Binah and act upon it.

'Mighty in strength' is the angels and now 'who perform His word' is the children of Israel that follow the correction process of the world by drawing the Light of Binah to Malchut.

106. אָמַר הַהוּא יְנוּקָא, נָטַר נְרַמְךָ וְאַעֲלוּז בְּמֵאנָה. וְכִי שִׁבּוּזָא דָּא בְּלוּזוּדוּי נָטְלוּ יִשְׂרָאֵל, וְלֹא אֲזוּרָא. אָמַר שִׁבּוּזָא דָּא אֲשַׁכּוּזָא, וְלֹא אֲזוּרָא. אָמַר הַהוּא יְנוּקָא, כִּיּוֹן דְּזוּרְבָּא דִּיכֶּה לָּא אֲעֲלוּז. אוּ אַנְתָּ לָּא מְנַעֲנָעָא לִיה כְּדִקָּא זְוּזִי, שִׁבְקָא זְוּרְבָּא לְבֵאן דְּאֲנִי קְרַבָּא.

The Yenuka challenges Rabbi Elazar for his answer, telling him that his 'sword' wasn't properly raised to win. He was hinting that there is more to explain beyond listening and acting, Malchut and Binah.

107. שִׁבּוּזָא עֲלָהָה דְּלָא אֲתַמְסַר לְבִמְלָאכִי עֲלָאִי בְּלוּזוּדֵיהוּ, אֲכָּא בְּהַדֵּי יִשְׂרָאֵל, מֵאֵן אִיהוּ. קְדוּשָׁה בְּרַכָּה אֲתַמְסַר כּוֹן בְּלוּזוּדֵיהוּ, כְּמֵה דְּאֲתַמְסַר לְיִשְׂרָאֵל. אֲבָּל קְדוּשָׁה, לָּא אֲתַמְסַר כּוֹן בְּלוּזוּדֵיהוּ, אֲכָּא בְּהַדֵּי יִשְׂרָאֵל. דְּלָא מְקַדְּשִׁי קְדוּשָׁה, אֲכָּא בְּהַדֵּי יִשְׂרָאֵל. וְאִי תִימָא, וְהָא כְּתִיב (ישעיהו ו) וְקָרָא זֶה אֵל זֶה וְאָמַר, אִימְוֵתִי בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל מְקַדְּשִׁי לְתַתָּא. וְעַד דִּישְׂרָאֵל לָּא מְקַדְּשִׁי לְתַתָּא, אִינְוֹן לָּא אֲמַרִי קְדוּשָׁה.

107. שִׁבַּח עֲלִיּוֹן שְׁלֵא נִמְסַר לְמִלְאָכִים עֲלִיּוֹנִים לְבָדָם, אֲלֵא יַחַד עִם יִשְׂרָאֵל, מִיְהוּ? קְדוּשָׁה בְּרַכָּה נִמְסְרָה לְהֵם לְבָדָם כְּמוֹ שֶׁנִּמְסְרָה לְיִשְׂרָאֵל, אֲבָּל קְדוּשָׁה לֹא נִמְסַר לְהֵם לְבָדָם, אֲלֵא עִם יִשְׂרָאֵל. שְׁלֵא מְקַדְּשִׁים קְדָשָׁה אֲלֵא עִם יִשְׂרָאֵל. וְאִם תֹּאמַר, וְהָרִי בְּתוֹב (ישעיהו ו) וְקָרָא זֶה אֵל זֶה וְאָמַר, מִתִּי? בְּזִמְנָא שִׁישְׂרָאֵל מְקַדְּשִׁים לְמַטָּה. וְעַד שִׁישְׂרָאֵל לֹא מְקַדְּשִׁים לְמַטָּה, הֵם אֵינָם אוֹמְרִים קְדָשָׁה.

The blessings of the Holy One were not given just to the angels. The angels connect to the Right and Left columns and they need the Israelites to connect to the Central Column.

Isaiah 6:3 “And one called out to another and said, "Holy, Holy, Holy, is YHVH of hosts, The whole earth is full of His glory.”

This Zohar reveals that the angels can't say the 'Kedusha' (Holy, Holy, Holy) until the Israelites in the world below say it in order to connect to the Central Column.

108. משום שקדושה עולה משלשה עולמות, ולא משנים, והיגו, וקרא זה – הרי אחד. אל זה – הרי שנים. ואמר – הרי שלשה. שלשה עולמות הם בנגד שלש קדושות. ומשום כך שבח של ישראל שלוקחים קדושה למטה לבדם.

108. בגין דקדושה מתלת עלמין סלקא, וכל מתרין, והיגו, וקרא זה, הא זוד. אל זה, הא תרין. ואמר, הא תלתא. תלת עלמין, איגון לקבליהו תלת קדושות. ובגין כך שבח ישראל דנטלין קדושא לתתא בלוודייהו.

‘And one called out to another’ is the aspect of the angels from the Right and Left columns facing each other and representing the worlds of Briah (Creation) and Yetzirah (Formation). The souls of the Israelites are from the Central column. They connect to the world of Asiah (Action) and can complete the connection together with the angels above to draw light to the world below.

109. אמר רבי אלעזר, כך זה ודאי, ודברים אלו בארנום. ועוד בארנו, שהרי שלש קדושות נמסרו לישראל למטה מפסוק זה, (ויקרא כ) והתקדשתם והייתם קדשים, (שם) כי קדוש אני ה'. והתקדשתם – אחד. והייתם קדשים – שנים. כי קדוש אני ה' – הרי שלשה. כאן נמסרה להם קדושה. אמר לו, נאה, והרי לא נזכרת ברמח עד שלקחתיהו מאחורי כתף ושמתיהו בידך. מפאן והלאה תזכר ברמח, שהוא בידך. שוב למקום שהשארת.

109. אמר רבי אלעזר, הכי הוא ודאי, ומלין אלין אוקימנא לון. ותו אוקימנא, דהא תלת קדושות אתמסרו לישראל לתתא. מן האי קרא, והתקדשתם והייתם קדושים, כי קדוש אני יי. והתקדשתם זוד. והייתם קדושים תרין. כי קדוש אני יי, הא תלתא. הכא אתמסר לון קדושה. אמר ליה יאות. והא לא אדפרת מרומזא, עד דנטלת ליה אגא מבתר כתפה, ושוי לך בידך. מכאן ולהלאה תדבר לרומזא, דאיהו בידך. תוב לאתר דשבקת.

Rabbi Elazar explains that the Kedusha comes from the verse (Leviticus 11:44) “כי אני יהוה אלהיכם והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ” “For I am YHVH your God. Consecrate yourselves therefore, and be holy, for I am holy. And you shall not make yourselves unclean with any of the swarming things that swarm on the earth.”

‘Consecrate yourselves’ is for the first ‘Holy’
‘and be holy’ for the second ‘Holy’
‘for I am holy’ for the third ‘Holy’.

The Yenuka praised Rabbi Elazar for his explanation and ask him to go back to the study of blessings.

110. אמר רבי אלעזר, הדברים שאנו בקהם, בברכה הם. ברכו, מה זה ברכו? משיכת הברכות ממקום שכל הברכות יוצאות, עד שנעשות ברכה, מרב משיכות שנמשכת, ומתוך רב המים

110. אמר רבי אלעזר, מלין דאגן בהו, בברכה איגון. ברכו, מאי ברכו. משיכו ברכאן, מאתר דכל ברכאן נפקין, עד דיתעבדון ברכה. בסגיא משיכו דאתמשיה, ומגו סגיא דביין

בְּהֵימָא בְּרַכָּה, מִיַּד יִפְשׁוּן מִיִּין נוֹנֵי סְגִיאִין, לְכַמְהָ לְכַמְהָ וְהָהוּא מְשִׁיכוּ מֵאֵי הוּא. ה' מְשִׁיכוּ דְגֵהוּרָא דְגֵהִיר, בְּגוּוּ הָהוּא אֶסְפֵּקְלָרְיָא דְגֵהִירָא, דְּאֵתְמִשֶּׁף מֵעֵילָא לְתַתָּא.

בְּאוֹתָהּ בְּרַכָּה מִיַּד יִרְבוּ הַמִּים הַרְבֵּה דְגִים לְכַמְהָ מִינִים, וְאוֹתָהּ מְשִׁיכַת מִים מֵהָ הִיא? ה' מְשִׁיכוֹת אוֹר הַמֵּאִיר מִתּוֹךְ אוֹתָהּ אֶסְפֵּקְלָרְיָא שְׂמֵאִירָה שְׁנִמְשָׁף מִלְמַעְלָה לְמַטָּה.

Rabbi Elazar continues the study about blessings. He says that blessings come from Binah, which is the source of all blessings. Binah is like a water pool of abundant blessings. The pool has much fish of many kinds. The blessings from the pool, Binah, flow down to Malchut through the Sefirot of Zeir Anpin.

Lesson;

Tzadikim of high level nourish from the water of life coming from Binah and for that they are called 'fish of the Sea', 'נוני ימא'.

י	Keter, Chokmah	The 'spring' that fills the 'pool' (Binah)
ה	Binah	Binah is the pool of blessings, the source of Light for the lower worlds
ו	Zeir Anpin	Zeir Anpin channels the light of Binah to Malchut
ה	Malchut	Malchut is an empty vessel but have the same letter/vessel as Binah to be able to connect and draw the higher light. Malchut is also the aspect of 'sea'. The righteous ('fish of the sea') connect to Yessod of Zeir Anpin to draw water from Binah and fill the 'sea'.

111. הָאֵי לְמַלְאכֵי עֵלְאֵי, דְּאֵינִין בְּבֵי מְרוֹמָא דְּאֵדְרָא עֵלְאָה, אֵתְמַר בְּרַכּוּ יי. אֲנִן דִּיתְבִּי לְתַתָּא, אֲמַאי בְּרַכּוּ אֵת יי. בְּגִין דְּאֲנִן צְרִיכִין לְאִמְשַׁכָּא עֵכָן, לְהֵאֵי אֵת, וּבֵה זִיעוּל לְגַבֵּי מַלְכָּא, לְאוּזָאָה אֲנָפוּי. וְעַל דָּא אָמַר

111. זֶה לְמַלְאכִים עֲלִיוֹנִים, שֶׁהֵם בְּבֵית מְרוֹם שֶׁל הַגֶּזֶן הָעֲלִיּוֹן, נֹאמַר בְּרַכּוּ ה'. אֲנִי שְׂוִי שְׂבִים לְמַטָּה, מֵדוּעַ בְּרַכּוּ אֵת ה' מְשׁוּם שֶׁאֲנִי צְרִיכִים לְמִשְׁךְ עֲלִינוּ אֵת הָאֵת הַזֹּאת, וּבֵה נִכְנֵס לְמַלְךְ לְרֵאוֹת

דוד, (תהלים יז) אָנִי בְּצַדִּיק אֲזוּזָה פְּנִיָּה, אָנִי בְּצַדִּיק וְדָאִי. וּבְגִין כָּךְ, שִׁירוּתָא דְעֲלוּתָא, בְּרַכּוּ אֶת יי, לְאַמְשִׁיכָא עַל רִישָׁן הָאִי אֶת. וְכִיּוֹן דְּאַנָּן מִשְׁכָּן לְהָאִי אֶת עֲלָנָא, אִית לָן לְבִימַר עֲלוּתָא, וְלִשְׁבּוּזָא.

פְּנִי. וְלִכְּן אָמַר דָּוִד, (תהלים יז) אָנִי בְּצַדִּיק אֲזוּזָה פְּנִיָּה. אָנִי בְּצַדִּיק בּוֹדָאִי. וְלִכְּן רֵאשִׁית הַתְּפִלָּה – בְּרַכּוּ אֶת ה', לְמִשְׁךָ עַל רֵאשִׁינוּ הָאֵת הַזֹּאת. וְכִיּוֹן שְׂאָנוּ מוֹשְׁבִים עָלֵינוּ אֶת ה' אֶת" הַזֹּאת, יֵשׁ לָנוּ לֹאמַר תְּפִלָּה וְלִשְׁבּוּזָא.

We start our main prayer with “בְּרַכּוּ אֶת ה' הַמְּבָרֵךְ”, “Blessed YHVH the blessed” With the words ‘בְּרַכּוּ אֶת’ of this blessing we connect Malchut to the source of all blessings (Zohar Teruma #169). The word ‘אֶת’ has the first and last letters of the Hebrew Alef-Bet and they represent the connection of the beginning and the end/purpose of Creation/Malchut.

After this blessing that connects and draw the light from Binah, we continue with our prayers.

Psalms 17:15 “אָנִי בְּצַדִּיק אֲחִזָּה פְּנִיָּה אֲשַׁבְּעָה בְּהִקִּיץ תְּמוֹנָתְךָ” “With righteousness, I will come to see your face; I will be satisfied with Your image when I awake.”

King David expressed his desire for the Light and tells us how he comes closer to the Light.

‘With righteousness’ is the aspect of the purity of Malchut that when coming to connect to Zeir Anpin.

112. וּבְגִין כָּךְ אָסוּר לְבָרְכָא לְבַר אֲדָם עַד שְׁלֵא יַעֲלֵי בַר נֶשֶׁ עֲלוּתֵיהּ, וְיִמְשִׁיךְ עַל רִישֵׁיהּ לְהָאִי אֶת. וְאִי יִקְרִים וְיִבְרַךְ לְבַר נֶשֶׁ בְּקַדְמֵיתָא, הָא אֲמִשִׁיךְ לְהָהוּא בַר נֶשֶׁ בְּמַה עַל רִישֵׁיהּ, בְּאַתְרָא דְהָאִי אֶת.

112. וְלִכְּן אָסוּר לְבָרְכָא אָדָם עַד שְׁלֵא יַתְּפַלֵּל הָאָדָם תְּפִלָּתוֹ וְיִמְשִׁיךְ אֶת ה' אֶת" הַזֹּאת עַל רֵאשׁוֹ. וְאִם יִקְרִים וְיִבְרַךְ לְאָדָם בְּתַחֲלָה, הֲרִי הִמְשִׁיךְ לְאוֹתוֹ אָדָם בְּמַה עַל רֵאשׁוֹ בְּמִקּוֹם ה' אֶת" הַזֹּאת.

For the above reason of ‘with righteousness’, we shouldn’t bless another person until we pray and draw the Light from above. Blessing another person draws that person’s energy above the head and it affects our day.

Even if one prays in a minyan every morning, he should make the morning blessings before leaving home. Women should do at least the 18-morning blessings and the Shema Israel before leaving home.

It’s better to avoid even simple work at home before praying. We pray first to draw light into everything we do. When we start early morning with proper blessings, we have the support we need. We also don’t eat or drink before finishing the morning prayer or at least after reading the Shema Israel prayer. Only after we nourish the soul we feed the body because if we reverse priorities then the body and evil inclination have greater control over our actions.

<https://dailyzohar.com/wp-content/uploads/2018/07/BirkotHashachar2.pdf>

113. וּבְגִין כָּךְ, לְבִמְלָאכִי עֲלָאִי כְּתִיב בְּרַכּוּ יי. וְאַנָּן אֶת יי לְתוֹסַפֵּת אָמַר הַהוּא יְנוּקָא, וְדָאִי הָאִי יְדַעְנָא

113. וְלִכְּן לְמִלְאָכִים הָעֲלִיּוֹנִים כְּתוּב בְּרַכּוּ ה', וְאַנָּן אֶת ה', לְתוֹסַפֵּת. אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּקָא, וְדָאִי הֲרִי יְדַעְתִּי שְׁבִלֵי הַקָּרֵב

שְׁלֵף הֵם טוֹבִים, (אם תזכר) הַזְכֵּר בָּהֶם וְאֵל תִּשְׁכַּחֵם, וְדַאי גְבוּרַת הָאָדָם שְׁעוֹרֵף קָרַב בְּרַמָּח, וְחָרַב הָיָא. אֲבָל מַה זֶה גְּבִירֵי כַח עֲשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַע בְּקוֹל דְּבָרוֹ? אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָרִי אֲמַרְתִּי. אָמַר אוֹתוֹ תִּינּוּק, הָרִי יָדַעְתִּי שְׂבַח זְרוּעָה נְחַלֵּשׁ, כְּעַת הוּא זְמַן שְׁלֵא לְהַמְתִּין, אֲלֵא לְהַלְקוֹת בְּבַלִּיסְטְרָאוֹת אֲבָן אַחַר אֲבָן, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שְׁמוּאֵל א יז) בְּקַלַּע וּבְאֲבָן. בְּבַהִילוֹת זֶה אַחַר זֶה. שְׂמַח רַבִּי אֶלְעָזָר, וְשִׁמְחוּ רַבִּי אֲבָא וְהַחֲבָרִים.

דְּמַאֲנֵי קָרְבָּא דִּיכֶךָ טְבִין אֵינּוּן, (ס"א א' תדכר) אַתְדַּכְר מְנַהוּן וְלֹא תִנְשֵׂי לֹון, וְדַאי גְבוּרַה דְּבַר נָשִׁי דְּאֵזוּ קָרְבָּא (דף קצ"א ע"א) בְּרוּמוּזָא וְזוּרְבָּא אִיהוּ. אֲבָל מַהוּ גְבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמוּעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר הָא אֲמַרִית. אָמַר הָהוּא יְנוּקָא, הָא יָדַעְנָא דְּזוּיָלָא דְּדְרוּעָא דִּיכֶךָ אַתְזוּלֵשׁ. הַשְׁתָּא אִיהוּ עַדְנָא דְּלֵא לְאִמְתָּנָא, אֲלֵא לְאִלְקָאָה בְּקִירְטָא, אֲבָנָא בְּתַר אֲבָנָא. כְּמַה דְּאֵת אָמַר (שְׁמוּאֵל א יז) בְּקַלַּע וּבְאֲבָן. בְּבַהִילוֹ דָּא בְּתַר דָּא. זְוֵדֵי רַבִּי אֶלְעָזָר. וְזְוֵדוֹ רַבִּי אֲבָא וְזוּבְרֵיָא.

The angels bless

Psalms 103:20 “Bless YHVH, you His angels, Mighty in strength, who perform His word, Obeying the voice of His word!”

In Malchut, we say “ברכו את יהוה המברך”, “Bless YHVH the blessed”

Having the word ‘את’ before YHVH so we can draw the light to Malchut

The Yenuka said that since Rabbi Elazar became weak with ‘sword’, it’s time for an intensive attack.

Lesson;

with the revelation of Light through the study of Torah we kill and remove the negativity of the other-side. Rabbi Elazar, Rabbi Aba, and the other friends were happy that the child with his holy spirit is about to reveal more Torah secrets.

114. פְּתַח אוֹתוֹ תִּינּוּק וְאָמַר, (שיר השירים א) שְׁזוֹרָה אֲנִי וְנָאוֹה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם וְגו'. אֵל תִּרְאֵנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחַרְתָּ וְגו'. דְּבָרִים הִלְלוּ הָרִי פְרִשׁוּהָ. אֲבָל בְּשַׁעָה שְׁהִיא בְּתוֹף אֲהַבָּה רַבָּה לְאֵהוּבָה, מִתּוֹף דְּחַק הָאֲהַבָּה שְׁלֵא יְכוּלָה לְסַבֵּל מִקְטִינָה עֲצָמָה בְּקִטְוֵן רַב עַד שְׁלֵא נִרְאָה (אֵת) מִמֶּנָּה, רַק קִטְנוֹת שְׁל נִקְדָּה אַחַת, (וּמַה? י'). וְאֵז מִתְבַּסָּה מִכָּל הַחִלּוֹת וּמִחֲנוּתֶיהָ וְאִמְרַת שְׁחוֹרָה אֲנִי, שְׂאֵין בָּאוֹת הֵז לִבְנֵן כְּמוֹ בְּשִׁאָר הָאוֹתוֹת. וְזֶה שְׁחוֹרָה אֲנִי. וְאֵין לִי מְקוֹם לְהַכְנִיסְכֶם תַּחַת בְּנַפְי. בְּאֶהְלִי קֶדֶר – שְׁנִינּוּ, זו י',

114. פְּתוּז הָהוּא יְנוּקָא וְאָמַר, (שיר השירים א) שְׁזוֹרָה אֲנִי וְנָאוֹה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם וְגו'. אֵל תִּרְאֵנִי שְׂאֵנִי שְׁזוֹרוֹרַת וְגו'. מוֹלִין אֶלְיִן הָא אִוְקְמוּהָ. אֲבָל בְּשַׁעָתָא דְּאִיהִי גֵזוּ רוֹזִימוּ סֵגִי לְגַבִּי רוֹזִימָהָא, מִגֵּזוּ דְּזוּיְקוֹ רוֹזִימוּ, דְּלֵא יְכַלָּה לְמוֹסַבֵּל, אֲזַעִירַת (ר"ג ע"ב) גְּרַמָּה בְּזַעִירוֹ סֵגִי, עַד דְּלֵא אַתְזוּזִיאַת (אֵת) מְנָה, אֲלֵא זַעִירוֹ דְּנִקְוֹדָה זְוֵדָא, (וּמַאי אִיהִי י'). כְּדִין אַתְבַּסָּיָא מִכָּל זוּיְלִין וּמִשְׁרִיין דִּיכְלָה. וְאִיהִי אִמְרַת שְׁזוֹרָה אֲנִי, דְּלִית בָּאֵת דָּא זְוֹרָא בְּזוּוֹיָה, כְּשִׁאָר אַתְוּוּן. וְדָא שְׁזוֹרָה אֲנִי, וְלִית לִי אֵתֵר לְאֶעְלָא לְכוּן תְּזוּוֹת

גִּדְפָאִי. כָּאֶהְלִי קְדָר, תְּזַיְנֵן, דָּא י', דְּלִית בְּהּ זִוְוֹרוּ שְׂאִין בְּהּ לִבְנֵי בְּפָנִים. כִּירִיעוֹת שְׁלֹמָה – זוּ לְגֹ. כִּירִיעוֹת שְׁלֹמָה, דָּא ו'.

When Malchut, the Shechina, has great love and desire for her lover, Zeir Anpin. She can't bare a separation from him and she reduces herself to a single point, which is the aspect of the letter Yod '.

Songs 1:5 "שְׁחֹרָה אֲנִי וְנֹאוֹה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם כָּאֶהְלִי קְדָר כִּירִיעוֹת שְׁלֹמָה" "I am black but lovely, O daughters of Jerusalem, Like the tents of Kedar, Like the curtains of Solomon."

The letter Yod ' is a small simple dot. It is floating above the baseline to represent the highest levels of Keter and Chokmah that Malchut wishes to connect to. 'Like the tents of Kedar' - The Yod ' like no other letters that have a white space inside the letter to 'host' others.

' Like the curtains of Solomon' – is the aspect of the letter Vav that also doesn't have white space.

115. וּבְגִין כָּךְ אֵל תִּרְאוּנִי. לֹא תִזְבְּחוּן בִּי כְּכֹל, דְּאֲנָא נְקוּדָה וְעִירָא. מַה עֲבָדִין גְּבָרִין תְּקִיפִין, זִוְיָלִין דִּילָהּ. שְׂאֲגִין כְּאֲרִיִן תְּקִיפִין, כְּמַה דְּאֵת אָמַר, (תהלים קד) הַכְּפִירִים שׁוֹאֲגִים לְטָרְף. וּמִגֹּ קָלִין וְשְׂאֲגִין תְּקִיפִין, דְּקָא מִשְׂאֲגִין כְּאֲרִיִן גְּבָרִין תְּקִיפִין דְּזוּיָלָא, שְׂמַע רְזוּיָמָא לְעִילָא, וְיַדַּע דְּרְזוּיָמַתִּיהָ הִיא בְּרְזוּיָמוֹ כְּוִתִּיהָ, מִגֹּ רְזוּיָמוֹי עַד דְּלֹא אֶתְזוּיָאת מִדִּיִּקְנָא וְשְׁפִירוֹ דִּילָהּ כְּכֹל.

115. ומשום זה אל תראוני, אל תסתכלו בי כלל, שאני נקודה קטנה. מה עושים גברים חזקים, חילותיה? שואגים באריות תקיפים, כמו שנאמר (תהלים קד) הכפירים שואגים לטרף. ומתוך קולות ושאגות חזקות ששואגים כמו אריות גבורים תקיפי כח, שומע האהוב למעלה, ויודע שאהובתו באהבה כמותו מתוך אהבתו, עד שלא נראית מדמותה ויפיה כלל.

Songs 1:6 "אל תראוני שאני שחחרת ששזפתני השמש בני אמי נחרו בי שמני נטרה את הכרמים" "Do not gaze at me because I am dark, because the sun has looked upon me. My mother's sons were angry with me; they made me keeper of the vineyards, but my own vineyard I have not kept!"

'Do not gaze at me because I am dark' – The Shechina is small and dark in Malchut but her armies are strong and roar like lions.

Psalms 104:21 "הכפירים, שאגים לטרף; ולבקש מאל, אכלם" "The young lions roar after their prey And seek their food from God."

Her lover hears the roars and knows that his love is like hers.

116. וּכְדִין, מִגֹּ קָלִין וְשְׂאֲגִין דְּאִינוּן גְּבָרִי זוּיָלָא דִּילָהּ, גְּפִיק דְּוִדָּה רְזוּיָמָה מִגֹּ הִיכְלִיהָ, בְּכַמָּה מִתְנֵן, בְּכַמָּה גְּבֻבֹון, בְּרִיוּזִין וּבִוְסָמִין וְאֵתִי לְגַבְהָ, וְאֶשְׁכּוּז לָהּ שְׁזוּוֹרָה וְעִירָא, בְּלֹא דִיִּקְנָא וְשְׁפִירוֹ כְּכֹל, קָרִיב לְגַבְהָ, מוּזַבֵּק לָהּ, וּמִנְשִׁיק לָהּ, עַד

116. ואז, מתוך קולות ושאגות של אותם גבורי חיל שלה, יוצא דודה אהובה מתוך היכלו בכמה מתננות, בכמה אוצרות, בריחות ובשמים, ובא אליה, ומוצא אותה שחורה קטנה ללא דמות ויפי כלל. קרב אליה, מחבק אותה

דַּאתְעֵרַת זְעִיר זְעִיר מִזֵּו רִיזוּן וּבֹסֵמִין. וּבְזוּדוּהָ
 דְרוּזִימָהָ דְעַמָּה, וְאַתְבְּנִיאתָ, וְאַתְעַבִּידַת
 בְּתִקְוָהָ, בְּדִיּוּקְנָהָ, בְּשִׁפְרוּ דִילָהּ, ה' **כְּמַלְקָדְמִין**.

Then her lover comes out from his palace and with gifts, treasures, perfumes, and great scents and joy. They meet and he embraces and kisses her until she wakes up from the special scents he brought with him. This meeting brings her beauty back and she receives the aspect of the letter Hh of the YHVH name.

117. וְדָא גְבוּרֵי כּוּז, עֲשׂוּ לָהּ, וְאַהֲדָרוּ לָהּ
 לְדִיּוּקְנָהָ וּשְׁפִירוּ דִילָהּ, דְתִתְקַפָּא וּגְבוּרְתָא
 דְלַהוּן גְּרִימוּ דָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, גְּבוּרֵי כּוּז עוֹשֵׂי
 דְבָרוּ. עוֹשֵׂי דְבָרוּ וְדָא, דְמִתְקַנֵּין לִיהּ לָהּ אֵי
 דְבָר, וּמְהַדְרִין לִיהּ לְדִיּוּקְנָא קְדָמָא. (וּמְכָאן
 וְלַהֲלָא) כִּיּוֹן דְאַתְקַנַּת וְאַתְעַבִּידַת בְּדִיּוּקְנָהָ
 שְׁפִירָא כְּמַלְקָדְמִין, כְּדִין אֵינּוּן, וְכָל שְׂאָר זְוִילֵין,
 קִיּוּמִין לְשִׁמוּעַ, מַה דְאֵיהִי אִמְרַתָּ, וְאֵיהִי קִיּוּמָא
 כְּמַלְכָּא זֵו זְוִילִיהּ, וְדָא הוּא עוֹשֵׂי דְבָרוּ וְדָא.

117. וְזֶה גְבוּרֵי כַח. עֲשׂוּ לָהּ וְהַחְזִירוּהָ
 לְדְמוּתָהּ וְיִפְיָהּ, שְׁתַּקְפֶּם וּגְבוּרְתֶם גְּרִמוּ
 אֶת זֶה, וְעַל זֶה כְּתוּב גְבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוּ.
 עוֹשֵׂי דְבָרוּ בּוֹדְאֵי, שְׁמִתְקַנִּים אֶת ה' דְּדָבָר
 הַזֶּה וּמְחַזְרִים אוֹתוֹ לְדְמוּת
 רֵאשׁוּנָה. (וּמְכָאן וְלַהֲלָא) כִּיּוֹן שְׁהַתְתַּקְנָה
 וְנַעֲשְׂתָה בְדְמוּתָהּ יִפָּה כְּמַקְדָּם, אֲזִי הֵם
 וְכָל שְׂאָר הַחִילוֹת עוֹמְדִים לְשִׁמְעַ מַה
 שְׁהִיא אוֹמְרַתָּ, וְהִיא עוֹמְדַת כְּמוּ מְלִךְ
 בְּתוֹךְ חִילוֹתֵינוּ, וְזֶהוּ עוֹשֵׂי דְבָרוּ בּוֹדְאֵי.

Psalms 103:20

”בְּרַכּוּ יְהוָה מַלְאֲכָיו גְבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוּ לְשִׁמְעַ בְּקוֹל דְּבָרוּ”

“Bless YHVH, you His angels, Mighty in strength, who perform His word, Obeying the voice of His word!”

Her mighty heroes brought her beauty back and She stands like a king among his armies that await for his commands to follow.

118. כְּזִוּנָא דָּא לְתַתָּא, בּוֹמְנָא דְזוּיִיבִין בְּדָרָא,
 אֵיהִי אֲתַכְסִּיא וְאַזְעִירַת גְּרָמָה, עַד דְּלֹא
 אֲתַזְוִיאת מִכָּל דִּיּוּקְנָהָ, בַּר זְקוּדָא וְזָדָא. וְכַד
 אֲתָאן גְּבוּרֵי כּוּז, וְזָכְאֵי קְשׁוּט, כְּבִיכּוּל, עוֹשִׂים
 לָהּ דְבָר. וְאַנְהִירַת זְעִיר זְעִיר, וְאַתְעַבִּידַת
 בְּדִיּוּקְנָהָ בְּשִׁפְרוּ דִילָהּ ה' כְּמַלְקָדְמִין.

118. כְּמוּ זֶה לְמַטָּה – בְּזִמְן שְׁהַרְשָׁעִים
 בְּדוֹר, הִיא מִתְכַּסֶּה וּמְקַטֵּינָה עֲצָמָה עַד
 שְׁלֹא נִרְאִית מִכָּל דְּמִיּוּתֶיהָ, פֶּרַט לְנִקְדָּה
 אַחַת. וּכְשֶׁבָאִים גְבוּרֵי כַח וְצַדִּיקֵי אֱמֶת,
 כְּבִיכּוּל עוֹשִׂים אֶת הַדְּבָר הַזֶּה, וּמוֹאֲרַת
 לָאֵט לָאֵט, וְנַעֲשִׂית בְּדְמוּתָהּ, בְּיִפְיָהּ, ה'
 כְּמַקְדָּם.

The Zohar explains that the poetic analogy presented in the previous paragraphs.

When there are wicked in the generation, Malchut conceals and reduce herself from its full presence as H h to a small dot. When the righteous come as heroes with mighty strength, she gets light from Binah and restores her ‘beauty’ as the Shechina.

119. אתו זוכרייא ונשקויה, אמר רבי אלעזר, אלמלא יזוקאל נביאה אמר דא, תוודהא הוי בעלמא, נטליה רבי אלעזר, ונשקיה כמלקדמין, אמר ההוא ינוקא אנא אברך. אמרו, אתה בריך, ולך יאות לברכא. אמר כמה אתון קדישין, כמה ברכות זמינן לכו, מאימא קדישא, בגין דלא מנעתון לי לברכא.

119. באו החברים ונשקוהו. אמר רבי אלעזר, אלמלא יחזקאל הנביא אמר את זה, תמיהה היתה בעולם. לקחו רבי אלעזר ונשקו במקדס. אמר אותו תינוק, אני אברך. אמרו לו, אתה ברוך, ולך נאה לברך. אמר, כמה קדושים אתם, כמה ברכות מזמנות לכם מאם הקדושה, משום שלא מנעתוני לברך.

The friends kissed the child and Rabbi Elazar kissed him and said that if Ezekiel the prophet had said that, it would have been a great wonder in the world. The Yenukah said that he will make the food blessings and they agreed to say that he has the merit for the blessings. In return he praised them saying that they are holy and will receive many blessings from Binah for not prevent him from making the blessings.

120. פתח ואמר, (משלי יא) מונע בר וברכה לאום וקבהו לראש מושביר. פסוק זה כמשמעו, אבל שנינו, כל אדם חייב בברכת המזון, ואם לא ידע – אשתו או בנו מברכין לו. ותבא מארה לאותו האיש שלא יודע לברך עד שיצטרך לאשתו ולבניו שיברכו לו.

120. פתחו ואמרו, (משלי יא) מונע בר וברכה לאום וקבהו לראש מושביר. הא קרא כמשמעו. אבל תנינן, כל בר גש זייב בברכת המזון. ואי לא ידע, אתתיה, או בנוי, מברכין ליה ותבא מארה לההוא גברא, דלא ידע לברכא, עד דיצטרך לאתתיה ולבנוי דיברכון ליה.

The Torah laws instruct every man to make the food blessings and if can't then his wife or children make the blessings for him. Those who are in need of their wives of children to say the blessings for them are cursed.

121. ואם הוא יודע, צריך לחנך את בנו ולתת לו כוס לברך. שמי שמונעו שלא יתחנך, יקבהו לאום. מנע בר – שלא לברך את הקדוש ברוך הוא ולא יתחנך במצות – יקבהו לאום. יקבהו הנה צריך לו לכתב, או יקבוהו לאמים, שהרי לאם זה אחד, כמו שנאמר (בראשית כה) ולאם מלאם יאמץ. מה זה יקבהו לאום? אלא לאם כתוב, לאם הקדושה. יקבהו לאדם הנה שמונע אותו בר מלברך את הקדוש ברוך הוא.

121. ואי הוא ידע, אצטרף לזונכא לבריה, ולמהב ליה כסא לברכא. ובאן דמונע ליה, דלא יתזנך, יקבוהו לאום. מונע בר דלא לברכא לקודשא בריך הוא, ולא יתזנך במוצות. יקבהו לאום, יקבהו מבעי ליה, או יקבוהו לאומים, דהא לאם זוד הוא, כמה דאת אמר (בראשית כה) ולאם מלאם יאמץ, מאי יקבוהו לאום. אלא לאם כתיב, לאימא קדישא. יקבוהו להאי בר גש, דמונע לההוא בר מלברכא לקודשא בריך הוא.

If a man knows the blessings, then he needs to teach it to his child (Yitro #554) and give him a cup for blessings. If he prevents the child from giving blessings to the Holy One Blessed be He and follows the Torah laws then this person is cursed and can't have blessings in Malchut.

122. אָנִי בֶן יָחִיד הֵייתִי לְאִמִּי, תָּנוּ לִי כּוֹס וְאַבְרָךְ אֶת הַמָּלְאָךְ הַקְדוֹשׁ שְׁנַתֵּן בְּבֵית אִמִּי דְבָרִים שֶׁל כּוֹס שְׁדַבַּרְתִּי לְפָנֶיהֶם דְּבָרִים חֲזָקִים וְנִצַּחְתִּי אוֹתָם, וּמִשּׁוּם זֶה אָנִי אַבְרָךְ. וְקֹדֶם זֶה הִתִּישֵׁב הַפְּסוּק עַל תְּקוּנָתוֹ זֶה שֶׁהִתְחַלְנוּ בּוֹ. אַנְּא בְּרָא יְזוּיָדָא הוּיָנָא לְאִמִּי, הָבוּ לִי כֶּסֶא וְאַבְרָךְ לְמַלְכָא קְדִישָׁא, דִּיהֵב בְּבֵיתָא דְאִמִּי, גּוֹבְרִין דְזוּיָלָא, דְּמַלְיָלָנָא קַמִּייהוּ מַלְיָן תְּקִיפִין, וְזַכִּינָא לֹון. וּבְגִין כֶּךָ אַנְּא אַבְרָךְ. וְקוֹדֶם דָּא אֲתִישֵׁב קָרָא עַל תְּקוּנָתָהּ, דָּא (דף קצ"א ע"ב) דְשִׁרְיָן בֵּיתָהּ.

The child explains that he is an only child to his mother and should get the cup to make blessings to the Holy One Blessed be He. Since he welcomed guests into his home and made an important study, he should make the blessings and before that he will explain the words he just said.

123. מוֹנֵעַ בֶּר יִקְבֹּהוּ לְאִם, מֵאֵן דְּאִמְנֵעַ בֶּר כְּמוֹהָ דְאֲתָמַר, יִקְבֹּהוּ לְאִם. כְּמוֹהָ דְאֲתָמַר, (ויקרא כד) וַיְקַבֵּב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם. אֹנֶף הָכָא יִקְבֹּהוּ, וַיִּפְרְשׁוֹן לִיה לְאִם, וַיִּפְרְשׁוּ זֹטְאוֹי לְאִמָּא קְדִישָׁא. וּבְרָכָה לְרֵאשׁ מִשְׁבִּיר, לְהֵהוּא בֶר נֵשׁ דִּיזוּנָף בְּרִיה לְבָרְכָא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וּלְזוּנְכָא לִיה בְּפַקוּדֵי אֹרִייתָא. 123. מֵנַע בֶּר יִקְבֹּהוּ לְאִם. מִי שְׂמוּנַע בֶּר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, יִקְבֹּהוּ לְאִם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא כד) וַיְקַבֵּב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם. אֹנֶף הוּא יִפְרְשׁוּ אוֹתוֹ לְאִם, יִפְרְשׁוּ אֶת חֲטָאוֹי לְאִם הַקְדוּשָׁה. וּבְרָכָה לְרֵאשׁ מִשְׁבִּיר, לְאוֹתוֹ אָדָם שֶׁיִּחַנֵּף אֶת בְּנוֹ לְבָרְךְ אֶת הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלַחֲנֹכוֹ בְּמַצּוֹת הַתּוֹרָה.

”מנע בר יקבֹהוּ לְאִם, וּבְרָכָה לְרֵאשׁ מִשְׁבִּיר” Proverbs 11:26
The common English translation is far from the true meaning and I skip it to avoid confusion.

The word 'בר' is 'בן' = 'son'
The word 'לְאִם' is read 'לִאם' = 'to the mother' which refers to Malchut. The Zohar explains this verse, telling us that those who prevent their child from receiving the blessings of Malchut are cursed, and blessing come upon the head of those who provide the teaching to follow the laws of the Torah.

Lesson:
Parents brought the child to life and the Torah is the life force that empowers the continuous process of life. If a parent doesn't educate his children with the ways of the Torah to draw light to this world, he blocks the continuation of the life force and brings darkness and curses instead of blessings.

124. וְרוּא דְּמַלְכָּה, כְּתִיב בְּרוּא דְלַעֲיָלָא, (משלי ל') בַּיה שְׂבוּ וּבַיה שְׂם בְּנוֹ כִּי תִדְעַ. הַהוּא שְׂם 124. וְסוּד הַדְּבָר בְּתוּב בְּסוּד שְׁלִמְעָלָה, (משלי ל) מֵה שְׂמוּ וּמֵה שְׂם בְּנוֹ

ידיעא, יי צבאות שמו. שם בנו. ישראל שמו. דכתיב (שמות ד) בני בכרי ישראל. והא ישראל, כל מפתון דמהימנותא ביה תליין. ואיהו משתבזו ואמר, (תהלים ב) יי אומר אלי בני אתה. והכי הוא ודאי, דהא אבא ואמא עטרו ליה, וברכו ליה בכמה ברכאן, ואמרו ופקידו לכלא, (תהלים ב) נשקו בר, נשקו ידא להאי בר. כביכול, שלטנו יהב ליה על כלא, דכלא ופלוזון ליה. פן יאנף, בגין דאעטרו ליה בדינא ורוזמי. מאן דזכי לדינא, לדינא. מאן דזכי לרוזמי, לרוזמי.

כי תדע. אותו שם ידוע, (ירמיה לא) ה' צבאות שמו. שם בנו, ישראל כמו, שכתוב (שמות ד) בני בכרי ישראל. והרי ישראל תלויים בו כל מפתחות האמונה, והוא משתבז ואומר, (תהלים ב) ה' אומר אלי בני אתה. וכך זה בודאי, שהרי אבא ואמא עטרו אותו וברכוהו בכמה ברכות ואמרו וצוו את הכל. נשקו בר, נשקו את יד הבן הזה כביכול נתן לו שלטון על הכל, שהכל יעבדו אותו. פן יאנף, משום שעטרו אותו בדין וברחמים. מי שזוכה לדין – לדין. מי שזוכה לרחמים – לרחמים.

Proverbs 30:4

מי עלה שמים וירד מי אסף רוח בחפניו מי צרר מים בשמלה מי הקים כל אפסי ארץ מה שמו ומה שם “בנו כי תדע”

“Who has ascended into heaven and descended? Who has gathered the wind in His fists? Who has wrapped the waters in His garment? Who has established all the ends of the earth? What is His name or His son's name? Surely you know!” ‘What is His name or His son's name?’ is the secret of his name, ‘שמו’, is in the numerical value that reveals the ‘will’, רצון, of Creation and the channel ‘צנור’ that is the provider of Light, which is Binah.

‘His son’ is Zeir Anpin that receives from Binah. Zeir Anpin is the Central Column, represented by Jacob who is called ‘Israel’. We are the children of Israel.

When God sent Moses to Pharaoh, he instructed him to say that we are his sons, firstborn son we are God’s first son because we come from the root and pure soul of Adam.

Exodus 4:22

”ואמרת, אל-פרעה: כה אמר יהוה, בני בכרי ישראל”

“Then you shall say to Pharaoh, ‘Thus says YHVH, “Israel is My son, My firstborn.”’

We learned previously that the father is responsible for the education of his children because the father that is the aspect of ‘upper’ can provide for the ‘lower’, his children.

The Right and Left of Binah are called ‘Israel Sava’ and ‘Tevunah’ also ‘father’ and ‘Mother’. They provide for the child according to his merits, mercy or judgment.

125. כל ברכאן דלעילא, ותתא להאי בר סלקין ובותעטרן. ומאן דמונע ברכאן מהאי בר, יפרשוון 125. כל הברכות שלמעלה ולמטה עולות לבן הזה ומתעטרות. ומי שמונע ברכות מהבן הזה, יפרשו את חטאיו לפני

המלך (אמא) הקדוש, לאם ממש. וברכה לראש משביר, מי שמברך ומזמין בוס ברכה למי שצריך אותו, בזה נשבר הצד האחר ונכנע בשבירה, ועולה צד הקדשה. וזהו שבתוב וברכה לראש משביר. כמו שהוא מעלה ומברך את הקדוש ברוך הוא ועושה שישבר צד האחר, כך הקדוש ברוך הוא מושך עליו ברכות מלמעלה, ואותו שנקרא ברכה שורה על ראשו.

זוטאוי קמי מלכא (ס"א אימא) קדישא, לאם במש. וברכה לראש משביר, מאן דמברך (קפ"ו ע"ב) ואזמין בכסא דברכה למאן דאעטרין ליה, בהאי אתבר סטרא אזורא ואתכפויא בתבירו. ואסתלק סטר קדושה. ודא הוא דכתיב, וברכה לראש משביר. כמה דאיהו מסלק ומברך לקודשא בריך הוא, ועבד לסטר אזורא דיתבר, הכי קודשא בריך הוא משיך עליה ברכאן מלעילא, וההוא דאקרי ברכה, שריא על רישיה.

The Holy One Blessed be He judges those who prevent their children from the blessings that can be revealed in Malchut.

The Zohar explains “and blessing come upon the head of those who provide” ([Balak #123](#)) is for those who invite the people around the table and make the food blessings.

Genesis 42:6 “ויוסף, הוא השליט על-הארץ--הוא המשביר, לکل-עם הארץ” “And Joseph was ruler of all Egypt and in charge of providing to all the people of the land” Joseph is the aspect of Yessod that channels the Light to the world. He became a ruler and provided for all the people of the land. The word ‘משביר’ that is used here and Proverbs 11:26 has the root ‘שבר’ that means ‘break’. When the light comes down with blessings, it breaks the forces of the other-side and clears the way for more blessings to come down upon the ‘provider’ in Malchut.

Lesson:

When we open channels of Light to this world, we receive blessings from the level of Binah. When we share, we become ‘providers’ and by that, we draw blessings. Share and provide for others to have more. When you give, you actually receive it.

Tithing is a Torah law that makes us ‘providers’ and opens the channels from Binah to bring blessings and fulfilments upon us.

126. מפאן והלאה, חברים, הבה ונברך. נתנו לו בוס של ברכה וברך. והחברים כלם היו בחדוה, שהרי מיום ההלולא של רבי אלעזר לא שמחו החברים באותו יום שישבו שם. הקדימו וברכוהו בחדוה ברצון הלב. אמר אותו תינוק, אין לכם להפרד אלא מתוך דברי תורה, וכך למדנו.

126. מפאן ולהלאה זובריא, הבו ונברין. יהבו ליה כסא דברכה, וברין. וזובריא פלהו היו בחדוה, דהא מיומא דהלולא דרבי אלעזר, לא זודו זובריא, כההוא יומא דיתבו תמן. אקדימו וברכו ליה בחדוה ברעו דלבא. אמר ההוא ינוקא, לית לכו לאתפרשא, אלא בוגו מולי אורייתא, והכי תנינן.

The friends gave the child the cup for the blessing and he did so. They were with great joy that day and blessed the child for his great revelations.

127. פתוּזוּ וְאָמַר (שמות יג) וַיְיָ הוֹכֵר לַפְּנִיָּהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן וְגו'. וַיְיָ, זָקִיף טַעְמָא לְעֵילָא, אַמְאִי. אֶלָּא, בְּהֵוֹא שַׁעְתָּא כַּמָּה יָאוּת וְשִׁפּוּרוֹ הוּת לְהֵאִי פְלָה, דְּאֵתְכַפִּיאת עַד הַשְּׁתָּא בְּגֻלוֹתָא, וְהַשְּׁתָּא אִזְלַת בּוֹקִיפוֹ דְּרִישָׁא בְּאֶכְלוּסָהָא בְּזוּדוּתָא.

127. פָּתַח וְאָמַר, (שמות יג) וַה' הִלֵּךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן וְגו'. וַה' – זָקַף טַעַם לְמַעְלָה, לְמָה זֶה? אֵלָּא בְּאוֹתָהּ שָׁעָה כַּמָּה נֶאֱדָה וְיָפָה הָיָה לִפְלָה הַזֹּאת שְׁהִיָּתָה כְּפוּפָה עַד עֵתָהּ בְּגֻלוֹת, וְכַעַת הוֹלְכַת בְּזִקְיָפוֹת רֵאשׁ בְּאוֹכְלוּסִיָּה בְּשִׂמְחָה.

Before they left, the child opened with a new study.

ויהוה הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם “And YHVH was going before them in a pillar of cloud by day to lead them on the way, and in a pillar of fire by night to give them light, that they might travel by day and by night.”

And YHVH was going before them is the aspect of YHVH in Malchut. Above the YHVH we have the cantillation mark called 'פזר', 'Pazer' that is rising straight up. It represents the Malchut that was enslaved in exile and now walking tall, with pride and joy.

וַיְהִי הַלֵּךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן לְנֻחוֹתֵם הַדֶּרֶךְ וּלְלֵילָה בְּעַמּוּד אֵשׁ לְהֵאִיר לָהֶם לְלַכֵּת יוֹמָם וּלְלֵילָה:

128. בּוּיִי זָקִיף טַעְמָא לְעֵילָא, הוֹכֵר לַפְּנִיָּהֶם יוֹמָם. עַד הָכָא לֹא יָדַע, אִי הֵאִי פְלָה אִזְלָה לְקַמִּיָּהוּ, אִי לֹא, דְּהֵא טַעְמָא אֶפְסִיק בְּוִיהוּ"ה, אֶלָּא אִיהִי הוּת תַּבְּנִין, אַבְל מֵאֵן דְּאִזִּיל קַמִּיָּהוּ, סָבָא עַלְמָה, מְאָרִיָּה דְּבֵיתָא, הַהוּא דְּאוּמִי (נ"א דִּאֲזִמִּין) לִיהַ קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְנֵו. אַבְרָהָם. דְּכַתִּיב, (תהלים מב) יוֹמָם יַעֲוֶה יְיָ זִסְדּוֹ. וְכַתִּיב (ירמיה לג) אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמָם וּלְלֵילָה. יוֹמָא דְּכָל יוֹמִין כְּלִיכָן בֵּיה. יוֹמָא דְּשָׂאֵר יוֹמִין, אִיהוּ שָׂאֵר כָּל יוֹמִין וְדֵאִי. וְעַל דָּא אַקְרִי יוֹמָם, וְכָל יוֹם. וּבְנִין כְּךָ הוֹכֵר לַפְּנִיָּהֶם יוֹמָם, הוּא אִזִּיל בְּיַמְמָא, וְכָלָה אִזְלַת בְּלִילָא, דְּכַתִּיב וּלְלֵילָה:

128. בּוּה' זָקַף טַעַם לְמַעְלָה. הִלֵּךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם. עַד כָּאֵן לֹא יָדַע אִם פְּלָה זֶה הִלְכָה לִפְנֵיהֶם אִם לֹא, שְׁהִי טַעַם מִפְּסִיק בּוּה'. אֵלָּא הִיא הִיָּתָה שָׁם, אַבְל מִי שְׁהִלֵּךְ לִפְנֵיהֶם, זָקַן עֲלִיּוֹן, בַּעַל הַבַּיִת, אוֹתוֹ שְׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִשְׁבַּע (שְׁהֲזִמִּין) לוֹ, וּמִיָּהוּ? אַבְרָהָם, שְׁכַתוּב (תהלים מב) יוֹמָם יַעֲוֶה ה' חֲסֵדּוֹ. וְכַתוּב (ירמיה לא) אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמָם וּלְלֵילָה. יוֹם שְׁבַל הַיָּמִים כְּלוּלִים בּוֹ, יוֹם שֶׁל שְׂאֵר הַיָּמִים, הוּא שְׂאֵר כָּל הַיָּמִים בּוֹדֵאִי. וְעַל זֶה נִקְרָא יוֹמָם וְלֹא יוֹם, וּמִשּׁוֹם זֶה הִלֵּךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם. הוּא הוֹלֵךְ בַּיּוֹם, וְהַפְּלָה הוֹלְכַת בְּלֵילָה, שְׁכַתוּב וּלְלֵילָה בְּעַמּוּד אֵשׁ לְהֵאִיר לָהֶם, זֶה

בְּעִמּוּד אֵשׁ לְהַאִיר לָהֶם, הֲאֵל כִּלְהָה, כָּל זֹרֵד
 כְּדִקְוֹזוּי לִיָּהּ. וְאֵתוֹן זֹכְרֵי־יָא, יוֹמֵם וְלַיְלָה יִהְיֶה
 קָמִיִּיכוּ, בְּכָל שַׁעֲתָא. נְשַׁקְוֵהוּ, וּבִרְכוּהוּ
 כְּמִלְקָדָּמִין, וְאַזְלוּ.

The cantillation mark above the YHVH creates a tune that stops after the word YHVH. The Zohar asks if so, then who is walking with them? And explains that ‘by day to lead them’ is the aspect of Abraham that is Chessed as it said ‘his Chessed in daytime’.

Psalms 42:9 “YHVH will command His lovingkindness (Chessed) in the daytime; And His song will be with me in the night, A prayer to the God of my life.”

All the sefirot of Zeir Anpin are included in Chessed because it is the first one and channels the Light from the upper three to all the lower sefirot.

‘a pillar of fire by night to give them light’ is the Shechina in Malchut. Zeir Anpin is the aspect of the day and Malchut is the aspect of Night.

Lesson:

During the day we have the light of Chessed that leads us. At night we pray and connect to the Shechina to shine light on our ways.

129. אַתּוּ לְגַבִּי רַבִּי שְׁמִעוֹן, וְסוּזוּ לִיָּהּ עוֹבְדָא.
 תְּוָה, אָמַר כְּמָה יָאוֹת הוּא. אָבֵל לָא סָלִיק
 בְּשַׁמְא. אָעָא דְדָקִיק, כִּד סָלִיק נְהוּרִיָּה, סָלִיק
 לְפֻם שַׁעֲתָא, וּבִמִּיד כְּבָה וְאַשְׁתַּקַּע. וְתוּ הָא
 אֲמִינָא נְהוּרָא הָא בּוֹמָה הוּי.

129. בָּאוּ לִפְנֵי רַבִּי שְׁמִעוֹן וְסִפְרוּ לוֹ
 הַמַּעֲשָׂה. תַּמָּה. אָמַר, כְּמָה נָאָה הוּא,
 אָבֵל לֹא עוֹלָה בְּשֵׁם. עֵץ דֵּק, כְּשַׁעוֹלָה
 אֹרֹ, עוֹלָה לְפִי שַׁעָה, וּמִיד כְּבָה וְשׁוֹקַע.
 וְעוֹד הָרִי אָמַרְנוּ אֹרֹ זֶה מִמָּה נְהִיָּה.

They went to Rabbi Shimon and told him about the revelations that the Yenuka revealed. He said that it is beautiful but the child won’t live long. Like a thin piece of wood that burns quick with large flame but quick to die.

Rabbi Shimon explained to them that the child is the son of Rav Hamnuna.

130. פְּתוּזוּ וְאָמַר, (תהלים קיב) גָּבוּר בְּאָרְץ יִהְיֶה
 זְרַעוּ דוֹר יִשְׂרָיִם יְבוֹרָךְ. כִּד בַּר נֶשׂ אִיהוּ גָּבוּר
 בְּאָרְץ, גָּבוּר בְּאוֹרֵיָּתָא, גָּבוּר בְּיַצְרִיָּה, גָּבוּר
 בְּאָרְץ וְדֵאִי. סָלִיק נְהוּרִיָּה, וְאַתְמַשְׁךָ בֵּיָּה מְשִׁיכוּ
 סָגִי, כְּדִין דוֹר יִשְׂרָיִם יְבוֹרָךְ, יְבוֹרָךְ כְּתִיב.

130. פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קיב) גָּבוּר
 בְּאָרְץ יִהְיֶה זְרַעוּ דוֹר יִשְׂרָיִם יְבוֹרָךְ. כְּשַׁבָּן
 אָדָם גָּבוּר בְּאָרְץ, גָּבוּר בְּתוֹרָה, גָּבוּר
 בְּיַצְרוֹ – גָּבוּר בְּאָרְץ וְדֵאִי. עוֹלָה אֹרוֹ
 וּנְמַשְׁךָ בּוֹ מְשִׁיכוֹת יָתֵר, אָז דוֹר יִשְׂרָיִם
 יְבוֹרָךְ, יְבוֹרָךְ כְּתוּב.

Psalms 112:2 “His descendants will be mighty on earth; The generation of the upright will be blessed.” ‘mighty on earth’ is the one who is great in Torah studies and control his evil inclination. He is elevated and draws great light.

‘The generation of the upright will be blessed’ is for those who are ‘mighty on earth’ and merit to bring righteous souls like Rav Hamnuna Sava.

131. אָמַר רַבִּי אָבָא, וְהָא זְמוּיָן יְנוּקֵי דְאַמְרִין מַלְיָן עֲלָאִין, וְקִימִין לְבַתֵּר רִישֵׁין דְּעֵלְמָא. אָמַר לִיה, יְנוּקָא דְאַמְר מַלְה זְוּדָא, אוּ תְרִין, לְפֻם שְׁעָתָא, בְּלָא כְּוֹנָה דְלִהוֹן, מוּבְטָוּ בְר נֶשׁ בְּדָא, דִּיזְכִּי לְמִיכָף אוּרִייתָא בִּישְׂרָאֵל. אַבְל דָּא, דְּגֵהוּרָא דִּילִיה קִימָא עַל קִיבּוּיָה בְּדַעְתָּא שְׁלִים, לָאו הָכִי. וְתו, דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְתִיאובְּתִיָה דִּילִיה, לְאַרְזָא בְּתַפּוּזָא דָּא, (דף קצ"ב ע"א) זְכָאָה זְוּלְקִיָה.

Rabbi Aba mentions that there are children that reveal great things and live long and become leaders of people. Rabbi Shimon answers that those children receive few gifts for their efforts in Torah studies. The Yenuka is different because he has full knowledge and consciousness of his revelations. The Holy One Blessed be He loves such kind of ‘Apple’ and for that, the child must leave the world, praised his share in the world to come.

132. זְכָאִין אַתּוֹן צְדִיקִיָּא, דְכַתִּיב בְּכו, (מלכים ב יט) וַיִּסְפָּה פְּלִיטַת בֵּית יְהוּדָה הַנִּשְׁאָרָה שְׂרֵשׁ לְמַטֵּה וְעֵשָׂה פְּרִי לְמַעְלָה. אָבִיו, דְּאַסְתַּלַּק מִעֵלְמָא, וְאִיהוּ שְׂרֵשׁ לְמַטֵּה, בְּמַתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא. וְעֵשָׂה פְּרִי לְמַעְלָה, בְּמַתִּיבְתָא עֲלָאָה. כְּמָה טַבָּא שְׂרֵשָׁא וְאִיבָא. וְאִי לָאו דְלָא אָהָא מְקַטְרָנָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הוּאִיל וְתִיאובְּתִיָה לְאַרְזָא בִּיה, לָא הָוָה מֵאֵן דִּיכּוּל לְשַׁלְטָאָה בִּיה. אַבְל יְהָא רַעְוָא, דְּאַמִּיָה לָא תּוּזְמִי צְעָרָא עֲלִיה, וְכֵן הָוָה.

132. אֲשֶׁרִיכֶם הַצְדִּיקִים, שְׁכָתוּב בְּכֶם (מלכים-ב יט) וַיִּסְפָּה פְּלִיטַת בֵּית יְהוּדָה הַנִּשְׁאָרָה שְׂרֵשׁ לְמַטֵּה וְעֵשָׂה פְּרִי לְמַעְלָה. שְׂרֵשׁ לְמַטֵּה, כְּמוֹ אָבִיו שֶׁהִסְתַּלַּק מִהָעוֹלָם, וְהוּא שְׂרֵשׁ לְמַטֵּה בִּישִׁיבַת הַרְקִיעַ. וְעֵשָׂה פְּרִי לְמַעְלָה, בִּישִׁיבַת הָעֲלִיּוֹנָה. כְּמָה טוֹב הַשְּׂרֵשׁ וְהַפְּרִי. וְאִם לֹא שָׁלָא אָהִיָה מְקַטְרָג לְקוּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּאִיל וְעֲרָגְתוֹ לְהַרְיֵחַ בּוֹ, לֹא הָיָה מִי שְׂיִכּוּל לְשַׁלֵּט בּוֹ. אַבְל יְהִי רְצוֹן שְׂאֵמוֹ לֹא תִרְאֶה צְעַר עָלָיו. וְכֵן הָיָה.

“And the surviving remnant of the house of Judah will again take root below and bear fruit above.” 2 Kings 19:30 “The righteous like Rav Hamnuna Sava have roots below that are the study halls in heavens. (Roots are always spiritual) The Yenuka connected to similar root-like his father that passed away and continue to bring fruits. Fruits are the aspects of revealing light, in the higher levels of heaven. Rabbi Shimon praised the roots and the fruits and said that if it wasn’t against the will of God that wants to smell the ‘apple’, he would have protected the child

Rabbi Yossei explains that we learn from this approach that Balak knew that Balaam would like to know the big opportunity that would satisfy his desires to do great evil. By telling him about the big challenge with the Israelites, it would raise his ego and pursue the evil path and curse the Israelites. Balaam was known for his curses that always manifest and cursing a big nation would be a challenge for him.

135. בָּלַק קָסַם קְסָמִין וְעָבִיד זֹרְשִׁין וְאַתְקִין
וְתִקֵּן צָפוֹר, וַיִּדַע שְׁמַעְלוֹת מֹשֶׁה עֲלִיוֹנוֹת
וְנִבְדּוֹת, וְכִשְׁף בְּכִשְׁפֵּיו וְקָסַם בְּקָסְמוֹ,
וַיִּדַע שְׁדַרְגוֹת בָּלַעַם הָיוּ לְעַמְתּוֹ, מִיָּד –
וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל בָּלַעַם בֶּן בְּעוֹר.
135. בָּלַק קָסַם קְסָמִין וְעָבִיד זֹרְשִׁין וְאַתְקִין
צָפוֹר. וַיִּדַע דְּדַרְגֵּין דְּמִשְׁה עֲלָאִין וְיִקְרִין, וְזֹרְשִׁ
בְּזֹרְשׁוֹי וְקָסַם בְּקָסְמוֹ, וַיִּדַע דְּדַרְגֵּין דְּבַלְעָם הָווּ
לְקַבְלֵיהוּ, מִיָּד וַיִּשְׁלֹוּ מַלְאָכִים אֶל בָּלְעָם בֶּן
בְּעוֹר.

Balak with his magic knew that the levels of Moses are high, and Balaam is at the same spiritual level on the negative side. When Balak realized that, he immediately sent messengers to Balaam that he saw as a match against Moses.

Lesson;

Balaam was Pharaoh's advisor and supported his desire to kill the boys of the Israelites. Here God gives Balaam the opportunity to correct his first evil and reject Balak's offer but he failed.

Balaam had the strongest evil eye, but he couldn't curse the Israelites because of the protection that they had with the Torah and the Holy Tabernacle in the middle of their camps. Laban was as evil as Balaam but couldn't have control over Jacob because Jacob was always with the Torah.

While Balak was a greater magician than Balaam when using objects of this world, Balaam had the advantage of cursing with his evil eyes because of his spiritual level (Zohar Bechukotai #5, #6).

Some people use objects like crystals, pieces of jewelry with names and red string for protection against evil-eyes and other 'external' negativities, but it doesn't help more than 'Placebo'. It can make the person feel 'protected' until it hits him. The ONLY positive spiritual force that is Light can deter and remove the negative spiritual force that is darkness. Balak had the powers to make magic against the Israelites but he knows that he needs the spiritual force of Balaam to have some control over the Israelites. As we know the darkness on Balaam could work on other people and nations without the Light of the Torah, but not over the Israelites that have YHVH with them.

The Zohar study creates a force field that shields us from external negativity. The Daily Zohar is your shield not because it's available for free online but because you choose to study it and make it part of your life.

136. פתורה – שם המקום היה, כמו שנאמר (דברים כג) מפתור ארם נהרים לקללק. למה נקרא כך? משום שבתוב (ישעיה סה) הערכים לגד שלחן. ושלחן היה מסדר שם כל יום. שפך הוא תקון של צדדים רעים – מסדרים לפנייהם שלחן במאכל ומשתה, ועושים בשפים ומקטרים לפני השלחן, ומתבנסים שם כל רוחות השממה ומודיעים להם מה שהם רוצים. וכל מכשפים וקוסמים של העולם היו על אותו השלחן, ומשום זה נקרא שם המקום ההוא פתורה, שפך קוראים בארם נהרים לשלחן פתורה.

136. פתורה: שְׁמָא דְאַתְרָא הוּהּ. כְּמַה דְאַתְרָא אָמַר, (דברים כג) מִפְתּוֹר אֲרָם נְהָרִים לְקַלְלָךְ. אָמַי אֲקָרִי הַכִּי. בְּגִין דְכַתִּיב, (ישעיה סה) הָעֲרָכִים לְגַד שְׁלֹחַן. וּפְתוּרָא הוּהּ מְסֻדָּר תַּמָּן כָּל יוֹמָא. דְהַכִּי הוּא תְקוּנָא דְסֻטְרִין בִּישׁוּי, מְסֻדְרִין קְבִימֵיהוּ פְתוּרָא בְּמִיכְלָא וּבְמִשְׁתֵּינְיָא, וְעַבְדִּין זֹרְשִׁין, וּמְקֻטְרִין לְקַמֵּי פְתוּרָא, וּמְתַכְנְשִׁין תַּמָּן כָּל רוּחוֹת מְסַמְמָה, וְאוֹדְעִין לֹון מַה דְאַיְנוּן בְּעָאן. וְכָל זֹרְשִׁין וְקוֹסְמִין דְעֵלְמָא עַל הַהוּא פְתוּרָא הוּוּ, וּבְגִין כִּךְ אֲקָרִי שְׁמָא דְאַתְרָא הַהוּא פְתוּרָא. דְהַכִּי קוֹרִין בְּאַרְם נְהָרִים לְשְׁלֹחַן פְתוּרָא.

Numbers 22:5

וַיִּשְׁלַח מְלָאכִים אֶל בַּלְעָם בֶּן בְּעוֹר פְּתוּרָה אֲשֶׁר עַל הַנֶּהָר אֲרָץ בְּנֵי עַמּוֹ לִקְרֹא לוֹ לֵאמֹר הִנֵּה עִם יָצָא מִמִּצְרַיִם הִנֵּה כֹסֶה אֶת עֵין הָאָרֶץ וְהוּא יֹשֵׁב מִמְּלִי.”

“So he sent messengers to Balaam the son of Beor, at Pethor, which is near the River, in the land of the sons of his people, to call him, saying, "Behold, a people came out of Egypt; behold, they cover the surface of the land, and they are living opposite me.”

‘Pethor’ was the name of the place of Balaam as it says in Deuteronomy 23:5

עַל דְּבַר אֲשֶׁר לֹא קִדְמוּ אֶתְכֶם בַּלְחָם וּבְמִים בְּדֶרֶךְ בְּצִאתְכֶם מִמִּצְרַיִם וְאֲשֶׁר שָׁכַר עֲלֶיךָ אֶת בַּלְעָם בֶּן בְּעוֹר מִפְתּוֹר אֲרָם נְהָרִים לְקַלְלָךְ.”

“because they did not meet you with food and water on the way when you came out of Egypt, and because they hired against you Balaam the son of Beor from Pethor of Mesopotamia, to curse you.”

In Mesopotamia, the food table was called ‘Pethora’ (Aramaic). Balaam and others were setting a table with food and drinks to make witchcraft and burn incense every day. Impure spirits would come and tell them all that they want to know. Magicians and wizards of the world were doing their impure spiritual connections in that place and for that reason, it was called ‘Pethora’.

137. פתח ואמר, (שמות כה) ועשית שפכים וגו'. וכתוב ונתת על השלחן לחם פנים וגו'. כל אותם בלי קדש רצה הקדוש ברוך הוא לעשות

137. פְתוּזוּ וְאָמַר (שמות כה) וְעִשִׂיתָ שְׁלֹחַן עֲצֵי שִׁטִּים וְגו'. וְכַתִּיב (שמות כה) וְנָתַתְּ עַל הַשְּׁלֹחַן לֶחֶם פָּנִים וְגו'. כָּל אוֹתָם בְּלִי לְזוּם פָּנִים וְגו'. כָּל אֵינּוֹן מְאֵי קוּדְשָׁא, בְּעָא

קודשא בריך הוא למעבד קבייה, לאמשכא ריוזא קדישא בעילא לתתא. ההוא רשע דבלעם, הוה מסדר הכי לסטרא אוזרא. והוה מסדר שלזון, ונהמא דאקרי לזום מגואל, כמה דאתמר. דהכי אויל סטר אוזרא בתר קדושה, כקוף בתר בני נשא. ושלמה מלכא צווז ואמר, (קהלת ב) כי מה האדם שיבוא אחרי המלך את אשר כבר עשוהו. והרי נתבאר פסוק זה.

לפניו להמשיך רוח קדש מלמעלה למטה. אותו רשע בלעם היה מסדר כף לצד האחר, והיה מסדר שלחן, ולחם שהיה נקרא (מלאכי א) לחם מגאל, כמו שנאמר. שכל הולך הצד האחר אחר הקדשה כקוף אחר בני אדם. ושלמה המלך צווח ואומר, (קהלת ב) כי מה האדם שיבוא אחרי המלך את אשר כבר עשוהו. והרי נתבאר פסוק זה.

Exodus 25:23 “ועשית שלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קמתו” “You shall make a table of acacia wood, two cubits long and one cubit wide and one and a half cubits high.” Exodus 25:30 “ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד” “You shall set the bread of the Presence on the table before Me at all times.”

God gave instructions to set in the Holy Temple a table with bread to be on a dedicated table at all times. It was done to draw a holy spirit from above to below to protect us from the ‘table’ of the impure side.

Balaam was setting a table with bread that was called ‘defiled bread’ because of the impure reasons attached to it. The prophet Malachi scold the people for their disrespect toward the Altar when they bring offerings with impure (polluted) consciousness.

Malachi 1:7 “מגישים על-מזבחי לחם מגאל” “You are presenting defiled (also ‘polluted’) bread upon My altar.” Because the other-side copy from the holy side like a monkey copy humans, we are told to stay on the pure side without actions so we won’t lose the special light that comes from the blessed food.

Lesson;

Every Shabbat 12 new Challot were set on the table in the Holy Temple. This bread was blessed and eaten by the priests. A miracle kept the bread fresh as if it just came out of the oven during the entire week. One bite of it would make a person full and satisfied.

‘Bread’ ‘לחם’ has a numerical value of 78 that is equal to six times YHVH (26). It connects us to Yessod that is the ‘gate’ of sustenance. The first blessing on the bread before the meal has 10 words to connect us to the entire Tree of Life.

After ‘Mayim Acharonim’, ‘Final waters’ and before the blessings of the meal, ‘Birkat Hamazon’ we connect to the bread in the Holy Temple by saying the words from Ezekiel 41:22 “...וידבר אלי זה השלחן אשר לפני יהוה” “...This is the table that is before YHVH.”

Because the bread in the Holy Temple was kept continuously during the week, it's good to keep a piece of bread from the first meal of Shabbat on the table during the whole Shabbat. Salt 'מלח' has the same letters and the numerical value of bread and it's important to always keep salt on the dinner table.

Read more here: <https://dailyzohar.com/daily-zohar-1284/>

138. תָּא וְזוּי, כְּתִיב (שופטים ה) בַּצֵּאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדְךָ מִשְׁדֵּה אֲדוֹם אֶרֶץ רְעֵשָׁה וְגו'. בְּשַׁעַת שְׂרָצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַת תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הֵלֶךְ וְזָמַן אֶת בְּנֵי עֵשָׂו וְלֹא קִבְּלוּהָ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (דברים לג) ה' מְסִינֵי בָּא וְזָרַח מִשְׁעִיר לְמוֹ, וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָהּ. הֵלֶךְ לְבָנֵי יִשְׁמַעֵאל, וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָהּ, שְׁכָתוּב הוֹפִיעַ מֵהַר פָּאֲרָן. בֵּינָן שְׁלֹא רָצוּ, חָזַר לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל. בְּךָ שְׁנִינִי.

138. תָּא וְזוּי, כְּתִיב (שופטים ה) בַּצֵּאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדְךָ מִשְׁדֵּה אֲדוֹם אֶרֶץ רְעֵשָׁה וְגו'. בְּשַׁעֲתָא דְבִעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִיּוֹב אורִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, אֹל וְזָמִין לְהוּ לְבָנֵי עֵשָׂו, וְלֹא קִבְּלוּהָ. כְּמוֹהָ דְאֵת אָמַר (דברים לג) יי מְסִינֵי בָּא וְזָרַח מִשְׁעִיר לְמוֹ, וְלֹא בָּעוּ לְקַבְּלָהּ. אֹל לְבָנֵי יִשְׁמַעֵאל, וְלֹא בָּעוּ לְקַבְּלָהּ, דְּכְתִיב הוֹפִיעַ מֵהַר פָּאֲרָן. בֵּינָן דְּלֹא בָּעוּ, אֵהָדָר לֹון לְיִשְׂרָאֵל, הַכִּי תִנְיִן.

Judges 5:4

“יְהוָה בְּצֵאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדְךָ מִשְׁדֵּה אֲדוֹם אֶרֶץ רְעֵשָׁה גַם שָׁמַיִם נָטְפוּ גַם עֲבָיִם נָטְפוּ מֵיָם.”

“YHVH, when You went out from Seir, When You marched from the field of Edom, The earth quaked, the heavens also dripped, Even the clouds dripped water.”

When God wanted to give the Torah to the children of Israel, he invited the children of Esau, but they rejected it. Then he went to the children of Ishmael, but they also rejected the Torah. After both rejected the Torah, God returned to the Israelites.

Deuteronomy 33:2

“וַיֹּאמֶר, יְהוָה מְסִינֵי בָּא וְזָרַח מִשְׁעִיר לְמוֹ--הוֹפִיעַ מֵהַר פָּאֲרָן, וְאֵתָה מִרְבַּבַּת קִדְשׁ; מִיְמִינוּ, אֵשׁ דָּת לְמוֹ”

“He said, "YHVH came from Sinai, And dawned on them from Seir; He shone forth from Mount Paran, And He came from the midst of ten thousand holy ones; At His right hand there was flashing lightning for them.”

139. עֲבָשׁוּ יֵשׁ לְשָׂאֵל, וְהָרִי שְׁנִינֵי שְׂאִין חֲטָאָה בְּשֵׂאֵדָם מְדַקְדֵּק דִּיּוֹקִים בְּתוֹרָה וַיִּשְׂאֵל שְׂאֵלוֹתָיו לְהָאִיר דְּבָרָיו. פְּסוּק זֶה לֹא מִתְנַשֵּׁב, וַיֵּשׁ לְשָׂאֵל, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁהֲלֵךְ לְשַׁעִיר, לְאִיזָה נְבִיא שְׁלָהֶם הִתְגַּלָּה? וּבְשִׁהֲלֵךְ לְפָאֲרָן, לְאִיזָה נְבִיא שְׁלָהֶם הִתְגַּלָּה? אִם תֵּאמַר שֶׁהִתְגַּלָּה לְכֻלָּם, לֹא מְצָאנוּ זֶה לְעוֹלָמִים, פֶּרֶט

139. הַשְׂתָּא אֵית לְשֵׂאֵלָא, וְהָא תִנְיִן דְּלִית וְזִפְתָּאָה כַּד בַּר גֵּשׁ מְדַקְדֵּק דִּיּוֹקִין דְּאורִייתָא, וַיִּשְׂאֵל שְׂאֵלוֹתָיו לְאִנְהָרָא מְלוּי. הָאִי קָרָא לָא אֲתִישְׁבָּא, וְאֵית לְשֵׂאֵלָא. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כַּד אֹל לְשַׁעִיר, לְמוֹאֵן נְבִיאָה דְּלֵהוֹן אֲתִגְלִי. וְכַד אֹל לְפָאֲרָן, לְמוֹאֵן נְבִיאָה דְּלֵהוֹן אֲתִגְלִי. אִי תִיבֹא דְאֲתִגְלִי לְכֻלָּהוּ, לֹא אֲשַׁכְּזוֹן דָּא לְעֻלְמִינָן. בַּר

לְיִשְׂרָאֵל בְּלוֹזוֹדֵיהוּ, וְעַל יְדֵי הַמִּשְׁתֶּה. וְהָא אֲתָמֹר
דְּהָכִי מִבְּעֵי קָרָא לְבִימֹר, יִי לְסִינַי בָּא, וְזָרוּז
לְשַׁעִיר לָמוֹ, הוֹפִיעַ לְהַר פָּאָרָן, וּמַהוּ מִשְׁעִיר לָמוֹ,
וּמַהוּ מִהַר פָּאָרָן. כִּלְאָ אֵית לְמַנְדֵּעַ וּלְאִסְתַּכְלָא,
וְהָא שְׂאִילָנָא, וְכֵלָא שְׂמִיעָנָא, וְכֵלָא יְדַעָנָא.
לְיִשְׂרָאֵל לְבָדָם, וְעַל יְדֵי מֹשֶׁה. וְהָרִי
נִתְבָּאָר שְׂבָךְ צָרִיךְ הַפְּסוּק לֹמֵר: הִ' לְסִינַי
בָּא וְזָרַח לְשַׁעִיר לָמוֹ הוֹפִיעַ לְהַר פָּאָרָן.
מַה זֶה מִשְׁעִיר לָמוֹ? וּמַה זֶה מִהַר פָּאָרָן?
הַבֵּל יֵשׁ לְדַעַת וּלְהַסְתַּבֵּל, וְהָרִי שְׂאִלָנוּ,
וְלֹא שְׂמִיעָנוּ וְלֹא יְדַעָנוּ.

To have a better understanding, the Zohar asks questions about who the prophet from the children of Esau was that God revealed himself when he went to Seir. And when he went to Paran, to the children of Ishmael, who was the prophet that saw a revelation of God. Who received the invitation to receive the Torah? If we think that God revealed himself to their entire nations, then it's not so because such revelation is written only about Moses and the children of Israel. There's no mention of the revelation of God to any other nation.

The verse should say 'YHVH came to Sinai' 'and dawned to Seir', shown to Mount Paran' and what is 'from Seir' 'מִשְׁעִיר לָמוֹ' (There's no translation for the word 'לָמוֹ'). These questions raised by the Zohar looking for answers.

Continued in the next DZ study with Rabbi Shimon gives answers to his students.

Lesson;

The process of revealing Light from the Torah is by asking questions. The Zohar quotes verses from the Torah and Bible, raise questions and answer them by explaining different aspects of the verses, revealing Light. The sacred text conceals many levels of understanding that are pure Light. The Zohar tells us that there's no disrespect to the Torah if one asks difficult questions for understanding and revealing the Light behind the questions.

Each of the Hebrew letters and words of the Torah is a source of Light and a treasure that enriches our souls and lives. Rabbi Avraham Azulai in his book Chessed L'Avraham (3rd spring, river 22, נהר ג - מעין ג) reveals to us that after the coming of Mashiach, those who focused on revealing the Light of the Torah will enjoy great material wealth. Mashiach would complete the correction of the world and there will be no more personal Tikun process. It would be a time to enjoy the material world, each according to his level if he merited to be resurrected at that time. All the treasures of the world that sank in the seas from the time of King Solomon until the last days before Mashiach would be washed out from the sea onto the land of Israel. Mashiach would give from these treasures to every one according to their merits.

The Children of Israel have the keys to the future treasures and we gather these keys with the study of Torah through the Zohar.

140. כְּשֶׁבֵּא רַבִּי שְׁמֻעוֹן, בָּא וְשָׂאל דְּבַר
בְּמִקְדָּם. אָמַר לוֹ, הֲרֵי שְׂאֵלָה זוֹ נֶאֱמָרָה.
ה' מְסִינֵי בָּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוֹת יט) הִנֵּה
אֲנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בְּעַב הָעֲנָן, וּמְסִינֵי בָּא
וְהִתְגַּלָּה עֲלֵיהֶם. וְזָרַח מִשְׁעִיר לְמוֹ, מִמָּה
שֶׁאָמְרוּ בְּנֵי שְׁעִיר שְׂלֵא רוּצִים לְקַבֵּל,
מִזֶּה הָאִיר לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל וְהוֹסִיף עֲלֵיהֶם
אוֹר חֲבִיבוֹת גְּדוּלָה. גַּם כִּף הוֹפִיעַ וְהָאִיר
לְיִשְׂרָאֵל מִהַר פָּאָרָן, מִמָּה שֶׁאָמְרוּ בְּנֵי
פָּאָרָן שְׂלֵא רוּצִים לְקַבֵּל, מִזֶּה הוֹסִיפוּ
יִשְׂרָאֵל חֲבִיבוֹת וְאוֹר יוֹתֵר כְּרָאוּי.

140. כִּד אֲתָא רַבִּי שְׁמֻעוֹן, אֲתָא וְשָׂאֵל מִלָּה
כְּמוֹלְקָדְמִין, אָמַר לִיהּ הָא שְׂאֵלְתָא דָּא
אֲתָאמְרַת. "י מְסִינֵי בָּא: כְּמוֹה דָּאֲתָא אָמַר (שְׁמוֹת
יט) הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בְּעַב הָעֲנָן, וּמְסִינֵי בָּא
וְאֲתִגְלִי עֲלֵיהוֹ. וְזָרַח (דף קצ"ב ע"ב) מִשְׁעִיר לְמוֹ,
מִמָּה דְאָמְרוּ בְּנֵי שְׁעִיר, דְלָא בָּעָאן לְקַבֵּלָא,
מִהָאִי, אֲנֵהָר לֹון לְיִשְׂרָאֵל, וְאוֹסִיף עֲלֵיהוֹ זֵהוּרָא
וְזוֹבִיבוּ סִגְיָא. אוֹף הֲכִי, הוֹפִיעַ וְאֲנֵהָר לְיִשְׂרָאֵל
מִהַר פָּאָרָן, מִמָּה דְאָמְרוּ בְּנֵי פָּאָרָן, דְלָא בָּעוּ
לְקַבֵּלָא, מִהָאִי. אוֹסִיפוּ יִשְׂרָאֵל זוֹבִיבוּ וְנִהִירוּ
יְתִיר כְּדִקָּא יָאוּת.

Rabbi Shimon heard the questions and answered that "YHVH comes from Mount Sinai" is like when God told Moses on Mount Sinai "I will come to you in a thick cloud".

ויאמר יהוה אל-משה, הנה אנכי בא אליך בעב הענן, בעבור ישמע העם בדברי עמך, "Exodus 19:9 "YHVH said to Moses, "Behold, I will come to you in a thick cloud, so that the people may hear when I speak with you and may also believe in you forever." Then Moses told the words of the people to YHVH."

God came to Mount Sinai and revealed himself to them at the event of giving the Torah. "And dawned on them from Seir" (#139 above) means that God came to the children of Israel after the children of Esau rejected the Torah. Then he came from Paran after the children of Ishmael rejected the Torah. Each time the Torah has rejected the Light and love for the Israelites increased.

141. וּמָה שֶׁשְׂאֵלְתָּ עַל יְדֵי מִי הִתְגַּלָּה
אֵלֵיהֶם – (בא ראה) סוֹד עֲלִיּוֹן הוּא,
וְהִתְגַּלָּה הַדְּבַר עַל יְדֵי. הַתּוֹרָה יִצְאָה
מִסוֹד עֲלִיּוֹן, שֶׁל רֵאשׁ (קְדוּשׁ) הַמְּלָךְ
הַנְּסֻתָר. כְּשֶׁהִגִּיעָה לְזֵרוּעַ שְׂמַאל (יְמִין),
רָאָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָהּ זֵרוּעַ דָּם
רַע שֶׁמִּתְרַבֶּה מִשָּׁם. אָמַר, צְרִיךְ לְבַרֵּר
וּלְלַבֵּן זֵרוּעַ זוֹ, וְאִם לֹא יִמָּךְ אוֹתוֹ דָּם רַע,
יִפְגַּם הַכֹּל. אֲבָל צְרִיךְ לְבַרֵּר מִכָּאן כָּל
פְּגָם.

141. וּמָה דְשְׂאֵלְתָּ עַל יְדֵי דְמַאן אֲתִגְלִי
עֲלֵיהוֹ. (תא חזי) (ר"ח ע"ב, ר"ע, ר"ט ע"א) רָזָא
עֲלָאָה אִיהוּ, וְאֲתִגְלִי מִלָּה עַל יְדֵי. אוֹרִייתָא
נִפְקַת מִרוּזָא עֲלָאָה, דְרִישָׁא (ס"א קדישא) דְמִלְכָּא
סְתִימָא, כִּד מְטָא לְזַבִּי דְרוּעָא שְׂמַאלָא, (ס"א
ימינא) זִמְנָא קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהֵוֹא דְרוּעָא,
דְמָא בִישָׁא דְהוּוּ מִתְרַבֵּי מִתְפָּן. אָמַר, אֲצַטְרִיךְ
לִי לְבַרְרָא וּלְלַבֵּנָא דְרוּעָא דָּא. וְאִי לֹא יִמָּאִיךְ
הֵוֹא דְמָא בִישָׁא, יִפְגַּים כֹּלָא. אֲבָל אֲצַטְרִיךְ
לְבַרְרָא מִהֲכָא כֹּל פְּגִימוֹ.

As for the question related to the way God revealed himself to them when offering the Torah, Rabbi Shimon says that the question revealed a supernal secret. The Torah came from Binah that is in the concealed head of the Kings. It came first to the Left arm that is Isaac and Gevurah. The Holy One Blessed be he saw that the Left has bad blood that is Esau and Sam-el, the minister of the other-side.

It was a flaw that God said it should be corrected before it corrupts everything else.

142. מה עָבַד. קָרָא לְסַמְאֵל, וְאָתָא קַמֵּיהּ, וְאָמַר לֵיהּ תְּבַעֵי אֹרֵייתָא דִּילִי. אָמַר, מַה כְּתִיב בְּהָ. אָמַר לֵיהּ, לֹא תִרְצֹז. דְּלִיג קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַתֵּר דְּאַצְטְרִיךְ. אָמַר זֹס וְשְׁלוּם, אֹרֵייתָא דָּא דִּילְךָ הִיא, וְדִילְךָ יְהִיא, לָא בְּעֵינָא אֹרֵייתָא דָּא. אָתִיב וְאַתְּוֹזְנָן קַמֵּיהּ, אָמַר מְאַרִיָּה דְּעַלְמָא, אִי אַתְּ יְהֵבָה לִי, כָּל שְׁלִטְנֵי דִּילִי אַתְּ עָבַר, דְּהָא שְׁלִטְנֵי דִּילִי עַל קְטוֹלָא אִיהוּ, וְקָרְבִין לָא יְהוּן וְשְׁלִטְנֵי דִּילִי עַל כְּכַבָּא דְּמַאֲדִים, אִי הָכִי כְּלָא אַתְּבַטֵּל מִעַלְמָא.

142. מה עָשָׂה? קָרָא לְסַמְאֵל, וּבָא לְפָנָיו, וְאָמַר לוֹ: הַתְּרַצָּה תוֹרַתִּי. אָמַר: מַה כְּתוּב בָּהּ? אָמַר לוֹ: לֹא תִרְצֹחַ. דְּלִג הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמָקוֹם שְׁצָרִיךְ. אָמַר: חֵס וְשְׁלוֹם, תוֹרָה זוֹ שְׁלִיךְ הִיא, וְשְׁלִיךְ תְּהִיָּה. לֹא רוּצָה תוֹרָה זוֹ. שָׁב וְהַתְחַנֵּן לְפָנָיו. אָמַר: רַבּוֹן הָעוֹלָם, אִם אַתָּה נוֹתֵן לִי אוֹתָהּ, כָּל שְׁלִטוֹנֵי עוֹבֵר, שְׁהִירֵי שְׁלִטוֹנֵי עַל הָרֶגַע הוּא, וְקָרְבוֹת לֹא יְהִיוּ, וְשְׁלִטוֹנֵי עַל כּוֹכָב מַאֲדִים. אִם כֵּן הַכֹּל יִתְבַטֵּל מִן הָעוֹלָם.

God called Sam-el, the minister of Esau, and asked him if he wants the Torah. Sam-el asked about what's in the Torah and God skipped to the place that is most difficult for Sam-el to accept and said; "You shall not kill". Sam-el rejected it and begged God not to give it to him because if he follows the Torah, it will be the end of him. He claims that he is responsible for wars and the control of planet Mars and following the Torah would block him from doing his duties that are based on blood-shed. That would remove his control from the world.

Lesson;

In paragraph #141 Rabbi Shimon tells the students that the question revealed a supernal secret. It's essential for us to know that asking questions has the aspects of forming vessels and digging wells. When we 'dig' in the Torah we 'break' the Klipah/surface and reveal Light that is nourishment for us in this world. Digging requires little effort and the 'water'/Light that comes up is something new.

Torah students in a Yeshiva study most of the day, sitting in pairs or small groups, reading the sacred text and raising questions. The process of discussing the questions and answers reveals great Light.

The Hebrew letters and words have spiritual roots and only when we ‘dig’ into the verses and its words, we reveal the concealed light. For that reason, the Daily Zohar quotes the entire verse, even when the Zohar makes just a short reference to it.

143. רבון העולם, קח תורתך, ולא יהיה לי חלק ונחלה בה. אבל אם נוח לפניה, הרי עם בני יעקב להם ראיה. והוא חשב שלשון הרע אמר עליהם. והווי ורח משעיר למו, משעיר ממש יצא לישראל אור. אמר סמא"ל: ודאי אם בני יעקב יקבלו את זה, יעברו מן העולם ולא ישלטו לעולמים. שב אליו כמה פעמים ואמר זה, ואמר לו: אתה בכור, ולך ראיה. אמר לו: הרי לו בכורת, והרי מכרתיה לו, ואני הודיתי.

143. מאריה דעלמא, טול אורייתך, ולא יהא זולקא ואוסנא לי בה. אבל אי ניזא קמך, הא עמא בני דיעקב, לון אתווי. ואיהו זשיב דהא דלפורה אמר עליהו. ודא הוא ורוז משעיר לבו, משעיר ממש נפק נהורא לון לישראל. אמר סמא"ל ודאי, אי בני דיעקב יקבלון דא, יתעברון מעלמא, ולא ישלטון לעלמין. אתיב ליה כמה זמנין, ואמר דא, ואמר ליה אנת בוכרא, וכן אתווי. אמר ליה, הא ליה בכירותא דילי, והא אודבן ליה, ואנא אודיתי.

After Sam-el (Esau, Left) rejected the Torah he pleads God to give it to the children of Jacob. He was thinking that by doing so, they won't be able to control the world, and would experience limitations and death.

The Holy One Blessed be He asked him to reconsider taking the Torah because he (Esau) is the firstborn and deserves it. Sam-el rejected again stating that he already sold the firstborn rights and the children of Jacob has the right.

God told him that since he doesn't want any part of the Torah then he should remove himself from it completely. Sam-el accepted this term.

144. אמר לו: הואיל ולא רצית שיהיה לך בה חלק, תעבר ממנה בבל. אמר: יפה. אמר לו: הואיל וכך, תן לי עצה איך אעשה שיקבלו בני יעקב שאתה אומר. אמר לו: רבון העולם, צריך לשחד אותם. קח אור מאור חילות השמים ותן עליהם, ובזה יקבלוה, והרי שלי יהא בתחלה. הפשיט ממנו אור שפסה אותו, ונתן לו לתת להם לישראל, זהו שכתוב ורח משעיר למו. משעיר ממש. זה סמא"ל, שכתוב (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו. למו – לישראל.

144. אמר ליה הואיל ולא בעית לבמהוי כך בה זולקא, אתעבר מנה בכלא. אמר יאות. אמר ליה, הואיל וכך, הב לי עיטא, איך אעביד דיקבלון לה בני דיעקב דאת אמר. אמר ליה מאריה דעלמא, אעטריך לשזודא לון, טול נהורא מנהירו דזילי שמיא, והב עליהו, ובדא יקבלון לה, והא דילי יהא בקדמיותא. אפשיט מניה נהירו דזופיא עליה, ויהב ליה, למיהב לון לישראל, הדא הוא דכתיב ורוז משעיר לבו. משעיר ממש, דא סמא"ל. דכתיב (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו. לבו לישראל.

God asked Sam-el to give him advice about how to follow his suggestion and make the children of Jacob accept the Torah. Sam-el said that God should bribe them by adding light from the heavens and he is ready to give his own light first. Sam-el ‘undressed’ himself from the Light that was on him and gave it to God for the children of Israel. We read that from Deuteronomy 33:2 when it says, “And dawned on them from Seir” (see also DZ 3088, #138). “From Seir” as explained is the Left, Sam-el.

“וַיֹּאמֶר, יְהוָה מִסִּינַי בָּא וְזָרַח מִשְׁעִיר לְמוֹ--הוֹפִיעַ מֵהַר פָּאָרָן, וְאַתָּה מִרְבֶּת קֹדֶשׁ; מִיְמִינוּ, אֲשֶׁר דָּת לְמוֹ”
 “He said, "YHVH came from Sinai, And dawned on them from Seir; He shone forth from Mount Paran, And He came from the midst of ten thousand holy ones; At His right hand there was flashing lightning for them.”

Lesson;

Sam-el is the minister of the other-side and represents endless desire to control. The negative side doesn't have the light of its own and that is why it attaches itself to people. When they are out of the ways of the Torah, Sam-el introduces the aspect of death that includes all types of failures, termination of life, the cutoff of energy flow, stop growth and more.

Sam-el can't have a part in the Torah because he gave it up, but If we don't follow the Torah, he can claim the Light he gave us through God with the Torah. Since his contribution of light was only partial, he cannot take it all and we can always turn to heavens and receive light to restore 'Life' after we lose it to the other-side.

145. פִּיּוֹן שְׁבַעַר זֶה וְהַעֲבִיר דָּם רַע מְזוּרַע שְׂמַאל, חֲזוֹר לְזוּרַע יְמִין (שְׂמַאל). רָאָה בּוֹ גַם כָּךְ. אָמַר: כָּךְ גַּם צְרִיף לְנִקּוֹת מְדָם רַע זְרוּעַ זֶה. קְרָא לְרַחֲ"ב, אָמַר לוֹ: הַתְּרַצָּה תוֹרַתִּי? אָמַר לוֹ: מַה כְּתוּב בָּהּ? דְּלֵג לוֹ וְאָמַר: לֹא תִנְאַף. אָמַר: אוֹי אִם יִרְשָׁה זֶה יוֹדֵשׁ לִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, יִרְשָׁה רַעָה שְׁיַעֲבֹר מִמֶּנִּי כָּל שְׁלֹטוֹנֵי בָּהּ, שְׁהָרִי בְּרַבַּת הַמַּיִם נִטְלָתִי, בְּרַבַּת דְּגֵי הַיָּם, שְׁכַתוּב (בְּרַאשִׁית א) פָּרוּ וַרְבוּ וְגו', וְכַתוּב (שִׁם יז) וְהַפְּרִיתִי אֹתוֹ וְהִרְבִּיתִי אֹתוֹ וְגו', וְכַתוּב (שִׁם טז) וְהוּא יִהְיֶה פָּרָא אָדָם.

145. פִּיּוֹן דְּבִיעֵר דָּא, וְאַעֲבֹר דְּבִמָּא בִּישָׂא מְדְרוּעָא שְׂמַאלָא, אֶהְדָּר לְדְרוּעָא יְמִינָא (ס"א שְׂמַאלָא) זִמְמָא בִּיהּ אוּף הֶכִּי, אָמַר הֶכִּי נְבִי אַעֲטְרִיף לְנִקְיָא, מְדְבִמָּא בִּישָׂא, דְרוּעָא דָּא. קְרָא לְרַחֲ"ב אָמַר לִיהּ, תְּבַעֵי אֶת אוֹרֵייתָא דִּילִי. אָמַר לִיהּ, בַּהּ כְּתִיב בָּהּ. דְּלִיג לִיהּ, וְאָמַר לֹא תִנְאַף. אָמַר וּוי אִי יְרוּתָא דָּא יִזְזַסִּין לִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, יְרוּתָא בִּישָׂא, דִּיתַעֲבֹר בָּהּ כָּל שְׁלֹטָנֵי דְהָא בְּרַכְתָּא דְּבִמָּא נְטִילָנָא, בְּרַכְתָּא דְּנוּנֵי יְמָא, דְּכַתִּיב (בְּרַאשִׁית א) פָּרוּ וַרְבוּ וְגו'. וְכַתִּיב (בְּרַאשִׁית יז) וְהַפְּרִיתִי אֹתוֹ וְהִרְבִּיתִי אֹתוֹ וְגו' וְכַתִּיב (בְּרַאשִׁית טז) וְהוּא יִהְיֶה פָּרָא אָדָם.

After God removed the negative connection of the Left arm (Esau, Sam-el) from the Torah, he turns to the Right that is Chessed, Abraham, where there is the

negative aspect of Ishmael. God called the minister of Ishmael, Rahav, and asked him if he wants to follow the Torah. Rahav asked what is written in it and God skipped a lot and pointed to “You shall not commit adultery”. Rahav thought to himself that if God gives him this Torah it will take away his control over adultery. He received the blessing of the waters that is a vehicle for ‘fruitfulness’.

In Genesis 17:20 we read the blessing that Ishmael received from his father, Isaac.

“וְלִישְׁמַעֵאל שְׁמַעְתִּיךָ הִנֵּה בְרַכְתִּי אֹתוֹ וְהַפְרִיתִי אֹתוֹ וְהִרְבִּיתִי אֹתוֹ בְּמֵאד מְאֹד שָׁנִים עֶשְׂרֵי נְשִׂאִים יוֹלִיד וְגַדְלָה לְגוֹי גָּדוֹל.”

“As for Ishmael, I have heard you; behold, I will bless him, and will make him fruitful and will multiply him exceedingly. He shall become the father of twelve princes, and I will make him a great nation.”

The connection of water to ‘fruitfulness’ comes from the days of Creation.

Genesis 1:22

“וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים, לֵאמֹר: פְּרוּ וּרְבוּ, וּמְלֵאוּ אֶת-הַיָּמִים בְּיַמִּים, וְהַעֲוֹף, יִרְבַּ בְּאֶרֶץ”

“God blessed them, saying, "Be fruitful and multiply, and fill the waters in the seas, and let birds multiply on the earth.”

Ishmael was born to be a ‘wild man’, rejecting all limitations, seeking great dwelling areas and wealth.

Genesis 16:12

“וְהוּא יִהְיֶה, פָּרָא אָדָם--יָדוּ בְּכָל, יָד כָּל בּוֹן, וְעַל-פָּנָיו כָּל-אֲחָיו, יִשָּׁכֵן”

“He will be a wild man, His hand will be against everyone, and everyone's hand will be against him; And he will dwell over against all his brothers.”

146. שְׂאֵרֵי לְאֶתְזוּנָא קָבִי מְאֵרִיהַ, אָמַר לֵיהַ, 146. הַתְּחִיל לְהַתְחַנֵּן לְפָנָיו רַבּוֹנוֹ וְאָמַר לֹא: רַבּוֹן הָעוֹלָם, שְׁנֵי בָנִים יֵצְאוּ מֵאַבְרָהָם, הָאֶמְרָה דְּעֵלְמָא, תְּרִין בְּנִין נְפֻקְנָא מֵאַבְרָהָם, הָאֶמְרָה דְּיִצְחָק, הֵב לֹן, וְלֹן אֶתְזוּנִי. אָמַר לֵיהַ, לֹא יִכִּלְנָא, דְּאֵנֵת בּוֹכְרָא, וְכָךְ אֶתְזוּנִי, שְׂאֵרֵי לְאֶתְזוּנָא קָבִי, וְאָמַר מְאֵרִיהַ דְּעֵלְמָא, בְּכִירוּתָא דִּילֵי יֵהָא דִּילֵיהַ, וְהֵאֵי נְהוּרָא דְּאֵנָא יִרִיתְנָא עַל דָּא, טוֹל וְהֵב לֹן, וְכָךְ עָבַד, הָדָא הוּא דְּכִתִּיב, (דְּבָרִים לֵג) הוֹפִיעַ מֵהַר פָּאָרֹן.

Rahav pleaded to God saying that Abraham has two children, and Isaac has two sons that deserve the Torah. God replied that he is the firstborn of Abraham and he should receive it. Rahav started begging and ask God to take the light he inherited as a firstborn from him and give it to them. The Holy One Blessed be He did so. That was the aspect of “He shone forth from Mount Paran” (Deuteronomy 33:2).

Lesson;

The negative side is the first to take its share of light so the first or beginning of everything is under the risk of getting hurt by them.

God loves the Israelites because they came from the pure side. Abraham had Ishmael first to clear the path for Isaac. Ishmael was his firstborn son. He came from Hagar was Egyptian with an impure vessel. Then Abraham had Isaac from Sarah as promised to them by God. Isaac had the twins Esau and Jacob. Esau came out before Jacob to let the other-side have a share of the light. Jacob was the third generation, pure and complete, with merits to inherit the Light of the Torah.

God's love for us and 'tactics' guaranteed that we will have a pure Torah without any attachments of entitlements of the negative-side. The sages teach us that when the evil-side is after us, we turn to the Torah because they don't have any part in it and can not use it against us and they leave us alone.

Our Daily Zohar studies are the best shield from negativity.

147. מאי שנא בסמא"ל כתיב וזרוז, וברה"ב כתיב הופיע. אלא נטל בההוא נהירו דאפשיט בנייה סמא"ל, זורב וקטולא, לקטלא בדינא, ולקטלא כדקא יאות. הדא הוא דכתיב, (דברים לג) ואשר זורב נאותה. אף על גב דלא היה דיכר. ונטל בההוא ברכתא דאפשיט בנייה רה"ב, ועיר, כמאן דאופע ועיר מברכתא דלהון, למעבד פריה ורביה. בגין כך הופיע מהר פארן, ולא כתיב וזרוז.

147. מה שונה שבסמא"ל כתוב וזרח, וברה"ב כתוב הופיע? אלא נטל באותו אור שהפשיט ממנו סמא"ל חרב והרג, להרג בדין ולהרג פראוי. זהו שכתוב (שם) ואשר חרב נאותה. אף על גב שלא היתה שלף. ונטל אותה ברכה שהפשיט ממנו רה"ב קצת, כמו שהופיע קצת מברכתם לעשות פריה ורביה. בגלל כך הופיע מהר פארן, ולא כתוב וזרח.

Deuteronomy 33:2

”ויאמר, יהוה מסיני בא וזרח משעיר למו--הופיע מהר פארן, ואתה מרכבת קדש; מימינו, אש דת למו”
 “He said, "YHVH came from Sinai, And dawned on them from Seir; He appeared from Mount Paran, And He came from the midst of ten thousand holy ones; At His right hand there was flashing lightning for them.”

The Zohar asks about the difference between what it says about the light given to the Israelites from Sam-el (Esau), “and downed (shine)” and the light from Rahav (Ishmael) described as “appeared”. The Zohar explains that God took from Sam-el most of his light and left for him only enough to execute death with his sword in proper judgment.

Rahav didn't have a lot of light from the blessing given to him by Isaac and God took only little of it, leaving him with light to be 'fruitful and multiply'. The word

‘dawned’ related to the bright light that appears when the sun shines in the morning and the word ‘appeared’ is just a revelation.

Lesson;

Rahav is the minister of the sea and of Egypt. When the Israelites arrived at the sea and Moses wanted to step into the sea, Rahav stood against him and refuse to part the waters. Then God told Moses;

Exodus 14:16

“וְאַתָּה הָרַם אֶת מִטְרָךְ וַיִּטֶּה אֶת יָדְךָ עַל הַיָּם וַיִּבְקְעוּהוּ וַיָּבֹאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבֵּשׁה׃”

“As for you, lift up your staff and stretch out your hand over the sea and divide it, and the sons of Israel shall go through the midst of the sea on dry land.”

The names of God were on Moses’s Staff and Rahav had to obey the will of Moses.

Psalms 114:5

“מַה לָּךְ הַיָּם כִּי תָנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסָּב לְאַחֲזֹר׃”

“What ails you, O sea, that you flee? O Jordan, that you turn back?”

The first part of the verse is related to the crossing of the sea by the Israelites and the second part is related to the crossing of the Jordan river by the priests.

The story is in Joshua 3:14-17. When the priests carrying the Holy Ark wanted to cross the Jordan river the water flow stopped at the moment the feet of the priests touched the water. Then they could cross on dry land.

The entire nature is controlled by ministers and angels that were created by YHVH and when God’s name appears before them, they must obey because he controls everything.

Rabbi Shimon and other great Tzadikim could make miracles and control nature because they were pure channels of Light. The name of God was an unseparated part of them.

We cannot wave the name of God over water and expect them to split or stop flowing because we need to be pure enough to represent and channel the Light of Holy One Blessed be He. Nevertheless, the more we study and connect to YHVH, we can have protection from the negative aspects of Nature.

148. כִּיּוֹן דְנִטְל בְּתַנְּן אֲלֵין לְיִשְׂרָאֵל, מֵאֵינֵין רַבְרַבִּינֵין שְׁלִטְנֵין, אַתָּא וְקָרָא לְהוּ לְכָל (דף קצ"ג ע"א) רַבְבוֹת קָדְשִׁי, דְּמִבְּנֵן עַל שְׂאָר עַמִּינִי, וְאַתִּיבּוּ לִיה אֹף הָכִי. וּמִכְלָהוּ קָבִיל וְנִטְיֵל בְּתַנְּן, לְבִיחָב לִין לְיִשְׂרָאֵל. לְאַסְיָא, דְּהָהוּ לִיה זֹד מֵאַנָּא מְלִיא בִּסְמָא דְזוּיִי, וְנִטִּיר לִיה לְבָרִיָּה. בְּעָא לְבִיחָב לִיה לְבָרִיָּה, הָהוּא פְּלִיטוֹן דְּסְמָא דְזוּיִי. אֲסִיא הָהוּא זֹכִיבִים, אָמַר עֲבָדִין בִּישִׁין אֵית בְּבִיתִי, אִי יִגְדְּעוֹן דְּאַנָּא יְהִיב לְבָרִי נְבֻזְבּוּא דָּא, יִבְאִישׁ בְּעֵינֵיהוּ, וַיִּבְעוֹן לְקַטְלָא לִיה.

The Zohar explains that ‘And He came from the midst of ten thousand holy ones’ reveals that after God took the gifts of Light from ministers of Esau and Ishmael, he called the ministers of the other nations. They rejected the Torah with similar answers like Sam-el and Rahav and gave him gifts for the children of Israel.

It’s like a healer that had a vessel with a new drug of life and wished to keep it to his son. The healer was wise and knew that the servants in his house would know the value of the gift he wants to give his son, they would hate his son and want to kill him.

149. מה עשה? לקח קצת סם המות ונתן על פתח הכלי, קרא לעבדיו ואמר להם: אתם נאמנים לפני, התרצו את אותו הסם? אמרו: נראה מה זה. טרם הריחו רצו למות. אמרו בלבם: אם סם זה יתן לבנו, ודאי ימות, ואנו נירש את אדוננו. אמרו לפניו: מורנו, סם זה לא ראוי אלא לבנה, והרי שכר עבודתנו השארנו אצלך, לך ותן לו לשחד שיקבל סם זה.

149. מה עבד. נטל זעיר מסמא דמותא, ושיי אפתווא דמאנא, קרא לעבדיו, אמר לון, אתון ביהימנן קדמי, תבעון להווא סמא. אמרו נזומי מאי הוא. נטלו למטעם, עד לא ארזו, בעו למימת, אמרו בלביהו, אי האי סמא יהיב לבריה, ודאי ימות ואנן גירת לרבוננא. אמרו קמיה, מרנא, סמא דא לא אתוזוי אלא לברה, והא אנרא דפולוננא שבקנא זבך, זיל והב ליה לשוונדא, דיקבל סמא דא.

To protect his son, the healer took a little of the drug and put a drug of death at the opening of the vessel and call his servants, telling them; ‘you are my faithful faithful servants, would you like this new drug?’. They wanted to taste the drug but before they could even smell it, they felt like dying. In their heart, they thought that if the drug goes to his son, he will die and they will inherit their master. They pushed the drug away, saying they are not worthy of it, and it should go to his son. They add their earnings as an incentive bribe so the son would take the drug.

Lesson;

The next DZ concludes the study of Deuteronomy 33:2.

150. כף קודשא בריך הוא, הוא אסיא זוכים, ידע דאי יהיב אורייתא לישראל, עד לא אודע לון, בכל יומא הווי רדפיין לון לישראל עלה, וקטליין לון. אבל עבד דא, ואינון יהבו ליה מתנן ונבובון, בגין דיקבלון לה. וכלהו קביל לון משה, למייהב להו לישראל, הדא הוא דכתיב, (תהלים no) עלית למרום שבית שבי וגו'. ובגין כף ירתו ישראל אורייתא, בלא ערעורא, ובלא קטרונא

150. כף הקדוש ברוך הוא, הוא רופא חכם, ידע שאם יתן תורה לישראל טרם שיודיע להם, בכל יום היו רודפים את ישראל עליה והורגים אותם. אבל עשה את זה, והם נתנו לו מתנות ואוצרות כדי שיקבלוה, וכלם קבלם משה לתתם לישראל. זהו שפתיב (תהלים no) עלית למרום שבית שבי וגו'. ומשום זה ירשו ישראל את התורה בלי ערעור ובלי

כָּלֵל. בְּרִיךְ הוּא, בְּרִיךְ שְׁמִי, לְעַלְמֵי וּלְעַלְמֵי קַטְרוּג כָּלֵל. בְּרוּךְ הוּא, בְּרוּךְ שְׁמוֹ לְעוֹלָם
עַלְמֵיָא.

The Holy One Blessed be He is the wise healer and knew that if he gives the Torah to Israel before letting the ministers of the other nations know first, they would go after the Israelites and kill them to get the Torah. So God invited them to connect to the Torah but they refused and gave gifts so Israel would take it. Moses went up the mountain to receive the Torah. He also took all the gifts God collected from the ministers of the other nations. God's 'plan' worked successfully, and the Israelites received the Torah without any aspect of judgment or objections from the other nations.

Psalms 68:19

”עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי לְקַחַת מִתְּנוֹת בְּאָדָם וְאַף סוֹרְרִים לְשֹׁן יְהוָה אֱלֹהִים.”

“You have ascended on high, You have led captive Your captives; You have received gifts among men, Even among the rebellious also, that the LORD God may dwell there.”

‘Your captives’ are the gifts of Light from the other nations that Moses received with the Torah.

151. תָּא זִוּי, עֲדִים דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל, אֵלֶּיךָ מִתְּנִין
וּבְזָבֻן דְּקַבִּילוּ. וּבְגִין כֶּה, לֹא הוּא שְׁלִיט עֲלֵיהוּ
מוֹתָא, וְלֹא סִטְרָא אֲזִירָא, וְלֹא דִי לֹאן דִּי נִטְלוּ
אוֹרֵייתָא בְּלֹא עֲרֵעוּרָא כָּלֵל, אֲלֵא דְּקַבִּילוּ
נְבֻבֻן וּמִתְנִין מִכְּלָהוּ. כִּיּוֹן דְּזוּטוּ מִה כְּתִיב, (שְׁמוֹת
לג) וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדִים. אֵינֻן (תְּהִלִּים
no) מִתְּנִין בְּאָדָם. מִה אֲשֶׁתָּאֵר מִנְהוֹן. הַהוּא
שְׁבִי, דְּכְתִיב עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וְגו'.

151. בא ורֵאָה, עֲדִים שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אלו מִתְּנִין וְאֲזִירָת שְׁקִבְלוּ, וּמִשׁוּם זֶה
לֹא הָיָה שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם הַמּוֹת וְלֹא צַד
הָאֲחֵר. וְלֹא דִי לְהֵם שְׁלִקְחוּ הַתּוֹרָה בְּלִי
עֲרֵעוּר כָּלֵל, אֲלֵא שְׁקִבְלוּ אֲזִירָת
וּמִתְנִין מִכְּלָם. כִּיּוֹן שְׁחֲטָאוּ מִה
כְּתוּב? (שְׁמוֹת לג) וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֶת עֲדִים. הֵם מִתְּנִין בְּאָדָם. מִה נִשְׁאָר
מֵהֶם? אוֹתוֹ שְׁבִי, שְׁכְּתוּב עֲלִיתָ לְמָרוֹם
שְׁבִית שְׁבִי וְגו'.

Because of the Torah and the additional gifts, they received from the ministers of the other nations, the Israelites were not controlled by the other-side, not even death.

Because of the sin of the Golden Calf, they lost the gifts as it says in Exodus 33:6 “So the sons of Israel stripped themselves of their ornaments, from Mount Horeb onward.” ‘their ornaments’ are the gifts that the Israelites received on Mount Sinai with the Torah.

152. אוֹסְפוּ וּזְטוּ, מִה כְּתִיב (בְּמִדְבָר כֹּא) וַיִּשְׁמַע
הַכְּנַעֲנִי מִכֶּה עֲרָד. וְכְתִיב, וַיִּלְחָם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבּוּ
בְּמִנְעוֹ שְׁבִי (ועם כל דא) וְכָל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל תְּבִין
לְאֲבוּהוֹן דְּבִשְׁמֵיָא, אֵינֻן נְבֻבֻן (וְלֹא) יִתְהַדָּר

152. הוֹסִיפוּ וְחֲטָאוּ, מִה כְּתוּב? (בְּמִדְבָר
כֹּא) וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מִכֶּה עֲרָד. וְכְתוּב
וַיִּלְחָם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבּוּ מִמֶּנּוּ שְׁבִי. (ועם כל
זֶה) וְכָל זְמַן שִׁישְׂרָאֵל שְׁבִים לְאֲבוּהֶם

לְגַבְיֵיהוּ, וְאֶתְזוֹפִיין בֵּיתָהּ. וְלֹאֲמֹנָא דְאֶתֵי, כִּלְאָ שְׁבִשְׁמִים, אוֹתָם אוֹצְרוֹת (וְהַפֵּל) חוֹזְרִים יִתְהַדָּר דְכִתְיִב, (דְּבָרִים ל) וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וְגו'. מִכָּאן וְלִהְלֵאָה אִימָא מִיִּלְךָ. הַפֵּל יִחְזֹר, שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים ל) וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וְגו'. מִכָּאן וְהִלְאָה אָמַר דְּבָרְךָ.

After the Israelites continue with their transgressions they lost the war with the Canaanite that took from them some of their 'gifts'. The gifts in the verse below are described with the word 'captive' that represents all that was 'captured' from the other-side. The same word is used in the verse above describing Moses going up the mountain and receiving his 'captive'.

Numbers 21:1 “ וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ-עָרֹד, יוֹשֵׁב הַנֶּגֶב, כִּי בָא יִשְׂרָאֵל, דֶּרֶךְ הָאֶתְרִים; וַיִּלְחַם, בְּיִשְׂרָאֵל, “ “When the Canaanite, the king of Arad, who lived in the Negev, heard that Israel was coming by the way of Atharim, then he fought against Israel and took some of them captive.”

The gifts are connected to the Torah and when the Israelites return to the Torah, the gifts come back to them. The verse below tells us that at the time of the Final Redemption God will restore all the treasures and Light that comes with the Torah.

Deuteronomy 30:3 “ וְשָׁב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וְרַחֲמֶךָ וְשָׁב וְקִבְּצֶךָ מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר הִפִּיצָךָ יְהוָה “ “then YHVH your God will restore your fortunes and have mercy on you, and he will gather you again from all the peoples where YHVH your God has scattered you.”

Lesson;

The Torah is a gift of Life given to the Israelites on Mount Sinai. It had the power to overcome the Sam-el, who controls death and execute judgments. The other gifts that came attached to the Torah included full control over nature. Many great Tzadikim became Holy and achieved the level of mind over matter because of their complete and pure connection to the Torah. The word שְׁבִי, 'Captive' that represents the gifts of light that came with the Torah is initials for the names of great Tzadikim, Rabbi Shimon Bar Yochai, Yitzchak ben Luria (The Holy Ari), Rabbi Shalom ben Yitzchak (The Rashash), The Baal Shem Tov (Israel ben Sarah), Also Rashi (Rabbi Shlomo Yitzchaki)

The Torah gives us 'gifts' according to the efforts we put to connect to it. If we keep a steady connection we get more gifts and if we disconnect from it, then we lose some or all of the gifts.

Like a person that decides to follow a healthy diet. He loses weight and feels better and healthier. If he keeps the discipline, he will feel even better in time but if he loses the hold on his diet, he falls and need efforts to come back to the healthy path.

The 'wise healer' gave us a system with a lot of gifts. The Daily Zohar helps me stay on the path of continuous light and I hope that the daily studies help you the same.

153. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, (שׁוֹפְטִים ה) ה' בְּצֵאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדְךָ מִשְׁדֵּה אֲדוֹם אֶרֶץ רְעֵשָׁה. בְּשַׁעַה שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׁב מִשְׁעִיר, שְׁלֹא קִבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה, אֶרֶץ רְעֵשָׁה וְגו'. מָה הַטַּעַם רְעֵשָׁה? מִשּׁוֹם שֶׁרָצְתָה לְחֹזֵר לְתַהוֹ וּבַהּ, שֶׁכֶּף הַתְּנָה הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם: אִם יִקְבְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה – מוֹטָב, וְאִם לֹא – יִחְזֹר הָעוֹלָם לְתַהוֹ וּבַהּ. כִּיּוֹן שֶׁרָאָתָה הָאֶרֶץ שֶׁחֲרֵי הַזְּמַן הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכָל הָעַמִּים לְקַבֵּל הַתּוֹרָה וְלֹא קִבְּלוּ, וּמִכָּל הָעַמִּים לֹא נִשְׁאַרוּ אֵלָּא יִשְׂרָאֵל לְבָדֶם, חֲשֵׁבָה הָאֶרֶץ שֶׁיִּשְׂרָאֵל לֹא יִקְבְּלוּ כְּמוֹתָם, וּמִשּׁוֹם זֶה אֶרֶץ רְעֵשָׁה. כִּיּוֹן שֶׁאָמְרוּ נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע, מִיָּד שֶׁקָּטָה, זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים עו) אֶרֶץ יִרְאָה וְשֶׁקָּטָה. יִרְאָה בְּהַתְּחִלָּה, וְלִבְסוּף וְשֶׁקָּטָה.

153. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, (שׁוֹפְטִים ה) ה' בְּצֵאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדְךָ מִשְׁדֵּה אֲדוֹם אֶרֶץ רְעֵשָׁה. בְּשַׁעַתָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תָב מִשְׁעִיר, דְּלֹא קִבְּלוּ אוּרִייתָא, אֶרֶץ רְעֵשָׁה וְגו'. מַאי טַעְמָא רְעֵשָׁה. בְּגִין דְּבַעַתָּא לְאַהֲדָרָא לְתוּהוּ וּבוּהוּ, דְּהִכִּי אֲתֵנִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעַלְמָא, אִי יִקְבְּלוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוּרִייתָא, מוֹטָב. וְאִם לֹא, אֲהֲדָר עַלְמָא לְתוּהוּ וּבוּהוּ. כִּיּוֹן דְּזוּמָתָא אֲרַעָא, דְּהָא אֲזוּמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכָל עַמְּבִינָא דְיִקְבְּלוּ אוּרִייתָא, וְלֹא קִבְּלוּ. וּמִכָּל עַמְּבִינָא לֹא אֲשַׁתְּאֲרוּ אֶלָּא יִשְׂרָאֵל בְּלִזְזוּדֵיהוּ, וְזוּשִׁיבַת אֲרַעָא, דִּישְׂרָאֵל לֹא יִקְבְּלוּן כְּוֹתִייהוּ, וּבְגִין כֶּף אֶרֶץ רְעֵשָׁה. כִּיּוֹן דְּאָמְרוּ נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע, מִיָּד שֶׁקָּטָה, דְּהָא הוּא דְכָתִיב (תְּהִלִּים עו) אֶרֶץ יִרְאָה וְשֶׁקָּטָה. יִרְאָה בְּקִדְּמִיתָא, וְלִבְסוּף וְשֶׁקָּטָה.

Judges 5:4

”יְהוָה בְּצֵאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדְךָ מִשְׁדֵּה אֲדוֹם אֶרֶץ רְעֵשָׁה גַם שָׁמַיִם נָטְפוּ גַם עֲבִים נָטְפוּ מַיִם”

“LORD, when you went out from Seir when you marched from the region of Edom, the earth trembled, and the heavens dropped, yes, the clouds dropped water.”

Rabbi Yosei explains that when God returned from Seir after the ministers of the nations didn't receive the Torah, the earth trembled because the earth wanted to go back to the state before Creation. The Holy One Blessed be He had a condition at the time of Creation that if the Israelites won't accept the Torah, he will take the world back into 'formless and void' (Genesis 1:2).

The earth trembled after seeing that all the nations rejected the Torah and assumed that the Israelites would do the same.

Psalms 76:9 “מִשָּׁמַיִם הִשְׁמַעַתָּ דִּין אֶרֶץ יִרְאָה וְשֶׁקָּטָה” “From heaven, you pronounced judgment, and the land feared and was quiet”

The word 'יִרְאָה', 'feared' in this verse also has the meaning of 'Saw'. After the earth saw that the Israelites accepted the Torah, saying “We will do, and obey” (Exodus 24:7), the land became still and quiet.

154. וְתָא זִוּי, בְּגִין דִּישְׂרָאֵל אָמְרוּ נְעִשָׂה, לָא דִּזְזִלִין מִן כָּל עֲשִׂייהָ, דִּיכְלוּן כָּל זִוְרֵשִׁי דְעֵלְמָא לְמוֹעֵבְדָא, וְלָא מִכָּל קְסָמִין וְזִוְרֵשִׁין דְעֵלְמָא. מֵאִי טַעֲמָא. זִוּד, בְּגִין דָּא. וְזִוּד, בְּגִין דְכֹד אֲפִיק לִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מִבְּצָרִים, תְּבַר קַמְיִיהוּ כָּל זִינֵי זִוְרֵשִׁי וְקְסָמִין, דְלָא יְכַלִּין לְעֵלְטָאָה עֲלִייהוּ, וְהָיָא שְׁעֵתָא דְאֵתָא בְּלָקָה, הָוָה יָדַע דָּא. מִיָּד וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל בַּלְעָם בֶּן בְּעוֹר פְּתוּרָה אֲשֶׁר עַל הַנֶּהָר וְגו'. מֵאִי פְתוּרָה. אֲלָא דִיִּתְקִין פְּתוּרָא, וַיִּבְעֵי מִתַּמָּן עֵיטָא, מַה יַעֲבִיר. אֲשֶׁר עַל הַנֶּהָר, עַל הַנֶּהָרִים מִבְּעֵי לִיהּ, מֵאִי עַל הַנֶּהָר. וְדָאִי הִכִּי הוּא, דְעַל זִוּד נִהָרָא קִיִּמָּא תְדִיר.

154. ובא וראוה, משום שישׂראל אמרו נעשה, לא פוחדים מכל עשייה שיוכלו כל מבשפי העולם לעשות, ולא מכל קסמים ובשפים של העולם. מה הטעם? אחר בגלל זה, ואחד משום שבשהוציא הקדוש ברוך הוא אותם ממצרים, שבר לפנייהם כל מיני בשפים וקסמים שלא יוכלו לשלט בהם, ואותה שעה שבא בלק הוא ידע זאת. מיד – וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על הנהר וגו'. מה זה פתורה? אלא שיתקין שלחן וירצה משם עצה מה לעשות. אשר על הנהר? על הנהרים היה לו לכתוב! מה זה על הנהר? ודאי כך זה, שעל נהר אחר עומד תמיד.

Because the Israelites said, “We will do, and obey”, they didn’t fear any of the magicians and wizards of the world. They saw how God took them out of Egypt and broke all their magics and witchcrafts, so they won’t be able to control the Israelites.

When Balak came, he knew that he won’t be able to use his magic against them, so he called Balaam that had a special method, that was a table of connection to the Klipa of Malchut (see DZ 3087, paragraphs 136,137) and may find a plan against the Israelites.

Lesson;

The earth trembled when there was no connection to the Torah in this world but quieted down when the Israelites accepted the Torah, saying “We will do, and obey”. The Torah is the ‘tool’ that links between the force of the Endless Light and nature. Every atom in this world is held by a force that keeps its particles together under laws set by the Endless. This is how the Endless limits its force and presence in the material world. There are a limited number of elements that are the building blocks of this world. (see the periodic table of elements).

When the Israelites accepted the Torah, they also took the responsibility to maintain the presence of the light of the Endless in this world. The earth trembled because the force of the Endless that holds every atom in Malchut was about to disconnect and break everything in existence. The nature around us reacts negatively (earthquakes (CA!), storms, etc.) when we don't have enough light to keep it tranquil.

As we explained previously, Tzadikim has a complete connection to the Torah channels the Light of the Endless and have mind over matter. They can command/rearrange the atoms/molecules in any form they have in their mind (that radiate light of the Endless). When Tzadikim of this level passes away, their soul ascends and their body doesn't get decayed because even the lowest level of their soul that stays in the body is completely pure.

155. רבי אלעזר ורבי אבא היו הולכים לראות את רבי יוסי בן רבי שמעון בן לקוניא, חמיו של רבי אלעזר. קמו בחצות הלילה לעסק בתורה. ישבו. אמר רבי אלעזר, בעת הוא הזמן שהקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן להשתעשע בצדיקים של שם. אמר רבי אבא, שעשוע זה מהו? ואיך משתעשע בהם? אמר רבי אלעזר, דבר זה סוד נסתר הוא, טמיר אלי, שלא ידוע. אמר לו, וכי בריקות היו עמודים גדולים שמלפנים בעולם הזה שלא יודעים ולא רדפו אחריה לדעת על מה עומדים בעולם הזה, ולמה היו מצפים באותו עולם?

155. רבי אלעזר ורבי אבא, הוו אזלי למיזמי לרבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא, זמיו הרבי אלעזר, קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא, יתבו. אמר רבי אלעזר, השתא הוא עדנא, דקודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן, לאשתעשע בצדיקיא דתמן. אמר רבי אבא, שעשועא דא מאי הוא, והיך ישתעשע בהו. אמר רבי אלעזר, מלה דא רזא סתימא איהו, (דף קצ"ג ע"ב) טמירא לזבי, דלא ידיע. אמר ליה, וכי בריקניא הוו סמכין רברבין דמקדמת דנא בהאי עלמא, דלא ידעו, ולא רדפו אבתרה למערע על מה קיימין בהאי עלמא, ומה הוו מיזכאן בההוא עלמא.

Rabbi Elazar and Rabbi Aba were walking to see Rabbi Yosei, son of Rabbi Shimon son of Lakunia, who is the father-in-law of Rabbi Elazar. They rose at midnight to study Torah. Rabbi Elazar said that this is the time that the Holy One Blessed be He enters the Garden of Eden to entertain with the Tzadikim. Rabbi Aba asked about what type of entertainment that is. Rabbi Elazar didn't want to reveal the answer and said that this is a concealed secret that is not known to others. Rabbi Aba insists and said that there were great Tzadikim that sought to know this secret and almost certain that they found out this secret. For that reason, you need to reveal it.

156. פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה כה) ה' אלהי אתה ארוממך אודה שמך כי עשית וגו'. פסוק זה הוא סוד האמונה. ה' - סוד עליון, ראשית נקדה עליונה נסתרת שלא ידועה. אלהי - סוד (מלכים-א יט) קול דממה דקה, והיא הראשית שעומדת לשאלה, ונסתרה ולא ידועה,

156. פתחו רבי אלעזר ואמר, (ישעיה כה) ה' אלהי אתה ארוממך אודה שמך כי עשית וגו'. האי קרא רזא דמהיבנותא איהו. ה' רזא עלאה, שירותא דנקודה עלאה סתימא דלא ידיע. אלהי, רזא (מלכים א יט) קול דממה דקה, ואיהו שירותא דקיימא לשאלא, ואסתים ולא ידיע,

ולית מאן דאתיב עליה, בגין דאיהו סתים וטמיר ואין מי שמישיב עליה, משום שהיא נסתרת וטמירה וגנוזה. וגזיו.

Rabbi Elazar opened and quoted Isaiah 25:1 “ והוה אלהי אתה ארומק אודה שמך כי ” “O YHVH, You are my God! I will exalt You; I will praise Your name. For You have worked wonders—plans formed long ago—in perfect faithfulness.”. He explains that the name YHVH is a supernal secret. It is the beginning of the concealed supernal point that is unknown. It’s the Father and Mother, which is Chokmah and Binah that comes from the Yod. It is the beginning that is in the question. Because this point is concealed, there’s no one to answer the question. Even though the question is a step toward revelation, the Light from the concealed point comes out to Chokmah and goes back. Chokmah cannot be revealed in its place, only after its light goes down to Zeir Anpin and Malchut.

Lesson;

Keter is the point that connects the Tree of Life to the Endless Light. Keter opens for the Endless Light to go into Chokmah and then closes. Chokmah then immediately push the Light to Binah that stores it and deliver it down to Zeir Anpin and Malchut. Only when the Light comes out of Binah we can tell/reveal it.

157. אתה, דא ימינא, שירותא דקיימא לשאכלא, ולאתבא ביה, והוא כהן עלאה. כמה דאת אמר (תהלים קי) אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק. מאן על דברתי מלכי צדק. אלא כהן עלאה דא, איהו דקיימא על דבר, בגין דההוא דבר לא קיימא, אלא בימינא. וההוא דבר מאן איהו. מלכי צדק, כף שבייה. ומאי דאמר דברתי, בגין דאתקשר ביה בדרוד. וכל מלי שבזא דיליה, בההוא דבר אתיין. ועל דא דברתי. ובגין כף, אתה דא כהן. והא אוקיימנא, דתלת דוכתי אינון, דאקרי כל זר אתה.

157. אתה – זו הימין, ראשית שעומדת לשאלה ולהשיב בה, והוא כהן עליון, כמו שנאמר (תהלים קי) אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק. מה זה על דברתי מלכי צדק? אלא כהן עליון זה, שהוא עומד על דבר, משום שאותו דבר לא עומד אלא בימין. ואותו דבר מהו? מלכי צדק, כף שמו. ומה שאמר דברתי, משום שנקשר בדרוד. וכל דברי השבח שלו באו באותו דבר. ועל זה דברתי. ומשום זה, אתה – זה כהן. והרי בארנו ששלישה מקומות הם שכל אחד נקרא אתה.

We explained that the name ‘YHVH’ is Father and Mother from the concealed root. ‘My God’ is Israel Saba and Tevunah, which are the lower aspects of Chokmah and Binah. ‘You’, ‘אתה’ is the Right, which is Chessed of Zeir Anpin. It is the beginning of the answer to the question but not yet revealed until its light arrives at Malchut.

Psalms 110: 4

”נשבע יהוה ולא ינחם אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק”

“YHVH has sworn and will not change His mind: “You are a priest forever in the order of Melchizedek.”

‘You (אתה) are a priest’ is the aspect of the priest that is on the Right and Chessed.

Chokmah that is on the Right above Chessed and included in the word ‘You’, ‘אתה’ as well as Malchut that reveals all the upper lights.

158. אַרוממך כלא כזודא. אודה שבך כדקא יאות, והאי שם ידיע. כי עשית פלא, כסויא ולבושא, לאתלבשא נהורא סתימא עתיקא, ראשיתא דרגא עלאה, אדם קדמאה, טבירא כסויא דנהורא אורא.

I will exalt You’ with the three names ‘YHVH’ ‘יהוה’, ‘My God’ ‘אלהי’ and ‘You’, ‘אתה’. ‘I will praise Your name’ in Malchut where the Light is revealed. ‘For You have worked wonders’ from the concealed point of Keter to the light of Chokmah in Binah that is the beginning of the upper level that we can connect to.

Lesson;

The word ‘אתה’ ‘You’ has the first letter א that is constructed from the letters י Yod, Vav ו and י Yod. The first Yod of it represents the beginning, Chokmah and the Vav of it represents Zeir Anpin with Chessed at its top. The letter ת of אתה is the last letter of the Hebrew Alef-Bet and makes the connection from the beginning, which is concealed Keter and Chokmah to Malchut. The letter ה of אתה represent the ה of Malchut in the YHVH name.

159. דבר אור כי עשית פלא, כי עשית אלהי. ומהו אלהי. הא תנינן, אלהי ביינת, אלהי ביינת. אבל דמות של אלהי היא שלשה צדדים, ראשית הסוד העליון של אדם הראשון, משום שבדמות א’ יש שתי זרועות, אחת מכאן ואחת מכאן, והגוף באמצע, והכל סוד אחד, והוא סוד היחוד – א’. ומשום כך אלהי לחשבון אחד, והינו כי עשית פלא. ורב המנונא סבא אמר כך, כי עשית פלא, פלא דא הוא זוד דרגא מאינון פלאות זכמה. ומאן איהו. דא (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט. ואיהו פלא.

‘For You have worked wonders’ is the aspect of making אלהי, the beginning of the Light.

'Wonders' is 'פלא' and has the same letters as the word אלף that is the name of the letter א. As explained previously the א has three parts; ' Yod, Vav ם and ' Yod. The two Yods for Right and Left and the Vav is for the middle, Zeir Anpin. It's the secret of אדם, Adam that represents Zeir Anpin. the essence of his light is from the three lines that come out of Binah. They are needed to reveal the Light of Chokmah through Binah in the Lower levels.

Rav Hamnuna Sava said that one of the 'wonders' that comes out of Chokmah is the fiftieth gate of Binah.

160. עֲצוֹת מִרְחוֹק קָרָא לְהָאֵי בְּקַדְמוּתָא פְּלָא, וְהָכָא אָמַר פְּלָא עֲצוֹת מִרְחוֹק. אֶלָּא הָתָם אֶצְטְרִיךְ לְמַבְנֵי שְׂמִית סִטְרִין לְדַרְגֵּין עַלְמֵינֵן, (ישעיה ו) פְּלָא יוּעֵץ אֶל גְּבוּר אָבִי עַד שֶׁר שְׁלוֹם. וְהָכָא, לֹא אָתָּא לְמַבְנֵי זוּשְׁבָנָא. אֶבְל עֲצוֹת מִרְחוֹק בְּמֵי נִינְהוּ. תְּרִי בְּרֵי עֲרֻבוֹת. דְּכָל עֵיטָא דְנִבְיָאֵי מִתְמַן אֲתֵיָא. אֵינֻן אֶקְרוּן עֲצוֹת מִרְחוֹק. אָמוּנָה אוּמָן, תְּרִין דְּאֵינֻן זוּר, נְהַר וְגֵן. דָּא נְפִיק מִעֲדָן, וְדָא אֲשֶׁתְּקֵי מִינְיָהּ. הָא הָכָא, כָּל רָאָה סְתִיבָא דְּמִהֵיבְנוּתָא.

160. עֲצוֹת מִרְחוֹק. קָרָא לְזֶה בְּתַחֲלָה פְּלָא, וְכֵאן אָמַר פְּלָא עֲצוֹת מִרְחוֹק. אֶלָּא שָׁם צְרִיךְ לְמִנּוֹת שְׂשֵׁה צְדָדִים לְדַרְגוֹת עֲלִיוֹנוֹת, (ישעיה ט) פְּלָא יוּעֵץ אֶל גְּבוּר אָבִי עַד שֶׁר שְׁלוֹם. וְכֵאן לֹא בָּא לְמִנּוֹת חֲשֻׁבוֹן. אֶבְל עֲצוֹת מִרְחוֹק מִי הֵם? שְׁנֵי בְּרֵי עֲרֻבוֹת, שְׁכָל עֲצָה שֶׁל הַנְּבִיאִים בָּא מִשָּׁם. הֵם נִקְרָאִים עֲצוֹת מִרְחוֹק. אָמוּנָה אָמֵן, שְׁנַיִם שָׁהִם אֶחָד, נְהַר וְגֵן. זֶה יוּצֵא מִעֲדָן, וְזֶה מְשַׁקֵּה מִמְּנוֹ. הֲרִי כֵּאן כָּל הַסּוּד הַנִּסְתָּר שֶׁל הָאָמוּנָה.

'Wonders – Plans' עֲשִׂית פְּלָא עֲצוֹת מִרְחוֹק' in the previous verse (Isaiah 25:1) was referred to the upper levels. In the following verse 'פלא יועץ' 'counselor of wonders' reveal the six sefirot of Zeir Anpin.

Isaiah 9:5 “...And his name shall be called Counselor of wonders (פְּלָא), Mighty God, Everlasting Father, Minister of Peace.”

'God' for Chessed, 'Mighty' for Gevurah, 'Father' for Tiferet, 'Everlasting' for Netzach, 'Minister' for Hod, and 'Peace' for Yessod. 'עצות', 'plans', 'counsel' is the aspect of Netzach and Hod from which the prophets receive their prophecies. “O YHVH, You are my God! I will exalt You;” is the secret of faith because it connects the upper levels with the lower levels.

Lesson;

When we accept YHVH in our lives as expressed in the verse 'O YHVH, You are my God' and elevate our soul with actions and meditations as expressed with 'I will exalt You', we create a flow of light and like prophets, receive 'counsel' and 'advice' from the upper levels.

161. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּלָעָם זַוְיָבָא מֵאֵן קָטִיל לֵיהּ, וְהִיךְ אֶקְטִיל. אָמַר רַבִּי יְצֻזְקָה, פְּנּוּס מִיָּעָתוֹ הֲרֵגוּהוּ, שְׁכַתּוּב (במדבר לא) הֲרֵגוּ אֶמֶר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּלָעָם זַוְיָבָא מֵאֵן קָטִיל לֵיהּ, וְהִיךְ אֶקְטִיל. אָמַר רַבִּי יְצֻזְקָה, פְּנּוּס מִיָּעָתוֹ הֲרֵגוּהוּ, שְׁכַתּוּב (במדבר לא) הֲרֵגוּ

על חלליהם. ושנינו, בעיר מדן היה עושה בחכמת שטפים שטסים באויר הוא ומלכי מדן. ואלמלא ציץ הקדשה ותפלת פנחס שהפילים על ההרוגים. זהו שבתוב על חלליהם, וכתוב (יהושע יג) ואת בלעם בן בעור הקוסם הרגו בני ישראל בחרב. אמר לו רבי אלעזר, כל זה ידעתי.

וסייעתיה קטלוהו. דכתיב, (במדבר לא) הרגו על זולליהם. ותנינן, בקרתא דמדן הוה עביר בזוכמתא דזרשוי, דטאסין באוירא הוא ומלכי מדן. ואלמלא ציץ דקדושיא, וצלותא דפינזוס, דאפילו להון על קטילייה, הדא הוא דכתיב על זולליהם. וכתוב (יהושע יג) ואת בלעם בן בעור הקוסם הרגו בזרוב. אמר ליה רבי אלעזר, כל דא ידענא.

Numbers 31:8

“ואת מלכי מדן הרגו על חלליהם את עוי ואת רקם ואת צור ואת חור ואת רבע חמשת מלכי מדן ואת “בלעם בן בעור הרגו בחרב.”

“They killed the kings of Midian with the rest of their slain, Evi, Rekem, Zur, Hur, and Reba, the five kings of Midian. And they also killed Balaam the son of Beor with the sword.”

Rabbi Elazar discusses the death of Balaam and who killed him. Rabbi Yitzchak said that Pinchas and twelve thousand warriors of Israel came to take revenge on Midian. Balaam and the kings of Midian made magic and could fly in the air trying to escape Pinchas and his people.

Pinchas had the priestly crown (Tzitz, ציץ) with him and with his prayer, he could bring down Balaam with the kings of Moab and Midian and kill them.

162. אמר רבי שמעון, אלעזר, כל דברי בלעם הרשע תקיפים הם, והרי פרושה החברים, שבתוב (דברים לד) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. ואמרו, בישראל לא קם, אבל באמות העולם קם, ומיהו? בלעם, והרי בארנו הדבר, משה אין כמותו בכתרים העליונים, בלעם אין כמותו בכתרים התחתונים. זה בצד הקדשה, וזה בצד שמאל. ואם כל זה היה בידו וכל כך תקיף בחכמה, אדם שישבח את עצמו בכח תקיף, שבתוב (במדבר נג) ואנכי אקרה בה – אעקר את פה מזה, איך יכלו להרגו?

162. אמר רבי שמעון, אלעזר, כל מלוי דבלעם זוייבא, תקיפין אינן, והא אוקמוה זוכרייה, דכתיב (דברים לד) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, ואמרו, בישראל לא קם אבל באמות העולם קם, ומנו. בלעם, והא אוקימנא מלה, משה לית דכוותיה, בכתרין עלאין. בלעם לית דכוותיה, בכתרין תתאין. דא בסטרא דקדושיה, ודא בסטרא דשמאלא. ואי כל דא הוה בידיה, וכל כך תקיף בזוכמתא, גבר הישבון גרמיה בזויקא תקיף, דכתיב ואנכי אקרה בה, אעקר לכה מיהאי. היאך יכילו לקטלא ליה.

Rabbi Shimon ads that everything related to Balaam is on the difficult side. Deuteronomy 34:10 “ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו יהוה פנים אל פנים” “And there has not arisen a prophet since in Israel like Moses, whom YHVH knew face to face,”

Moses was on the level of Da’at that is the highest spiritual level among the

nation of Israel. Balaam was also on the level of Da'at among the other nations. Moses was on the pure side, connecting to the supernal Keter and Balaam was on the left, strongly connected to the impure side. Balaam praised himself to have great wisdom and abilities. Numbers 23:15 “וַיֹּאמֶר אֶל בְּלַק הַתִּיַצֵּב כֹּה עַל עֲלֹתְךָ וְאֶנְכִי אֶקְרָה כֹּה.” “And he said to Balak, “Stand here beside your burnt offering while I myself meet YHVH over there.”

Rabbi Shimon explains that when Balaam said these words to Balak, he believed that he can control Malchut and disconnect the Shechina from Malchut. The question is how they could kill him, when Balaam was so strong.

Lesson;

At the beginning of Numbers 31, God tells Moses to take revenge on Midian before he passes away. Then Moses ask the nation to send 1000 men from each tribe for this mission. God didn't like that Balaam, Moab and Midian came together to go against Israel with curse and women to drain the energy from his people and caused the death of 24000 of them.

In Genesis 27:29 we read that Jacob was blessed with “Cursed be those who curse you, And blessed be those who bless you.”. Since Balaam and the kings of Moab and Midian came to curse and hurt the children of Jacob, who is Israel, they had to be punished. Moses appointed Pinchas to join the warriors of Israel with Holy tools because it was a holy war to remove evil from the world.

Those who go against Israel should know that God is ready to protect his people and turn the hate toward them. The Israelites are his people because they have the tools to bring light to the whole world.

163. אֵלֶּא בְּסִפְרָא דְּזִכְמוֹתָא דְּשִׁלְמוֹה מִלְּכָא הָכִי אָמַר, תִּלְתָּ סִימְנִין אֵינִין. סִימְנִין לְעִבְרָה, יִרְקוּן. סִימְנִין לְשִׁטּוֹת, מִלִּין. סִימְנִין דְּכָא יָדַע כְּלוּם, שְׂבוּזִין. וְדָא אֶכְרַע לְשָׂאָר, שׁוֹטָה בְּכָל עֲבִירוֹתָא, כְּכָא אֵית בֵּיהּ.

163. אֵלֶּא בְּסִפְרָא חֲכָמַת שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ כִּד אָמַר: שְׁלֹשָׁה סִימְנִים הֵם; סִימְנִין לְעִבְרָה – יִרְקוּן. סִימְנִין לְשִׁטּוֹת – דְּבָרִים. סִימְנִין שְׂלֵא יוֹדַע כְּלוּם – שְׂבָחִים. וְזֵה הַכְּרִיעַ לְשָׂאָר, שׁוֹטָה בְּכָל עֲבִירוֹתָא, הַכֹּל יֵשׁ בּוֹ.

The book of King Solomon's wisdom reveals that the sign for transgression is a body illness. A sign of folly is a person that talks a lot. A sign of ignorance is a person that praises himself. One that has all the signs is a fool.

164. וְהָא כְּתִיב (משלי כז) יְהַלְלֶךָ זָר וְכֹא פִיָּה, וְאִם כֹּא זָר. פִּיָּה. כֹּא הָכִי. אֵלֶּא אִי כֹא הוּי מֵאֵן דְּאֶשְׁתַּמּוּדַע לָךְ, אֶפְתְּזוּ פּוּמְךָ לְמִלְכָא בְּאֹרֵייתָא, וְלֹאֲדַעָא מִלִּי קְשׁוּטָא בְּאֹרֵייתָא.

164. וְהָרִי כְּתוּב (משלי כז) יְהַלְלֶךָ זָר וְלֹא זָר וְלֹא פִיָּה. וְאִם לֹא זָר – פִּיָּה! – לֹא כִּד. אֵלֶּא אִם אֵין מִי שְׂמַכִּיר אוֹתָךְ, פִּתַּח פִּיָּךְ לְדַבֵּר בְּתוֹרָה וְלַהוֹדִיעַ דְּבָרֵי אֱמֶת בְּתוֹרָה, וְאִז פִּתְחוּן פִּיָּךְ בְּתוֹרָה יִשְׁבְּחוּ דְּבָרֵיךָ וְיַדְעוּ מִי

וכדין פתיזון דפומך באורייתא, ישבזון מיכה, ויגדעון מאן אנת, דלית מלה בעלמא דישתמודעון ליה לבר נש, אלא בזמנא דאפתון פומיה. פומיה הודע לבני נשא מאן הוא.

אתה, שאין דבר בעולם שמודיע על האיש אלא בזמן שפותח פיו. פיו מודיע לבני אדם מי הוא.

Proverbs 27:2 “Let another praise you, and not your own mouth; A stranger, and not your own lips.”

The logic may be understood as if there's no one to praise you then you can praise yourself. The Zohar negates this logic and say that if no one recognizes a person's qualities then he can open his mouth only with words of Torah that reveals truth and wisdom. Then people would know the person, his wisdom and praise him accordingly. There's nothing in the world that can reveal the nature of a person like the words coming out of his mouth.

165. ההוא רשע דבלעם, שבזוי משבזו גרמיה בכלא. ועם כל דא, גניבו דדעתא קא גניב, ואסתלק במלוי. במלין זעירין, הוה עביד רברבין. מה דאמר על אינון דרזין מלין מסאבין הוה אומר, וקשוט אומר. אבל ההוא רשע הוה אומר ומשבזו גרמיה בארוז סתים, ואסתלק במלוי, דכל מאן דהוה שמע, זשיב דאסתלק על כל נביאי עלמא, דכתיב שומע אמרי אל ויודע (דף קצ"ד ע"א) דעת עליון. מאן גבר בעלמא, דהוה שמע מפומיה מלין אלין, דלא זשיב דלית בעלמא נביאה מדימנא כגליה.

165. אותו בלעם הרשע, תשבחות משבח עצמו בכל. ועם כל זה גנבת דעת היה גונב, והתעלה בדבריו. בדברים קטנים היה עושה גדולים. מה שאמר על אותו מעלות, דברי טמאה היה אומר, ואמת אומר. אבל אותו רשע היה אומר ומשבח עצמו בדרך נסתר, והתעלה בדבריו. שכל מי שהיה שומע, חשב שהתעלה על כל נביאי העולם, שכתוב (במדבר 10) שמע אמרי אל וידע דעת עליון. מי האיש בעולם שהיה שומע מפיו דברים אלו שלא חשב שאין בעולם נביא נאמן כמותו!?

The evil Balaam was praising himself on everything he does, exaggerating on the little things and telling truth about the impure actions he did. He was using unclear words too big looked as if he is the greatest prophet in the world. We read how Balaam describes himself in Numbers 24:16 “נאם, שמע אמרי-אל, וידע, דעת “עליון; מחזה נפל, ויגלוי עינים.” “The oracle of him who hears the words of God, And knows the knowledge of the Most High, Who sees the vision of the Almighty, Falling down, and eyes uncovered.”

Lesson;

When we hear a person speaks, we can tap into his thoughts. Every word comes from the mind and with connection to the heart, the lungs vibrate and produce the sound. The actual words reveal the thoughts of a person and the sound

reveals the intensity and the energy that carries the words/thoughts. Written words can also tell a lot about the person, but they can be calculated and fake.

Learning to listen to others and understand where they come from, would open for us better communication channels and achieve positive outcomes.

166. וְקִשְׁוֹט הָהוּא, וְהָכִי הָהוּא. נָאִם שׁוֹמֵעַ אֲמָרִי אֵל, הָכִי הָהוּא. וְיִוְדַע דַּעַת עֲלִיּוֹן הָכִי הָהוּא. וְהָהוּא רָשָׁע הָהוּא אָמַר עַל דְּרָגִין דְּאִתְדַבֵּק בְּהוּ, שׁוֹמֵעַ אֲמָרִי אֵל, מִלְּהָ דְאִיהוּ בְּסִלְיָקוּ עֲלָאָה.

166. וְאָמַת הָהוּא, וְכַף הָהוּא. נָאִם שָׁמַע אֲמָרִי אֵל, כַּף הָהוּא. וְיִוְדַע דַּעַת עֲלִיּוֹן, כַּף הָהוּא. וְאוֹתוֹ רָשָׁע הָהוּא אָמַר עַל מַעְלוֹת שְׁנַדְבָק בְּהֵם, שָׁמַע אֲמָרִי אֵל. דְּבַר שְׁהוּא בְּמַעְלָה עֲלִיּוֹנָה.

‘who hears the words of God’ and ‘And knows the knowledge of the Most High’ are true in relation to the levels he was connected to but it was a connection to the lower levels of impurity of the other-side.

167. וְהָכִי אָמַר, שׁוֹמֵעַ אֲמָרִי אֵל, הָאֵל לָא כְּתוּב, דְּהָא (תְּהֵלִים יח) הָאֵל תְּמִים דְּרַכּוּ. אֲבָל סְתָם אֵל, אֵל אֲזוּר אִיהוּ. (שְׁמוֹת לד) כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל לֹאֵל אֲזוּר שׁוֹמֵעַ אֲמָרִי אֵל, מִלְּהָ זַעִירָא אִיהוּ. וְדַמִּי לְמֵאן דְּלֹא יוֹדַע, דְּאִיהוּ רַב וְעֲלָאָה. שׁוֹמֵעַ אֲמָרִי אֵל, הָהוּא דְאִקְרִי אֵל אֲזוּר, דְּכְתוּב כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אֲזוּר.

167. וְכַף אָמַר, שָׁמַע אֲמָרִי אֵל. לֹא כְּתוּב הָאֵל, שְׁהָרִי (תְּהֵלִים יח) הָאֵל תְּמִים דְּרַכּוּ. אֲבָל סְתָם אֵל, אֵל אַחַר הוּא. (שְׁמוֹת לד) כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר. שָׁמַע אֲמָרִי אֵל – דְּבַר קִטְוִן הוּא, וְדוּמָה לְמִי שְׁלֹא יוֹדַע שְׁהוּא גְדוֹל וְעֲלִיּוֹן. שָׁמַע אֲמָרִי אֵל – אוֹתוֹ שְׁנַקְרָא אֵל אַחַר, שְׁכַתוּב כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר.

The word ‘God’ that is used when Balaam said that he hears the words of God, is ‘אל’ without any adjective. It is referred to as other gods, which are false gods and idols. The same word ‘אל’ is used for God/divinity of the impure side. For those who don’t know the difference, it sounds like something of the divine, making Balaam as an elevated being while he was connected to other gods.

Exodus 34:14 “כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחֵר” for you shall not worship any other god”

168. וְיִוְדַע דַּעַת עֲלִיּוֹן, עַל כָּל דְּרָגוֹת אִינוּן דְּמִנְהַגֵּי אַרְבָּא דִּימָא וְסַעְרָא. אַרְבַּעִין זֹסֵר זֹדֵד אִינוּן. וְהָהוּא רַב הוֹזוּבֵל, דְּכִלְהוּ מִתְנַהֲגֵי עַל יְדוּי, אִיהוּ עֲלִיּוֹן עַל כִּלְהוּ. בְּדָא הָהוּא מוֹתְדַבֵּק הָהוּא רָשָׁע, וְאָמַר דְּהָהוּ יוֹדַע דַּעַת עֲלִיּוֹן, דְּרָגָא דְאִיהוּ עֲלִיּוֹן עַל כִּלְהוּ מִנְהַגֵּי אַרְבָּא. מֵאן שָׁמַע הָכִי דְלֹא אִתְבְּהִיל בְּדַעְתִּיהָ, וְיִימָא דְלֹא הָהוּא כְּגִינְיָה בְּעֲלָמָא. אֵלָּא הָהוּא רָשָׁע מִשְׁבּוּז גְּרַמְיָה

168. וְיִוְדַע דַּעַת עֲלִיּוֹן, עַל כָּל דְּרָגוֹת הַטְמָאָה, אוֹתָם שְׁמִנְהֵגִים אָנִיַת הַיָּם וְסַעְרָה. אַרְבַּעִים חֲסֵר אַחַד הֵם. וְאוֹתוֹ רַב חוֹבֵל שְׁבָלִים מִנְהֵגִים עַל יְדוּי, הוּא עֲלִיּוֹן עַל כָּלִם. בְּזָה הָהוּא נְדַבֵּק אוֹתוֹ רָשָׁע, וְאָמַר שְׁהִיָּה יוֹדַע דַּעַת עֲלִיּוֹן, דְּרָגָה שְׁהוּא עֲלִיּוֹן עַל כָּל מִנְהֵגֵי הַסְפִינָה. מִי שׁוֹמֵעַ זֶה שְׁלֹא יִבְהֵל בְּדַעְתּוֹ וְיִאמֵר שְׁאִין כְּמוֹהוּ בְּעוֹלָם? אֵלָּא אוֹתוֹ רָשָׁע מִשְׁבַּח אֵת עַצְמוֹ בְּדַרְךְ

בְּאֵרוֹז סִתִּים וְאָמַר בּוֹלֵי קְשׁוּט, וְגָזִיב דְּעֵתָא דְּבִנְי נִסְתֵּר וְאָמַר דְּבְרֵי אֲמַת, וְגִנֵּב דְּעֵת בְּנֵי עֲלָמָא.

Balaam was praising himself as 'knows the knowledge (Da'at) of the Most High' that is the level of Da'at. It was the truth but deceiving. He let the people believe that he is connected to holiness while it was a connection to a high level that is above the seven levels (sefirot) of impurity.

Lesson;

An atheist tells a kabbalist, 'I don't believe in God'. The Kabbalist answered him 'Me too!'. The Kabbalist explained to the surprised atheist that he doesn't believe in what the atheist thinks God is. This little story tells us that different people see God in different ways. There is a rise of spirituality around the world. It is true in the pure side and the impure side. Many so-called spiritual teachers, some even call themselves kabbalists, come up with theories that they claim to be from the side of holiness. Without going into real-life examples, I suggest that before accepting or absorbing any spiritual teaching to evaluate each one of those 'teachers' by their adherence to the Zohar.

If they mix Kabbalah with their own 'facts' and theories then they are aspects other-gods.

The true spiritual path is not an easy one until one gets to the point of loving and enjoying their connections and studies.

169. אֲשֶׁר מוֹזוּזָה שְׂדֵי יוֹזוּזָה, מֵאֵן דְּשִׁבְעָה דָּא, זְוֹשִׁיב דְּהִוָּה זְוֵמֵי מַה דְּלָא זְוֵמֵי אֲזוּרָא בְּעֲלָמָא. 169. אֲשֶׁר מִחֲזֵה שְׂדֵי יַחֲזֵה. מִי שְׁשׁוּמַע זְוֹשִׁיב דְּהִוָּה זְוֵמֵי מַה דְּלָא זְוֵמֵי אֲזוּרָא בְּעֲלָמָא. מוֹזוּזָה שְׂדֵי, דָּא עֲנָפָא זְוֵרָא, מֵאֵינֵון עֲנָפִין דְּהִוָּו זְפָקִין מִשְׂדֵי. וְלָמַת. דְּבִזְכָּמְתָא דָּא, אֲזוּזֵי תַלְתָּ, לְקַבֵּל שֵׁי דְשְׂדֵי, לְקַבֵּל תַּלְתָּ עֲנָפִין דְּבִיָּה, וְאֲזוּזֵי תַרִין גְּבִיאִין, בְּדֵי עֲרִבּוּת, דְּתַמְכִין בֵּיָה. לְקַבֵּל עֵי תַרִין עֲנָפִין דְּעֵינָא בִישָׂא, לְסַתְמָא לֹון. כַּד אֲתָא בְּלָק, אָמַר אֲנָא אִיכּוּל לֹון. עֲמֹלֵק בְּהַדֵי זְכָמְתָא דָּא אֲתָא לְגַבִּיָּהוּ, וְיָכִיל לֹון.

את זה חשב שהיה רואה מה שלא ראה אחר בעולם. מחזה שדי - זה ענף אחד מאותם ענפים שהיו יוצאים משדי, ולמה? שבחכמה זו נראים שלשה בנגד ש' של שדי, בנגד שלשה ענפים שבו, ומראה שני נביאים, בדי ערבות, שתומכים בו, בנגד שבועים ושנים ענפי עין הרע לסתם אותם. בשבא בלק, אמר, אני אוכל להם. עמלק ביחד עם חכמה זו בא אליהם ויכל להם.

Balaam continued praising himself as one 'Who sees the vision of the Almighty (שדי)' so people would believe that he sees visions from out of the physical realm. The name שדי is related to the level of Yessod connecting us from Malchut to the three columns of Chessed, Gevurah, and Tiferet that are supported by Netzach and Hod that connect to prophets and prophecies.

Against 72 branches of the evil-eye, there is the holy name of 72. It is a ‘good-eye’ that blocks the evil-eye.

Balak believed that together with Balaam he could overcome the power of Israel.

170. וְשָׁלַח לְבַלְעָם וְאָמַר לוֹ, אֲנִי יֵשׁ בִּי דְעַמְלֵק אֵיךְ בִּי, דְּאֵינֹן לִי, דְּאֵינֹן סִיּוּמָא דְּעַמְלֵק. אֲנִי לִי לִי, וְעַמְלֵק לִי לִי. לִי הַסִּיּוּם, וּבִדְ הָרְאֵשִׁית – בִּל. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּד אָמַר, רְאֵשִׁית בְּלַק בִּל, וְרְאֵשִׁית בְּלַעַם בִּל. רְאֵשִׁית בְּלַק הֵיטָהּ בּוּ בְּבַלְעָם, וְסִיּוּם עַמְלֵק הֵיטָהּ בְּבַלְעָם, וְסִיּוּם בְּלַעַם הֵיטָהּ רְאֵשִׁית עַמְלֵק.

170. וְשָׁדַר לְבַלְעָם, וְאָמַר לֵיהּ, אֲנִי תְרֵי אֲתִוּוֹן דְּעַמְלֵק אֵיךְ בִּי, דְּאֵינֹן לִי, דְּאֵינֹן סִיּוּמָא דְּעַמְלֵק. אֲנִי לִי לִי, וְעַמְלֵק לִי לִי, וּבִדְ שִׁירוּתָא בִּל. אָמַר לֵיהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, הֲכִי אִיּוּמָא שִׁירוּתָא דְּבַלְעָם בִּל, וְשִׁירוּתָא דְּבַלְעָם בִּל, שִׁירוּתָא דְּבַלְעָם הֵוָה בֵּיתָא בְּבַלְעָם. וְסִיּוּמָא דְּעַמְלֵק, הֵוָה בֵּיתָא בְּבַלְעָם, וְסִיּוּמָא דְּבַלְעָם, הֵוָה שִׁירוּתָא דְּעַמְלֵק.

Balak sent a message to Balaam telling him that his name בלק has the letters לק from the name עמלק, ‘Amalek’ and Balaam בלעם has the letters עמ of the name Amalek so together they can form a strong force against Israel.

Rabbi Shimon says that the beginning of the name Balak, בל is בל that is the same as the beginning of Balaam’s name, בלעם. The end of Balak is לק and it is the same as the end of Amalek’s name, עמלק. We see that the end of the name of Balak and the end of the name of Balaam are the letters of the name Amalek, עמלק.

171. וְאִם תִּמְאָר שְׁלֵא נֹבֵל לְהֵם מְשֻׁם שְׁבִשְׁפֵי מֹשֶׁה רַבִּם שְׁהִיָּה פּוֹשֵׁט יְדִיו, הָרִי יָד זֹו יֵשׁ בְּאוֹתָם גְּדוּלִים שְׁיִכּוּלִים בְּכִשְׁפִּים לְהַתְחַזֵּק יוֹתֵר. וְהִינוּ שְׁכִתוּב וּקְסָמִים בְּיָדָם. בְּיָדָם לֹא כְּתוּב, אֲלֵא בְּיָדָם. יָד מוֹל יָד. כִּד שְׁלַח לוֹ בְּלַק לְבַלְעָם.

171. וְאִי תִימָא דְּלֹא יִיכּוּל לְהוֹן, בְּגִין דְּזוֹרְשֵׁי דְּרַבְּהוֹן מֹשֶׁה, דְּהוּוּ פּוֹשֵׁט יְדֵיהּ, הָאִי יָדָא אֵיךְ בְּאֵלִין רַבְּרַבִּין, דְּיִכּוּלִי בְּזוֹרְשֵׁין לְאֲתִתְקַפָּא יוֹתֵר. וְהִינוּ דְּכְתִיב וּקְסָמִים בְּיָדָם, בְּיָדֵיהֶם לֹא כְּתִיב, אֲלֵא בְּיָדָם, יָדָא לְקַבֵּל יָדָא, הֲכִי שְׁדַר לֵיהּ בְּלַק לְבַלְעָם.

Exodus 14:21 “וַיִּט מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ עַל הַיָּם וַיִּזְלַק יְהוָה אֶת הַיָּם בְּרוּחַ קְדִים עֶזְרָה כָּל הַלַּיְלָה וַיִּשָׁם אֶת הַיָּם לְחַרְבָּה וַיִּבְקְעוּ הַמַּיִם.” “Then Moses raised his hand over the sea, and the LORD opened up a path through the water with a strong east wind. The wind blew all that night, turning the seabed into dry land.”

Moses revealed a power that is activated when he raised his hand and split the sea. Balak wanted Balaam to be confident with their joint powers and take on the mission. He sent the elders of Moab and Midian with magic in their hand, believing that it is sufficient to overcome the power of Moses’s hand. The word hand is written in the singular form to tell us that they formed one hand against the hand of Moses as we read in the verse below.

Numbers 22:7 “וַיֵּלְכוּ זִקְנֵי מוֹאָב, וְזִקְנֵי מִדְיָן, וּקְסָמִים, בְּיָדָם; וַיָּבֹאוּ, אֶל-בַּלְעָם, וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו, דְּבָרֵי.” “So the elders of Moab and the elders of Midian departed with the fees for

divination in their hand, and they came to Balaam and repeated Balak's words to him.”

172. וְלִהְיוּ בַּמִּדְבָּר שְׂדֵי כַדְאִמְרוֹן, וְלִהְיוּ אֶתְעַנְשׁוּ, וְאֶתְעַנְשׁוּ לְעִיכָא, וְאֶקְרוֹן בּוֹזְזָה, כְּמִה דְאֵת אָמֵר (מַלְכִים א ז) וּבּוֹל בּוֹזְזָה אֶל בּוֹזְזָה. עֲנָפָא דְנִפְקָא מִתַּמְּן. וּבִמְאֵן הֵהוּא בּוֹזְזָה עֲזָא וְעֲזָאֵל, דְּאִינֻן זֹפְלֵי וְגִלְוֵי עֵינַיִם, וְאִיֵּהוּ בּוֹזְזָה שְׂדֵי, דְּהִוָּה זֹמְאָא זֹפְלֵי וְגִלְוֵי עֵינַיִם.

172. ולכן מחזה שדי, כמו שאמרנו. ולכן נענשו, ונענשו למעלה, ונקראים מחזה, כמו שנאמר (מלכים א ז) ומול מחזה אל מחזה. ענף שיוצא משם. ומיהו אותו מחזה? עזא ועזאל, שהם נפל וגלוי עינים, והוא מחזה שדי, שהיה רואה נופל וגלוי עינים.

‘Falling down, and eyes uncovered’ is a reference to two angels Aza and Azazel that criticized God for creating Adam and dropped down to earth to experience the challenging world of man. They couldn’t resist the temptations of the evil inclination and couldn’t go back to heaven. Balak and Balaam learned magic and spells from Aza and Azazel (Balak #422).

Lesson;

Name יוד-הי-ויו-ה' represents the Light in the world of Atziluth. When we meditate on this name it blocks Evil-eye and negative thoughts/distraction that comes from the other-side. Meditating also on קרע שטן strengthen the protection.

173. אֵן הָוָה בְּלָעָם בְּהֵימָא שִׁיעָתָא. אִי תִיבָא בְּמִדְיָן, הָא פְתִיב וְעֵתָה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי. אִי אֹל לִיָּה, בִּמְאֵן יִהְיִיה בְּמִדְיָן. אֶלָּא הֵהוּא רְשָׁע, בִּינֵן דְּזֹמְאָא דְנִפְלֵי מִיִּשְׂרָאֵל כִּד אֶלְפָּא עַל עֵיטוּי, אֶתְעַכְבַּ תַּמְּן וְהִוָּה בְּעֵי בַּעֲיָהוּ אֲנְרוּי. וּבְעוֹד דְּאֶתְעַכְבַּ תַּמְּן, אֶתָּא פְּנִיזָס וְרַבְרַבְנֵי זִיכָא לְתַמְּן.

173. איפה היה בלעם באותה שעה? אם תאמר במדין, הרי כתוב ועתה הנני הולך לעמי. אם הלך לו, מי נתן אותו במדין? אלא אותו רשע, בין שראה שנפלו מישראל כ"ד אלף על עצותיו, התעכב שם, והיה רוצה מהם שכרו. ובעוד שהתעכב שם, בא פנחס וגדולי החיל לשם.

After they failed to curse the Israelites, Balaam advised Balak to send women from Midian to seduce the Israelites for the purpose of draining their energy at the level of Yessod.

After Balaam finished his ‘job’ he was about to go back to his people.

Numbers 24:14

“ועתה הנני הולך לעמי לכה איצרך אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים”

“And now, behold, I am going to my people; come, and I will advise you what these people will do to your people in the days to come.”

When Balaam saw that twenty-four thousand of the Israelites died because of his advice, he stayed to collect his fee. In the meantime, Pinchas and the twelve thousand warriors of Israel came to avenge the Midianites.

174. כִּי־נִרְאָה לְפָנָיו, פָּרוּז בְּאֵירָא, וְתָרִין בְּזוּהֵי עַמִּיהָ, יוֹנוֹס וְיוֹמְבְרוֹס. וְאִי תִימָא, הָא מִיתָו בְּעוֹבְדָא דְעַגְלָא, דְּהָא אֵינוֹן עַבְדֵּי. אֶלָּא הִכִּי הוּא וְדָאִי, וְדָא הוּא דְכִתִּיב, (שמות לב) וַיְפֹל מִן הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא כֶּשֶׁלֶשֶׁת אַלְפֵי אִישׁ. וְכִי לֹא הוּוּ יְדַעֵי זְוִישְׁבָנָא וְעִירָא דָא, וְהָרִי כַּמָּה זְוִישְׁבָנִין אַוּרְגִין, רַבָּאִין עַלְמָאִין וְרַבְרַבִּין, יְדַע קָרָא לְמַמְנֵי, וְהִכָּא כֶּשֶׁלֶשֶׁת אַלְפֵי אִישׁ. אֶלָּא אֵינוֹן בְּנוֹי דְבַלְעָם, יוֹנוֹס וְיוֹמְבְרוֹס, דְּהוּוּ שְׁקָלִי כֶּשֶׁלֶשֶׁת אַלְפֵי אִישׁ.

174. כִּי־נִרְאָה אֶת פְּנֵהֶם, פָּרַח בְּאֵיר, וּשְׁנֵי בָנָיו עִמּוֹ, יוֹנוֹס וְיוֹמְבְרוֹס. וְאֵם תֹּאמֶר, הָרִי מָתוּ בְּמַעֲשֵׂה הָעַגְלָא, שְׁהָרִי הֵם עָשׂוּ אוֹתוֹ? אֶלָּא כִּדְ הָיָה בּוֹדָאִי, וְזָהוּ שְׁכַתוֹב (שמות לב) וַיְפֹל מִן הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא כֶּשֶׁלֶשֶׁת אַלְפֵי אִישׁ. וְכִי לֹא הָיוּ יוֹדְעִים חֲשַׁבּוֹן קָטָן זֶה? וְהָרִי כַּמָּה חֲשַׁבּוֹנוֹת רַמִּים עַלְיוֹנִים וְגִדּוּלִים יְדַע הַכְּתוֹב לְמִנּוֹת, וְכָאֵן כֶּשֶׁלֶשֶׁת אַלְפֵי אִישׁ? אֶלָּא אֵלוֹ בְּנֵי בַלְעָם, יוֹנוֹס וְיוֹמְבְרוֹס, שְׁהָיוּ שְׁקוּלִים כֶּשֶׁלֶשֶׁת אַלְפֵי אִישׁ.

When Balaam saw Pinchas coming he flew in the air to go far from Pinchas and the warriors that came with him. He used magic that included the magics of his two sons, Yonus and Yombrus, that were killed after making the Golden Calf. The two sons had magic and strength of about three thousand people.

175. אֶלָּא הוּא רְשָׁע, כָּל זֹרְשִׁין דְּעַלְמָא הוּוּ יְדַע, וְנָטַל אוֹף הִכִּי זֹרְשִׁין דְּבָנָיו, דְּהוּוּ רַגִּילִין בָּהוּ, וּבָהוּ טָאֵס וְאַסְתַּלַּק. פְּנֵוֹס זֹמָא לִיה, דְּהוּוּ בַר נֶשׁ זוּד טָס בְּאֵירָא, וְהוּוּ מוֹסְתַלַּק בְּאֵירָא מוֹעִינָא, רַבָּא קָלָא לְבָנֵי זְוִילָא, אָמַר אֵית מֵאֵן דְּיַדַּע לְמוֹפְרוּז אַבְתָּרִיה דְּהוּוּ רְשָׁע, דְּהָא בַלְעָם אִיהוּ, זְוִמוֹ לִיה דְּהוּוּ טָאֵס.

175. אֶלָּא אוֹתוֹ רְשָׁע, כָּל כֶּשְׁפֵי הָעוֹלָם הָיָה יוֹדַע, וְלָקַח גַּם כֶּד כֶּשְׁפֵי בָנָיו שְׁהָיוּ רַגִּילִים בָּהֶם, וּבָהֶם טָס וְעָלָה. פְּנֵחָס רָאָה אוֹתוֹ, שְׁהָיָה אָדָם אֶחָד טָס בְּאֵיר וְהָיָה מִתְעַלָּה בְּאֵיר מִהָעִין, הָרִים קוֹל לְבָנֵי חֵיל וְאָמַר: יֵשׁ מִי שְׂיֹדַע לְפָרַח אַחֲרֵי אוֹתוֹ רְשָׁע, שְׁהָרִי בַלְעָם הוּא? רָאוּ אוֹתוֹ שְׁהָיָה טָס.

When Pinchas saw Balaam disappearing in the air, he called his armies to find who can fly after Balaam.

176. צְלִיָּה בְרִיה דְּשַׁבְטָא דְדָן, קָם וְנָטַל שְׁלִטָּנוּ דְּשַׁלִּיטָא עַל זֹרְשִׁין, וּפְרוּז בְּתַרְיָה. כִּי־נִרְאָה לִיה הוּא רְשָׁע, עַבְד אַרְזוּא אוּזוּרָא בְּאֵירָא, וּבְקַע זְוִישׁ אֵוִרִין בְּהוּא אַרְזוּ, (דף קצ"ד

176. צְלִיָּה בֶּן שֶׁבֶט דָּן קָם, וְלָקַח שְׁלִטָּן שְׁשׁוּלֵט עַל כֶּשְׁפִים וּפְרַח אַחֲרָיו. כִּי־נִרְאָה אוֹתוֹ אוֹתוֹ רְשָׁע, עָשָׂה דְרָף אַחַר בְּאֵיר, וּבְקַע חֲמִשָּׁה אֵוִרִים בְּאוֹתוֹ דְרָף, וְהִתְעַלָּה וְהִתְכַּפָּה מִהָעִין, וְאָז הִסְתַּכֵּן

ע"ב) ואסתלק ואתכסי מעינא, כדון אסתכן צליה
 צליה באותה שעה והיה בצער, שלא ידע
 מה יעשה. ביהיה שעתא, והיה בצערא דלא הוה ידע ביה
 יעביר.

Tzalya, from the tribe of Dan, connected to the force that controls magic and flew after Balaam. When Balaam saw that he's being chased, he made special maneuvers to breakthrough levels in the sky and disappeared. Tzalya didn't know what to do and was sad.

177. רמא ליה קלא פנוזס ואמר, טוכא דתנינייא
 177. הרים אליו פנחס קול ואמר: על
 דרבועין על כל זווין, הפוך במוזיקה. מיד ידע ונכלי
 ההוא אזורא, ועאל לגביה. מיד אתגלי, ונזותו
 תרוייהו קמיה דפנוזס.
 התננינים שרובצים על כל הנחשים, הפך
 בשערותיה. מיד ידע וגלה אותו מקום,
 ונכנס אליו. מיד התגלה, וירדו שניהם
 לפני פנחס.

Pinchas raised his voice and gave Tzalya advice using code words “The shadow of the crocodiles that are scattered on all the snakes, look in your hair”. Tzalya understood the message immediately, he found the path to Balaam and made him come down together in front of Pinchas.

The name Tzalya, ‘צל יה’, means ‘shadow of YH’ that has the aspect of the centre column of holiness. The witchcraft and magic are on the Left and Tzalya could take control over it and chase Balaam. Balaam had a high-level spiritual connection on the other-side and manoeuvred to the upper three Sefirot of the Left and disappeared from Tzalya. That made Tzalya sad because he feared to go after him, an action that would make him lose his connection to holiness.

When Tzalya understood the message from Pinchas, he connected to the point (hair that is energy from the head, upper three sefirot). With that connection, he cancelled the magic (the aspect of snakes) that Balaam used to go into the upper three sefirot of the Left. By cancelling the path Balaam took, Tzalya forced him to disconnect from his upper three connection and drop down to Malchut together with him.

Lesson;

In earlier time periods, the forces of the spiritual realms were strong on the pure and impure side. The energy of the negative side was easy to connect to. But the pure side could always cancel the existence of any negative force, even if it's not visible to us.

178. תא זווי, ההוא רשע כתיב ביה ויכר שפי,
 178. בא וראה, אותו רשע כתוב בו וילך
 דא הוא עליון דדרגין דיליה, זוויא דכורא. צליה
 נטל תרין, דכר ונוקבא. ובההוא שכיט עליה,
 שפי, זהו עליון שדרגותיו נחש זכר. צליה
 לקח שנים, זכר ונקבה, ובו שלט עליו,
 משום שהשלטון ששולט עליהם לקח

בְּגִין דְּשִׁלְטָנֵי דְּשִׁלִּיט עֲלֵיהוּ נָטַל, וְאַתְּכַפִּיין קָמִיָּה. וְדָא הָוָה (בראשית מט) שְׁפִיפּוֹן עָלֵי אַרְזוּ. עַל הַהוּא אַרְזוּ, דְּעֵבֶד הַהוּא רְשָׁע, דְּכַתִּיב (בראשית מט) יְהִי דָן נֹזֵז עָלֵי דְרָךְ, דָּא שְׂמִישׁוֹן. שְׁפִיפּוֹן עָלֵי אַרְזוּ, דָּא צְלִיָּה.

וְהַתְּכַוְּפוּ לְפָנָיו. וְזֶה הִיָּה (בראשית מט) שְׁפִיפּוֹן עָלֵי אַרְזוּ. עַל אוֹתוֹ אַרְזוּ שְׁעָשָׂה אוֹתוֹ רְשָׁע, שְׂכָתוּב (שם) יְהִי דָן נֹחַשׁ עָלֵי דְרָךְ – זֶה שְׂמִישׁוֹן. שְׁפִיפּוֹן עָלֵי אַרְזוּ – זֶה צְלִיָּה.

Numbers 23:3

ידבר מה יראני והגדתי לך וילך ויאמר בלעם לבלק התיצב על עלתך ואלכה אולי יקרה יהוה לקראתי שפי.

“Stay here by your burnt offering while I am gone,” Balaam said to Balak. “Perhaps YHVH will meet with me. And whatever He reveals to me, I will tell you.” So Balaam went off to a barren height,

Genesis 49:17 “Dan shall be a serpent in the way, A horned snake (שפיפון) in the path, That bites the horse's heels So that his rider falls backwards.”

The Zohar tells us that ‘A horned snake (שפיפון) in the path’ is Tzalya that was from the tribe of Dan and could control the path of the Snake, who is Balaam. Balaam was connected to the Left as male but Tzalya was connected with aspects of Male and Female that is the judgment from both sides. It gave him the advantage and control to overcome Balaam’s magic.

179. הַנּוֹשֵׁף עֵקְבֵי סוּס, דָּא עִירָה, דְּהָוָה בְּהַרְיָה דְּרוּר, דְּהָוָה אֶתִּי מִדָּן, וּבְגִיעִיָּה, תִּלְיָא גְבוּרַתִּיהָ בְּדוּר, דְּכַתִּיב (שמואל ב ח) וַיַּעֲקֹר דָּוִד אֶת כָּל הָרֶכֶב. וַיִּפֹּל רֶכֶב אַחֹר – זֶה שְׂרִיָּה, שְׁעֵתִיד לְבֵא יַחַד עִם מְשִׁיחַ בֶּן אֶפְרַיִם, וְהוּא מְשַׁבֵּט דָּן, וְעֵתִיד הוּא לַעֲשׂוֹת נְקָמוֹת וּקְרִבוֹת בְּשָׂאֵר הָעַמִּים. וּבְשָׂאֵה יְקוּם, אֲזַי מְחַבֵּה לְגֵאֲלַת יִשְׂרָאֵל, שְׂכָתוּב (בראשית מט) לִישׁוּעָתָךְ קוִיִּתִּי ה'. וְאַף עַל גַּב שְׁפָרְשׁוּהוּ לְפָסוּק זֶה, אֲבָל בְּרוּר הַדְּבָר כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר וּכְמוֹ שְׁפָרְשׁוּהוּ, וְעַל זֶה בָּא הַפְּסוּק וּמוֹכִיחַ.

179. הַנּוֹשֵׁף עֵקְבֵי סוּס, דָּא עִירָה, דְּהָוָה בְּהַרְיָה דְּרוּר, דְּהָוָה אֶתִּי מִדָּן, וּבְגִיעִיָּה, תִּלְיָא גְבוּרַתִּיהָ בְּדוּר, דְּכַתִּיב (שמואל ב ח) וַיַּעֲקֹר דָּוִד אֶת כָּל הָרֶכֶב. וַיִּפֹּל רֶכֶב אַחֹר – זֶה שְׂרִיָּה, דָּא שְׂרִיָּה, דְּזַמִּין לְמִיתִי בְּהַרְיָ מְשִׁיחָא דְּאֶפְרַיִם, וְאִיהוּ הוּי מְשַׁבֵּט דְּדָן, וְזַמִּין אִיהוּ לְמַעַבְדַּד נְוִקְמִין וּקְרִבִין בְּשָׂאֵר עַמִּין. וְכֹד דָּא יְקוּם, כְּדִין מוֹזְכָּא לְפוּרְקָנָא דְּיִשְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב (בראשית מט) לִישׁוּעָתָךְ קוִיִּתִּי יי. וְאַף עַל גַּב דְּאוּקְמוּהָ לְהָאֵי קָרָא, אֲבָל בְּרִירוֹ דְּמַלְהָ כְּמוֹ דְּאֶתְמַר, וּכְמוֹ דְּאוּקְמוּהָ. וְעַל דָּא אֶתְא קָרָא וְאוּכוּז.

‘That bites the horse's heels’ is ‘Erah’ that was with King David. He was from the tribe of Dan and one of the heroes in King David’s forces. ‘that his rider falls backward’ is ‘Seraiah’, ‘Seraiah’ a general in King David’s army that was also from the tribe of Dan. The Zohar tells that he will come with Mashiach ben Ephraim to make wars with the nations that are against Israel, leading to Mashiach ben David and the Final Redemption.

Jacob blessed his son with; “Dan shall be a serpent in the way” and immediately add Genesis 49:18 “לישועתך קויתי יהוה.” “For Your salvation, I wait, O YHVH.”

It was said to turn the ‘judgment’ aspect of Dan into positive and make him a force under YHVH to protect from the Snake of the other side.

Lesson;

Dan is the aspect of the Left of the pure side. The name Dan, ‘דן’ means judgment. He was the fifth son of Jacob and aspect of Hod, left leg.

Genesis 49:16 “דן ידן עמו כאחד שבטי ישראל” “Dan shall judge his people, As one of the tribes of Israel.”

The Tribe of Dan was the second largest tribe after the tribe of Judah. They were known for their strength and during the journeys, in the wilderness, they travel behind the other tribes to provide them with protection. In wars, they were the first to lead. Samson was a judge from the tribe of Dan and known to have superhuman power.

180. בין דננות ההוא רשע לקמי פנזוס, אמר ליה, רשע, כמה גלגולין בישין עבדת, על עמא קדישא. אמר ליה לצליה, תא וקטליה, ולא בשבא, דלא אתנזוי האי, לאדכרא עליה קדושה עלאה, בגין דלא תיפוק נשמתייה, ותתכליל במלין דדרגין קדישין, ותתקיים ביה ביה דאמור תמות נפשי מות ישרים.

180. בין שירד אותו רשע אל פנחס, אמר לו: רשעו כמה גלגולים רעים עשית על העם הקדוש. אמר לו לצליה: בא והרג אותו, ולא בשם, שלא ראוי זה להזכיר עליו קדשה עליונה, בשביל שלא תצא נשמתו ותפלל בדברים של דרגות קדושות, ותתקיים בו מה שאמר תמות נפשי מות ישרים.

When Tzalya brought Balaam down, Pinchas told him that because of the evil he did on the holy nation, he should die. When Balaam realized that he can't curse the children of Israel, he expressed his wish to end up with their holiness. Numbers 23:10

”מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל תמת נפשי מות ישרים ותהי אחריתי כמהו.”
 “Who can count the dust of Jacob or number even a fourth of Israel? Let me die the death of the righteous; let my end be like theirs!”
 Pinchas told Tzalya to kill Balaam but without using a holy name, so Balaam's soul won't depart his body with a connection to holiness.

181. בההוא שיעתא עבד ביה כמה זיני מותא, ולא בית, עד דנטל זורבא דההוה תקין (ס"א חקיק) עלוי זוזיא מהאי סטרא, וזוזיא מהאי סטרא. אמר ליה פנזוס, בדיכיה טול (נ"א קטול

181. באותה שעה עשה בו כמה מיני מות ולא מת, עד שלקח חרב שהיה מתקון (סקיקה) עליה נחש מצד אחד ונחש מצד שני. אמר לו פנחס: בשלוי קח (הרג אותו), ובשלוי ימות. אז הרג אותו ויכל לו.

ליה), ובדיכיה ימות. בדין קטל ליה, ויכיל ליה. דכך ארוזוי דההוא סטרא, מאן דאול אבתראה, ביה ימות, ובה תפוק נשמתיה, ובה תתכליל. והכי מית בלעם, ודייני ליה בדינין בההוא עלבא, ולא אתקביר לעלבין. וגרבווי כלהו אתרקבו, ואתעבירו כמה זויין מוזהבין, מנזקי שאר ברין, ואפילו תולעתין דהו אכלי בשריה, אתהדרו זויין.

Tzalya tried several ways to kill Balaam but he couldn't until he took a sword with a shape of a snake engraved on both sides of the sword. Pinchas said to kill him with his own power that comes from the Snake. So, Balaam was killed by the sword that was supported by the force of death from the Snake.

Balaam wasn't buried, and all his bones decayed and turned into snakes that harm people. Even the worms that consumed his flesh turned into snakes.

Lesson;

The moment of death is very critical for the departed soul. It's a difficult process and the body should be buried as soon as possible. According to the laws of the Torah, burial should be done on the same day and if possible before sundown because otherwise, the negative forces in this world come immediately to 'attack' the body that loses its protection and suck the leftover light left behind after the soul leaves the body. The first step after the body is buried is called "חיבוט הקבר", "thrashing in the grave". It's an important part that helps the soul disconnect its attachment to the body. It's a very painful process because the angel of death pushes the soul back into the body and the person feels as if he's alive in his grave. He is then beaten with iron chains until he is broken to pieces, and he dies again. The process is repeated until the soul is completely detached from the body and ready for the upper court. The level of pain of this process depends on the person's merits.

Righteous people don't follow the desires of their body and they may avoid this process unless they missed on something. Those who passed away on Friday afternoon skip this process because of the holiness of Shabbat.

The process of decay is also part of the soul's cleansing process. On the heavenly court, the actions of the soul are broken down and every little detail is judged. The more we 'load' our souls with Torah studies, the less pain we experience during death. the court process above is easier, including the cleansing time in

Gehennam

(hell).

Zohar Vayechi has a lot of articles related to the process of the soul after death.

182. מְצָאנוּ בְּסִפְרוֹ שֶׁל אֲשֶׁמְדַאי שְׁנַתֵּן לְשִׁלְמָה הַמֶּלֶךְ, שְׁכַל מִי שֶׁהִיא רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת בְּשָׁפִים חֲזָקִים נִסְתָּרִים מִהַעֵיִן, אִם יֵדַע הַסֵּלַע שְׁשָׁם נָפֵל בְּלַעַם, יִמְצָא מֵאוֹתָם נְחָשִׁים שֶׁהֵיוּ מַעֲצָמוֹת אוֹתוֹ הַרְשָׁע, אִם יִהְרַג אֶחָד מֵהֶם – בְּרֵאשׁוֹ יַעֲשֶׂה בְּשָׁפִים עֲלִיוֹנִים, בְּגוֹפוֹ בְּשָׁפִים אַחֲרִים, בְּזַנְבוֹ בְּשָׁפִים אַחֲרִים. שְׁלֹשָׁה מִיָּנִי בְּשָׁפִים בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד.

182. אֲשֶׁכּוֹזְנָא בְּסִפְרָא דְאֲשֶׁמְדַאי, דִּיהֵב לִיה לְשִׁלְמָה מִלְכָּא, דְּכָל מֵאן דְּהוּהוּ בְּעֵי לְמוֹעַבְדֵּי זוֹרְשִׁין תְּקִיפִין סְתִימִין דְּעֵינָא. אִי יֵדַע טַגְרָא דְנִפְל תַּמָּן בְּלַעַם, יִשְׁכּוֹז מֵאֵינוֹן זוֹוִיִן דְּהוּוּ בְּמַרְמוּי דְּהוּוּא רְשָׁע, אִי יִקְטִיל זוֹד מְנִייהוּ, רִישָׁא דִּילִיה בִּיה יַעֲבִיד זוֹרְשִׁין עֲלָאִין, בְּגוֹפָא דִּילִיה זוֹרְשִׁין אַזְרִיִן, בְּזַנְבָּא דִּילִיה זוֹרְשִׁין אַזְרִיִן. תִּלְתָּ זִינֵי זוֹרְשִׁין, אִית בְּכָל זוֹד וְזוֹד.

In the book given to King Solomon by Ashmedai, it is written that if one finds the rock where Balaam was killed, he could make unseen strong magic by killing one of the snakes that were made from Balaam's bones. These snakes have three types of Magic. From the head higher levels of magic can be made. From the body another type of magic and from the tail other types of magic.

183. בְּשִׁבְאָה מְלֶכֶת שְׁבָא לְשִׁלְמָה, מֵאוֹתָם דְּבָרִים שֶׁשְׂאֵלָה אֶת שְׁלֹמֹה, אָמְרָה: עֲצֵם הַנְּחָשׁ שֶׁל שְׁלֹשָׁה רֵאשִׁים בְּמָה נִתְפָּס? מִיָּד – (מַלְכִים א י) לֹא הִיא דְּבַר נַעֲלָם מִן הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא הִגִּיד לָהּ. הִיא שְׂאֵלָה עַל זֶה, וְהִתְהַ צְרִיכָה אוֹתָם נְחָשִׁים, וְלֹא יִכְלָה לְקַחַת אֶחָד מֵהֶם. מַה הַשִּׁיב לָהּ? דְּבָרִים שֶׁהֵיוּ בְּלִבָּהּ. כִּף הוֹדִיעַ לָהּ, שְׁכַתוֹב וְיִגַּד לָהּ שְׁלֹמָה אֶת כָּל דְּבָרֶיהָ. אוֹתָם נְחָשִׁים לֹא יִכּוֹלִים לָהֶם כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, פָּרַט לְדָבָר שֶׁל סוּד אֶחָד. וּמָהוּ? שְׁכַבְתָּ זֶרַע רוֹתְחוֹת.

183. מִלְכַּת שְׁבָא כַּד אֶתְתַּ לְגַבֵּי שְׁלֹמֹה, מֵאֵינוֹן מוֹלִין דְּשְׂאִילַת לְשִׁלְמָה, אֲמַרְתָּ, גְּרָמָא דְּזוֹוִיא דְּתִלְתָּ זוֹרְשִׁין בְּמָה נִתְפָּס. מִיָּד (מַלְכִים א י) לֹא הִיא דְּבַר נַעֲלָם מִן הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא הִגִּיד לָהּ, אִיהִי שְׂאִילַת עַל דָּא, וְהוּוּ אַצְטְרִיכַת לְאֵינוֹן זוֹוִיִן. וְלֹא יִכְלִית לְנִטְלָא זוֹד מְנִייהוּ. מַה אֶתִּיב לָהּ מוֹלִין דְּהוּוּ בְּלִבָּהּ. כִּף אוֹדִיעַ לָהּ, דְּכַתִּיב וְיִגַּד לָהּ שְׁלֹמֹה אֶת כָּל דְּבָרֶיהָ. אֵינוֹן זוֹוִיִן, לֹא יִכּוֹלִין לִין כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, בְּרַ מִמְּכָה דְּרוּא זוֹדָא, וּמֵאִי אִיהוּ. שְׁכַבְתָּ זֶרַע רוֹתְחוֹת.

When the Queen of Sheba came to King Solomon, she was looking to make magic and asked him about how to catch a snake that has three types of magic. King Solomon understood that she has a lot of wisdom and opened himself to her, sharing everything he knew. 1 Kings 10:2,3 “*וַתָּבֵא אֶל שְׁלֹמֹה וַתְּדַבֵּר אֵלָיו אֵת כָּל*” “When she came to Solomon, she spoke with him about all that was in her heart.” “*וַיַּגִּד לָהּ שְׁלֹמֹה אֵת כָּל דְּבָרֶיהָ לֹא הָיָה דְּבַר נַעֲלָם מִן הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא הִגִּיד לָהּ*” “And Solomon answered all her questions; nothing was too difficult for the king to explain.”

For her question, he answered that people can not overcome these snakes but

there is only one thing that can control the snakes made from Balaam's bones and that is a boiling sperm layer.

Lesson;

The Queen of Sheba heard about the wisdom of King Solomon and as a very wise woman herself, she came to 'test' his wisdom. The Holy Ari said that the King and the Queen had relations and had a child that from his line came Nebuchadnezzar, the one that could go into the Holy Temple, destroy it and exile the Israelites. He needed some sparks of holiness in order to be able to do that.

King Solomon was ordered to build the first Holy Temple without using metal tools. He consulted with the elders of the nation and they told him that he needs to use the 'Shamir', a special worm that cut through stones. To find the Shamir, he had to find Ashmedai, the king of demons. He sent Benayahu ben Yehoyada that was his head of the army and his advisor that found a way to capture Ashmedai, reveal the location of the Shamir that was under the protection of the minister of the sea, and bring the Shamir with Ashmedai to King Solomon.

The video below shows a recent discovery of a new genus and species that is a type of worm that 'eat' through solid rock in the water.

<https://www.youtube.com/watch?v=4crB-YKYbdo>

184. ואם תאמר, מי יכול? אלא בשעה שהאיש מוציא אותה שכבת זרע בשהוא בתאוה, מוציא אותה לשם אותו נחש ברצון התאוה. בשיוצאת רותחת, לוקחים אותה מיד בלבוש אחד, ואותו לבוש זורקים לנחש, מיד בופף ראשו, ותופסים אותו כמו שתופסים תרנגול הפית. ואם בכל פלי הקרב של העולם יערכו באחד מהם – לא יכולים לא. ובזה לא צריך אדם בעולם בלי קרב ולא דבר אחר, ולא צריך להשמר מהם, שהרי כלם נכפים אליו. אז דבקו הדברים הללו בלבה, והתאוה לזה.

184. ואי תיבא מאן יכול. אלא, בשעתא דההוא שכבת זרע אפיק בר נש, כד איהו בתיאובתא, אפיק לה לשמא דההוא זוויא, ברעויתא דתיאובתא. כד נפיק ברתיזון, נטלי ליה מיד בלבושא זורא, וההוא לבושא זרקין לגבי זוויא, מיד כפיף רישיה, ותפסן ליה, כמה דתפיס תרנגולא דביתא. ואי בכל מאני קרבין דעלמא, יגזון בזוד מנייהו, לא יכלין ליה. ובהאי, לא אצטריך בר נש בעלמא מאני קרבא, ולא מלה אזורא ולא אצטריך לאסתמרא מנייהו דהא כלהו אתכפיין לגביה. כדין אתדבקו אינון מלין בלבבה, ותאיבת להאי.

When a person driven with sexual desires to connect to the snake, he releases boiling sperms. It is immediately taken with a garment that is thrown on top of that snake. The snake bends his head and, at that moment, he can be caught.

A person using this method has no worries about other weapons because everyone surrenders to him. The Queen heard this revelation and internalized this secret.

185. מִכָּאן וְלִהְלָאָה אֶלְעֹזֵר בְּרִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא עֶבֶד מַה דְּעֶבֶד בְּהֵוָה זַוְיִבָּא, וְרוּזִין סְתִימִין
אֶלִין, לֹא אֶצְטְרִיכוּ לְגַלְּתָא, אֲכַל בְּגִין דְּיוֹזְבֵד
דְּהָכָא יִנְדַּעוּן אַרְוִזִין סְתִימִין דְּעַלְמָא, דְּלֵינָא לְכוּ.
דְּהָא כַּמְהָ נְמוּסִין סְתִימִין אֵינֹן בְּעַלְמָא, וּבְנֵי נְשָׂא
לֹא יִדְעִין, וְאֵינֹן פְּלִיאָן סְתִימִין, רַבְרַבִּין וְעַלְמֵין.
עַלְיָהּ, וְעַל דְּדָמֵי לֵיהּ, קָרְאֵן (מְשַׁלִּי י) וְשֵׁם (דָּף
קצ"ה ע"א) רְשָׁעִים יִרְקֵב. זְכָרִין אֵינֹן זְכָאֵי קְשׁוּטָא,
עַלְיָהּ כְּתִיב, (תְּהִלִּים קמ) אֶף צְדִיקִים יוֹדוּ
לְשִׁבְךָ וְגו'.

Rabbi Shimon said that these secrets shouldn't be revealed but because the friends in this study already know the hidden ways of this world, he revealed it. The Holy One Blessed be He does what he does to the wicked. There are some hidden wonders that are great and supreme active in this world but they are unknown to people. On Balaam and other wicked like him, it says "the name of the wicked will rot"; Proverbs 10:7 "זְכָר צְדִיק לְבָרָכָה וְשֵׁם רְשָׁעִים יִרְקֵב." "The memory of the righteous is blessed, But the name of the wicked will rot."

On the righteous it says; Psalms 140:14 "אֶף צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יִשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנֵיךָ." "Surely righteous people are praising your name; the godly will live in your presence."

186. (במדבר כ"ב) וְעֵתָה לְכֹה נָא אֲרָה לִי אֶת הָעַם הַזֶּה
הָעַם הַזֶּה וְגו'. רַבִּי אֲבָא פְתוּז, (תְּהִלִּים קב) תְּפִלָּה
לְעֵנִי כִי יַעֲטוּף וְגו', תִּלְתַּת אֵינֹן דְּכְתִיב בְּהוּ תְּפִלָּה.
וְאִקְמוּהּ מִכָּה דָא, (אבל מלה דא) זוּד הָוָה בְּמִשְׁהָ,
וְזוּד הָוָה דְּוֹד, וְזוּד עֵנִי, דְּאֶתְכַלִּיל בְּהוּ, וְאֶתְוֹזְבֵר
בְּהוּ. וְאֵי תִימָא, הָא כְּתִיב (חֲבֻקוֹק ג) תְּפִלָּה
לְוֹזְבֻקוֹק הַנְּבִיא, הָא אֲרַבַּע אֵינֹן. אֲלֵא זְוֹבְקוֹק
לָאוּ בְּגִין תְּפִלָּה הָוָה, וְאִף עַל גַּב דְּכְתִיב בֵּית
תְּפִלָּה, תּוֹשֵׁב בְּזוֹתָא וְהוֹדָאָה אִיהוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, עַל דְּאֲזוּזָא לֵיהּ, וְעֶבֶד עֲמִיתָא נְסִיוֹן וְגַבְוִר,
דְּהָא בְּרִיהּ דְּשׁוֹנְמִית הָוָה.

186. וְעֵתָה לְכֹה נָא אֲרָה לִי אֶת הָעַם הַזֶּה
וְגו'. רַבִּי אֲבָא פְתוּח, (שם קב) תְּפִלָּה לְעֵנִי
כִי יַעֲטוּף וְגו'. שְׁלֹשָׁה הֵם שְׂכָתוּב בְּהֵם
תְּפִלָּה. וּבְאֵרוּ דְּבַר זֶה (אֲבָל דְּבַר זֶה) –
אֶחָד הִיָּה מְשָׁה, וְאֶחָד הִיָּה דְּוֹד, וְאֶחָד עֵנִי,
שְׂנַכְלָל בְּהֵם וְהֶתְחַבֵּר בְּהֵם. וְאִם תֵּאמַר,
הִרִי כְּתוּב (חֲבֻקוֹק ג) תְּפִלָּה לְחֲבֻקוֹק
הַנְּבִיא – הִרִי אֲרַבַּעָה הֵם? אֲלֵא חֲבֻקוֹק
לֹא בְּגַלְל תְּפִלָּה הִיָּה, וְאִף עַל גַּב שְׂכָתוּב
בּוּ תְּפִלָּה, תְּשַׁבַּחַת וְהוֹדָאָה הִיא לְקוּדְשָׁא –
בְּרוּךְ-הוּא עַל שְׁחַתְיָהּ וְעֵשָׂה אֶתוּ נְסִים
וְגַבְוִרוּת, שְׁהִרִי בֵּין הַשׁוֹנְמִית הִיָּה.

Numbers 22:6

“ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה כי עצום הוא ממני אולי אוכל נכה בו ואגרשנו מן הארץ כי ידעתי”
 “את אשר תברך מברך ואשר תאר יואר”

"Now, therefore, please come, curse this people for me since they are too mighty for me; perhaps I may be able to defeat them and drive them out of the land. For I know that he whom you bless is blessed, and he whom you curse is cursed."

The Zohar quoting this verse just before discussing the power of the words and prayers coming out of our mouths.

Rabbi Aba says that there are three places where it mentions ‘prayer’. One of Moses (Psalms 90:1), one of David (Psalms 86:1) and one of the poor, Psalms 102:1

“תפלה לעני כי יעטר ולפני יהוה ישפך שיחו”

“A Prayer of the poor when he is faint and pours out his complaint before YHVH.”
 There’s another one in Habakkuk 3:1, “תפלה לחבקוק הנביא על שגינות” “A prayer of Habakkuk the prophet upon Shigionoth.”

Rabbi Aba explains that even though the verse says ‘A Prayer of Habakkuk’, it wasn’t said as a prayer but praise to God for making miracles and bringing him back to life. Habakkuk was the son of the Shunammite. He was brought to life by the prophet Elisha (2 Kings 4).

187. אבל ג' אינן דאקרון תפלה. (תהלים) תפלה: (תהלים ז) תפלה למשה איש האלהים, תפלה זו שאין פמותה באיש אחר. תפלה לדוד, תפלה זו היא תפלה שאין פמותה במלך אחר. תפלה לעני, תפלה היא מאותן שלש. מי חשובה מכלן? הוי אומר תפלת העני. תפלה זו קודמת לתפלת משה, וקודמת לתפלת דוד, וקודמת לכל שאר תפלות העולם.

187. אבל ג' אינן דאקרון תפלה. (תהלים) תפלה למשה איש האלהים, תפלה דא דלית כגיניה בבר נש אזורא. (תהלים פו) תפלה לדוד, תפלה דא איהי תפלה, דלית כגיניה במלכא אזורא. תפלה לעני, תפלה איהי באינן ג'. מאן זושבא מכלהו. הוי אימא תפלה דעני. תפלה דא, קדים לתפלה דמשה. וקדים לתפלה דדוד, וקדים לכל שאר צלותין דעלמא.

Rabbi Aba adds that ‘A prayer of the poor’ is the highest among the three. It precedes the prayers of Moses and David and all other prayers in the world.

Lesson;
 (From [DZ 2894](#))

When the Zohar refers to the name ‘The Holy One Blessed be He’, the reference is to Light that comes from the Endless and fills the entire Tree of Life. King David describes in one short verse the power of the prayer of the poor as; God does ‘not neglect’, ‘not ignore’, ‘not turn away’ and ‘answer when they call’.

To understand this amazing power of prayers, we should go back to the study of Creation and the Tree of Life. The first step of Creation was to push away the light from a middle point and create a space that is lack of light, darkness. That

step created a great desire to restore the light that was there before the restriction of the light. The space created is the aspect of 'poor' that is like a vacuum machine that is turned on when the desire for the light arises. 'the prayer of Moses' is the consciousness that is attached to the desire for the light.

This 'poor' principal works for positive and for negative desires/vessels. The greater the desire/vessel, the greater the light that is drawn into the vessel. The big difference is that the light that is drawn by negative desires, comes attached with judgments that bring the aspect of death and breaks the vessel sooner or later.

Selfish desires are considered as negative because a vessel must have an opening for a continuation of the received light, otherwise, the vessel breaks.

188. מה הטעם? משום שהעני הוא שבור לב, וכתוב (שם לד) קרוב ה' לנשברי לב וגו'. והעני עושה תמיד קטטה בקדוש-ברוך-הוא, והקדוש ברוך הוא מקשיב ושומע דבריו. בין שמתפלל תפלתו, פותח כל חלונות הרקיעים, וכל שאר התפלות שעולה למעלה, דוחה אותן אותו עני שבור לב, שכתוב תפלה לעני כי יעטר. כי יעטרף צריך לו לכתב! מה זה כי יעטרף? אלא הוא עושה עטרף לכל תפלות העולם, ולא נכנסות עד שנכנסת תפלתו.

188. מאי טעמא. בגין דעני איהו תביר לבא. וכתוב, (תהלים לד) קרוב ה' לנשברי לב וגו'. ומסכנא עביר תדיר קטטה בקודשא בריך הוא. וקודשא בריך הוא אצית ושמע מלוי. בין דצלי צלותיה, פתוז כל כוי רקיעין, וכל שאר צלותין דקא סלקין לעילא, דזוי לון ההוא מסכנא תביר לבא, דכתוב תפלה לעני כי יעטרף. כי יעטרף מבועי ליה, מאי כי יעטרף. אלא איהו עביר עטרופא לכל צלותין דעלמא, ולא עאלין עד דצלותא דיכיה עאלת.

The prayer of the poor is higher because the poor have a broken heart as it says in Psalms 34:19

“קרוב יהוה, לנשברי-לב ואת-דכאי-רוח יושיע”

“YHVH is near to the brokenhearted; He saves the contrite in spirit.”

The prayer of the poor has priority and all other prayers are delayed. After the Holy One Blessed be He listen to the prayer of the poor, he opens the windows of heavens and let the other prayers follow the prayer of the poor and enter the gates of heavens.

189. והקדוש ברוך הוא אומר: יתעטרפו כל התפלות, ותפלה זו תכנס אלי. איני רוצה באן בית דין שידון בינינו. לפני יהוה תרעומות שלו, ואני והוא לבדנו. והקדוש ברוך הוא מתעטר לבדו באותן

189. וקודשא בריך הוא אמר, יתעטרפון כל צלותין, וצלותא דא תיעול לגבאי. לא בעינא חכא בי דינא דידינון ביננא, קמאי ליהוה תרעומין דיכיה, ואנא והוא בלזודנא. וקודשא בריך הוא אתיזוד בלזודוי, באינון תורעמין, בההוא

צְלוֹתָא, דְּכַתִּיב וּלְפָנַי יִי יִשְׁפֹךְ שִׁיחוֹ. לְפָנַי יִי הַתְּרַעוּמוֹת, בְּאוֹתָהּ תִּפְלָה, שְׁכַתוּב וְדַאי.

Psalms 102:1 “A Prayer of the poor when he is faint and pours out his complaint before YHVH.”

The prayer of the poor is welcomed and accepted by the Holy One Blessed be He without a court process. Regular prayers are evaluated in a court before letting them move forward. The brokenhearted is allowed to ‘pours out his complaint before YHVH’.

190. כָּל זֵוִילֵי שְׂמִיָּא שְׂאֲלִין אֲלִין לְאֲלִין, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמֵאֵי אֲתַעְסֵק, בְּמֵאֵי אֲשַׁתְּדַּל. אֲמַרִין, אֲתִיזוּדָא בְּתִיאוּבְתָא בְּמֵאֲנִין דִּילֵיהּ, כְּלָהוּ לָא יָדְעוּ מִהּ אֲתַעְבִּיר מִהֵהוּא צְלוֹתָא דְּמִסְכְּנָא, וּמִכָּל אֵינֻן תוֹרְעֵמִין דִּילֵיהּ. דְּלִית תִּיאוּבְתָא לְמִסְכְּנָא, אֲלָא כִּד שְׁפִיר דְּמֵעוּי בְּתוֹרְעָמוּ, קָמִי מַלְכָּא קִדְיִשָׁא. וְלִית תִּיאוּבְתָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲלָא כִּד מְקַבֵּל לִוָּן, וְאוּשְׁדוּ קָמִיָּה וְדָא אִיהִי צְלוֹתָא, דְּעֵבִיר עֲטוּפָא לְכָל צְלוֹתִין דְּעֲלָמָא.

190. כל חילות השמים שואלים אלה לאלה: במה מתעסק הקדוש ברוך הוא? במה משתדל? אומרים: מתיחד בערגה בפלים שלו. כלם לא יודעים מה נעשה מתפלת אותו עני ומכל אותן תרעומותיו. שאין תאנה לעני אלא בששופך דמעוּתיו בתרעמת לפני המלך הקדוש, ואין תאנה לקדוש-ברוך-הוא אלא בשמקבל אותם ונשפכים לפניו. וזוהי תפלה שעושה עטוף ועוטפת כל תפלות העולם.

The armies of heavens ask each other about where the Holy One Blessed be He focuses his attention. They are told that his desire is to have unification with his vessels that are brokenhearted people. Nobody knows what is done with the prayer of the poor because the power of these prayers comes from the desires and the pain that brings the poor to tears and complaints to God. The Holy One Blessed be He accepts these prayers and they are poured in front of him. Because of that, all other prayers are delayed.

191. מוּשָׁה צְלִי צְלוֹתִיָּהּ, וְאֲתַעְכָּב כַּמָּה יוּמִין בְּהֵאֵי תִפְלָה. דְּוֹד זִמְנָא, דְּכָל כּוּיָן, וְכָל תְּרַעִי שְׂמִיָּא, כְּלָהוּ זְמוּנִין לְאֲפִתּוּזָא לְמִסְכְּנָא, וְלִית בְּכָל צְלוֹתִין דְּעֲלָמָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲצִית בְּיָד, כְּצְלוֹתָא דְּמִסְכְּנָא, כִּיּוֹן דְּזִמְנֵי הֵאֵי, עֲבַד גְּרַמִּיָּה עֲזִיָּא וּמִסְכְּנָא, פְּשִׁט לְבוּשָׁא דְּמַלְכוּתָא, וְיִתִּיב בְּאַרְעָא כְּמִסְכְּנָא, אֲמַר תִּפְלָה. דְּכַתִּיב, תִּפְלָה לְדוֹד הִטָּה יִי אֲזַנְךָ עֲנִנִי. וְאִי תִימָא אֲמֵאֵי.

191. משה התפלל תפלתו, והתעכב במה ימים בתפלה זו. דוד ראה שכל החלונות וכל שערי השמים, כלם מזמנים להפתח לעני, ואין בכל תפלות העולם שהקדוש ברוך הוא מקשיב מיד כמו לתפלת העני. כיון שראה את זה, עשה עצמו עני ומסכן. פשט לבוש המלכות וישב על הארץ כמו עני ואמר תפלה, שכתוב (תהלים פו) תפלה לדוד הטה הי'.

אָזנךְ עָנְנִי. וְאִם תֵּאמַר לְמָה? בְּגִלְלֵי כִי עָנִי
וְאֲבִיוֹן אָנִי. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
דָּוִד, וְלֹא מֶלֶךְ אַתָּה, וְשׁוֹלֵט עַל מְלָכִים
חֲזָקִים, וְאַתָּה עוֹשֶׂה עֲצָמָךְ עָנִי וְאֲבִיוֹן!
מִדַּי הַחֲזִיר תִּפְּלָתוֹ לְגֹזֵן אַחַר וְעֹזֵב דְּבַר
אֲבִיוֹן וְעָנִי, וְאָמַר שְׂמֵרָה נַפְשִׁי כִי חָסִיד
אָנִי. וְעַם כָּל זֶה, הַבַּל הִיָּה בְּדוֹד.

בְּגִין כִּי עָנִי וְאֲבִיוֹן אָנִי. אָמַר לִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, דָּוִד, וְלֹא מֶלֶךְ אַתָּה, וְשׁוֹלֵט עַל מְלָכִים
תִּקְיָפוֹן, וְאַתָּה עֹבֵד גְּרַמְךָ עָנִי וְאֲבִיוֹן. מִיָּד אֶהְדָּר
עֲלוֹתֶיךָ בְּגִזְוֹנָא אֲזוּרָא, וְשִׁבְכָא מִלְּךָ דְּאֲבִיוֹן וְעָנִי,
וְאָמַר שְׂמֵרָה נַפְשִׁי כִי חָסִיד אָנִי. וְעַם כָּל דָּא
כִּלְא הוּוּא בֵּית בְּרוּךְ.

Moses made his prayers and was delayed several days because of the prayers of the poor. King David saw that the windows and the gates of heaven are ready to open for the prayer of the poor so he removed his royal clothes and sat on the ground as a poor person, saying his prayer;

Psalms 86:1 “A Prayer of David. Incline Your ear, O YHVH, and answer me; For I am poor and needy.”

God asked him; aren't you a king and ruler over other great kings? Immediately King David change his prayer and said;

Psalms 86:2 “Preserve my soul, for I am a godly man; O You my God, save Your servant who trusts in You.”

He left out the words ‘poor and needy’ and used ‘godly’ (חסיד, Chassid) and ‘your servant’.

This teaches us that King David expressed himself in his prayers as a poor and also as a faithful servant of God.

Lesson;

Our prayers should be honest and from the heart, so our ‘demands’ would come closer to God. The pain of a broken heart represents a lack of Light and tears express the desire to receive the Light from the upper levels. It's like a strong vacuum that draws the ‘attention’ of God.

Malchut doesn't have the light of its own and that ‘empty’ vessel has the greatest desire for the light.

192. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, יִפָּה אִמְרָתְךָ,
וְעַם כָּל זֶה (וְעַל זֶה) צָרִיךְ לְאָדָם
שְׂמֵתִפְּלָל תִּפְּלָתוֹ (לְהִיזוֹת שָׁם עָנִי
וְאֲבִיוֹן) לְעִשׂוֹת עֲצָמוֹ עָנִי, כְּדֵי שְׂתַבְּנָם
תִּפְּלָתוֹ בְּכָל כָּל הָעֲנִיִּים. שְׂהָרִי כָּל
שׁוֹמְרֵי הַשְּׂעָרִים לֹא מִשְׂאִירִים כָּךְ לְהַבְּנִים
כְּמוֹ שְׂמִשְׂאִירִים אֶת הָעֲנִיִּים, שְׂהָרִי בְּלִי

192. אָמַר לִי רַבִּי אֶלְעָזָר, שְׂפִיר קְאִמְרָתְךָ. וְעַם
כָּל דָּא (וְעַל דָּא) אֲצְטְרִיךְ לִי לְבַר זְשׁ דְּצָלִי
עֲלוֹתֶיךָ, (לְמַהוּי תַּמֵּן עָנִי וְאֲבִיוֹן) לְמַעַבְדָּא גְּרַמִּיָּה
עָנִי, בְּגִין דְּתִיעוּל עֲלוֹתֶיךָ בְּכָלֵלָא דְּכָל עָנִיִּים.
דְּהָא כָּל נְטוּרֵי תַרְעִין, לֹא שִׁבְכִין הָכִי לְבִייעָאֵל,
כְּמַה דְּשִׁבְכִין לְבִיסְכָּנִין, דְּהָא בְּלֹא רְשׁוּתָא

עֲלִין. וְאִי עֲבִיד בַּר נָשׁ גְּרַמְיָהּ, וְשׁוּי רַעוּתֵיהָ תְּדִיר כְּמוֹסְכָנָא, צְלוּתֵיהָ סִלְקָא, וְאֶעְרַעַת בְּאִינוּן צְלוּתֵין דְּמוֹסְכָנִין, וְאֶתְזַבְּרַת בְּהוּ, וְסִלְקַת בְּהַדְיָהּ, וּבְכִלְכָּא דְלֵהוּן עֲאֻלַּת, וְאֶתְקַבְּלַת בְּרַעוּתָא קַמֵּי מַלְכָּא קַדִּישָׁא. (בהו)

רְשׁוּת נְכֻנְסִים. וְאִם עוֹשֶׂה אָדָם עֲצֻמוּ וְשָׁם רְצוּנוֹ תְּמִיד כְּעֵנִי, תְּפַלְתּוּ עוֹלָה וְנִפְגְּשַׁת עִם אוֹתָן תְּפִלוֹת הָעֵנִים וּמִתְחַבְּרַת אִתָּן, וְעוֹלָה יַחַד אִתָּן וְנִכְנַסַת בְּכִלְלֵן, וּמִתְקַבְּלַת בְּרַצוֹן לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ (בְּהֵם).

Rabbi Elazar said that the one that prays should make himself as poor so his prayer would enter above with other prayers of the poor. The gatekeepers above, let these prayers to enter without a process and come before the Holy king.

193. דְּדוּד מַלְכָּא, שׁוּי גְּרַמְיָהּ בְּאַרְבַּעַת אַרְזוּיָן, שׁוּי גְּרַמְיָהּ בְּהַדֵּי מוֹסְכָנִי. שׁוּי גְּרַמְיָהּ בְּהַדֵּי זְוִסִידִים. שׁוּי גְּרַמְיָהּ בְּהַדֵּי עֲבָדִים. שׁוּי גְּרַמְיָהּ בְּהַדֵּי אִינוּן דְּמוֹסְרֵי גְּרַמְיָהּ וְנִפְשֵׁייהוּ עַל קְדוּשַׁת שְׁמִיָּהּ. שׁוּי גְּרַמְיָהּ בְּהַדֵּי מוֹסְכָנָא. דְּכִתִּיב כִּי עֲנִי וְאֶבְיָן אָנִי. שׁוּי גְּרַמְיָהּ בְּהַדֵּי זְוִסִידִים, דְּכִתִּיב שְׁמֵרָה נִפְשִׁי כִּי זְוִסִיד אָנִי. בְּגִין דְּאַצְטְרִיךְ לִיָּהּ לְבַר נָשׁ, דְּלֹא לְשׁוּאָה גְּרַמְיָהּ רְשָׁע. וְאִי תִימָא אִי הָכִי לֹא יִפְרֵט זְוִטְאוֹי לְעַלְמוּן. לֹא הָכִי. אֶלָּא כֹּד יִפְרֵט זְוִטְאוֹי, כְּדִין אִיהוּ זְוִסִיד, דְּאִתִּי לְקַבְּלָא תְּשׁוּבָה, אִפִּיק גְּרַמְיָהּ מִסְטְרָא בִישָׁא, דְּהוּהוּ בְּטַנּוּפָא דִּילָהּ עַד הַשְׁתָּא, וְהַשְׁתָּא אֶתְדַבֵּק בִּיבִינָא עַלְמָה, דְּאִיהִי פְּשׁוּטָה לְקַבְּלָא לִיָּהּ.

193. דְּדוּד הַמֶּלֶךְ שֶׁם אֵת עֲצֻמוּ בְּאַרְבַּעַת דְּרָכִים: שֶׁם עֲצֻמוּ יַחַד עִם עֵנִים, שֶׁם עֲצֻמוּ יַחַד עִם חֲסִידִים, שֶׁם עֲצֻמוּ יַחַד עִם עֲבָדִים, וְשֶׁם עֲצֻמוּ יַחַד עִם אוֹתָם שְׁמוֹסְרִים עֲצֻמָּם וְנִפְשָׁם עַל קְדוּשַׁת שְׁמוֹ. שֶׁם עֲצֻמוּ עִם עֵנִי, שְׁכָתוּב כִּי עֲנִי וְאֶבְיָן אָנִי. שֶׁם עֲצֻמוּ יַחַד עִם חֲסִידִים, שְׁכָתוּב שְׁמֵרָה נִפְשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי, מִשּׁוּם שְׁצַרְיָךְ הָאָדָם שְׁלֹא לָשִׁים עֲצֻמוּ רְשָׁע. וְאִם תֹּאמַר, אִם כֵּן, לֹא יִפְרֵט חֲטָאוֹי לְעוֹלָמִים? לֹא כֵּן! אֶלָּא כְּשִׁיפְרֵט חֲטָאוֹי, אִזּוּ הוּא חֲסִיד, שְׁבָא לְקַבֵּל תְּשׁוּבָה. מוֹצִיא עֲצֻמוּ מִצַּד הַרַע שְׁהִיָּה בְּטַנּוּפַת שְׁלוֹ עַד עֲבָשׁוּ, וְכַעַת נִדְבַק בְּיָמִין הָעֲלִיוֹן, שְׁהִיא פְּשׁוּטָה לְקַבְּלוֹ.

King David presented himself in four ways. He prayed as a poor, as a godly (יָסִיד, Chassid) person, as a servant, and as a person ready to give his life as a martyr. David prayed and testified on himself ‘for I am a godly man’ so he won’t be looked at as wicked. It doesn’t mean for us that we don’t need to confess our transgressions. We confess and repent (Teshuva) because it cleanses us and help us move from the negative to the pure side. It puts us on the Right, Chessed where the right hand of God is stretched out to receive those who repent. That makes them connect to the aspect of ‘godly’ יָסִיד, Chassid.

Lesson;

We should confess and repent immediately after we find ourselves doing something wrong. It cleanses us and when we come to pray we are in a purer state.

194. ולא תאמר שלא יקבלו הקדוש ברוך הוא עד שיפרט חטאיו מיום שהיה בעולם, (אם קף) איפה (או) אותם שהתפסו ממנו, שלא יכול להגיע. אלא לא צריך לפרש, פרט לאותם שיזכר מהם. ואם שם רצונו בהם, כל האחרים נמשכים אחריהם. שהרי למדנו, אין בודקים חורי הבית העליונים למעלה, ולא אותם תחתונים למטה בבעור חמץ. אין בין שפדק כפי מראה עיניו מה שיכול להגיע, הכל נמשך אחרי זה והתבטל יחד אתו.

194. וְלֹא תִימָא, דְּלֹא מְקַבֵּל לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַד דִּיפְרֵט זֻטְאֵי מִיּוֹמָא דְהָהּוּא בְּעוֹלָמָא. (ס"א א' הכי) אֵן (או) אֵינֹן (דף קצ"ה ע"ב) דְּאִתְכַסּוּן מַנְיָה, דְּלֹא יְכִיל לְאֲדַבְּקָא. אֵלָא לֹא אֶצְטְרִיךְ לְפָרְשָׁא, בְּרֵי אֵינֹן דִּיִּדְכֵר מַנְיָהּ. וְאִי שׁוּי רַעוּתִיהּ בְּהוּ, כָּל אֲזוּרְנִין אֲתַמְשְׁכֹן אֲבִתְרִייהוּ. דְּהָא תַנְיֵן, אֵין בּוּדְקִין זּוּרֵי בֵיתָא עֲכָאִין לְעִילָא, וְלֹא אֵינֹן תַּתְאִין לְתַתָּא בְּבִיעוּר זּוּמִין. אֵלָא כִּיּוֹן דְּבְדִיק כְּפּוּם זּוּיּוּ דְּעֵינּוּי מַה דְּיְכִיל לְאֲדַבְּקָא, כָּלָא אֲתַמְשְׁךְ בְּתַר דָּא, וְאֲתַבְּטִיל בְּהִדְיָהּ.

A person cannot remember all his bad conduct from the day he was born and we cannot say that the Holy One Blessed be He doesn't accept his prayers until he confesses and repents of all his transgression. If he details and regrets all the sins that he can remember while meditating to include and repent on all other sins from his past then he gets cleansed.

It's like the removal of Chametz before Pesach. We check and remove all that we can see and meditate that whatever Chametz that we couldn't find is canceled together with what we found.

195. וכך גרסנו בנגעים: עשרים וארבעה ראשי איברים הם שלא מטמאים משום מחיה. והכהן לא טורח אחריהם, והינו מה שפנתוב, (ויקרא יג) לכל מראה עיני הכהן. מקום שיכול לראות מכתש בהסתכלות אחת, ולא צריך להנמיך את עצמו ולהרים עיניו כאן וכאן. גם כך לא צריך לפרט חטאיו (לבקש) מיום שהיה, שהרי חורי הבית התחתונים, ולא אלו שהתפסו שלא יכול להגיע, שהם חורי הבית העליונים למעלה, (אלא) בא ראה, לכל מראה עיני הכהן. וכלם נמשכים אחריהם. ועל זה שם דוד עצמו בתוך החסידים.

195. וְהַכִּי גְרַסִּינֵן בְּנִגְעִים, כ"ד רָאשֵׁי אֲבָרִים אֵינֹן דְּלֹא מִטְמָאִין מִשׁוּם מוּזִיָּהּ. וְכִהֵנָּא לֹא הָוּה אֲטָרוּז אֲבִתְרִייהוּ, וְהֵינּוּ דְכַתִּיב, (ויקרא יג) לְכָל מַרְאֵה עֵינֵי הַכֹּהֵן. אֲתַר דְּיְכִיל כִּהֵנָּא לְמוּזוּזֵי מִכְתָּשָׁא בְּאִסְתַּכְלוּתָא זּוּדָא, וְלֹא אֶצְטְרִיךְ לְמִאכָּא גְרַמִּיָּה, וְלֹאֲרַמָּא עֵינּוּי הַכָּא וְהַכָּא. אוֹף הַכִּי. לֹא אֶצְטְרִיךְ לְפָרְטָא זֻטְאֵי (למבעי) מִן יּוֹמָא דְהָהּוּא, דְּאֵינֹן זּוּרֵי בֵיתָא תַּתְאִין, וְלֹא אֵינֹן דְּאִתְכַסּוּ, דְּלֹא יְכִיל לְאֲדַבְּקָא, דְּאֵינֹן זּוּרֵי בֵיתָא עֲכָאִין לְעִילָא. (ס"א אלא) תָּא זּוּזֵי לְכָל מַרְאֵה עֵינֵי הַכֹּהֵן, וְכִלְהוּ אֲתַמְשְׁכֹן אֲבִתְרִייהוּ. וְעַל דָּא שׁוּי דוּד גְרַמִּיָּה זּוּ זּוּסִידִים.

Leviticus

13:12

”ואם פרוח תפרח הצרעת בעור וכסתה הצרעת את כל עור הנגע מראשו ועד רגליו לכל מראה עיני הכהן”

“But if the skin disease breaks out all over his skin so that it covers all the skin of the infected person from head to foot, as far as the priest can see,”

We learn from this verse that the process of ‘examination’ of the infected, is ‘as far as the priest can see’. Whatever the priest could see in one scan of the infected person is sufficient to determine the state of the entire body.

King David portrayed himself as Chassid because he confessed his sins, cleaned himself and was holding fast to the Right, Chessed.

Lesson;

Before we go to sleep and being judged in the upper court for our actions during the day, we use the prayer of King David (Psalms 51) to support our confession before we go to sleep. It cleanses our soul and guarantees us a clear path to higher spiritual levels and better sleep to receive greater energy for the coming day.

Read Psalms 51 <https://www.mechon-mamre.org/p/pt/pt2651.htm>

196. שׁוֹי זָרְמִיָּה בְּהַדֵּי עֲבָדִים, דְּכָתִיב, (תהלים קכג) הִנֵּה כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֵל יָד אֲדוֹנֵיהֶם. וְכָתִיב, (תהלים פו) הוֹשַׁע עֲבָדֶיךָ אֶתְּהָ אֱלֹהֵי. שׁוֹי זָרְמִיָּה בְּהַדֵּי אֵינֹן דְּמִסְרֵי נַפְשֵׁיהוּ עַל קְדוּשַׁת שְׂבִימִיָּה. דְּכָתִיב, (תהלים פו) שְׂמִיִּזוֹן נַפְשֵׁי עֲבָדֶיךָ כִּי אֵלֶיךָ יִי נַפְשֵׁי אֲשָׂא. בְּכֹל הַיּוֹם אֲרַבֵּעַ, עֹבֵד זָרְמִיָּה דְּוֹד בּוֹלְכָא קָמִי בְּמֵאֲרִיָּה.

196. הוא שם עצמו יחד עם עבדים, שכתוב (תהלים קכג) הנה כעניי עבדים אל יד אדונייהם. וכתוב (שם פו) הושע עבדך אתה אלהי. שם עצמו עם אותם שמסרו נפשם על קדשת שמו, שכתוב (שם) שמח נפש עבדך כי אליך ה' נפשי אשא. בכל הארבעה הללו שם עצמו דוד המלך לפני אדונו.

The Zohar asks how do we know that King David portrayed himself as a servant and to explain quotes David’s words in Psalms 123:2 “הנה כעניי עבדים אל יד אדונייהם” “As the eyes of servants look to the hand of their master, as the eyes of a maidservant look to the hand of her mistress, so our eyes are on YHVH our God until He shows us mercy.”

And Psalms 86:2 “שמרה נפשי כי חסיד אני הושע עבדך אתה אלהי הבוטח אליך” “Preserve my soul, for I am godly. You are my God; save Your servant who trusts in You.”

And how do we know that he portrayed himself as a martyr?

Psalms 86:4 “שמח נפש עבדך כי אליך אדני נפשי אשא” “Bring joy to Your servant, for to You, O Lord, I raise my soul.”

King David prayed to God in four ways; poor, Chassid, Martyr and as a servant.

197. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲרִיבִיּוּת יָדֵי בְּצֻלוֹ לְקָמִי בּוֹלְכָא קְדִישָׁא. דְּהָא תַנִּינָן, אֲסוּר לִיָּה לְבַר נֶשֶׁ לְאֲרַמָּא יְדוּי לְעֵילָא, בַּר בְּצֻלוֹ, וּבְבִרְכָאן לְתַפְלָה, וּבְבִרְכוֹת וּבְתַחֲנוּנִים לְאֲדוֹנֵי.

197. אמר רבי אלעזר, הרמתי ידי בתפלה לפני המלך הקדוש. שהרי שנינו, אסור לו לאדם להרים ידיו למעלה פרט לתפלה, ובברכות ובתחנונים לאדונו,

ותזונונים למריה. דכתיב, (בראשית יד) הרימותי ידי אל יי אל עליון, ומתרגמים: הרמתי ידי בעלו, דהא אצבעאן דידין מלין עלאין אית בהו. והשתא אנא הכי עבידנא. ואמינא דכל מאן דאלין ארבע יסדר קמי באריה, ועביד גרמיה ברעותא, בתקונא דא כדקא יאות, בתקונא דא לא תהדר עלותיה בריקניא.

שכתוב (בראשית יד) הרמתי ידי אל ה' אל עליון, ומתרגמים: הרמתי ידי בתפלה. שהרי באצבעות הידים יש דברים עליונים. וכעת כן אני עושה, ואומר שכל מי שארבעה אלו יסדר לפני אדונו ועושה עצמו ברצון בתקון זה כראוי, בתקון זה לא תחזור תפלתו ריקם.

“But Abram said to the king of Sodom, “I have lifted my hand to YHVH, God Most High, Possessor of heaven and earth,” Genesis 14:22

Rabbi Elazar says that it is forbidden for a person to raise his hands above his head except during prayers and blessings. There are supernal secrets related to the fingers of the hands and when a person sets his prayers in four ways like King David, with raising the hands, and with proper consciousness, his prayer won't return empty.

Lesson;

The two hands with ten fingers represent the ten Sefirot of Malchut, lower H ה of the YHVH name. When we pray and raise our hands, we connect Malchut to the upper levels of light, represented by the YHV יהו of the name.

Each hand has 14 bone segments and together 28 that represents the Hebrew word 'כח', 'Power/force'. The first verse of the Torah has 28 letters and adding the word 'יד', 'hand' with the value 14, gives us 42 that represents the force of Creation.

The YHVH name (4 letters) with its expression in the worlds of Atzilut, Briah, and Yetzirah gives us 14 letters for each level and together 42 as we see below

World/Sefirot of Light

Letter	Sefirah	World		Name
Y י	Chokmah	Atzilut	Emanation	יורה יויה
H ה	Binah	Beriah	Creation	יורה יואוה
V ו	Zeir Anpin	Yetzirah	Formation	יורה יואוהא

Malchut – Empty vessel, desire for the Light.

H ה	Malchut	Asiah	Creation	יורה יוהה
-----	---------	-------	----------	-----------

When we raise our hands above our head, with the fingers stretched up, we form a spiritual connection to the upper three worlds. Without a prayer or a blessing, it is like using the name of God for no specific purpose. In such a case, an angel comes and inflict judgment on that person.

Read more about the ‘hand’ <https://dailyzohar.com/daily-zohar-2509/>

198. בתחלה עבד – לסדר שבח לפני אדונו ולומר לפניו, וזה בתשבחות שלפני התפלה. אחר כך עבד לאחר שהתפלל תפלת עמידה, הוא עבד שסדר תפלת אדונו. אחר כך עבד אחר שהתפלל כל תפלתו והלך לו. ועל זה עשה עצמו דוד שלש פעמים בתפלה זו עבד, שכתוב הושע עבדך אתה אלהי. שמח נפש עבדך. וכתוב (תהלים פו) תנה עזך לעבדך. הרי שלש פעמים צריך לשם עצמו עבד.

198. בקדמיתא עבד, לסדרא שבחא קמי במאריה, ולומר קמיה. ודא בתושבון דקמי צלותא. ולבתר עבד, לבתר דצלי צלותא דעמידה, איהו עבדא דסדר צלותא דמאריה. ולבתר עבד, לבתר דצלי כל צלותיה, ואזיל ליה, ועל דא דוד תלת זמנין עבד דרביה בצלותא דא עבד. דכתיב הושע עבדך אתה אלהי. שמוז נפש עבדך. וכתוב (תהלים פו) תנה עזך לעבדך. דא תלת זמנין, אצטריך לשואה דרביה עבד.

A person should start his prayer as a servant praising his master. The Psalms that we recite at the beginning of the prayer before the Amida, which is the silent prayer, are praises to YHVH. After the Amida, we are back to a state of a servant, and the third time as a servant after the entire prayer.

‘Save your servant’ (Psalms 86:2), ‘bring joy to your servant’ from Psalms 86:4, and ‘grant Your strength to Your servant’ (Psalms 86:16) represent the three times we pray as servants before God.

Psalms 86:16 “Turn to me and have mercy; grant Your strength to Your servant; save the son of Your maidservant.”

199. אחר כך לשים עצמו תוך אלו שמסרו נפשם על קדשת שמו, כלומר ביחוד של שמע ישראל. שכל מי ששם כך רצונו בזה הפסוק, נחשב לו כאלו מסר עצמו על קדשת השם.

199. לְבַתֵּר לְשׁוֹאֵה גְרַמְיָה גּוֹ אֵינּוֹן דְּמִסְרֵי נַפְשֵׁיהוּ עַל קְדוּשַׁת שְׁמִיָּה, וְהֵינּוּ בְּיִזּוּדָא דְשִׁמְעַי יִשְׂרָאֵל, דְּכָל מַאן דְּשׁוּי הֵכִי רְעוּתִיהָ בְּהֵאֵי קָרָא, אֲתוּזְשִׁיב לִיה כְּאֵלוּ מְסַר נַפְשֵׁיהָ עַל קְדוּשַׁת שְׁמִיָּה.

During the Shema Israel prayer, we set ourselves as Martyrs, ready to give our souls for the process of unification with the Light.

When we start the Shema Israel prayer we meditate to accept the four types of death. during the first words of the Shema. This meditation is considered for us as if we gave our souls as martyrs.

200. לאחר ששם עצמו עני, בזמן שנכנס ודופק על פתחים של רימי מרומים, כשאומר אמת ויציב (וסומר) גאלה לתפלה, להיות בתפלת עמידה שבור לב עני ומסכן. ולשים רצונו להכלל בתוך העניים בשברון לב בנמיכות נפש.

200. לְבַתֵּר לְשׁוֹאֵה גְרַמְיָה עָנִי, בְּזַמְנָא דְעָאֵל וְדַפִּיק דְשִׁין דְרֻמֵי מְרוּמִים, כַּד אָמַר אֲמֹת וַיְצִיב, (וּסוּמִיךְ) גְּאֹלָה לְתַפְלָה, לְהֵיזֵית בְּתַפְלַת עַמִּידָה שְׁבוּר לֵב עָנִי וּמִסְכֵּן. וְלִשִׁים רְצוּנֵוּ לְהַכְלִיל בְּתוֹךְ הָעֲנִיִּים בְּשִׁבְרוֹן לֵב בְּנִמְיֻכּוּת נַפְשׁוֹ.

The Amida is at the level of Atzilut. To open doors for our prayers in this high level we need to pray as poor and needy with a broken heart to be included with the prayer of the poor that easily pass the gates of prayers in heavens.

201. לאחר ששם עצמו בתוך חסידים בשומע תפלה לפרש חטאיו, שכך צריך יחיד בשומע תפלה בשביל להתנדבק בימין שפשוטה לקבל שבנים, אז נקרא חסיד. הרי ארבעה אלה כראוי.

201. לְבַתֵּר לְשׁוֹאֵה גְרַמְיָה גּוֹ זִוְסִידִים, בְּשׁוֹמְעֵי תַפְלָה, לְפָרְשָׁא זִוְסִאֵוִי. דְּהֵכִי אַעֲטְרִיךְ יִזְוִיד בְּשׁוֹמְעֵי תַפְלָה, בְּגִין לְאֲתַדְבָּקָא בְּיַמִּינָא, דְּפִשׁוּטָה לְקַבְּלָא לְאֵינּוֹן דְּתַבִּין, וּכְדִין אַקְרִי זִוְסִיד, הָא אַרְבַּע אַלִּין כְּדָקָא יֵאוּת.

202. מי כולל כל אלה? אותו שצריך לכלל אותם, וזהו עבד שכולל את כל השאר. שלשה עבדים הם בשלשה מקומות, ובלם אחד. ועליהם כתוב (שם קכג) הנה בעיני עבדים אל יד אדונייהם וגו'. בין עבד לעבד הם אותם אחרים. בין עבד ראשון לעבד שני יש לו למסר נפשו על יחוד קדשת שמו, ולשים עצמו עני ומסכן בתפלת עמידה, ולשים עצמו

202. מַאן כְּלִיל לְכָל הֵנִי, הֵהוּא דְקָא אַעֲטְרִיךְ לְכָלְכָא לוֹן, וְהֵאֵי אִיהוּ עֶבֶד, דְּאֶכְלִיל לְכָל שְׂאָר. תַּלְתַּת עֶבְדִּין אֵינּוֹן בְּתַלְתַּת דְּוֹכְתִין, וּכְלָהוּ זִוּד. וְעַלִּייהוּ פְתִיב, הֵנָּה כְּעֵינֵי עֶבְדִּים אֵל יַד אֲדוֹנֵיהֶם וְגוֹ. בֵּין עֶבֶד לְעֶבֶד אֵינּוֹן אֲזַרְגִּין. בֵּין עֶבֶד קְדָמָא, לְעֶבֶד תַּנְיִינָא, אִית לִיה לְמַמְסַר נַפְשֵׁיהָ עַל יִזּוּדָא דְקְדוּשַׁת שְׁמִיָּה, וְלְשׁוֹאֵה גְרַמְיָה עָנִי וּמִסְכֵּנָא בְּצַלּוּתָא דְעַמִּידָה, וְלְשׁוֹאֵה

בתוך חסידים בשומע תפלה. עבד שלישי לאחר שנים וסדר הכל.

זרמיה גו וזסידים בשומע תפלה. עבד תליתאה בנתר דסיים וסדר כלא.

203. למדנו, באותה שעה שמסדר בן אדם כל ארבעה הסדורים הללו ברצון הלב, נוח לפני הקדוש ברוך הוא ופורש ימינו עליו, באותו עבד שלישי, וקורא עליו ואומר לו עבדי אתה, שכתוב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. ודאי תפלה של אדם זה לא תחזור ריקם לעולמים. בא רבי אבא ונשקו.

203. תנן, בההיא שעתא דסדר בר נש כל הני סדורין ארבע, ברעו דלכא, קודשא בריך הוא ניוזא קמיה, ופריש ימיניה עליה, בההוא עבד תליתאה, וקרא עליה ואמר ליה, עבדי אתה, דכתיב, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. ודאי עבותא (דף קצ"ו ע"א) דהאי בר נש, לא תהדר בריקניא לעלמין. אתא רבי אבא ונשקיה.

204. אמר רבי אלעזר, בא וראה, שני עבד מאותם השלשה הם שפוללים כל אלה, שהרי השלישי עומד לחתם בו חותם למעלה לשנים בו יד מימין המלך ולהשתבח בו. אבל שני אלה, ראשון ושני, הם כלל הכל. ודוד משבח עצמו בהם, שכתוב (תהלים קטז) אנה ה' בי אני עבדך אני עבדך וגו', שאלו כוללים כל השאר. שלישי בך עומד לגאל אותי, שכתוב הושע עבדך אתה אלהי מי שמסדר את זה, שיהיה ידוע לו שהקדוש ברוך הוא משתבח בו, וקורא עליו עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. בא רבי אבא ונשקו.

204. אמר רבי אלעזר, תא וזוי, תרי עבד מאינן תלתא, אינן דכללי כל הני, דהא תליתאה קיימא לזותמא ביה זותמא לעילא, לשואה ביה ידא מימינא דמלכא, ולאשתבוחא ביה. אבל הני תרי, קדמאה ותנינא, אינן ככלא דכלא. ודוד שבוח זרמיה בהו, דכתיב, (תהלים קטז) אנה יי כי אני עבדך אני עבדך וגו', דאלין ככלי דכל שאר. תליתאה בך קיימא למפרק לי, דכתיב הושע עבדך אתה אלהי מאן דמסדר דא, ידיע ליהוי ליה דקודשא בריך הוא משתבוח ביה, וקרא עליה עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. אתא רבי אבא ונשקיה.

205. אמר רבי אבא, על זה קראנו, (שם יט) הנחמדים מזהב ומפז רב וגו'. כמה מתוקים דברים עתיקים שסדרו הראשונים. ואנו, כשטועמים אותם, לא יכולים לאכל. ודאי זה בך, והפסוק מוכיח על שלשה עבדים, והם אחד ובמקום אחד. ושנים כפי שאמרת, ואחד הוא להתעטר בו הקדוש ברוך הוא, שכתוב (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם וגו'. לא ימכרו ממכרת

205. אמר רבי אבא, על דא קרינן, (תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב וגו', כמה מתיקין בלין עתיקין דסדרו קדמאי, ואנן כד טעמין לון, לא יכלין למיכל. ודאי הכי הוא, והא קרא אוכוח על תלתא עבדין, ואינן זוד, ובאתר זוד. ותרין כדקאמרת, וזוד דאיהו לאתעטרא ביה קודשא בריך הוא, דכתיב, (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם וגו'. (בראשית קל"א ע"ב) לא

נתקן לתפלה, משום שאין שם קטרוג כלל.

209. ואז הוא זמן לתפלה, משום שהם הולכים לשוטט בהרי החשך, והר נשפה, אז נפתחים חלונות אורות עליונים, ויוצאים ושורים על בתי כנסיות בראש אלו שמתפללים תפלות, ומתחלקים אורות על ראשיהם. והקדוש ברוך הוא שואל על אותו שלא נמצא שם ואומר: חבל על פלוני שהיה רגיל באן, וכעת שהלך חשכים ועבר מלפני האורות והלך לשוטט בהרי העולם, ויצא מאותו נגה אור שמאיר ואין (ז) בו חלק, אין נגה לו, כמו שמתחלק ושוה על האחרים ששם, כמה טובות אבדו ממנו. (אין נגה לו כעת שהלך חשכים) ואלו היה שם, יבטח בשם ה' – בכלל העבד הראשון, וישען באלהיו – בסוד העבד השני.

210. אמר רבי שמעון, אלעזר בני, ודאי רוח נבואה שורה עליך. אמר רבי אבא, אריה בן אריה, מי יקום לפנייהם כששואגים לטרף טרף? כל אריות העולם הם תקיפים, ואלה יותר מבבלם. כל האריות שבעולם קשים להוצאת הטרף מפיהם, ואלו נוחים להוציא מפיהם טרף. הם טורפים טרף ונותנים לבבלם.

211. אשר הלך חשכים, אשר הלכו צריך לו לכתבו אמר רבי אלעזר, משום שהם שרויים בחבור ומיד נפרדים. הלך החבור – חשכים נפרדו. שורים בחבור ונפרדים מיד. כמו זה (יחזקאל א) רוח סערה באה, כלל של זכר ונקבה. באה והיא עוזבת אותו, מיד נפרדים.

209. וכדין איהו עידן לעלותא, בגין (כי תשא קצ"א ע"א) דאינון אולי למשטטא, בטורי זשורה, והר נשפה, כדין פתיזון פוי גהורין עלאין, ונפקי ושריאן על בתי כנסיות, ברישיהון דאינון דעלאן עלותין, ומתפלגן גהורין על רישייהו. וקודשא בריה הוא שאיל, על ההוא דלא אשתכחז תמן, ואמר זזבל על פלגיא, דהיה רגיל הכא, והשתא דהלך זושכים ואתעבר מקמי גהורין, והלך לשטטא בטוריא בעלמא, ונפק מיהוא גגה גהורא דגהיר, ולית (ליה) ביה זזולקא, אין גגה לו, כמה דאתפלג ושריא על אזורין דתמן, כמה טבין אתאבידו מגיה. (אין נוגה לו השתא דהלך חשכים) ואלו היה תמן, יבטח בשם יי, בכללא דעבד קדמאה. וישען באלהיו ברוך דעבד תניינא.

210. אמר רבי שמעון, אלעזר ברי, ודאי רוח נבואה שריא עליך. אמר רבי אבא, אריא בר אריא, מאן יקום קמייהו, כד שאגני למטרף טרפא. כל אריין דעלמא תקיפין, ואלין יתיר מבבלהו. כל אריין דעלמא, קשיין לאפקא טרפא מפומייהו, ואלין גוזזין לאפקא מפומייהו טרפא. אינון טרפי טרפא, ויהבי לכלא.

211. אשר הלך זושכים, אשר הלכו מבעי ליה. אמר רבי אלעזר, (שמות קפ"ח, קמ"ח ע"ב, צ"ה ע"א) בגין דאינון שריין בזבורא, ובמיד מתפרשין. הלך זבורא, זושכים אתפרשין. שראן בזבורא, ואתפרשין מיד. כגוונא דא, (יחזקאל א) רוח סערה באה, כלל דכר ונקבא. באה (דף קצ"ו

ע"ב) והיא שבקת ליה, מיד מתפרשין. (לעיל קפ"ז
ע"א) (ע"כ מצאתי ולפי דעתי חסר בהעתק)

212. וירא בלק וגו'. רבי אלעזר אומר,
ודאי מה שאמר רבי חייא, דבר נסתר
היה. אבל כתוב, (תהלים פד) גם צפור
מצאה בית ודרור קן לה וגו'. וכי דוד
המלך על צפור בעולם היה אומר דבר
זה?

212. (במדבר כ"ב) וירא בלק וגו'. רבי אלעזר
אמר, ודאי מה (קפ"ו) דאמר רבי חייא, מלה
סתימא הוה. אבל כתיב, (תהלים פד) גם צפור
מצאה בית ודרור קן לה וגו'. וכי דוד מלכא, על
צפרא בעלמא, הוה אומר מלה דא.

213. אלא כמו ששינונו כמה חביבות
הנשמות לפני הקדוש ברוך הוא. אם
תאמר כל נשמות העולם – לא כן! אלא
אותן נשמות הצדיקים ששם מדורן אתו,
מדוריהן למעלה ומדוריהן למטה, וכך
נאמר. גם צפור מצאה בית – אלו רוחות
הצדיקים.

213. אלא, כמה דתנינן, כמה זוכיבין נשמותין
קמי קודשא בריך הוא. אי תיבא כל נשמותין
דעלמא. לאו הכי. אלא אינן נשמתהון
דצדיקייא, דתמן מדוריהון בהדיה, מדוריהון
לעיכא, ומדוריהון לתתא. והכי אתמר. גם צפור
מצאה בית, אלן רוזיהון דצדיקייא.

214. שנינו, שלש חומות הן לגן עדן, ובין
כל אחת ואחת כמה רוחות ונשמות
מטילות שם ונהנות מריח של ענוגי
הצדיקים שבפנים, אף על גב שלא זכו
להכנס. אבל ענוג רוחות הצדיקים
שבפנים – (ישעיה טד) עין לא ראתה
אלהים וגו'.

214. תנינן, תלת שורין אינן לן עדן, ובין כל זוד
וזוד, כמה רוזין ונשמותין מטילין תמן, ואתהון
מריזא דענוגין דצדיקייא דלגו, אף על גב דלא
זכו למיעאל. אבל ענוגא דרוזיהון דצדיקייא
דלגו, (ישעיה טד) עין לא ראתה אלהים וגו'.

215. ימים רשומים יש בשנה, והם ימי
ניסן וימי תשרי, שאותן רוחות משוטטות
ופוקדות מקום שצריך. ואף על גב
שפעמים רבות משוטטות, אבל ימים אלו
רשומים הם ונראים על גבי חומות הגנה,
כל אחת ואחת כמראה צפרים מצפצפות
בכל בקר ובקר.

215. ויומין רשיבין אית בשתא, ואינן יומי ניסן,
ויומי תשרי, דאינן רוזין משטטן ופקדן לאתר
דאצטריך. ואף על גב דזמנין סגיאין משטטן,
אבל יומין אלן רשיבין אינן, ואתוזון על גבי
שורין דגנתא, כל זוד וזוד כוזיו דצפרין מצפצפון,
בכל צפרא וצפרא.

216. ואותו צפצוף שבח הקדוש ברוך
הוא, ותפלה על חיי בני אדם של העולם.
משום שאותם ימים כל ישראל
מתעסקים במצוות, ובמצוות רבון
העולם. ואז בשמחה נראות צפרים

216. וההוא צפצופא שבזא דקודשא בריך הוא,
ועלותא על זיי בני נשא דהאי עלמא. בגין דאלן
יומין, ישראל כלהו מתעסקין במצוות, ובפקודין
דמארי עלמא. וכדין בזודו אתוזון צפרין

מִצְפָּצָפֶן, וְעַל גְּבֵי שׁוּרֵינִי דְגֵן עֲדָן מִצְפָּצָפֶן מִשְׁבּוּזֵן
וְאוֹדֵן וּמִצְכָּן עַל זַיִי דְהָאֵי עֲלָמָא.

מִצְפָּצָפֶן, וְעַל גְּבֵי שׁוּרֵינִי דְגֵן עֲדָן מִצְפָּצָפֶן מִשְׁבּוּזֵן
וְאוֹדֵן וּמִצְכָּן עַל זַיִי דְהָאֵי עֲלָמָא.

217. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעֹזֵר וְדָאֵי שְׁפִיר
קְאָמְרַת, דְּוִדָּאֵי אֵינֵן רוּזִין תַּמָּן. אָבֵל מַה תִּימָא
וְדָרוּר קָן לָהּ. אָמַר, הֲכִי אוֹלִיפָנָא, דָּא הִיא
נְשִׁמְתָא קְדִישָׁא, דְּסַלְקָא לְעֵילָא, וְסַלְקָא לְאַתְרַ
טְמִיר וְגַנְיָ, דְעֵין לֹא רְאֵתָה אֱלֹהִים זִוְלַתְךָ וְגוֹ'.

217. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעֹזֵר וְדָאֵי שְׁפִיר
קְאָמְרַת, דְּוִדָּאֵי אֵינֵן רוּזִין תַּמָּן. אָבֵל מַה תִּימָא
וְדָרוּר קָן לָהּ. אָמַר, הֲכִי אוֹלִיפָנָא, דָּא הִיא
נְשִׁמְתָא קְדִישָׁא, דְּסַלְקָא לְעֵילָא, וְסַלְקָא לְאַתְרַ
טְמִיר וְגַנְיָ, דְעֵין לֹא רְאֵתָה אֱלֹהִים זִוְלַתְךָ וְגוֹ'.

218. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעֹזֵר וְדָאֵי שְׁפִיר
קְאָמְרַת וִיפָה הוּא, אָבֵל כָּל זֶה בְּגֵן עֲדָן
שְׁלֵמְטָה הוּא, וּכְמוֹ שְׁאָמְרַת הוּא וְכָךְ זֶה
וְדָאֵי. גַם צְפוּרַ מְצָאָה בֵּית – אֵלּוּ רוּחוֹת
קְדוּשׁוֹת שְׁזָבוּ לְהַבְנֵס וּלְצִאת אַחַר כְּךָ,
מִשׁוּם שְׁמִשׁוּטְטוֹת וּנְרָאוֹת בְּמִרְאָה
צְפָרִים, וְאֵלּוּ רוּחוֹת מְצָאָה בֵּית. וְדָאֵי
שְׁלֵכַל אַחַת וְאַחַת יֵשׁ לְהֵן מְדוּרִים יְדוּעִים
בְּפָנִים.

218. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעֹזֵר וְדָאֵי שְׁפִיר
קְאָמְרַת, וְשְׁפִיר אִיהוּ. אָבֵל כָּל דָּא בְּגֵן עֲדָן
דְּלִתְתָא הִיא, וּכְמוֹהִי דְאָמְרַת הוּא, וְהֲכִי הוּא
וְדָאֵי, גַם צְפוּרַ מְצָאָה בֵּית, אֶלֶין רוּזִין קְדִישִׁין,
דְּזָכוּ לְמִיעָאֵל וּלְמִיפָק לְבַתְרַ, בְּגֵין
דְּמִשְׁטָטֵן (קס"ב ע"א) וְאַתְנוּזוּן כְּזוּזִיו דְצְפוּרִין,
וְאֶלֶין רוּזִין מְצָאָה בֵּית. וְדָאֵי כָּל זִוְדָא וְזִוְדָא אִית
לוֹן מְדוּרִין יְדִיעָאן לָנוּ.

219. וְעַם כָּל דָּא, כְּלֵהוּ נְכוּיִן מִזּוּזִיפָה דְזוּזְרִייהוּ.
אֵינֵן דְאִית לוֹן דְרוּר, וְזוּזִירוּ מִכְּלָא. וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אוּזוּי לוֹן הִיכְלָא טְמִירוּ זִוְדָא גַנְיָ, דְעֵין
לֹא רְאֵתָה אֱלֹהִים זִוְלַתְךָ, וְהִהוּא הִיכְלָא אַקְרִי
קָן צְפוּרַ. וּבִתְמָן מִתְעַטְרִין עַטְרִין לְמִשִׁינוּ בְּזַמְנָא
דְאֵתִי, וּבְיוֹמֵין רְשִׁימוּיִן, תִּלְתַּת זְמַנִּין בְּשִׁתָּא, קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְאִשְׁתַּעְשַׁעָא בְּאֵינוּן צְדִיקֵיִיא,
וְאוּזוּי לוֹן הִהוּא הִיכְלָא טְמִירָא גַנְיָ, דְלֹא יְדַעִין
וְלֹא אִשְׁתַּמוּדְעֵן בֵּיהּ, כָּל צְדִיקֵיִיא דְתַמָּן.

219. וְעַם כָּל דָּא, כְּלֵהוּ נְכוּיִן מִזּוּזִיפָה דְזוּזְרִייהוּ.
אֵינֵן דְאִית לוֹן דְרוּר, וְזוּזִירוּ מִכְּלָא. וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אוּזוּי לוֹן הִיכְלָא טְמִירוּ זִוְדָא גַנְיָ, דְעֵין
לֹא רְאֵתָה אֱלֹהִים זִוְלַתְךָ, וְהִהוּא הִיכְלָא אַקְרִי
קָן צְפוּרַ. וּבִתְמָן מִתְעַטְרִין עַטְרִין לְמִשִׁינוּ בְּזַמְנָא
דְאֵתִי, וּבְיוֹמֵין רְשִׁימוּיִן, תִּלְתַּת זְמַנִּין בְּשִׁתָּא, קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְאִשְׁתַּעְשַׁעָא בְּאֵינוּן צְדִיקֵיִיא,
וְאוּזוּי לוֹן הִהוּא הִיכְלָא טְמִירָא גַנְיָ, דְלֹא יְדַעִין
וְלֹא אִשְׁתַּמוּדְעֵן בֵּיהּ, כָּל צְדִיקֵיִיא דְתַמָּן.

220. אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרוּזִיָה אֶת מִזְבְּחוֹתֶיךָ, אֶלֶין
אֵינוּן צְדִיקֵיִיא, דְאִשְׁתַּכְּלָלוּ בְּבִגְדֵי קְדִישִׁין, דְזָכוּ
לְתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְלְתוֹרָה שְׁבַעַל פֹּה בְּהָאֵי
עֲלָמָא. וְאֶלֶין אַקְרוּן תַּרְיָן מִדְּבִזּוֹן. מִתְעַטְרִין לְקַבְּמִי
מִלְכָּא קְדִישָׁא, דְהָא זְכוּתָא דְבְנֵייהוּ בְּהָאֵי

220. אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרוּזִיָה אֶת מִזְבְּחוֹתֶיךָ, אֶלֶין
אֵינוּן צְדִיקֵיִיא, דְאִשְׁתַּכְּלָלוּ בְּבִגְדֵי קְדִישִׁין, דְזָכוּ
לְתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְלְתוֹרָה שְׁבַעַל פֹּה בְּהָאֵי
עֲלָמָא. וְאֶלֶין אַקְרוּן תַּרְיָן מִדְּבִזּוֹן. מִתְעַטְרִין לְקַבְּמִי
מִלְכָּא קְדִישָׁא, דְהָא זְכוּתָא דְבְנֵייהוּ בְּהָאֵי

שְׁהָרֵי זְכוּת בְּנֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה מְגַנָּה עֲלֵיהֶם, וּמַעֲטָרִים אוֹתָם שָׁם. מִי הָרוּחַ שְׁזוּכָה לְכָל זֶה? זוֹ שְׁשֵׁתָה אֶפְרַחֲיָה, לְלַמֵּד לְמִזְבְּחוֹתֶיךָ וְגו'. מִכָּאן וְהִלָּאָה אָמַר דְּבָרְךָ, שְׁהָרֵי בְּלִי בּוֹשָׁה אֲנִי נִרְאָה שָׁם.

221. פֶּתַח כְּמִקְדָּשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, גַּם צְפוּר מִצְעָא בֵּית, דָּא יִתְרוּ. וְדָרוּר קָן לָהּ, דָּא בְּנֵי, דְּהוּוּ בְּלִשְׁכַת הַגְּזִייתָ, אוֹלְפֵי אוֹרֵייתָ, וְזוֹתְכִין מִלִּין דְּאוֹרֵייתָ בְּפוּמֵייהוּ. מִצְעָא בֵּית מֵהוּ. אֶלָּא בְּקִדְמֵיתָא נְטִלוּ וְשִׁארוּ בְּמִדְּבָרָא, נְטִלוּ מִעֲנוּנָא דְּמִדְּבָרָא, וּמִבְּתִיקוּ דְּתַמְנָן, וְשִׁירוּ בְּמִדְּבָרָא. כִּיּוֹן דְּזוּמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּעַל אוֹרֵייתָא הוּוּ כְּסוּפָא דְּלַהוֹן, מְשִׁיךְ לֹון מִתַּמְנָן, וְאֶעִיל לֹון לְלִשְׁכַת הַגְּזִייתָ. וְדָרוּר קָן לָהּ, כְּלָא זוּד. צְפוּר דָּרוּר כְּלָא אִיהוּ זוּד. (שׁוּפְטִים ד' ז' וְזָבֵר הַקְּנִי. (שׁוּמׁוּאֵל א טו) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל הַקְּנִי וְגו'.

222. בָּא וְרָאָה מַה כְּתוּב, וַיֵּרָא בְּלֶק בֶּן צְפוּר. וְכִי מַה שׁוֹנָה שְׁהַזְכִּיר שָׁם אָבִיו מִשְׂאֵר מְלָכִים? אֶלָּא יִתְרוּ נִמְשָׁךְ וְנִעֲבַר מִעֲבוּדָה זָרָה, וּבָא לְדַבֵּק בִּישְׂרָאֵל הוּא וּבְנָיו, וְכָל הָעוֹלָם נָדָו אוֹתוֹ וְרָדְפוּ אַחֲרָיו.

223. בְּלֶק מִבְּנֵי בְּנֵי הָיָה, וְעֵבֶר מִדְּרָךְ אָבִיו. כִּיּוֹן שְׂרָאוּ זְקֵנֵי מוֹאָב וְזִקְנֵי מִדְּבָרָא, שְׁהָיוּ יַחַד בְּאַחֲוָה שְׁלֵהֶם בְּעֲבוּדָה זָרָה בְּחֶלֶק שְׁלֵהֶם, שְׁיִתְרוּ וּבְנָיו נִדְּבָקוּ בְּשִׁכְיָנָה זוּה נִמְשָׁךְ מֵהֶם, בָּאוּ וְהִמְלִיכוּהוּ עֲלֵיהֶם בְּשַׁעָה זוּ, שְׁכָתוּב וּבְלֶק בֶּן צְפוּר מְלָךְ לְמוֹאָב בְּעַת הַהִיא. בְּאוֹתָהּ עַת הָיָה מְלָךְ, מַה שְׁלֵא הָיָה מִקְדָּשׁ. וְעַל זֶה כְּתוּב בֶּן צְפוּר, מַה שְׁלֵא רָאוּי לְעִשׂוֹת כֶּף. וַיֵּרָא בְּלֶק, וַיִּשְׁמַע הָיָה צָרִיךְ לוֹ לְכַתְּבָא! מַה זֶה

עֲלֵמָא, אֲמִין עֲלֵייהוּ, וּבְמַעֲטָרִין לָהּ תַּמְנָן. מִאֵן רוּזָא וּכְפָאָה לְכָל הָאִי. הָאִי דְּשֵׁתָה אֶפְרוּזִייתָ, לְאוֹלְפָא לְמוֹבְזוּתֶיךָ וְגו'. מִכָּאן וְהִלָּאָה אִימָא מִיכָר, דְּהָא בְּלָא כְּסוּפָא אֶתְזוּזִינָא תַּמְנָן.

221. פֶּתַחוּ כְּמִלְקִדְמִין רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, גַּם צְפוּר מִצְעָא בֵּית, דָּא יִתְרוּ. וְדָרוּר קָן לָהּ, דָּא בְּנֵי, דְּהוּוּ בְּלִשְׁכַת הַגְּזִייתָ, אוֹלְפֵי אוֹרֵייתָ, וְזוֹתְכִין מִלִּין דְּאוֹרֵייתָ בְּפוּמֵייהוּ. מִצְעָא בֵּית מֵהוּ. אֶלָּא בְּקִדְמֵיתָא נְטִלוּ וְשִׁארוּ בְּמִדְּבָרָא, נְטִלוּ מִעֲנוּנָא דְּמִדְּבָרָא, וּמִבְּתִיקוּ דְּתַמְנָן, וְשִׁירוּ בְּמִדְּבָרָא. כִּיּוֹן דְּזוּמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּעַל אוֹרֵייתָא הוּוּ כְּסוּפָא דְּלַהוֹן, מְשִׁיךְ לֹון מִתַּמְנָן, וְאֶעִיל לֹון לְלִשְׁכַת הַגְּזִייתָ. וְדָרוּר קָן לָהּ, כְּלָא זוּד. צְפוּר דָּרוּר כְּלָא אִיהוּ זוּד. (שׁוּפְטִים ד' ז' וְזָבֵר הַקְּנִי. (שׁוּמׁוּאֵל א טו) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל הַקְּנִי וְגו'.

222. תָּא זוּזִי, מַה כְּתִיב, וַיֵּרָא בְּלֶק בֶּן צְפוּר. וְכִי מֵאִי שְׁנָא דְּאִדְכִּיר שְׂמָא דְּאָבִיו מִשְׂאֵר מְלָכִין. אֶלָּא יִתְרוּ אֶתְמִשְׁךְ וְאֶתְעַבֵּר מִעֲבוּדָה זָרָה, וְאֶתָּא לְאֶתְדַבְּקָא בִּישְׂרָאֵל, הוּא וּבְנָיו, וְכָל עֲלֵמָא נְדָוְהוּ (דף קצ"ז ע"א) וְרָדְפוּ אַבְתְּרִיָּה.

223. בְּלֶק מִבְּנֵי בְּנֵי הָיָה, וְאֶתְעַבֵּר מִאֶרְזָא דְּאָבִיו, כִּיּוֹן דְּזוּמוּ סְבִי מוֹאָב וְסְבִי מִדְּבָרָא, דְּהוּוּ בְּהָרֵי הַדְּרִי בְּאוֹזוּתָה דְּלַהוֹן בְּעֲבוּדָה זָרָה, בְּזוּזִילְקָא דְּלַהוֹן, דְּיִתְרוּ וּבְנָיו אֶתְדַבְּקוּ בְּשִׁכְיָנָתָא, וְדָא אֶתְמִשְׁךְ מִנְהוֹן. אֶתָּו וְאֶמְלִכּוּהוּ עֲלֵייהוּ בְּהָאִי שְׁעַתָּא, דְּכְתִיב וּבְלֶק בֶּן צְפוּר מְלָךְ לְמוֹאָב בְּעַת הַהִיא. בְּעַת הַהִיא הָיָה מְלָךְ, מַה דְּלָא הָיָה מִקְדָּשׁ דְּנָא. וְעַל דָּא כְּתִיב בֶּן צְפוּר, מַה דְּלָא אֶתְזוּזִי לְמַעַבְדְּ הָכִי. וַיֵּרָא בְּלֶק, וַיִּשְׁמַע בּוּבְעֵי

וירא? ראייה ראה, וידע שעתיד הוא לפל בידו ישראל, וישראל יפלו בידו בהתחלה, ואחר כך הוא בידו ישראל. וירא בלק בן צפור.

ליה, מהו וירא. ראייה זומא, וידע הזמין הוא לבנופל בידא דישראל, וישראל לבנופל בידוי בקדמיתא, ולבתר איהו בידא דישראל, וירא בלק בן צפור.

224. רבי אבא פתח, (שיר השירים א) אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי העאן. כנישתא דישראל אמרת לגבי מלכא עלאה. כנישתא דישראל, מהו כנישתא. דא איהו עצרת, כנישו. כמה דאת אמר, (במדבר י) מאסף לכל המזונות. מאן דכניש לכל משריין עלאין לגביה.

224. רבי אבא פתח, (שיר השירים א) אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי העאן. כנישתא דישראל אמרת לגבי מלכא עלאה. כנישתא דישראל, מהו כנישתא. דא איהו עצרת, כנישו. כמה דאת אמר, (במדבר י) מאסף לכל המזונות. מאן דכניש לכל משריין עלאין לגביה.

225. ומתוך שלפעמים השכינה נקראת נקבה, ונאמר עצרת, כמו שנאמר (בראשית כ) כי עצור עצר ה', שמחזיק ולא נותן – כך זה ודאי, שהרי מתוך אמונה רבה שלה שלא נמצא בה מום (מ), נותנים לה ללא עבוב כלל. והיא, כשבאה אליה, כל מה שבונסת עצר ומעצר ומעכבת, שלא יורד ומאיר אלא כפי הטל, טפין טפין, מעט מעט. מה הטעם? משום שלא נמצאת למטה אמונה, אלא כמו שנאמר (ישעיה כח) זעיר שם זעיר שם. זכות קטנה והארת טל קטנה, מדה בנגד מדה.

225. ומגו דלזמנין נוקבא אקרי כנישתא, ואתמר עצרת, כמה דאת אמר (בראשית כ) כי עצור עצר יי, דנקיט ולא יהיב. הכי הוא ודאי, דהא מגו מדימוז סגיא דילה, דלא אשכוזן בה בומא, (o"א מוחא) יהבו לה בלא עכובא כלל. ואיהי כד בוטא לגבה, כל מאן דכנישת, עצר ומעצר ומעכבת, דלא נזוית ונהיר, אלא כפום טלא, טפין טפין, זעיר זעיר. מאי טעמא. בגין דלא אשתכוז לתתא מדימוזתא, אלא כמה דאת אמר, (ישעיה כח) זעיר שם זעיר שם, זכותא, וזעיר אנהרותא דטלא, מדה לקבל מדה.

226. שאלמלא תמצא אמונה כמו שנמצאו בה, היא מרקנת בכל צד וצד ללא עבוב כלל, והיא שמחה. ואז נותנים לה מתנות ואוצרות רבים זה על זה, ולא יעפבו אותה כלל. אבל התחתונים מעכבים אותם ומעכבים אותה, ואז היא עצרת. עצור עצר ה' ודאי. כביכול נותן תמצית, ולא יותר.

226. דאלמלא תשכוז מדימוזתא, כמה דאשתכוזו בה, אריקת בכל סטרא וסטרא, בלא עכובא כלל, ואיהי זודאת. וכדין יהבין לה מתנן ונבובון סגיאין דא על דא, ולא יהון מעכבין לה כלל. אבל תתאין אינון מעכבין לון, ומעכבין לה, וכדין איהי עצרת. עצור עצר יי ודאי, כביכול, יהיב תמצית, ולא יתיר.

227. ועם כל זה, כמו אמא נותנת לבנים בסתר שלא יודעים עליה, כך היא עושה לבניה ישראל. ולמדנו מתוך מנורה הקדושה, שבשעה שהיא עולה לקחת ענוגים וכסופים ונמצא מום בישראל למטה, אז מגיעה אליה טפת חרדל ומיד נפרדת, ויושבת עליה ימים במנין, ואז יודעים למעלה שהמום בישראל.

228. ומתעורר השמאל מיד, ומושיך חוט למטה. (בראשית כז) ותכהין עיני מראת, מה שהיה מסתכל בעין יפה בכלל אברהם בלי דין כלל, אז ותכהין עיני מראת, מראת בודאי מלהסתכל בכלל של רחמנות. אז התעוררות סמאל בקול תקיף להתעורר על העולם, כמו שנאמר ויקרא את עשו בנו הגדול וגו'. גדול הוא לגבי מחנות הצד האחר, הוא גדול, ומנהיג לכל ספינות הים שמערערים ברוח רעה, להטביעם בעמק הים באותן מצולות ים שלו.

229. ובשהקדוש ברוך הוא ברחמנות, אז כל חטאי וכל עונות ישראל נותן לו, והוא מטיל אותם למצולות ים. כל מחנותיו נקראים מצולות ים, והם לוקחים אותם ומשוטטים בהם בכל שאר העמים. וכי חטאי ישראל ועונותיהם זורקים ומחלקים לעם שלהם? אלא הם מצפים ומחכים למתנות שלמעלה כמו כלבים ליד השלחן. ובשהקדוש ברוך הוא לוקח כל חטאי ישראל וזורק עליהם, בלם חושבים שמתנות ואוצרות שהוא רוצה לתת לישראל העביר אותם מהם ונתן להם, ומיד בלם באחד זורקים (ומראה זורקים) אותם על שאר העמים.

227. ועם כל דא פאימא יהבת לבנין בטמירי, דלא ידעין בה, הכי עבדת לון לבנהא ישראל. ואוליפנא מנא בוצינא קדישא, דבשעתא דאיהי סליקת למנקט ענוגין וכסופין, ומומא אשתכוז בהו בישראל לתתא, כדין מטי לגבה טפה דזורדל ומיד אעדיאת, ויתיבת עלה יומין במנין. וכדין ידעין לעילא, דמומא בהו בישראל.

228. ואתער שמאלא מיד, ומשיך זוטא לתתא. (בראשית כז) ותכהין עיני מראות, מה דהיה מסתכל בעין שפירו, בכללא דאברהם, בלא דינא כלל, כדין ותכהין עיני מראות, מראות ודאי, מלאסתכלא בכללא דרוזמנו. כדין אתערו דסמאל בקל תקיף, לאתערא על עלמא. כמה דאת אמר ויקרא את עשו בנו הגדול וגו'. גדול איהו לגבי משריין דסטרא אורא, איהו גדול, ונהיג לכל ארביין דימא, דערעורן ברוזא בישא, לאטבעא לון בעומקא דימא, באינון מצולות ים דיליה.

229. וכד קודשא בריך הוא הוא ברוזמנו, כדין כל זוטאין וכל זובין דישראל, יהיב ליה, ואיהו אטיל לון למצולות ים. כל משריין דיליה מצולות ים אקרין, ואינון גטלי לון, ומשטטי בהון לכל שאר עמין. וכי זוטאין דישראל, וזובין דלהון, זרקין ומתפלגין לעמא דלהון. אלא, אינון מוזכאן ומצפאן למתנן דלעילא, ככלבי לקמי פתורא. וכד קודשא בריך הוא גטיל כל זובייהו דישראל, וזריק עלייהו, כלהו זושבי דמתנן ונבובון דאיהו בעא למיהב לישראל, דאעבר מעייהו, ויהב לון. ומיד כלהו כוזדא זרקין (o"א וחיזו זורקין) לון על שאר עמין.

230. תא זוזי, כְּנִישְׁתָּא דְיִשְׂרָאֵל, אִיהִי אִמְרַת בְּקָדְמִיתָא, (ס"א בגלותא) (שיר השירים א) עִזְזוּרָה אֲנִי וְנֶאֱוָה, אֲזַעֲרִית דְרַמְהָ לְקָמִי מִלְכָּא עֲלָאָה. וְכַדִּין שְׂאִילַת מַנְיָה וְאִמְרַת, (שיר השירים א) הַגִּידָה לִי שְׂאֵהֲבָה נְפֹשִׁי תְרַבִּיץ בְּצִהָרִים. תְּרִין זְמַנִּין אִיכָה אִיכָה אֲבֹאִי. אֲכָלָא אִיהִי רְמוּנָא עַל תְּרִין זֹרְבָנִין, דְתְרִין מִקְדָּשִׁין. דְקָרָאן כָּלָא אִיכָה אִיכָה. תְרַעָה, בְּזֹרְבָן בֵּית רֵאשׁוֹן. אִיכָה תְרַבִּיץ, בְּזֹרְבָן בֵּית שְׁנִי. וְעַל דָּא תְרִין זְמַנִּין אִיכָה אִיכָה.

231. תְרַעָה, תְרַבִּיץ, לֹא זֶה בְּזֶה. גְלוּת בְּכָל שְׁהִיא זְמַן מוּעָט, קוּרָא בְּהַ תְרַעָה. וְעַל גְלוּת אָדוּם שְׁהִיא לְזְמַן מְרַבָּה, קוּרָא בְּהַ תְרַבִּיץ. וְעַל זֶה פְעָמִים אִיכָה אִיכָה. וְעוֹד תְרַעָה, תְרַבִּיץ – יְרַעָה הִיָּה לֹא לְכַתְבֵּי יְרַבִּיץ הִיָּה לֹא לְכַתְבֵּי גַם כְּדָ, שְׁהִי עַל יִשְׂרָאֵל הִיא אִמְרָה. אֲכָלָא הִיא אִמְרָה עַל עֲצָמָה: אִיכָה תְרַעָה כְּלַתָּה לְבַנְיָה בְּגְלוּת כְּשִׁיחֵיו בֵּין שְׂאָר הָעַמִּים? אִיכָה תְרַבִּיץ בְּצִהָרִים, אִיךָ תִטְיֵף עֲלֵיהֶם טַל וּמִים תוֹף חֲמִימוֹת הַצִּהָרִים?

232. שְׁלֵמָה אֶהֱיָה כְעוֹטְיָה, בְּשִׁעְתָּא דְיִשְׂרָאֵל קָרָאן בְּזֶה עֲאָקוּ, דְזוּיָקוּ דְלִהוֹן, וְשְׂאָר עֲמִין (דף קצ"ז ע"ב) מְזוּרְפִין וּמְגַדְפִין לֹון, אִימְתִי תִפְקוּן מִן גְלוּתָא. אֲלֶהֱכֹון הִיךָ לֹא עֲבִיד לְכֹון גְסִין. (ואינון משכחן גרמייהו ואמרי כה תרעי לון ביומין קדמאין. כה תרביץ במיין קדישין לצננא חמימו דרשפין ושללהובין דילהון. ואינון משבחא כל דא) (נ"א ואינון משבחן לקודשא בריך הוא ואודן ליה עם כל צערא וארכו דגלותא ואמרי כה תרעי לון ביומין קדמאין כה תרביץ עמנא בגלותא ופרוק לנא לזמנא בתראה כל דא שבחא ומיהמנותא תאיבין לון לישראל.) וְאֲנָא יְתִיב כְעוֹטְיָה, וְלֹא יְכִילַת לְמַעְבַּד לֹון גְסִין, וְלִמְיָהֵב לֹון זְוִקְמִין. אִיהוּ אֶתִיב לְצַבָּה, אִם לֹא תִדְעִי כִךָ הִיפָה

231. תְרַעָה תְרַבִּיץ, לֹא דָא כְדָא. גְלוּתָא דְבְּכָל, דְאִיהִי זְמַן זְעִיר, קָאֲרִי בֵיהַ תְרַעָה. וְעַל גְלוּתָא דְאָדוּם, דְאִיהוּ זְמַן סְגִי, קָאֲרִי בֵיהַ תְרַבִּיץ. וְעַל דָּא תְרִין זְמַנִּין אִיכָה אִיכָה. וְתוּ תְרַעָה תְרַבִּיץ, יְרַעָה מִבְּעֵי לִיהַ, יְרַבִּיץ מִבְּעֵי לִיהַ אִיכָה אִיכָה, דְהִיא עַל יִשְׂרָאֵל אִמְרַת. אֲכָלָא אִיהִי אִמְרַת עַל נְפֹשָׁה אִיכָה תְרַעָה כְּלַתָּה לְבַנְיָה בְּגְלוּתָא, דִּיהוֹן בֵּין שְׂאָר עֲמִין. אִיכָה תְרַבִּיץ בְּצִהָרִים, הִיךָ תִטְיֵף אִיהִי עֲלֵיהֶם טַלִין וּבִיזִין, גֹּו זְוִימוֹ דְצִהָרִים.

232. שְׁלֵמָה אֶהֱיָה כְעוֹטְיָה, בְּשִׁעְתָּא דְיִשְׂרָאֵל קָרָאן בְּזֶה עֲאָקוּ, דְזוּיָקוּ דְלִהוֹן, וְשְׂאָר עֲמִין (דף קצ"ז ע"ב) מְזוּרְפִין וּמְגַדְפִין לֹון, אִימְתִי תִפְקוּן מִן גְלוּתָא. אֲלֶהֱכֹון הִיךָ לֹא עֲבִיד לְכֹון גְסִין. (ואינון משכחן גרמייהו ואמרי כה תרעי לון ביומין קדמאין. כה תרביץ במיין קדישין לצננא חמימו דרשפין ושללהובין דילהון. ואינון משבחא כל דא) (נ"א ואינון משבחן לקודשא בריך הוא ואודן ליה עם כל צערא וארכו דגלותא ואמרי כה תרעי לון ביומין קדמאין כה תרביץ עמנא בגלותא ופרוק לנא לזמנא בתראה כל דא שבחא ומיהמנותא תאיבין לון לישראל.) וְאֲנָא יְתִיב כְעוֹטְיָה, וְלֹא יְכִילַת לְמַעְבַּד לֹון גְסִין, וְלִמְיָהֵב לֹון זְוִקְמִין. אִיהוּ אֶתִיב לְצַבָּה, אִם לֹא תִדְעִי כִךָ הִיפָה

ולא יכול לעשות להם נסים ולתת להם נקמות. הוא משיב לה: אם לא תדעי לך היפה בנשים. פסוק זה כף צריך לכתבו: אם לא תדעי היפה בנשים. למה לך? אלא, אם לא תדעי לך – לחזק עצמך בגלות ולהגביר כח להגן על בניך – צאי לך, צאי לך להתחזק בעקבי הצאן. אותם תינוקות של בית רבן שלומדים תורה.

233. ורעי את גדיותיה, אליו עתיקי משדדים שמסתלקים מהעולם ונמשכים לבית הישיבה העליונה, שהיא על משכנות הרעים. על דוקא. במשכנות הרעים לא כתוב, אלא על משכנות הרעים, זה ישיבת מטטרו"ן ששם כל החזקים ותינוקות העולם ומנהיגי התורה בעולם הזה באסור והתר, בכל מה שצריכים בני העולם, שהרי עקבי הצאן אותם תינוקות שאמרנו.

234. אמר רבי אלעזר, עקבי הצאן – אלו תלמידי בית רב שאחר כך באים בעולם ומוצאים תורה בדרך ישרה ודרך פתוחה, ועל זה הם מחדשים דברים עתיקים בכל יום, ושורה עליהם השכינה ומקשיבה לדבריהם, כמו שנאמר (מלאכי ג) ויקשב ה' וישמע. אמר רבי אבא, כך זה בודאי, והכל דבר אחד.

235. דבר אחר אם לא תדעי לך – לך למה? אלא בכל מקום שישראל בגלות, היא עמם בגלות, ועל זה כתוב לך. וכתוב (ישעיה ג) בכל צרתם לו צר, וזהו לך. היפה בנשים, היפה – היא אמרה שהיא שחורה, כמו שנאמר (שיר השירים א) שחורה אני, והוא אמר אליה: יפה את,

בנשים. האי קרא הכי מבעי ליה, אם לא תדעי היפה בנשים. לך אמאי. אלא אם לא תדעי לך: לאתקפא גרמך בגלותא, ולא תקפא זיילא, לאגנא על בנה. צאי לך, צאי לך לאתקפא בעקבי הצאן. אינון תינוקות דבי רבן, האולפי תורה.

233. ורעי את גדיותיה, אליו עתיקי משדדים, דקא מסתלקי מעלמא ואתמשכון לבי מתיבתא עכאה, דאיהי על משכנות הרועים, על דייקא, במשכנות הרועים לא כתיב, אלא על משכנות הרועים, דא מתיבתא דמטטרו"ן, דתפון כל תקיפין וינוקין דעלמא, ומנהיגי אורייתא בהאי עלמא באיסור והיתר, בכל מה דאצטריכו בני עלמא, דהא עקבי הצאן אינון תינוקות כדאמרן.

234. אמר רבי אלעזר, עקבי הצאן, אינון תלמידי דבי רב, דקא אתיין לבתר בעלמא, ואשכונון אורייתא בארוז מיישר, ואורוזא פתיזוא, ועל דא אינון מוזדשין מלין עתיקין בכל יומא, ושכינתא שרייא עליהו, וציינתא למליהון, כמה דאת אמר (מלאכי ג) ויקשב ה' וישמע. אמר רבי אבא, הכי הוא ודאי, וכלא זוד מלה.

235. דבר אחר אם לא תדעי לך. לך למה. אלא בכל אתר דישראל בגלותא, איהי עמהון בגלותא. ועל דא כתיב לך, וכתיב (ישעיה ג) בכל צרתם לו צר. ודא הוא לך. היפה בנשים, היפה, איהי אמרת דאיהי אוכפתא, כמה דאת אמר (שיר השירים א) שחורה אני, ואיהו אמר לגבה, יפה את, שפירתא, היפה

בְּנָשִׁים, שִׁפִּירְתָּא אִיהִי עַל כָּל דְּרָצִין, וּכְתִיב (שיר השירים א) יָפָה אֶת רַעֲיָתִי.

236. דְּבַר אֲזוּר הַיָּפָה בְּנָשִׁים, טְבַתָּא בְּטִיבוּ. דְּעֵבִידַת טִיבוּ לְבַנְהָא, בְּטַמִּירוּ בְּגִנְזוּ. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סִגְי טָב עָלֵיהּ, כָּל מַה דְּעֵבִידַת לְבַנְהָא בְּטַמִּירוּ בְּגִנְזוּ, אַף עַל גַּב דְּלֹא מְכַשְׁרֵן עוּבְדִין. מִכָּאן דְּאִתְּזוּזִי לְאָבָא כַּד אֲמַר רִזְזָמָא עַל בְּנִין וְתַאֲיִב עָלֵיהּ כָּל מַה דְּעֵבִידַת לְבַנְהָא רִזְזוּמִין בְּטַמִּירוּ אַף עַל גַּב דְּלֹא מְכַשְׁרֵן עוּבְדוּי.

237. אָמַר רַבִּי אַבָּא, תְּנוּהֲנָא עַל הַהוּא דְּכְתִיב, (דברים כא) כִּי יִהְיֶה לְאִישׁ בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֵד וְגו', וְתַפְּשׂוּ בּוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ וְגו', וְתַנְיִנְן, דְּבַהֲהִיא שְׁעֵתָא אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִשְׁהָ כְּתוּב. אָמַר לִיהּ מִשְׁהָ, מְאָרִיָּה דְּעַלְמָא, שְׂבִיק דָּא, אִית אַבָּא דְּעֵבִיד כְּדִין לְבָרִיהּ. וּמִשְׁהָ מְרוּזִיק הָוֵה זְוּמִי בְּזוּכְמוֹתָא, כָּל מַה דְּזוּמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל. אָמַר, מְאָרִיָּה דְּעַלְמָא, שְׂבוּק מִלָּה דָּא. אָמַר לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִשְׁהָ, זְוּמִיָּא מַה דְּאִתְּ אָמַר, כְּתוּב וְקַבֵּל אֲנָרָא. אֵת יַדְעַת וְאִנָּא יַדְעַת יִתִּיר. מַה דְּאִתְּ זְוּמִי, עַלִּי הַהוּא עוּבְדָּא. דְּרוּשׁ קָרָא וְתַשְׁכַּח.

238. בְּהַהוּא שְׁעֵתָא רְמוּז לִיהּ לְיוֹפִיא"ל, רַבְנָא דְּאִוּרִיָּתָא, אָמַר לְמִשְׁהָ, אִנָּא דְּרִישָׁנָא לְהִיא קָרָא. כְּתִיב כִּי יִהְיֶה לְאִישׁ, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכְתִיב, (שמות טו) יִי אִישׁ מִלְּזוֹמָה. בֶּן, דָּא יִשְׂרָאֵל. סוֹרֵר וּמוֹרֵד, דְּכְתִיב, (הושע ד) כִּי כִפְרָה סוֹרְרָה סָרַר יִשְׂרָאֵל. אִינְנוּ שׁוֹמְעַע בְּקוּל אָבִיו וּבְקוּל אִמּוֹ, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּכְנַסְתָּ יִשְׂרָאֵל. וְיִסְרוּ אוֹתוֹ, דְּכְתִיב, (מלכים ב יז) וַיַּעַד יִי

נביאי כל חזה וגוי. ולא שמע אליהם, שבתוב ולא ישמעו אל ה' וגוי. ותפשו בו אביו ואמו – בדעת אחת, בהסכמה אחת.

בישראל וביהודה ביד כל נביאי כל חזה וגוי. ולא שמע אליהם, דכתוב ולא ישמעו אל יי וגוי. ותפשו בו אביו ואמו, בדעתא זזדא. בהסכמה זזדא.

239. והוציאו אותו אל זקני עירו ואל שער מקומו. אל זקני עירו? אל זקני עירם ואל שער מקומם היה צריך לו לכתבו! מה זה אל זקני עירו, ואל שער מקומו? אלא, אל זקני עירו – זה הקדוש ברוך הוא. ואל שער מקומו – זו כנסת ישראל. זקני עירו – אלו ימים ראשונים, ימים עתיקי (סבי) הכל. שער מקומו – זה מוסף שבת.

239. והוציאו אותו אל זקני עירו ואל שער מקומו. אל זקני עירו, אל זקני עירם, ואל שער מקומם, מבעי ליה, מאי אל זקני עירו, ואל שער מקומו. אלא, אל זקני עירו, דא קודשא בריך הוא, ואל שער מקומו, דא כנסת ישראל. זקני עירו, אלין יומין קדמאין, יומין עתיקין (ס"א סב"ן) דכלא. שער מקומו, דא מוסף שבת.

240. ועם כל דא, אף על גב דכלא ידעין, דינא לעילא איהו, בגין דבי דינא דאמא קריבין אינון לישראל, ואזודין בהו, וכל קריב לא דאין דינא לקריבים (לקריביה), ופסול איהו לדינא. בקדמיתא מה פתיב, אל זקני עירו ואל שער מקומו, כיון דזומא קודשא בריך הוא דאינון קריבין, מיד סליק דינא משער מקומו, מה פתיב בתריה, ואמרו אל זקני עירו (דף קצ"ח ע"א) לזוד. ואל שער מקומו לא פתיב, אלא אל זקני עירו.

240. ועם כל דא, אף על גב דכלא ידעין, דינא לעילא איהו, בגין דבי דינא דאמא קריבין אינון לישראל, ואזודין בהו, וכל קריב לא דאין דינא לקריבים (לקריביה), ופסול איהו לדינא. בקדמיתא מה פתיב, אל זקני עירו ואל שער מקומו, כיון דזומא קודשא בריך הוא דאינון קריבין, מיד סליק דינא משער מקומו, מה פתיב בתריה, ואמרו אל זקני עירו (דף קצ"ח ע"א) לזוד. ואל שער מקומו לא פתיב, אלא אל זקני עירו.

241. בגינו זה ודאי, וכלא דשאר עמין. סורר ומורה איננו שומע בקולנו. מאי שנא, דהא בקדמיתא לא פתיב זולל וסובא, ולבתר פתיב זולל וסובא. אלא מאן גרים להו לישראל, למהוי סורר ומורה לגבי אבותהון דבשמיא, בגין דאיהו זולל וסובא, בשאר עמין דפתיב, (תהלים קו) ויתערבו בגוים וילמדו ממשיהם וכתוב ויאכל העם וישתזוו, דעקרא ויסודא אכילה שערק ויסוד אכילה ושתיה פשעושים

241. בגינו זה ודאי, וכלא דשאר עמין. סורר ומורה איננו שומע בקולנו. מאי שנא, דהא בקדמיתא לא פתיב זולל וסובא, ולבתר פתיב זולל וסובא. אלא מאן גרים להו לישראל, למהוי סורר ומורה לגבי אבותהון דבשמיא, בגין דאיהו זולל וסובא, בשאר עמין דפתיב, (תהלים קו) ויתערבו בגוים וילמדו ממשיהם וכתוב ויאכל העם וישתזוו, דעקרא ויסודא אכילה שערק ויסוד אכילה ושתיה פשעושים

ושתייה, כד עבדין בשאר עמין. דא גרים לון, למהוי בן סורר ומורה, לגבי אבוהון דבשמיא.

242. ועל דא ורזמוהו כל אנשי עירו באבנים. אלין כל שאר עמין, דהוו מקלעין להו באבנים, וסתרין שורין, ומנתצין מנגדלין, ולא מהני לון כלום. כיון דשמע משה כדון, כתב פרשתא דא. כתב פרשה זו.

243. ועם כל דא היפה בנשים, טבא ויקירא בנשים דעלמא. צאי לך בעקבי הצאן, הא אוקימנא, אלין בתי כנסיות ובתי מדרשות. ורעי את גריותיה, אלין ינוקי דבי רב, דלא טעמו טעם זוזבא בעלמא. על משכנות הרועים, אלין מלמדי תינוקות ורישי ישיבות.

244. דבר אזור על משכנות הרועים, זוסר וי. אינון בישין, אלין מלכי האמורי, דנטלו ישראל ארעא דלהון, לרעיא מקניהון, ולבי מרעה יהב ישראל ארעא דא. כדון שמע בלק, דארעא דהות זושיבא כל כה, עבדו ישראל קרבא דא, וסתרו לה, עד דשוו לה בי מרעה. כדון אשתדל בכל מה דאשתדל, ושתף בהדיה לבלעם.

245. וירא בלק, רבי זוזקיה פתוז, (ישעיה נו) כה אמר יי שמרו משפט ועשו צדקה כי קרובה ישועתי וגו'. כמה זוביין ישראל קמי קודשא ברין הוא, דאף על גב דאינון זואבו קמיה, וזובין קמיה בכל זמנא וזמנא, איהו עביד לון לישראל, ודונות כשגגות.

246. והכי אמר רב המנונא סבא, תלת דינין בבי דינא, תקינו (ס"א רבנן) בסדרי מתניתא. וזדא, אחד – ראשון בארבעה אבות נזיקין,

השור וכו'. שני – טלית שנמצאה. שלישי – שתפים וסוד אבדה. מה הטעם? אלא הקדוש ברוך הוא בכל זמן עושה לישראל זדונות בשגגות, ואלו שסדרו משניות של שלש בבות – דרך הכתוב נקטו, שכתוב (שמות כב) על כל דבר פשע, וזהו פשע שלא בזדון, ומהו? על שור, על חמור, על שה – זה בבא קמא, שבאן הוא באותם דברים. על שלמה – זו בבא מציעא. על כל אבדה – זו בבא שלישית.

קדמיתא, בארבע אבות זיקין השור וכו'. תנינא, טלית דאשתכחו. תליתאה, שותפין ורזא דאבידה. מאי טעמא. אלא, קודשא בריך הוא בכל זמנא, עביד לון לישראל זדונות בשגגות. ואינון דסדרו מתניתין דתלתא בבי, הכי סדרו, ארוז דקרא נקטו, דכתיב, (שמות כב) על כל דבר פשע, והאי פשע איהו דלאו בזדון, ומאן איהו. על שור, על חמור, על שה, דא בבא קמא, דהכא הוא באינון מלין. על שלמה, דא בבא מציעא, על כל אבדה, דא בבא תליתאה.

247. שדרך הכתוב לקח. שבשמייע לבבא מציעא, היה אומר: ראשית שלקחו בטלית זו למה? בין שנמצא פסוק, אומר: ודאי זו הלכה למשה מסיני, ובארו כל דברי חכמים.

247. דארוז קרא נקטו. דכד מטא לבבא מציעא, היה אומר, שירותא דקא נקטו בטלית דא, אמאי. כיון דאשתכחו קרא, אומר, ודאי דא הלכה למשה מסיני, וביארו כל מלי דרבנן.

248. כה אומר ה'. מה שונה בכל מקום של נביאים שכתוב כה אומר ה', ובמשה לא כתוב כך? אלא משה שנבואתו היתה מתוך אספקלריה המאירה שלמעלה, לא כתוב בו כה. אבל שאר הנביאים שהיו מתנבאים מתוך אספקלריה שלא מאירה, התנבאו מתוך כה. (להראות שהכל הוא אחד ללא פרוד, שאף על גב שאמרו וכו', לא אמרו אלא מתוך כה).

248. כה אומר יי, מאי שנא בכל דוכתא דנביאי, דכתיב כה אומר יי, ובמשה לא כתיב הכי. אלא, משה דהות נביאותיה מגו אספקלריה דנהרא דלעילא, לא כתיב ביה כה. אבל שאר נביאים, דהוו מנבאין מגו אספקלריה דלא נהרא, נביאו מגו כה. (נ"א לאחזאה דכלא איהו חד בלא פירודא דאף על גב דאמרו וכו', לא אמרו אלא מגו כ"ה)

249. ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה וגו'. ועתה, רבי אלעזר אומר, אומר רשע, ודאי השעה עומדת לי לעשות מה שאני רוצה. ראה, ולא ראה יפה. ראה כמה אלפים נופלים מישראל על ידו לזמן מועט, אומר, ודאי השעה עומדת לי, ולכן ועתה, ולא בזמן אחר.

249. (במדבר כ"ב) ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה וגו'. ועתה, רבי אלעזר אומר, אומר רשע, ודאי שעתא קיימא לי למעבד מה דאנא בעי. זמא, ולא זמא יאות. זמא כמה אלפין נפלין מישראל על ידי לזמן זעיר, אומר ודאי השעתא שעתא קיימי לי. ובגין כך ועתה, ולא בזמנא אזורא.

254. אָרְהָ לִי. מַה זֶה אָרְהָ לִי? אָמַר רַבִּי אַבְיָ, אוֹתוֹ רְשָׁע בְּשִׁתֵּי לְשׁוֹנוֹת אָמַר לְבַלְעֵם. אַחַד אָמַר אָרְהָ לִי, וְאַחַד אָמַר קָבָה לִי. מַה בֵּין זֶה לְזֶה? אֵלֶּא אָמַר לוֹ, אָרְהָ לִי עֹשִׁימִים וְכֹשְׁפֵי רְאִשֵׁי נְחָשִׁים, וְשִׁים אוֹתָם בְּקִדְרַת הַמְּכַשְׁפִּים. בֵּין שְׂרָאָה שְׂכַחוּ יוֹתֵר בְּפִיו, שֶׁבַּ וְאָמַר וְלָכֵה נָא קָבָה לִי.

255. וְאַפִּילוּ הָכִי, הֵהוּא רְשָׁע דְּבִלְקָה, לֹא שִׁבְקָה זִוְרִישׁוּי, אֶלְא לְקִיטָה כָּל זִיעֵי עֹשִׁבִין, זִוְרִישֵׁי דְרִישֵׁי דְזוּוּיִין, וְנָטִיל קִדְרָה דְזוּרִישִׁין, וְנַעֲיִן לָהּ תְּזוּזוֹת אֲרַעָא אַלְף וּזְזוּמֵשׁ בְּמָאָה אַמִּין, וְזָנִיז לָהּ לְסוּף יוּמִין. בֵּין דְּאֲתָא דְדוּד, כְּרָא בְּתַהוּמָא, אַלְף וּזְזוּמֵשׁ בְּמָאָה אַמִּין (על אלף וחמשה מאה אמין), וְאַפִּיק בְּמָא בּוֹן תְּהוּמָא, וְנָסִיק עַל בִּדְבָזוּא. בְּהֵהוּא שְׁעֵתָא, אָבַר, אֲנָא אֲסוּזִי הֵהִיא קִדְרָה, (תהלים ס) מוֹאֵב סִיר רוּזְצִי. סִיר רוּזְצִי וְרָאִי.

256. עַל אָדוּם אֲשַׁלִּיךְ זַעֲלִי, מַאי אֲשַׁלִּיךְ זַעֲלִי. אֶלְא דָּא אוֹף הָכִי לְמִרְזוּיק הָוָה, דְּכִתִּיב, (בראשית כה) וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ אֵל יַעֲקֹב הַלְעִיטְנִי נָא מִן הָאָדָם הָאָדָם הַזֶּה כִּי עֵיף אָנֹכִי. הַלְעִיטְנִי, הַלְעֵטָה מִמֶּשׁ, פְּתִיחַת הַפֶּה וְהַגְרוּן לְבַלְעַ. אָמַר דְּוִד לְאוֹתוֹ הַבְּלָעַן מְלַעֵט הַלְעֵטִים: אֲנִי אֲזַרְק עֲלָיו נַעֲלִי לְסַתֵּם אֶת גְּרוּנִי.

257. עַלִּי פְּלִשְׁתָּת אֲתַרְוּעָע, אוֹף הָכִי דָּא לְמִרְזוּיק לְמִרְחוּק הַסְּתַבֵּל דְּוִד, וְאָמַר: כְּנַעַן הוּא צַד רַע שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר הַהוּא, וּפְלִשְׁתִּים הֵם מְשִׁם, לְצַד אַחֵר מִה צְרִיד? תַּרְוּעָה, שְׂכַתוּב (במדבר י') וְכִי תִבְאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם (וגו') וְהִרְעַתֶם וְגו', לְשִׁבְרַת כְּחוֹ

254. אָרְהָ לִי, מַאי אָרְהָ לִי. אָמַר רַבִּי אַבְיָ, הֵהוּא רְשָׁע בְּתַרֵּי לִישְׁנֵי קְאָמַר לְבַלְעֵם. זוּד אָמַר אָרְהָ לִי, וְזוּד אָמַר קָבָה לִי. מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי. אֶלְא אָמַר לִי, אָרְהָ לִי עֹשִׁימִין וְזוּרִישִׁין דְרִישֵׁי דְזוּוּיִין, וְשׁוּי לֹוֹן בְּקִדְרָה דְזוּרִישֵׁיא, בֵּין דְזוּמָא דְזוּיִלִּיהּ יִתֵּיר בְּפּוּמָא, תָּב וְאָבַר, וְלָכֵה נָא קָבָה לִי.

255. וְאַפִּילוּ הָכִי, הֵהוּא רְשָׁע דְּבִלְקָה, לֹא שִׁבְקָה זִוְרִישׁוּי, אֶלְא לְקִיטָה כָּל זִיעֵי עֹשִׁבִין, זִוְרִישֵׁי דְרִישֵׁי דְזוּוּיִין, וְנָטִיל קִדְרָה דְזוּרִישִׁין, וְנַעֲיִן לָהּ תְּזוּזוֹת אֲרַעָא אַלְף וּזְזוּמֵשׁ בְּמָאָה אַמִּין, וְזָנִיז לָהּ לְסוּף יוּמִין. בֵּין דְּאֲתָא דְדוּד, כְּרָא בְּתַהוּמָא, אַלְף וּזְזוּמֵשׁ בְּמָאָה אַמִּין (על אלף וחמשה מאה אמין), וְאַפִּיק בְּמָא בּוֹן תְּהוּמָא, וְנָסִיק עַל בִּדְבָזוּא. בְּהֵהוּא שְׁעֵתָא, אָבַר, אֲנָא אֲסוּזִי הֵהִיא קִדְרָה, (תהלים ס) מוֹאֵב סִיר רוּזְצִי. סִיר רוּזְצִי וְרָאִי.

256. עַל אָדוּם אֲשַׁלִּיךְ זַעֲלִי, מַאי אֲשַׁלִּיךְ זַעֲלִי. אֶלְא דָּא אוֹף הָכִי לְמִרְזוּיק הָוָה, דְּכִתִּיב, (בראשית כה) וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ אֵל יַעֲקֹב הַלְעִיטְנִי נָא מִן הָאָדָם הָאָדָם הַזֶּה כִּי עֵיף אָנֹכִי. הַלְעִיטְנִי: הַלְעֵטָה מִמֶּשׁ, פְּתִיזוּ דְפּוּמָא וְגְרוּנָא לְמַבְלָע. אָמַר דְּוִד לְהָהוּא בְּלָעַן, מְלַעֵט הַלְעֵטִין, אֲנָא אֲרַמִּי עֲלִיהּ זַעֲלִי, לְמַסְתֵּם גְּרוּנִיהּ.

257. עַלִּי פְּלִשְׁתָּת אֲתַרְוּעָע, אוֹף הָכִי דָּא לְמִרְזוּיק אֲסַתְכִי דְוִד, אָבַר, כְּנַעַן סְטָרָא בִישָׂא דְסְטָרָא אֲזַרְא אִיהוּ, וּפְלִשְׁתִּים מִתְמָן אִינָן, לְסְטָרָא אֲזַרְא מִה אֲעֲטָרִיקָה. תַּרְוּעָה. דְּכִתִּיב, (במדבר י') וְכִי תִבְאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם וְהִרְעַתֶם וְגו',

ותקפו, ומשום כך עלי פלשת אתרועע. וכך ראוי להם.

לתברא זייליה ותוקפיה, ובגין כך עלי פלשת אתרועע, והכי אתווי לון.

258. ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה כי עצום הוא ממני. רבי חזקיה פתת, (ישעיה יא) והיה צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו. פסוק זה הכל הוא אחד. מה חדוש בא להשמיענו? שהרי צדק הינו אמונה, ואמונה הינו צדק. אזור מתניו הינו אזור חלציו. ולא מצאנו פסוק כמו זה.

258. ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה כי עצום הוא ממני. רבי חזקיה פתתו, (ישעיה יא) והיה צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו. האי קרא כלא איהו זוד. מאי זודושא אתא לאשמועינן, דהא צדק היינו אמונה, ואמונה היינו צדק. אזור מתניו, היינו אזור חלציו, לא אשכונן קרא כהאי זונוא.

259. אלא לא צדק כמו אמונה, ואף על גב שהכל אחד, ודרגה אחת היא. אבל בזמן שעומדים בדין קשה ומקבלים מצד שמאל, אז נקרא צדק דין ממש, והינו (שם כו) כי כאשר משפטיך לארץ צדק למדו ישבי תבל. שדרגה זו של משפט היא רחמים. וכשמתקרב משפט בצדק, אז מתבשם (הכל), ויכולים בני העולם לסבל דין בצדק.

259. אלא לאו צדק כאמונה, ואף על גב דכלא זוד, וזוד דרגא איהו. אבל בזמנא דקיימא בדינא קשיא, ומקבלא מסטר שמאלא, כדין אקרי צדק, דינא ממש. והיינו (ישעיה כו) כי כאשר משפטיך לארץ צדק למדו יושבי תבל. דהאי דרגא דמשפט, רוזמי איהו. וכד אתקריב משפט בצדק, כדין אתבסם (כלא), ויכלין בני עלמא, למסבל דינא דצדק. (ועל דא צדק לאו איהו כאמונה)

260. (ועל זה צדק אינו כאמונה) אמונה, בשעה שמתחברת בה (אז הוא) אמת, לשמחה. וכל הפנים מאירות, אז נקראת אמונה. ויש ותרגות לכל, וכל הנשמות עולות, מתחייבות בכמה חייבים של רשעים רעים, וכיון שהן עולות בפקדון (מקדים), הוא מחזירן ברחמים וחס עליהן, ואז נקראת אמונה, ואין אמונה ללא אמת.

260. אמונה, בשעתא דאתוּזַר בה (כדין איהו) אמת, לזודוה. וכל אנפין נהירין, כדין אקרי אמונה. ואית וותרנותא לכלא, וכל נשמותין סלקין, מתווייבי בכמה זויבין דזוייבין ביישין, וכיון דבפקדון סלקין (אקדים), אהדר לון ברוזמי, וזס עלייהו. וכדין אקרי אמונה, ולית אמונה בלא אמת.

261. בעת אזור מתניו ואזור חלציו. מהו תרין כאן שני אזורים? ומתנים וחלצים, אף על גב שהן אחת, שתי דרגות הן, אחת למעלה ואחת למטה. למעלה בראשית נקרא מתנים, ולמטה בסוף נקרא חלצים,

261. השתא אזור מתניו, ואזור חלציו. מהו תרין אזורין הכא. ומתנים וחלצין אף על גב דזוד אינון, תרין דרגין אינון, זוד לעילא, וזוד לתתא. לעילא בשירותא, אקרי מתנים. לתתא בסופא, אקרי חלצין, כמה דאת אמר (ישעיה לב) וזוגורה על

כמו שנאמר (ישעיה לב) ותגורה על חלצים. בסוף, על ראש הירכים. כשאשה בצער, מנתקים אותם חלצים מראש הירכים, ושמה ידה בכאב עליהם.

262. ולכן לגבורה ולקרב – צדק אזור מתניו, וכך צריך. לרחמנות ולטוב – אמונה אזור חלציו. בדרגה אחת ידון את העולם ושולט לשני צדדים, אחד לרחמים לישראל, ואחד דין לשאר העמים.

263. ואם תאמר, צדק הוא דין הקשה? והרי כתוב (ויקרא יט) בצדק תשפט עמיתך, (דברים טז) צדק צדק תרדוף, וכמה הם – ודאי כך זה, שהרי בצדק אין כלל ותרגות. גם כך מי שדן את חברו, לא צריך לעשות לו ותרגות מהדין כלל, אלא בצדק, שלא ישגיח על האהבה, (ויקרא יט) מאזני צדק, בלי ותרגות לצד זה ולצד זה למי שנותן ולמי שמקבל. ומשום זה דרגה אחת היא, ומתחלקת לשני צדדים. ושני צדדים אלה, שני אזורים, עומדים, אחד לשאר העמים ואחד לישראל. ובשעה שיצאו ישראל ממצרים, התאזרו באזורים הללו – אחד של קרב, ואחד היה של שלום.

264. (ופל היה בצדק) כשיתיעץ בלק, אמר ואגרשנו מן הארץ. אמר, אותה דרגה (שנאחה בו הארץ, וזה וכו') שהם נאחזים בה, מן הארץ ודאי. וזהו כי עצום הוא ממני, בודאי. מי יכול להלחם ולעמד בהם בישראל? דרגתם חזקה היא משלנו ומשום זה – ואגרשנו מן הארץ. ואם אגרשנו מן הארץ הזאת ואגרש אותם ממנה, אוכל לעשות כל רצוני. כחם הוא

וזלצים, בסופא, על ריש ירכים. כד אתתא בצערא, מנתקן אינן זולצים, מריש ירכין, ושויאת ידהא בכאיבא עליהו.

262. ובגין כך לגבורה ולקרבא, צדק אזור מתניו. והכי אצטריך. לרוזמנו ולטוב, אמונה אזור זולציו, בוזד דרגא ידון עלמא, ושלטא לתרין סטרין, זוד רוזמי (דף קצ"ט ע"א) לישראל. וזוד דינא לשאר עמין.

263. ואי תימא, צדק דינא תקיף איהו, והא כתיב (ויקרא יט) בצדק תשפוט עמיתך. (דברים טז) צדק צדק תרדוף. וכמה אינן. ודאי הכי הוא. דהא צדק לית ביה וותרגותא כלל. אוף הכי מאן דדאין לזבוריה, לא אצטריך למעבד ליה וותרגותא מן דינא כלל, אלא בצדק, דלא ישגוז לרוזימו. מאזני צדק, בלא וותרגו להאי סטרא ולהאי סטרא, למאן דיהיב ולמאן דמקבל. ובגין כך זוד דרגא איהו, ואתפלג לתרין סטרין. והני תרין סטרין, ב' אזורין, קיימן, זוד לשאר עמין, וזוד לישראל. ובשעתא דנפקו ישראל ממצרים, אתאזרו באזורין אלין, זוד דקרבא. וזוד הוה דשלמא. (חסר כאן) (וכלא הוה בצדק)

264. כד אתיעט בלק, אמר ואגרשנו מן הארץ. אמר והוא דרגא דקא (ס"א אתאחדת ביה הארץ ודא וכו') אתאזרון ביה, מן הארץ ודאי. ודא הוא כי עצום הוא ממני ודאי, מאן ייכול לאזווא ולקיימא בהו בישראל דרגא דלהון תקיף הוא מדילי. ובגין כך, ואגרשנו מן הארץ. ואי מיהאי ארץ אגרשנו, ואתרה יתיה מיניה, איכול למעבד

במה? בפה ובמעשה. הרי הפה שלף, והמעשה שלי.

265. כי ידעתי את אשר תברך מבורך וגו'. וכי מאין היה יודע? הרי פרשוה, שהרי בהתחלה כתוב, (במדבר כא) והוא נלחם במלך מואב הראשון ויקח את כל ארצו מידו. ששכר את בלעם וכו'. אבל כי ידעתי, ידיעה ודאי ידע בחכמתו. את אשר תברך מבורך וגו', מה צריך פאן ברכה, שהרי בשביל קללה הלך? ואם אותו דבר שהיה יודע מבלעם בהתחלה היה קללה, מה זה את אשר תברך מבורך?

266. אלא דבר זה לא ידעתי ולא זכיתי בו עד שבא רבי אלעזר ודרש, (תהלים לד) אברכה את ה' בכל עת תמיד תהלתו בפי. וכתוב (שם טז) אברך את ה' אשר יעצני. מי (צריך) שצריך ברכה מן התחתונים. את, שהרי נאחו בהם כשלהבת בפתילה. ודוד שידע את זה, אמר אברכה את. אמר אותו רשע, אותה דרגה שלהם, אחוזה בהם בגלל ברכותיהם, שמברכים אותה בכל יום. כח יש לך לברך את אותה דרגה, ותעקר אותה מהם. וזהו כי ידעתי את אשר תברך מבורך וגו'. ובזה נוכל להם. תברך את אותה דרגה, ותקלל את הפתילה. ועל זה אמר ואנכי אקרה בה, אעקור אותה מהם שלא תאחו בהם.

267. ועוד אקרה בה – אשפיע ואמשיך את אותה דרגה בחטאים וטמאה ובקרי ובטמאה שעשו בניה, והיא תעשה אתם גמר. מיד – וילכו זקני מואב וזקני מדן וקסמים בידם. שלא יאמר אותו רשע

כל רעותי, וזילא דלהון במאי איהו. בפומא, ובעובדא. הא פומא דילך, ועובדא דילי.

265. כי ידעתי את אשר תברך מבורך וגו'. וכי מאן הוה ידע. הא אוקמוה, דהא בקדמייתא כתיב, (במדבר כא) והוא נלחם במלך מואב הראשון ויקח את כל ארצו מידו, דאמר ליה לבלעם וכו'. אבל כי ידעתי, ידיעה ודאי ידע, בזוכמתא דיליה. את אשר תברך מבורך, מאי אצטריך הכא ברכה, דהא בגין קללה הוה אזיל. ואי ההוא מלה דהוה ידע מן בלעם בקדמייתא, קללה הוה, מאי את אשר תברך מבורך.

266. אלא מלה הכא, ולא ידענא בה, ולא זכינא בה, עד דאתא רבי אלעזר ודרש, (תהלים לד) אברכה את ה' בכל עת תמיד תהלתו בפי. וכתוב (תהלים טז) אברך את ה' אשר יעצני. מאן (ס"א אצטריך) דאצטריך ברכתא מן תתאי. את, דהא אתאזוד בהו כשלהובא בפתילה. ודוד דהוה ידע דא, אמר אברכה את. אמר ההוא רשע, ההוא דרגא דלהון, אזויד בהו, בגין ברכאן דלהון, דקא מברכין ליה בכל יומא. וזילא אית לה לברכא לההוא דרגא, ותעקר לה מנייהו ודא הוא כי ידעתי את אשר תברך מבורך וגו'. ובדא זיכול בהו. תברך לההוא דרגא ותיכוס לפתילה. ועל דא אמר, ואנכי אקרה בה, אעקר לה מנייהו, דלא יתאזוד בהו.

267. ותו אקרה בה, אנגיד ואמשיך לההוא דרגא, בזובין ומסאבי ובקרי ובטומאה דעבדו בגו, והיא תעביד עמהון גמירא. מיד וילכו זקני מואב וזקני מדן וקסמים בידם, דלא יימא ההוא רשע דלאו הבניה אינון זינן זורשין דאצטריך

שֶׁאֵין עִמּוֹ אוֹתָם מִיָּנִי כְּשֵׁפִים שְׂצָרִיף בְּיָדוֹ
לְהִתְעַכֵּב עֲלֵיהֶם (וַיִּתְעַכֵּב עֲלֵיהֶם).

268. פָּתַח וְאָמַר, (ירמיה מו) וְאַתָּה אֵל
תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל וְגו' ,
כִּי אֲתָף אֲנִי וְגו' . פְּסוּק זֶה נֶאֱמַר וְהִתְעוֹרְרוּ
בּוֹ, אֲבָל עַד כָּעַת יֵשׁ לְהִתְעוֹרֵר יוֹתֵר.
אַתָּה מֵהוּ? סוּד אַרְוֹן הַבְּרִית, שְׂזוּהֵי דְרָגָה
שְׁהוֹלְכֵת בְּגָלוֹת עִם בְּנֵיהּ, הָעַם הַקְּדוֹשׁ.
בְּשַׁעָה שְׁבַקְשׁ מִשָּׁה רַחֲמִים עַל יִשְׂרָאֵל,
מֵה כְּתוּב? (במדבר יא) וְאִם כִּכָּה אֵת עֲשֵׂה
לִי הֲרַגְנִי נָא הֲרַג, וּפְרֹשׂוּהָ.

269. אֲבָל כִּף אָמַר מִשָּׁה, דְרָגָה אַחַת
שְׁנַתָּת לִי נִקְרָאת אַתָּה, מִשּׁוּם שֶׁאֵין לָהּ
פְּרֻדָּה מִמֶּךָ. ה' שְׁלָה נֶאֱחֹזֶה בְּיִשְׂרָאֵל. אִם
אַתָּה (תְּשֻׁמִּידִם מֵהָעוֹלָם) יִשְׁמְדוּ בְּעוֹלָם,
הָרִי ה' שֶׁל הַשֵּׁם הַזֶּה שְׁאֵחֻזָּה בָּהֶם
מְעַבְרַת מִמֶּנּוּ, אִם כִּף אֵת עֲשֵׂה לִי –
שָׁה, עֵקֶר הַשֵּׁם הַזֶּה, תִּעְקֹר.

270. וְעַל זֶה אָמַר יְהוֹשֻׁעַ אַחֲרֵי
כִּף, (יהושע ז) וּמֵה תַעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל.
שְׁחָרִי וְדָאִי שֵׁם זֶה עֵקֶר וְיִסוּד הַכֹּל, אַתָּה
הוּא ה'. וּמִשָּׁה, אָף עַל גַּב שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּף
הוּא לֹא אָמַר לוֹ כִּף, יָדַע שְׂזוּהַ בְּזֵה תִלְוִי
וְהַחֲטָא גוֹרָם. וְאַתָּה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב
וְגו', הַכֹּל אַחַד. כִּי אֲתָף אֲנִי, הָרִי בְּאַרְנוֹ
כִּי אֲתִי אַתָּה לֹא כְּתוּב, אֲלֵא כִי אֲתָף
אֲנִי. כִּי אַעֲשֶׂה כְּלָה בְּכָל הַגּוֹיִם, בְּכָל
הַגּוֹיִם אַעֲשֶׂה כְּלָה.

271. רַב הַמְּנוּנָא קְדַמָּאָה אָמַר, דְּחֻק
וְצֻרוֹת יִשְׂרָאֵל כְּמָה טוֹב וְכְמָה תּוֹעֵלֶת
גְּרַמוּ לָהֶם. רַפְיוֹן שֶׁל שְׂאָר הָעַמִּים כְּמָה
רְעוֹת גְּרַמוּ לָהֶם. דְּחֻק וְצֻרוֹת יִשְׂרָאֵל גוֹרָם
לָהֶם שְׂטוּב יִהְיֶה וְתוֹעֵלֶת, וּמָהֶם? כְּלָה.
הַכֹּל דְּחֻק. רַפְיוֹן שֶׁל שְׂאָר הָעַמִּים גוֹרָם

בְּיָדוֹ לְהִתְעַכֵּב עֲלֵיהֶוּ (וַיִּתְעַכֵּב עֲלֵיהֶוּ). (מה שחסר
כאן תמצא בסוף הספר סי' י"א (סי' יו"ד))

268. פָּתַחוּ וְאָמְרוּ, (ירמיה ל) וְאַתָּה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי
יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי אֲתָף אֲנִי וְגו'. הָאִי
קָרָא אַתְמוֹר וְאַתְעֵרוּ בֵּיתָה, אֲבָל עַד כְּעַן אֵית
לְאַתְעֵרָא יִתִּיר. אַתָּה, מֵאִי אִיהוּ. רְוָא אַרְוֹן
הַבְּרִית. דְּרָא אִיהוּ דְרָגָא דְאֻלְתָּא בְּגָלוֹתָא בְּהָרִי
בְּנֵהָא עִמָּא קְדִישָׁא. מִשָּׁה בְּשַׁעָתָא דְבַעָא רַחֲמִין
עֲלֵיהֶוּ דִּישְׂרָאֵל, מֵה כְּתוּב (במדבר יא) וְאִם כִּכָּה
אֵת עֲשֵׂה לִי הֲרַגְנִי נָא הֲרַג, וְאֻקְמוּהָ.

269. אֲבָל הָכִי אָמַר מִשָּׁה, דְרָגָא זוּד דִּיהִבִּית לִי
אֲקָרִי אַתָּה, בְּגִין דְלִית לִיהּ פְּרִישׁוּ מִמֶּךָ. ה' דִּיכָּה
אַתְאֲזוּד בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל. אִי אֵת (ס"א תשיצי לון
מעלמא) אֲשַׁתְּעִי לֹון בְּעֵלְמָא, הָא ה' דְשִׁבְמָא דָא
דְאַתְאֲזוּד בְּהוּ אַתְעַבְרַ מְנִיָּה, אִי הָכִי אֵת עֲשֵׂה
לִי, דְה' עֵקֶרָא דְשִׁבְמָא דָא אַתְעַקֵּר.

270. וְעַל דָּא אָמַר יְהוֹשֻׁעַ לְבַתֵּר, (יהושע ז) וּמֵה
תַעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל, דְהָא וְדָאִי שְׂמָא דָא
עֵקֶרָא וְיִסוּדָא דְכֹלָא, אַתָּה הוּא יי. וּמִשָּׁה אָף עַל
גַּב דְקוּדְשָׁא בְרוּף הוּא לֹא אָמַר לִיהּ, הָכִי יָדַע,
דְהָא בְהָא תִלְוִיָא, וְזוּזְבָה גְרָיִם. וְאַתָּה אֵל תִּירָא
עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְגו', כְּלָא זוּד. כִּי אֲתָף אֲנִי, הָא
אֻקְיָמָנָא כִּי אֲתִי אַתָּה לֹא כְּתוּב, אֲלֵא כִי אֲתָף
אֲנִי. כִּי אַעֲשֶׂה כְּלָה בְּכָל הַגּוֹיִם וְגו', בְּכָל הַגּוֹיִם
אַעֲשֶׂה כְּלָה.

271. רַב הַמְּנוּנָא קְדַמָּאָה אָמַר, דְּזוּזִיקוּ וְעֵאקוּ
דִּישְׂרָאֵל, כְּמָה טוֹב וְכְמָה תּוֹעֵלֶתָא גְרָיִם לֹון.
רַפְיוֹן דְשְׂאָר עַמִּין, כְּמָה בִישִׁין גְרָיִם לֹון. דְּזוּזִיקוּ
וְעֵאקוּ דִּישְׂרָאֵל, גְרָיִם לֹון דְטַב לִיהוּ וְתוֹעֵלֶתָא.
וּמֵאִי נִיהוּ. (דף קצ"ט ע"ב) כְּלָה. כְּלָא דְזוּזִיק. רַפְיוֹן

עובדי כוכבים ומזלות, קודשא בריך הוא עביר לון לגו משורת הדין, והוא מכפר עליהו. ובזמנא דעאלין בדינא בשאר עמין, מה עביר. ידע קודשא בריך הוא דהא סמא"ל אפטרופסא דעשו, ייתי לאדכרא זוביהון דישראל, וכניש פלהו לגביה ליומא דדינא, והא קודשא בריך הוא אקדים להו אסוותא, ועל כל זובא וזובא לקי ונקה להו ביסורין ועיר ועיר. ודא הוא ונקה, ביסורין. ובגין כך בדינא דקשוט, לא אנקך מעלמא בדינא בתר דסבלת יסורין ועיר ועיר.

275. ועוד לא אנקך – אף על גב שאתם בני, לא אעזב את חטאיכם, אלא אפרע מכם מעט מעט, כדי שתהיו צדיקים ליום הדין הגדול. בשבאים לדין, בא סמא"ל בכמה פתקים עליהם, והקדוש ברוך הוא מוציא פתקי היסורים שסבלו ישראל על כל חטא וחטא, ונמחו כל החטאים, ולא עשה להם ותרנות כלל. אז תשש בחו וחילו של סמא"ל ולא יכול להם, ויעבר מהעולם הוא וכל צדדיו וכל העמים. זהו שבתוב ואתה אל תירא עבדי יעקב וגו', בגלל זה ויסרתיה למשפט ונקה לא אנקך.

276. ודוד המלך אמר, (תהלים יא) כי הנה הרשעים ידרכון קשת פוננו וגו'. ואף על גב שפסוק זה הרי פשוט, על שבנא ויאח הממנים של חזקיה נאמר. אבל פסוק זה על סמא"ל וסיעתו גם כן נאמר, שכל מעשיו ועצותיו הם על ישראל. בלק ובלעם אותו דרך ממש נקטו, והרי נתבאר שחבור רע עשו. אמרו, עמל"ק – ע"ם ל"ק, עם שהלקה אותם בנחש שמכה בזנבו. הרי אנו יותר. בל"ק – ב"א ל"ק, בא מי שמלקה אותם ברצונו.

275. ותו לא אנקך, אף על גב דאתון בני, לא אשבוק זוביכון, אלא אתפרע מנכון ועיר ועיר, בגין דתהוון זכאין ליומא דדינא רבא. כך אתאן לדינא, אתא סמא"ל, בכמה פתקין עליהו. וקודשא בריך הוא אפיק פתקין דיסורין, דסבלו ישראל על כל זובא וזובא, ונמוזו כל זובין, ולא עביר לון וותרנותא כלל. כדין תשש כזויה וזויליה דסמאל, ולא יכיל לון. ויתעבר מעלמא, הוא, וכל סטרוי, וכל עמין. הדא הוא דכתיב, ואתה אל תירא עבדי יעקב וגו', בגין כך ויסרתיה למשפט ונקה לא אנקך.

276. ודוד מלכא אמר, (תהלים יא) כי הנה הרשעים ידרכון קשת פוננו וגו'. ואף על גב דהאי קרא הא אוקמוה, על שבנא ויאח ממנן דזוזקיה אתמר, אבל האי קרא על סמא"ל וסיעתיה אוף הכי אתמר, דכל עובדוי ועיטוי על ישראל זינהו. בלק ובלעם ההוא ארוז ממש נקטו, והא אתמר דזובורא בישא עבדו. אמרו, עמל"ק: ע"ם ל"ק, עמא דלקא לון, כזוויא דמוזי בזנבא דיליה, הא און יתיר. בל"ק: ב"א ל"ק. אתא מאן דלקי לון

בלע"ם – ב"ל ע"ם, אין עם ואין רועה. שם שלנו גורם להשמידם ולעקר אותם מן העולם.

כרעותיה. בלע"ם: ב"ל ע"ם, לית עמא, ולית רעיא. שמא דילן גרים לשיצאה לון ולאעקרא להו בעלמא.

277. והקדוש ברוך הוא חשב בגון אחר את שמותיהם. בבלק ב"ל, בבלעם ב"ל – הרי בל"ל. איזה אותיות נשארו? עמ"ק. בלבל עמק מחשבתם שלא ישלטו בעולם ולא ישארו בעולם.

277. וקודשא בריך הוא וזשיב בגוונא אוזרא שמייהון, בבלק ב"ל, בבלעם ב"ל, הא בל"ל. מה אתון אשתארו עמ"ק, בלבל עמקא דמוזשבה דלהון, דלא ישלטון בעלמא, ולא ישתארון בעלמא.

278. אמר רבי שמעון, אלעזר, יפה אמרת, אבל בלק תפח רוחו בגיהנם, ובלעם ישתחקו שם עצמותיו ורוחו. וכך הוא עצה רעה לקחו על הפטרוג, על הכה הו, שחשבו לעקר את הכה הו, וחשבו לסלקה לצד רע בפה ובמעשה.

278. אמר רבי שמעון, אלעזר, יאות אמרת, אבל בלק, תפוז רוזייה בגיהנם. ובלעם ישתזקון תפון גרמוי ורוזייה. והכי הוא עיטא בישא גטלו על פטרוגא. על האי כה, דוזשיבו לאעקרא להאי כה, וזשיבו לסטרא בישא לסלקא ליה בפומא ובעובדא.

279. אמר אותו רשע, הראשונים השתדלו ולא יכלו, דור הפלגה השתדלו ולא יכלו. עשו מעשה, ופה חסר מהם, שלשונם התבלבלה ולא יכלו. אבל אתה, הרי פיה שנון ולשונך מתקנת בשני צדדים אלו – את אשר תברך מברך, ואשר תאר יואר. אותו הצד שאתה רוצה לסלק למעלה בפיה ולשונך, הסתלק. ואותו הצד שאתה רוצה לקלל, בכח פיה תקלל (וצד לפניך) והכל תלוי בך, שהרי המעשה נתתקן. אבל בדבור הכל תלוי, ועל זה (במעשה) במעשה נחש אני אתקין, ואתה תשלים הכל בפיה. אותו צד שתברך – מברך, ואותו צד שתאר – יואר.

279. אמר ההוא רשע, קדמאי אשתדלו ולא יכילו. דור הפלגה אשתדלו, ולא יכילו. עבדו עובדא, ופומא זוסר מנייהו, דלישנהון אתבלבל, ולא יכיל. אבל אנת, הא פומך שנון, ולישנך מתתקן בתרין סטרין אלין, את אשר תברך מבורך, ואשר תאור יואר, ההוא סטרא דאת בעי לסלקא לעילא בפומך ולישנך, אסתליק. וההוא סטרא דאת בעי למילט, בזיכא דפומך תילוט (וסטרא קמר) וכלא בך תלמיא (דף ר' ע"א) דהא עובדא אתתקן. אבל במלה תלמיא כלא, ועל דא (ס"א בעובדא) פעובדא דנוזש אנא אתקין. ואנת תשלים כלא בפומך, ההוא סטרא דתברך מבורך, וההוא סטרא דתאור יואר.

280. והוא לא ידע דקודשא בריך הוא (איוב יב) מסיר שפה לנאמנים וטעם יקנים יקח, והכל עומד ברשותו. מסיר שפה לנאמנים – אלו דור הפלגה,

280. והוא לא ידע דקודשא בריך הוא (איוב יב) מסיר שפה לנאמנים וטעם יקנים יקח, והכל עומד ברשותו. מסיר שפה לנאמנים, אלו דור

שבלבל לשונם שלא ישלטו בדבר כלל, שבתוב (בראשית יא) אשר לא ישמעו איש שפת רעהו. וטעם זקנים יקח – אלו בלעם ובלק ששניהם היו בעצה אחת, שבתוב ויעל בלק ובלעם פר ואיל במזבח.

281. בא וראה, אותו בלעם הרשע כל מעשיו לרע, ברום לב. שניהם היו מעלין קרבן, שבתוב ויעל בלק ובלעם. וכל המזבחות היה בלק מסדר, והוא הרשע היה משבח עצמו ואומר (במדבר כג), את שבעת [שבע] המזבחות ערכתי ואעל פר ואיל במזבח. ואלו את בלק לא שתף יחד אתו. אמר הקדוש ברוך הוא: רשעו הכל ידעתי, אלא שוב אל בלק, ואתה לא צריך לדבר, אלא – וכה תדבר. זהו שבתוב וטעם זקנים יקח.

282. דבר אחר וטעם זקנים יקח – שבתוב וילכו זקני מואב וזקני מדן וקסמים בידם. טעם אותם זקנים נטל מהם, ולא יכלו לשלט כלל בכשפיהם. וידברו אליו דברי בלק, דברים בגלוי ולא בלחש. פגום און היה, ופגום עין, ופגום רגל. משלשה מקומות היה פגום. מתקן היה לצד האחר, וכך צריך אותו צד אחר – מקום שהפגם שרוי, כל מין למינו.

283. ויאמר אליהם לינו פה הלילה והשבת. הם כתוב, וידברו אליו. והוא כתוב, ויאמר אליהם. לינו פה הלילה, משום שהלילה הוא שעת הצד האחר לכשפים, בשעה שנמצאים ושולטים צדדים רעים ומתפשטים בעולם. כאשר ידבר ה' אלי, שבח היה משבח את עצמו בשם ה'.

הפלגה, הבכלל לישנהו, דלא ישלטון במכה כלל. דכתיב, (בראשית יא) אשר לא ישמעו איש שפת רעהו. וטעם זקנים יקחו, אלו בלעם ובלק דתרווייהו הוו בעיטא זודא, דכתיב ויעל בלק ובלעם פר ואיל במזבח.

281. תא זוזי, ההוא רשע דבלעם, כל עובדוי לביש, ברום לבא. תרווייהו הוו סלקין קרבנא, דכתיב ויעל בלק ובלעם. וכל מדבזוין בלק היה מסדר, ואיהו רשע, היה משבח ורבייה ואמר, את שבע המזבחות ערכתי ואעל פר ואיל במזבח. ואלו לבלק לא שתף בהדיה. אמר קודשא בריך הוא, רשע, כלא ידענא, אלא שוב אל בלק, ואת לא צריך למלכא אלא וכה תדבר. הדא הוא דכתיב, וטעם זקנים יקחו.

282. דבר אזור וטעם זקנים יקחו, דכתיב וילכו זקני מואב וזקני מדן וקסמים בידם. טעמא דאינון זקנים נטל בזויהו, ולא יכילו לבישלת בזושייהו כלל. וידברו אליו דברי בלק. מלין באתגליא, ולא בלזושינו. פגים אודנא היה, ופגים עינא, ופגים רגלא. מתלת דוכתין היה פגים. מתוקן היה לסטרא אזורא, והכי אצטרין ליהוא סטרא אזורא, אתר דשריא פגים, זינא לזיניה.

283. (במדבר כ"ב) ויאמר אליהם לינו פה הלילה והשיבותי אינון כתיב, וידברו אליו. ואיהו כתיב, ויאמר אליהם. לינו פה הלילה, בגין דליליא איהו שעתא דסטרא אזורא הוי, לזושינא, בשעתא דבישתכוזי ושלטי סטרי בישין ומתפשטן בעלמא. כאשר ידבר יי אלי. שבוזי קא משבח ורבייה בשמא די.

284. וַיֵּשְׁבוּ שְׂרֵי מוֹאָב, וְשְׂרֵי מִדְיָן נִפְרְדוּ מֵהֶם וְלֹא רָצוּ לְשֶׁבֶת שָׁם. וְזִקְנֵי מוֹאָב נִשְׁאָרוּ, שְׁכָתוּב וַיֵּשְׁבוּ שְׂרֵי מוֹאָב, לְבָדָם. נֶאֱדָה עָשׂוּ מִדְיָן שֶׁנִּפְרְדוּ מִכָּל וְכָל מֵהֶם. וְאַלְמָלָא לֹא הָיוּ מַכִּים בְּסוֹף שָׁהִיוּ בְּעֵצַת בְּלָעַם, לְשַׁלַּח נְשׁוֹתֵיהֶם לְיִשְׂרָאֵל בְּשֵׁטִים לְיִשְׂרָאֵל לְהַטְעוֹתָם. וְהַכְּתוּב מוֹכִיחַ אֶת חֲטָאָם, שְׁכָתוּב (במדבר כה) כִּי צִוְּרִים הֵם לָכֶם בְּנִכְלִיהֶם אֲשֶׁר נִפְלוּ לָכֶם עַל דְּבַר פְּעוּר וְעַל דְּבַר כְּזָבִי בֵּת נְשִׂיא מִדְיָן אַחֲתָם וְגו'. בְּשֵׁנֵי אֵלֶּה חֲטָאָם וְהִיא חֲטָאָם גְּדוֹל. הִכּוּ אַחַר כֵּךְ בַּגֶּב. וְלָכֵן אֵלֹו נִשְׁאָרוּ אֲתוֹ, וְאֵלֹו הִלְכוּ לְבָדָם.

284. וַיֵּשְׁבוּ שְׂרֵי מוֹאָב, וְשְׂרֵי מִדְיָן אֶתְפָּרְשׁוּ מִנְיֵיהוּ, וְלֹא בָּעוּ לְמִיתַב תַּמָּן. וְסָבִי מוֹאָב אֲשֶׁתְּאָרוּ, דְּכָתִיב וַיֵּשְׁבוּ שְׂרֵי מוֹאָב, בְּלִזְזוּדֵיהוּ. יְאוּת עֲבָדֵי מִדְיָן, דְּאֶתְפָּרְשׁוּ מִכָּל וְכָל מִנְיֵיהוּ. וְאַלְמָלָא כֹּא הָיוּ מִזְזָאן בְּסוֹפָא דְהָיוּ בְּעֵיטָא דְבַלְעָם, לְשַׁלְזָא נְשִׂיהוֹן לְיִשְׂרָאֵל בְּשֵׁטִים לְמִטְעֵי לוֹן. וְקָרָא אוֹכּוּז זוּבָא דְלֵהוֹן, דְּכָתִיב, (במדבר כה) כִּי צִוְּרִים הֵם לָכֶם בְּנִכְלִיהֶם אֲשֶׁר נִפְלוּ לָכֶם עַל דְּבַר פְּעוּר וְעַל דְּבַר כְּזָבִי בֵּת נְשִׂיא מִדְיָן אֶזְזוּתָם וְגו'. בְּתַרְיָן אֲלִין זָזָבוּ. וְהָיָה זוּבָא דְלֵהוֹן סָגִי. מִזְזוּ בְּזָנְבָא לְבַתֵּר. וּבְגִין כֵּךְ אֲלִין אֲשֶׁתְּאָרוּ בְּהַדְרִיה, וְאַלִין אֶזְלוּ בְּלִזְזוּדֵיהוּ.

285. דְּבַר אַחַר וַיֵּשְׁבוּ שְׂרֵי מוֹאָב עִם בְּלָעַם – כַּמָּה נֶאֱדָה הָיָה לָהֶם לְבָנֵי מִדְיָן שְׁהִלְכוּ, אִם רְצוֹנָם כֵּךְ. אֲבָל יִשְׁבִּיה שְׂיֵשְׁבוּ הֵם בְּמוֹאָב גְּרָמָה לָהֶם טוֹב מִשׁוּם שֶׁנִּשְׁאָרוּ שָׁם. וּמָה שְׁהִלְכוּ אוֹתָם שֶׁל מִדְיָן, גְּרָמוּ לָהֶם רָע. מָה הַטְעַם? אֵלֹו חֲשָׁשׁוּ לְכַבּוֹד דְּבַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וַיֵּשְׁבוּ. וְאֵלֹו לֹא חֲשָׁשׁוּ לָזָה כְּלוּם, וְהִלְכוּ לְדַרְכָם.

285. דְּבַר אַזְזוּר וַיֵּשְׁבוּ שְׂרֵי מוֹאָב עִם בְּלָעַם, כַּמָּה יְאוּת הָיָה לוֹן לְבָנֵי מִדְיָן דְּאֶזְלִי, אִי רַעוּתָא דְלֵהוֹן הָכִי. אֲבָל יִשְׁבִּיה דִּיתִיבוּ אֵינּוֹן דְּמוֹאָב, גְּרָמָא לוֹן טַב, בְּגִין דְּאֶשְׁתְּאָרוּ תַמָּן. וּבִמָּאן דְּאֶזְלוּ אֵינּוֹן דְּמִדְיָן, גְּרָמֵי לוֹן בִּישׁ. מֵאִי טַעְמָא. אֲלִין זְזִישׁוּ לִיקָרָא דְמַלְכָה דְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, וְיִתִּיבוּ. וְאַלִין לֹא זְזִישׁוּ לָהּ כְּלוּם. וְאַזְלוּ לְאַרְזוּיֵיהוּ.

286. בְּשַׁעֲתָא דְאָמַר הָהוּא רְשָׁע, וְהַשְׁיִיבוּתֵי אֲתָכֶם דְּבַר כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר יי. מִיַּד אֲוֹדְעִיעוּ אֵינּוֹן דְּמוֹאָב לְמַלְכָה דָּא, וְיִתִּיבוּ תַמָּן. וְאֵינּוֹן דְּמִדְיָן כֹּא זְזִישׁוּ לְדָא כְּלוּם, וְאַזְלוּ לוֹן, וְאֶתְעַנְשׁוּ לְבַתֵּר. וְעַל דָּא וַיֵּשְׁבוּ שְׂרֵי מוֹאָב עִם בְּלָעַם. בְּהָהוּא לִילְיָא, הָהוּא רְשָׁע כְּזוּישׁ לְזוּישִׁין, וְעַבִּיד בְּכַטִּינִין, וְאַמְשִׁיךְ עֲלֵיהּ רוּזָא מְלַעִילָא, מִיַּד וַיָּבֵא אֱלֹהִים אֶל בְּלָעַם, אֱלֹהִים סִתָּם, דְּרָגָא דִּילִיָה מוֹסְטָרָא אַזְרָא דְשִׁמְאֵלָא.

286. בְּשַׁעֲתָא דְאָמַר הָהוּא רְשָׁע, וְהַשְׁיִיבוּתֵי אֲתָכֶם דְּבַר כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר יי. מִיַּד אֲוֹדְעִיעוּ אֵינּוֹן דְּמוֹאָב לְמַלְכָה דָּא, וְיִתִּיבוּ תַמָּן. וְאֵינּוֹן דְּמִדְיָן כֹּא זְזִישׁוּ לְדָא כְּלוּם, וְאַזְלוּ לוֹן, וְאֶתְעַנְשׁוּ לְבַתֵּר. וְעַל דָּא וַיֵּשְׁבוּ שְׂרֵי מוֹאָב עִם בְּלָעַם. בְּהָהוּא לִילְיָא, הָהוּא רְשָׁע כְּזוּישׁ לְזוּישִׁין, וְעַבִּיד בְּכַטִּינִין, וְאַמְשִׁיךְ עֲלֵיהּ רוּזָא מְלַעִילָא, מִיַּד וַיָּבֵא אֱלֹהִים אֶל בְּלָעַם, אֱלֹהִים סִתָּם, דְּרָגָא דִּילִיָה מוֹסְטָרָא אַזְרָא דְשִׁמְאֵלָא.

287. ויאמר מי האנשים האלה עמך. דרגתו מצד השמאל היתה, שהצטרף לשאל. ואף על גב שהחברים התעוררו בזה בגון אחר, והם אמרו שהקדוש ברוך הוא (עשה בו) נסה אותו בדבריו. שלשה היו; אחד חזקיה, ואחד יחזקאל, ואחד בלעם. שנים לא עמדו כראוי, ואחד עמד, ומיהו? יחזקאל, שכתוב (יחזקאל לז) התחיינה העצמות האלה. והוא שב ואמר, ויאמר ה' אלהים אתה ידעת. חזקיה אמר, (מלכים ב כ) מארץ רחוקה באו ואליו מבבל. בלעם אמר, בלק בן צפור מלך מואב שלח אלי. חשוב אני בעיני מלכים ושליטים. והקדוש ברוך הוא שאל אותו להטעותו, שכתוב (איוב יב) משגיא לגוים ויאבדם, ופרשוה.

288. כותי אחד שאל את רבי אלעזר, אמר לו, כח חזק ראיתי בבלעם יותר ממושה. שאלו במושה כתוב ויקרא אל משה, ובבלעם כתוב ויקר אלהים אל בלעם, וכתוב ויבא אלהים אל בלעם.

289. אמר לו, למלך שישב בהיכלו על כסא, ומצרע אחד קרא לפתח. אמר: מי הוא שמכה לשער. אמרו: מצרע פלוני. אמר: אל יבנס לכאן ולא יטנף את ההיכל, ידעתי שאם עם שליח אמר לו, לא יחשש, וילך בני ויטמא ויקרב אליו. אבל אני אלף ואתרה בו שירחיק דרבו ממושב בני ולא יטמא אותו. הקדים המלך והלך אליו והתרה, ואמר לו: מצרע מצרע, מנע רגלך מהדרך שבני נמצא שם, ואם לא – אני נשבע שיעשו בני שפחותי מגופך חתיכות.

287. (במדבר כ"ב) ויאמר מי האנשים האלה עמך. דרגא דיליה, מסטרא אזורא דשמאלא הוה, דקא אצטריך למושאל. ואף על גב דזוכרייא אתערו ברא, בגוונא אזורא, ואינון אמרי דקודשא בריך הוא (עבד ביה) גסינא עבד ליה במלוי. תלתא הוו, זוד וזוקיה. וזוד יזוקאל. וזוד בלעם. תרין לא קיימו כדקא יאות, וזוד קאים. ומנו. יזוקאל. דכתיב, (יחזקאל לז) התחיינה העצמות האלה, ואיהו תב ואמר, ויאמר יי אלהים אתה ידעת. וזוקיהו אמר, (מלכים ב כ) מארץ רחוקה באו אלי מבבל. בלעם אמר בלק בן צפור מלך מואב שלח אלי, וזשיב אנא בעיני מלכין ושליטין. וקודשא בריך הוא שאל ליה למטעי ליה, דכתיב, (איוב יב) משגיא לגוים ויאבדם ואוקמוה.

288. זוד כותי שאל לרבי אלעזר, אמר ליה, זיילא תקיפא זומינא ביה בבלעם, יתיר ממושה. דאיכו במושה כתיב ויקרא אל משה. ובבלעם (דף ר' ע"ב) כתיב, ויקר אלהים אל בלעם, וכתיב ויבא אלהים אל בלעם.

289. אמר ליה, למלכא דיתב בהיכליה על כרסייא, זוד סגיר קרא לתרעא. אמר, מאן הוא דבטש לתרעא. אמרו, סגיר פלן. אמר לא ייעול הכא, ולא יטנף היכלא, ידענא דאי בשליזא איבא ליה, לא זוייש. ויזיל ברי ויסתאב ויקרב בהדיה. אבל אנא איזיל, ואגזים ביה, דירונק ארוזיה ממותבא דברי, ולא יסאב ליה. אקדים מלכא, ואתא לגביה, ואגזים. ואמר ליה, סגיר סגיר, מנע רגלך מארוזא דברי שארי תפן, ואי לאו, אומינא, דזותיכין יעבדון גופך בני שפוזותי.

290. בְּשֵׁאֲהוּבֵי הַמֶּלֶךְ קוֹרֵא לַפֶּתַח, אָמַר הַמֶּלֶךְ: מִי הוּא? אָמַר: פְּלוֹנִי אוֹהֲבֶךָ. אָמַר הַמֶּלֶךְ: אֲהוּבֵי חֲבִיב נַפְשִׁי, לֹא יִקְרָא לוֹ קוֹל אַחֵר, אֲלֵא אֲנִי. צוּחַ הַמֶּלֶךְ וְאָמַר: פְּלוֹנִי פְּלוֹנִי הַכֵּנֶס, חֲבִיב נַפְשִׁי, אֲהוּבֵי, הַתְּקִינֵנו הַיְכָלוֹת לְדַבֵּר אִתּוֹ.

291. כִּף בַּלְעָם אוֹתוֹ מִצָּרַע, רְחוֹק מִבְּנֵי אָדָם, קָרָא לַפֶּתַח הַמֶּלֶךְ. שָׁמַע הַמֶּלֶךְ וְאָמַר: מִצָּרַע טָמֵא לֹא יִכְנָס וְלֹא יִטְנֹף אֶת הַיְכָלִי. אֲנִי צָרִיף לְלַבֵּת לְהַתְרוֹת בּוֹ שְׁלֹא יִקְרַב לְשַׁעַר בְּנֵי וְלֹא יִטְמֵא אוֹתוֹ. וְעַל זֶה, וַיְבֵא אֱלֹהִים אֶל בַּלְעָם. אָמַר לוֹ: מִצָּרַע מִצָּרַע, לֹא תֵלֵךְ עִמָּהֶם, לֹא תֵאָדָר אֶת הָעָם כִּי בָרוּךְ הוּא. אֵל תִּקְרַב לְבְנֵי הַן לְטוֹב הֵן לְרָע, טָמֵא אֶתָּה בְּכֹל. אָבֵל בְּמִשְׁהַ פְּתוּב וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה, קוֹל הַמֶּלֶךְ, וְלֹא עַל יְדֵי שְׁלִיחַ אַחֵר. מֵאֵהֵל מוֹעֵד, מֵהֵיכַל הַמֶּלֶךְ, מֵהֵיכַל הַמִּתְקַן, מֵהֵיכַל הַנִּכְבָּד שְׁעֲלוּיִנִים וְתַחְתּוֹנִים תֵּאָבִיב אֵלָיו וְלֹא יְכוּלִים לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו.

292. וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל הָאֱלֹהִים בְּלֶק בֶּן צְפוּרָה. וְהוּא אָמַר מֶלֶךְ מוֹאָב, מֶלֶךְ חָשׁוּב, שְׁלַח אֵלָי. מֶלֶךְ מוֹאָב. רָאוּ גֵאוּהַ שֶׁל אוֹתוֹ הִרְשָׁע, (שְׁאִפְלוּ לְבַלֵּק לֹא הִחְשִׁיב כְּלוּם) שִׁכְתוּב מֶלֶךְ מוֹאָב וְלֹא אָמַר לְמוֹאָב, מִכָּלֵל אָדָם שְׁלֹא רָאוּי לְמֶלֶךְ, וְהָרִי נִעְשָׂה מֶלֶךְ לְמוֹאָב. רֵאשׁוֹן מֵה פְּתוּב בּוֹ? (בַּמַּדְבָּר כֹּא) וְהוּא נִלְחַם בְּמֶלֶךְ מוֹאָב הִרְאשׁוֹן. מֶלֶךְ בֶּן מֶלֶךְ. חָשׁוּב בֶּן חָשׁוּב. אָבֵל זֶה פְּתוּב מֶלֶךְ לְמוֹאָב, הַפְּסוּק מַעִיד מֶלֶךְ לְמוֹאָב. וְהָרִי הַתְּעוֹרְרָנוּ שֶׁהַתְּכַוֵּן הוּא לְגֵאוּהַ לֵב גְּדוּלָה: כָּל מַלְכֵי הָעוֹלָם שׁוֹלְחִים אֵלָי שְׁלִיחִיהֶם. (וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל הָאֱלֹהִים בְּלֶק בֶּן צְפוּרָה מֶלֶךְ מוֹאָב שְׁלַח אֵלָי.

290. רְזוּימָא דְמַלְכָּא קָרִי לְרִשָּׁא. אָמַר מַלְכָּא, מֵאֵן הוּא. אָמַרו, רְזוּימָךְ פְּלִנְיָא. אָמַר, רְזוּימָא זְזִיבָא דְנַפְשָׁאִי, לֹא יִקְרִי לִיהַ קָלָא אַזְרָא, אֲלֵא אֲנָא. צְוּזוּ מַלְכָּא וְאָמַר, פְּלִנְיָא פְּלִנְיָא עוֹלָא, זְזִיבָא דְנַפְשָׁאִי, רְזוּימָא דִּילִי, אֶתְקִינֵנוּ הַיְכָלִין לְמַלְכָּא עַמִּיהַ.

291. כִּף בַּלְעָם אִיהוּ סְגִיר, רְזוּימָא מִבְּנֵי נְשָׂא, קָרָא לְתַרְעָא דְמַלְכָּא, שְׁמַע מַלְכָּא, אָמַר סְגִיר מִסְאָבָא לֹא יִיעוּל, וְלֹא יִטְנֹף הַיְכָלָא דִּילִי. אֲנָא אֶצְטְרִיף לְמִיזַל לֹאֲזַמָּא לִיהַ, דְלֹא יִקְרַב לְגַבִּי תַרְעָא דְבָרִי, וְלֹא יִסְאֵב לִיהַ, וְעַל דָּא וַיְבֵא אֱלֹהִים אֶל בַּלְעָם וְגו'. אָמַר לִיהַ, סְגִיר סְגִיר לֹא תִלְךְ עִמָּהֶם, לֹא תֵאָדָר אֶת הָעָם כִּי בָרוּךְ הוּא. לֹא תִקְרַב לְגַבִּי דְבָרִי, הֵן לְטוֹב הֵן לְבִישׁ, מִסְאָב אֲנָתְךָ בְּכֹלָא. אָבֵל בְּמִשְׁהַ פְּתִיב, וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה, קָלָא דְמַלְכָּא, וְלֹא עַל יְדֵי שְׁלִיחָא אַזְרָא. מֵאֵהֵל מוֹעֵד מֵהֵיכָלָא קְדִישָׁא, מֵהֵיכָלָא בִּתְקִנָּא, מֵהֵיכָלָא יִקְרָא דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין תֵּאָבִיבִין לְגַבִּיהַ, וְלֹא יִכְלִין לְמַקְרַב לְגַבִּיהַ.

292. וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל הָאֱלֹהִים בְּלֶק בֶּן צְפוּרָה. וְהוּא אָמַר מֶלֶךְ מוֹאָב, מַלְכָּא זְזִיבָא שְׁלֹז אֵלִי. מֶלֶךְ מוֹאָב. זְזִימוּ גֵאוּהַ דְהַהוּא רִשָּׁע, (דִּאִפִּילוּ לִיהַ לְבַלֵּק לֹא חָשִׁיב כְּלוּם) דְכִתִּיב מֶלֶךְ מוֹאָב, וְלֹא אָמַר לְמוֹאָב, מִכָּלֵל גְּבָרָא דְלֹא אֶתְזוּזִי לְמַלְכָּא, וְהוּא אֶתְעַבִּיד מַלְכָּא לְמוֹאָב. קְדָמָא מֵה פְּתִיב בִּיהַ. (בַּמַּדְבָּר כֹּא) וְהוּא גְלוּזוּם בְּמֶלֶךְ מוֹאָב הִרְאשׁוֹן, מַלְכָּא בְּרַ מַלְכָּא. זְזִיבָא בְּרַ זְזִיבָא. אָבֵל דָּא מֶלֶךְ לְמוֹאָב פְּתִיב. קָרָא אֶסְהִיד מֶלֶךְ לְמוֹאָב. וְהוּא אֶתְעַרְנָא, דֵּאֶתְכַוֵּן הוּא לְגֵאוּהַ לְבָא רַב. כָּל מַלְכִין דְעֵלְמָא, שְׁלֹזוּן לְגַבִּי שְׁלֹזוּהוּן. (o"א וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל הָאֱלֹהִים בְּלֶק בֶּן צְפוּרָה מֶלֶךְ מוֹאָב שְׁלַח אֵלָי.

ראו גאָטוֹ שֶׁל אוֹתוֹ רָשָׁע, שְׁאָמַר מֶלֶךְ מוֹאֵב וְלֹא אָמַר מֶלֶךְ לְמוֹאֵב. בְּמֶלֶךְ מוֹאֵב הִרְאִישׁוֹן מִה כְּתוּב בּוֹ? (בַּמְדַּבֵּר כֹּא) וְהוּא נִלְחַם בְּמֶלֶךְ מוֹאֵב הִרְאִישׁוֹן. מֶלֶךְ בֵּן מֶלֶךְ. חֲשׂוּב בֵּן חֲשׂוּב. אֲבָל זֶה מֶלֶךְ לְמוֹאֵב כְּתוּב. וְהַפְסוּק מַעֲיֵד עָלָיו, מֶלֶךְ לְמוֹאֵב בַּעַת הַהִיא גָּבַר שְׁלֵא רָאִי לְמֶלֶךְ וְהִנֵּה נַעֲשֶׂה מֶלֶךְ. וְהָרִי הִתְעוֹרְרָנוּ שְׁמִתְכַּנֵּן לְגֹאֲתוֹ לֵב גְּדוּלָה, שְׁכַל מַלְכֵי הָעוֹלָם שׁוֹלְחִים אֵלַי שְׁלִיחִים) (וְחֲשׂוּב אֲנִי אֵלֵיהֶם).

צפּוֹר מֶלֶךְ מוֹאֵב שֶׁלַח אֵלַי. חֲמוֹ גֹּאֲתָא דֵּהוּא רָשָׁע, דֹּאמַר מֶלֶךְ מוֹאֵב, וְלֹא אָמַר לְמוֹאֵב, בְּמַלְכָא דְמוֹאֵב. קַדְמָא מִה כְּתִיב בִּיה. (בַּמְדַּבֵּר כֹּא) וְהוּא נִלְחַם בְּמֶלֶךְ מוֹאֵב הִרְאִישׁוֹן, מַלְכָא בַר מַלְכָא. חֲשִׁיבָא בַר חֲשִׁיבָא. אֲבָל דֹּא מֶלֶךְ לְמוֹאֵב כְּתִיב. וְקֵרָא אֲסַהִיד עֲלֵיהּ מֶלֶךְ לְמוֹאֵב בַּעַת הַהִיא גְּבֵרָא דְלֹא אֲתַחֲזִי לְמַלְכָא וְהוּא אֲתַעֲבִיד מַלְכָא. וְהוּא אֲתַעֲרַנָּא, דְמַתְכוּוֹן לְגֹאֲתָא דְלֵבָא רַב. דְכָל מַלְכִין דְעַלְמָא, שֶׁלַח לְגַבְאֵי (שְׁלוּחִיה). (וְחֲשִׁיבָנָא לְגַבֵּי)

293. רַבִּי פְּנּוּס הָיָה הוֹלֵךְ לְרֵאוֹת אֶת בְּתוּלָה, אֲשֶׁתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, שֶׁהִיְתָה חוֹלָה, וְהָיוּ הוֹלְכִים אִתּוֹ הַחֲבֵרִים, וְהוּא רָכַב עַל חֲמוֹרוֹ. עַד שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ, פָּגַע בְּשְׁנֵי עַרְבִים. אָמַר לָהֶם, בְּשָׂדֵה זֶה הִתְעוֹרַר קוֹל מִימֵי הָעוֹלָם. אָמְרוּ לוֹ, מִימֵי הָעוֹלָם אֵין אָנוּ יוֹדְעִים, מִימֵינוּ אָנוּ יוֹדְעִים. שְׁהָרִי יוֹם אֶחָד הָיוּ אוֹתָם לְסִטִּים מִקְּפָחִים דְרָכִים שֶׁל אֲנָשִׁים בְּאוֹתוֹ שְׂדֵה, וּפְגָעוּ בְּאוֹתָם יְהוּדִים וְרָצוּ לְקַפְּחָם, וְנִשְׁמַע מִרְחוֹק בְּשָׂדֵה זֶה קוֹל הַחֲמוֹר הָיָה שֶׁנָּעַר פְּעַמִּים, וּבָאָה שְׁלֵהֶבֶת אִשׁ בְּאוֹתוֹ קוֹל (בְּאוֹתוֹ שְׂדֵה) וְשָׂרַף אוֹתָם, וְנִצְלָו אוֹתָם יְהוּדִים. אָמַר לָהֶם, עַרְבִים, בְּדַבֵּר זֶה שְׁאַמְרָתֶם לִי, תִּנְצְלוּ יוֹם זֶה מִלְּסִטִּים אֲחֵרִים שְׁמֻחֲפִים לָכֶם בְּדֶרֶךְ.

293. רַבִּי פְּנּוּס הָיָה אֹיִל לְמוֹזְבִי בְּרֵתִיָּה, אֲנִתּוֹ דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, דֵּהוּת בְּמַרְעָא. וְהוּוּ אֹיִל עַמִּיָּה זוֹבְרִיָּא, וְהוּא הָיָה רָכִיב בְּזוֹמְרִיָּה. עַד דֵּהוּוּ אֹיִל בְּאַרְזוּא, פָּגַע בְּתַרְיִן עַרְבָּאֵי, אָמַר לוֹן, בְּזוֹקֵל דָּא אֲתַעַר קָלָא מִיּוֹמִין דְעַלְמָא. אָמְרוּ לִיה, מִיּוֹמִין דְעַלְמָא לִית אֲנִן יוֹדְעִין. מִיּוֹמִין דִּיכֹן, אֲנִן יוֹדְעִין. דֵּהָא יוֹמָא זוּד, הָוּוּ אֵינִן לְסִטִּין מִקְּפּוּזֵי אַרְזוּיִן דְגוֹבְרִין בְּהַהוּא זוֹקֵלָא, וּפְגָעוּ בְּאֵינִן יוֹדְאֵי, וְאִתּוֹ לְקַפּוּזָא לוֹן. וְאֲשֶׁתַּמַּע מִרְזוּיקָא בְּהָאֵי זוֹקֵל, קָל דְזוֹמְרָא דָּא, דֵּנֶהֱקַ תְּרֵי זְמַנִּי, וְאִתָּא שְׁלֵהוּבָא דְאִשָּׁא בְּהַהוּא קָלָא (נ"א בַּהוּוּ חֲקֵלָא) וְאִוְקִיד לוֹן. וְאֲשֶׁתַּזְיָבוּ אֵינִן יוֹדְאֵי. אָמַר לִיה. עַרְבָּאֵי, עַרְבָּאֵי, בְּמַלְכָּה דָּא דְקָא אֲמַרְתּוֹן לִי, תִּשְׁתַּזְבּוֹן יוֹמָא דָּא מִלְּסִטִּין אֲזוּרְזִין, דְקָא מוֹזְכָן לְכוּ בְּאַרְזוּא.

294. בְּכָה רַבִּי פְּנּוּס וְאָמַר, רַבּוֹן הָעוֹלָם הִתְרַחֲשׁוֹת נִס זֶה עֲשִׂיתָ בְּגַלְלִי, וְנִצְלָו אוֹתָם יְהוּדִים וְלֹא יוֹדְעִתִי. פִּתַח וְאָמַר, (תְּהִלִּים קלו) לַעֲשֶׂה נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת לְבַדּוֹ בִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ. כַּמָּה טוֹבוֹת עֲשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם בְּנֵי הָאָדָם, וְכַמָּה נִסִּים מְרַחֵשׁ לָהֶם בְּכָל יוֹם, וְלֹא יוֹדַע, רַק הוּא בְּלַבְדּוֹ. אָדָם קָם בְּבִקְרָא וְנָחַשׁ בָּא לְהַרְגוֹ, וְהָאָדָם שָׁם רָגְלוֹ עַל רֵאשׁוֹ וְהוֹרְגוֹ, וְלֹא יוֹדַע בְּזֶה הָאִישׁ, פֶּרַט

294. בְּכָה רַבִּי פְּנּוּס, אָמַר, מְאִרִּיָּה דְעַלְמָא רְחוּשָׁא דְנִיִּסָּא דָּא עַבְדַּת בְּגֵינִי, וְאֲשֶׁתַּזְבּוֹן אֵינִן יוֹדְאֵי, וְלֹא יוֹדְעִנָּא. פִּתַח וְאָמַר, (תְּהִלִּים קלו) לַעֲשֶׂה נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם זַחֲסֵדוֹ. כַּמָּה טִיבּוֹ עַבִּיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עִם בְּנֵי נְשָׂא, וְכַמָּה נִסִּין אַרְזוּיִשׁ לוֹן בְּכָל יוֹמָא, וְלֹא יוֹדַע אֲפָּא אִיהוּ בְּלִזְזוּדוֹי. בַּר זֵשׁ קָם בְּצַפְרָא, וְזוּזִיָּא אֲתִי לְקַטְלָא לִיה, וּבַר זֵשׁ שְׁוִי רַגְלִיָּה עַל רֵישִׁיָּה, וְקַטִּיל לִיה, וְלֹא יוֹדַע בֵּיה בַר קוּדְשָׁא

לקדוש-ברוך-הוא בלבדו - הוי לעשה נפלאות גדלות לבדו. אדם הולך בדרך ולסטים מחכים להרגו, בא אחר ונתן כפר תחתיו והוא נצל, לא ידע הטוב שעשה לו הקדוש ברוך הוא והנס שהרחיש לו, רק הוא בלבדו - הוי לעשה נפלאות גדלות לבדו. לבדו עשה וידע, ואחר לא יודע.

בריה הוא בלזודוי, הוי, לעושה נפלאות גדולות לבדו. בר נש אויל בארזוא, ולסטין מזופאן למקטליה, אתא אורא ואתייהב סופרא תזוזתיה, והוא אשתויב. לא ידע טיבו דעבד ליה קודשא בריה הוא, ונסא דארזיש ליה, בר איהו בלזודוי, הוי, לעושה נפלאות גדולות לבדו. לבדו עביד וידע. ואורא לא ידע.

295. אמר לחברים, חברים, מה ששאלתי לערבים האלה שנמצאים תמיד בשדות אם קול החברים שהם משתדלים בתורה שמעו, שהרי רבי שמעון ורבי אלעזר בנו ושאר החברים הלכו לפנינו ולא ידעו מאתנו, ושאלתי לערבים הללו עליהם, שידעתי שקולו של רבי שמעון ירגיז שדות והרים, והם גלו לי מה שלא ידעתי.

295. אמר לזובריא, זובריא (דף ר"א ע"א) מה דשאיכנא להני ערבאי, דמשתכוזי תדיר בזקלי, אי קלא דזובריא, דאינון משתדלי באורייתא שמעו. דהא רבי שמעון ורבי אלעזר בריה, ושאר זובריא, אזלין לקמו, ולא ידעין מני, ושאיכנא להני ערבאי עליהו. דידענא דקליה דרבי שמעון ירגיז זקלין וטורין, ואינון גלו לי מה דלא ידענא.

296. עד שהיו הולכים, אותם ערבים חזרו אליו. אמרו לו, זקן זקן, אתה שאלתנו מימי העולם, ולא שאלת על יום זה, שראינו תמיהה על תמיהה. ראינו חמשה בני אדם יושבים, וזקן אחד יחד אתם, וראינו עופות מתבנסים ופורשים בנפים על ראשיהם, אלו הולכים ואלו שבים, והצל לא עבר מעל ראשיהם, ואותו זקן הרים קולו עליהם, והם שומעים.

296. עד דהוו אזלין, אינון ערבאי אהדרו לגביה. אמרו ליה, סבא סבא אנת שאיכתא כן מן יומין דעלמא, ולא שאיכתא על יומא דא, דזומינא תווהא על תווהא, זומינא זומשא בני נשא יתבין, וזוד סבא בהדייהו, וזומינא עופי מתבנפי וקא פרשין גרפין על רישייהו, אלין אזלין, ואלין תבין, וטולא לא אתעבר מעל רישייהו. והוא סבא ארים קליה עליהו, ואינון שמעין.

297. אמר, על זה שאלתי. ערבים ערבים, תלכו, ודרך זו תהא תקינה לפניכם בכל מה שתמצאו. שני דברים אמרתם לי ששמחתי בהם. הלכו. אמרו לו החברים, אותו מקום שרבי שמעון שרוי בו, איך אנו יודעים? אמר להם, תשאירו לבעל פסיעות הבהמות שהוא ידריך פסיעותי לשם. לא היה טוען

297. אמר על דא שאיכנא. ערבאי ערבאי תהכון, וארזוא דא תהא מתקנא קבייכו, בכל מה דתבעון. תרין מלין אמרתון לי, דזודינא בהו. אזלו. אמרו לו זובריא, ההוא אתר דרבי שמעון שארי ביה, הך אן ידעין. אמר לון שבוקו למארי פסיען דבעירי, דהוא ידריך פסיעוי

חמורו, וחמורו סטה מהדרך שני מילין, והלך לשם.

298. התחיל לנהר שלש פעמים, ירד רבי פנחס ואמר לחברים, נקום לקבל סבר פני הימים, שעכשו יצאו אלינו פנים גדולות ופנים קטנות. שמע רבי שמעון נהרת החמור, אמר לחברים, נקום שהרי קול (שמסת) החמור של הגזקן החסיד התעורר אלינו. קם רבי שמעון וקמו החברים.

299. פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים צח) מזמור שירו לה' שיר חדש בי נפלאות עשה וגו'. מזמור, זקוף טעם למעלה, (שיר יתום קראנו לזה) למה? אלא רשום טעם גדול, שהרי בא אותו מזמור מתעטר בעטרת עליונה למעלה על ראשו ובא זקוף. מי אמר שירה זו? אותן פרות באותן געיות שהיו גועות. שירו לה' שיר חדש, למי היו אומרות שירו? לכמה מרובות, לכמה ממנים, לכמה דרגות, שהיו באים שם ויצאו לקבל את הארון (סמס), ולהם היו אומרות.

300. שירו לה' שיר חדש – זכר. מה הטעם באן שיר, ומשה אמר שירה, נקבה? אלא שם במשה ארון אחד (לחוד). זאת, יצאה מהגלות היא ואוכלוסיה, ולא יותר, ומשום זה את השירה הזאת, נקבה. אבל באן ארון ומה שהיה בתוכו יצא, ומשום אותו שהיה גנוז בתוכו נאמר שיר חדש, זכר.

301. כי נפלאות עשה – מה שעשה לפלשתים ומה שעשה לעבודה זרה שלהם. הושיעה לו ימינו, למי לעצמו. מי

לתמון. לא הוי טעין זומריה, וזומריה סאטי במארוזא תרין בולין, ואזל לתמון.

298. שארי נהיק תלת זמנין, נזות רבי פנזוס, אמר לזובריא, נתתקן לקבלא סבר אפי יומין, דהשתא יפקון לגבן אנפי רברבי ואנפי זוטרי. שמע רבי שמעון נהיקו דזומרא, אמר לזובריא, ניקום דהא קלא (דחדוה) דזומרא דסבא זוסידא אתער לגבן. קם רבי שמעון וקמו זובריא.

299. פתחו רבי שמעון ואמר, (תהלים צח) מזמור שירו ליי שיר זודש כי נפלאות עשה וגו'. מזמור זקיף טעמא לעילא. (שירה יתמא קרינן להאי) אמאי. אלא רשים טעמא רבא, דהא אתי ההוא מזמור, מתעטרא בעטרא עלאה לעילא על רישיה ואתי זקיף. מאן הוה אמר שירה דא. אינון פרות, באינון גועין דהו געאן. (תהלים צח) שירו ליי שיר זודש. לבאן הו אברין שירו. לכמה רתיכין, לכמה מבנן, לכמה דרגין, דהו אתאן תמן ונפקו לקבלא ליה לארוזא (סמס), ולהו הו אמרי.

300. שירו ליי שיר זודש, דכר. מאי טעמא הכא שיר, ומשה אמר שירה, נוקבא. אלא התם במשה ארוזא זודא (נ"א לחודא), זאת, נפקת בן גלותא, היא ואוכלוסיה, ולא יתיר. ובגין כך (שמות טו) את השירה הזאת, נוקבא. אבל הכא ארוזא, ומה דהוה גניו בגויה נפיק. ובגין ההוא דהוה גניו בגויה, אתמר שיר זודש, דכר.

301. כי נפלאות עשה, מה דעבד בפלשתים, ומה דעבד בטעוותהו. הושיעה לו ימינו, לבאן לעצמו. מאן עצמו. ההוא מזמור עצמו, ורוזא

זה עצמו? אותו מזמור עצמו, ורוח עליונה קדושה גנוזה בו. ימינו – אותו שירש הזקן, וזו ימינו, שהחזיק באתו מזמור ולא השאירו ביד אחר.

302. כאן יש לגלות דבר אחד: כל פעם שאותו ימין היה להרחיש נס, היה מחזיק במזמור זה ושם אותו לפניו להחזיק בו, כאבא שמתקן ימינו בתזה בנו לפניו ואומר: מי הוא שיקרב לבני? פיון שסרח לגבי אביו, שם אביו ידיו על כתפיו לאחור, וזרקו בידי שונאיו.

303. כביכול בהתחלה כתוב, (שמות ט"ו) ימינך יי נאדרי בכוז. בכוז מאן. ההוא דאשתמודעא. בערבא קורין לזודוי דבר נש כוז. ההוא ימינא נאדרי ואתקיף בכוז. מאן הוא דיקרב לגבי ברי. לבתר מה פתיב, (איכה ב) השיב אחר ימינו מפני אויב. שם ימינו על כתפו ודחה אותו לידי שונאיו. בהתחלה ימינו לפניו בתזהו להתחזק בו, ואחר כך לאחוריו על כתפיו לדחות אותו. וכאן – הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו, שתי זרועות להתחזק בו.

304. שאם אותן פרות שלא התרגלו בנסים, אלא אותה שעה בגעיה שלהן אמרו שירה זו, נעירת חמור הזקן החסיד שרגיל בנסים על אחת כמה וכמה שאמר שירה. חברים, אם תאמרו שאין דרב של החמור בכך מיום שנברא העולם, צאו וראו אתון בלעם הרשע שנצחה את בעליה בכל. חמורו של רבי פנחס בן יאיר על אחת כמה וכמה. ועוד, אתון בלעם כשדברה, מלאך עליון היה עליה מלמעלה.

עלאת קדישא גניז ביה. ימינו, ההוא דירית סבא. ודא ימינו, אתקיף בההוא מזמור, ולא שביק ליה בידא דאזורא.

302. הכא אית לגלאת מלה זודא, כל זמנא דההוא ימינא, הוה לארזושא ניסא, הוה אתקיף בהאי מזמור, ושוי ליה לקמיה, לאתקפא ביה, כאבא דאתקיף ימיניה בזודוי דבריה לקמיה, ואמר מאן הוא דיקרב לגבי ברי. פיון דסרוז לגבי אבוי, שוי אבוי ידוי על כתפוי לאזורא, ושדייה בידא דשנאוי.

303. כביכול, בקדמיתא פתיב, (שמות ט"ו) ימינך יי נאדרי בכוז. בכוז מאן. ההוא דאשתמודעא. בערבא קורין לזודוי דבר נש כוז. ההוא ימינא נאדרי ואתקיף בכוז. מאן הוא דיקרב לגבי ברי. לבתר מה פתיב, (איכה ב) השיב אחר ימינו מפני אויב, שוי ימיניה על כתפיה, ודזוי ליה בידא דשנאוי. בקדמיתא ימיניה לקמיה בזודוי, לאתקפא ביה. ולבטר לאזורא על כתפוי, לדזויא ליה. והכא הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו, תרין זרועין לאתקפא ביה.

304. דאי אינון פרות דלא אתרגילו בנסין, אלא ההיא שעתא בזועא דלהון אמרו שירתא. דא נהיקו דזומרא דסבא זוסידא דרגיל בנסין, על אונת כמה וכמה דאמר שירה. זובריא, אי תיברון דזומרא לא הוה ארזויה בכך מיומא דאברי עלמא, פוקו וזמו אתון דבלעם זוייבא, דנצוות לרבונה בכלא. זומריה דרבי (דף ר"א ע"ב) פנחס בן יאיר על אונת כמה וכמה. ותו אתון דבלעם כד מליכת, מלאכא עלאת הוה עלה מלעיכלא.

305. הַשְּׁתָּא אֵית לְלַפָּא, וְזַבְרִיָּא שְׁמֵעוּ. פִּי הָאֲתוֹן דְּאַבְרֵי עֶרֶב שַׁבַּת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת, סַלְקָא בְּדַעְתֵּיכוּ דְּפוּמָא הוּהּ פְּתִיזָא מִהֵהוּא זְמַנָּא. אוּ תַנְיָא דְאַתְנֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִהֵהוּא זְמַנָּא. לָאו הֵכִי. וְרוּא הֵכָּא דְאַתְמַסֵּר לְזוּכִימֵי, דְלֵא בּוּשְׁזִיזוֹן לְטַפְשֵׁי דְלַבָּא. פִּי הָאֲתוֹן, דְרַגָּא דְאַתְנֵי, הֵהוּא עַלְפָּא דְסִטְרָא זְנוּקָבִי. הֵהוּא הוּהּ דְשִׁרְיָא עַל הֵהוּא אֲתוֹן, וּמְלִיל עֲלֵהּ. וְכַד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְהֵאֵי דְרַגָּא, דְאַקְרִי פִּי הָאֲתוֹן, סְתָם לִיה בְּגוֹ (הָאֲתוֹן) זְנוּקָבָא דְתַהוּמָא רַבָּא, וְאַסְתֵּים עֲלִיה עַד הֵהוּא זְמַנָּא. כַּד מְטָא הֵהוּא זְמַנָּא, פְּתִיזָא הֵהוּא זְנוּקָבָא, וְנִפְקֵי וְשָׂרָא עֲלֵהּ, וּמְלִילָתָּ.

306. כְּמוֹ זֶה, (במדבר טז) וּתְפַתְחוּ הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ. אֶת פִּיהָ. אֶת – לְרֵבּוֹת דּוּמִ"ה, שֶׁהוּא פִּי הָאָרֶץ. אֶת פִּי הָאֲתוֹן – לְרֵבּוֹת קַמְרִיא"ל, שְׁנַקְרָא פִּי הָאֲתוֹן. פִּי הַבְּאֵר כְּמוֹ זֶה. מַה זֶה פִּי הַבְּאֵר? אוּתָהּ דְרַגָּה שְׁהִיתָה מְמַנָּה עֲלֶיהָ לְמַטָּה, וְהִיא תַחַת פִּי ה', וּמִיָּהוּ? יְהִדְרִיא"ל שְׁמוֹ. שְׁלֹשֶׁת הַפִּיּוֹת הִלְלוּ נִבְרָאוּ עֶרֶב שַׁבַּת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת. בְּשַׁעַת שְׁקֵדֵשׁ הַיּוֹם, עוֹלָה פִּי הַמְּמַנָּה עַל כָּל יֵתֵר הַפִּיּוֹת, וּמִיָּהוּ? אוּתוֹ יוֹם שְׁהִתְעַלָּה וְהִתְקַדְּשׁ בְּכָל, אוּתוֹ שְׁנַקְרָא (ישעיה נח) פִּי ה'. עֶרֶב שַׁבַּת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת נִבְרָאוּ שְׁאָר הַפִּיּוֹת. הִתְקַדְּשׁ הַיּוֹם, עֲלֵהּ הַפֶּה שְׁשׁוֹלֵט עַל הַכֹּל, פִּי ה'.

307. בֵּין כֶּךָ רָאוּ אֶת רַבִּי פְּנַחֵס שְׁהִיָּה בָּא. הִגִּיעוּ אֵלָיו, בָּא רַבִּי פְּנַחֵס וְנִשְׁקָא אֶת רַבִּי שְׁמֵעוֹן. אָמַר, נִשְׁקַתִּי אֶת פִּי ה', הַתְּבַשְׁם בְּבִשְׁמִים שֶׁל גִּנְתוֹ. שְׁמַחוּ כְּאַחַד וְיֵשְׁבוּ. כִּיֹּן שִׁיֵּשְׁבוּ, פָּרְחוּ כָּל אוֹתָם עוֹפוֹת שְׁהִיּוּ עוֹשִׂים צַל וְהִתְפָּאֲרוּ. הַחֲזִיר רָאִשׁוּ

305. הַשְּׁתָּא אֵית לְלַפָּא, וְזַבְרִיָּא שְׁמֵעוּ. פִּי הָאֲתוֹן דְּאַבְרֵי עֶרֶב שַׁבַּת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת, סַלְקָא בְּדַעְתֵּיכוּ דְּפוּמָא הוּהּ פְּתִיזָא מִהֵהוּא זְמַנָּא. אוּ תַנְיָא דְאַתְנֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִהֵהוּא זְמַנָּא. לָאו הֵכִי. וְרוּא הֵכָּא דְאַתְמַסֵּר לְזוּכִימֵי, דְלֵא בּוּשְׁזִיזוֹן לְטַפְשֵׁי דְלַבָּא. פִּי הָאֲתוֹן, דְרַגָּא דְאַתְנֵי, הֵהוּא עַלְפָּא דְסִטְרָא זְנוּקָבִי. הֵהוּא הוּהּ דְשִׁרְיָא עַל הֵהוּא אֲתוֹן, וּמְלִיל עֲלֵהּ. וְכַד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְהֵאֵי דְרַגָּא, דְאַקְרִי פִּי הָאֲתוֹן, סְתָם לִיה בְּגוֹ (הָאֲתוֹן) זְנוּקָבָא דְתַהוּמָא רַבָּא, וְאַסְתֵּים עֲלִיה עַד הֵהוּא זְמַנָּא. כַּד מְטָא הֵהוּא זְמַנָּא, פְּתִיזָא הֵהוּא זְנוּקָבָא, וְנִפְקֵי וְשָׂרָא עֲלֵהּ, וּמְלִילָתָּ.

306. כְּמוֹ זֶה, (במדבר טז) וּתְפַתְחוּ הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ. אֶת, לְאַסְגָּאָה דּוּמִ"ה דְאִיהוּ פִּי הָאָרֶץ. אֶת פִּי הָאֲתוֹן (במדבר כ"ב), לְאַסְגָּאָה קַמְרִיא"ל, דְאַקְרִי פִּי הָאֲתוֹן. פִּי הַבְּאֵר כְּמוֹ זֶה. מֵאֵן פִּי הַבְּאֵר. הֵהוּא דְרַגָּא דְהוּהּ מְמַנָּה עֲלִיהָ לְתַתָּא, וְאִיהוּ תְזוּזוֹת פִּי יי, וּמֵאֵן אִיהוּ. יְהִדְרִיא"ל שְׁבִימֵהּ. תִּלְת פּוּמִין אֵלֶיךָ, אֲתַבְּרִיאוּ עֶרֶב שַׁבַּת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת. בְּשַׁעַתָּא דְקִדְשׁ יוּמָא סַלְקָא פֶּה דְמְמַנָּה עַל כָּל שְׂאָר פּוּמִין, וּמֵאֵן אִיהוּ. הֵהוּא יוּמָא דְאַסְתַּלְקָא וְאַתְקַדְּשׁ בְּכֹלָא, הֵהוּא דְאַקְרִי פִּי יי. עֶרֶב שַׁבַּת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת, אֲבָרוֹן שְׂאָר פּוּמִין. אֲתַקְדֵּשׁ יוּמָא סְלִיק פּוּמָא דְשִׁלִּיט עַל כֹּלָא פִּי יי.

307. אַדְהֵכִי, זָמְנוּ לְרַבִּי פְּנַחֵס דְהוּהּ אֲתֵי, מְטוּ לְגַבִּיָּה, אֲתָא רַבִּי פְּנַחֵס וְנִשְׁקִיָּה לְרַבִּי שְׁמֵעוֹן. אָמַר, נִשְׁקָנָא פִּי יי, אֲתַבְּסֵם בְּבוּסְמִין דְגִנְתָּא דִּילִיָּה. וְזָרוּ כּוּזְרָא, וְיִתְבוּ. כִּיֹּן דִּיִּתְבוּ פְּרוּזוּ כָּל אֵינְזוֹן עוֹפוֹן דְהוּוּ עַבְדֵי טוֹלָא, וְאַתְבְּדְרוּ. אֲהִדְרִי

רבי שמעון והרים להם קול ואמר, עופות השמים! אינכם משגיחים בכבוד רבונכם שעומד באן? עמדו, ולא לקחו ממקומם, ולא קרבו אליו. אמר רבי פנחס, אמר להם שילכו לדרבם, שהרי לא נתנו להם רשות לחזור?

308. אמר רבי שמעון, ידעתי שהקדוש ברוך הוא רוצה להרחיש לנו נס. עופות עופות! לכו לדרבכם, ואמרו לאותו הממנה עליכם שהרי בהתחלה היה ברשותו, וכעת זה לא קים ברשותו. אבל העלינו אותו ליום הסלע, בשעולה ענן בין שני חזקים, ולא מתחברים. התפארו אותם עופות והלכו.

309. בין כך הרי שלשה אילנות מתפשטים בענפים לשלשה צדדים עליהם, ומעין מים נובעים לפניהם. שמחו כל החברים, ושמחו רבי פנחס ורבי שמעון. אמר רבי פנחס, טרח גדול היה לאותם עופות בתחלה, וטרח בעלי חיים לא צריכים, שהרי כתוב (תהלים קמה) ורחמיו על כל מעשיו. אמר רבי שמעון, אני לא הטרחתי אותם. אבל אם הקדוש ברוך הוא חס עלינו, איננו יכולים לדחות את המתנות שלו. ישבו תחת אותו האילן, ושתו מהמים ונהנו שם.

310. פתח רבי פנחס ואמר, (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון. מעין גנים, וכי אין מעין אלא אותו מן גנים? והרי כמה מעינות טובים ונכבדים יש בעולם אלא אין כל ההנאות שוות. יש מעין שיוצא במדבר במקום יבש – הנאה יש למי שיושב ושותה. אבל מעין גנים, כמה טוב הוא ונכבד. אותו מעין עושה טוב לעשבים ולפרות, מי

רישיה רבי שמעון, ורמא לון קלין ואמר, עופי שבמא לית אתון משגיזין ביקרא דמריכון דקאים הכא. קיימו, ולא נטלו מדוכתייהו, ולא קריבו לגבייהו. אמר רבי פנחס אימא לון דיהכון לארוזייהו, דהא לא יהבין לון רשו לאהדרא.

308. אמר רבי שמעון, ידענא דקודשא בריך הוא בעי למרוזש לן גיסא. עופין עופין זילו לארוזיכו, ואמרו ליהוא דמבנא עליכו, דהא בקדמייתא הוה ברשותיה, והשתא לאו ברשותיה קיימא. אבל סליקנא ליה ליומא דטנרא, כד סליק עיבא בין שיני תקיפין, ולא מתוזבראן. אתבררו אינן עופי ואזלו.

309. אדהכי, הא תלת אילנין, מתפשטן בענפין לתלת סטרין עלייהו, ומעינא דביא נבעין קבייהו. וזדו כלהו זוכרייא, וזדו רבי פנחס ורבי שמעון. אמר רבי פנחס טורוז סני הוה לאינון עופי בקדמייתא, וטורוז בעלי זיים לא בעינן. דהא (תהלים קמה) ורוזמיו על כל מעשיו פתיב. אמר רבי שמעון, אנא לא אטרוננא לון. אבל אי קודשא בריך הוא זוס עכן לית אנן יכלין לדווייא מתנן דיכיה. יתבו תוזות ההוא איכנא, ושתו מן מייא, ואתהנו תמן.

310. פתוז רבי פנחס ואמר, (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים זויים ונוזלים מן לבנון. מעין גנים, וכי לית מעיין אלא ההוא מן גנים, והא כמה מעינין טבין ויקירין אית בעלמא. אלא לית כל הנאות שוין. אית מעיין דנפיק במדברא, באתר יבישא, הנאה אית למאן דיתיב ושתה. אבל מעיין גנים, כמה איהו טב ויקירא, ההוא מעיין עביד טיבו לעשבין ואיבין, מאן דקריב עליה אתהני

שמתקרב אליו נהנה בכל; נהנה במים, נהנה בעשבים, נהנה בפרות. אותו מעין מתעטר בכל. כמה שושנים, כמה עשבי ריח סביבו, כמה נאה אותו מעין משאר המעונות, באר מים חיים.

311. וכך בארנו, הכל בכנסת ישראל, אומר, היא מעין גנים. מי הגנים? חמשה גנים יש לקדוש-ברוך-הוא שמשתעשע בהם, ומעין אחד מעליהם שמשקה אותם ומרוה אותם, טמיר וגנוז, וכלם עושים פרות ותבואה. גנה אחת יש תחת מהם, ואותה הגנה שמורה סביב מכל צדדי העולם. תחת גנה זו יש גנים אחרים עושים פרות למיניהם.

312. וגנה זו התהפכה והיתה למעין שמשקה אותם, באר מים חיים. בשצריך זה מעין, ובשצריך זה באר. מה בין זה לזה? לא דומה. בשנמשכים המים מאליהם לכששואבים מים להשקות. ונזלים מן לבנון, איזה נזלים? נזלים אלו חוזרים למעין, (של כלם) בשנובעים מים ונזלות טפות למעלה (מלמעלה) אלו אחר אלו, מים מתוקים שהנפש הולכת אחריהם. כך הם חמשה מקורות שיצאו מן לבנון, נעשו נזלים במעין זה. כך הקדוש ברוך הוא הרחיש לנו נס במקום זה, קראנו על מעין זה פסוק זה. (מה הנזלים? אלו חמשה מקורות שיצאו מלבנון למעלה, נעשו נזלים כאשר חזרו למעין, נובעים מים ונזלות טפות אלו אחר אלו מים מתוקים, שהנפש הולכת אחריהם. כך הקדוש ברוך הוא הרחיש להם נס במקום זה במעין זה, ועל מעין זה קראנו פסוק זה).

313. עוד פתח ואמר, (דברים כ) פי תצור אכל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה וגו'. כמה טובים הם דרכי ושבילי התורה,

בכלא. אתהגוי במיא, אתהגוי בעשבין, אתהגוי באיבין. ההוא מעיין מתעטרא בכלא. כמה וורדין, כמה עשבין דריוזא סורגיה, כמה יאות ההוא מעיין, משאר מעיינין, באר מים זויים.

311. והכי אוקימנא כלא בכנסת ישראל קאמר, איהי מעיין גנים. מאן גנים. זומש גנים אית ליה לקודשא בריה הוא, דקא משתעשעא בהו. ומעייןא זודא עלווייהו, דקא אשקי לון, ורוי לון, טמיר וגנוז, וכלהו עבדין פירין ואיבין. גנתא זודא אית לתתא בזייהו, וההוא גנתא נטיר סורא מכל סטרין דעלמא. תזוזת האי גנתא, אית גנים אורגין, עבדין איבין לזנייהו.

312. והאי גנתא, אתהפך והוי מעיין דאשקי לון, באר מים זויים, כד אצטריך הוי מעיין, וכד אצטריך הוי באר, מה בין האי להאי. לא דאמי, כד אתמשכון (דף ר"ב ע"א) מיא מאליהו, לכד שאבין מיא לאשקאה. ונזלים מן לבנון, מאי נזלים. אלין נזלים אהדרו לבועיין, (ס"א דלהו) כד נבעין מיין ונזלים טפין לעילא (ס"א מלעילא) אלין בתר אלין, מיין מתיקן, דנפשא אזלא אבתרייהו. כך אינון זומש מקורין, דנפקו מן לבנון, אתעבידו נזלים בהאי מעיין. כך קודשא בריה הוא רוזיש לן ניסא באתר דא, קרינא על מעייןא דא קרא דא. (ס"א מאי נזלים. אלין חמש מקורין דנפקו מן לבנון לעילא, אתעבידו נזלים דכד אהדרו למעיין, נבעין מיין ונזלים טפין אלין בתר אלין מיין מתיקן, דנפשא אזלא אבתרייהו. כך קודשא בריה הוא רחיש לן ניסא באתר דא, בהאי מעיין ועל מעייןא דא קרינא קרא דא.)

313. תו פתוז ואמר, (דברים כ) פי תצור אכל עיר ימים רבים להלחום עליה לתפשה וגו', כמה טובין

שְׁהָרִי בְּכָל דְּבַר וְדַבֵּר יֵשׁ כַּמָּה עֲצוֹת, כַּמָּה טוֹבוֹת לְבָנֵי אָדָם, כַּמָּה מְרַגְלִיּוֹת שְׂמַאֲרוֹת לְכָל צַד, וְאֵין לָךְ דְּבַר בַּתּוֹרָה שְׂאֵין בּוֹ כַּמָּה נְרוֹת מְאִירִים לְכָל צַד. פְּסוּק זֶה הוּא בְּפִשׁוּטוֹ, וַיֵּשׁ בּוֹ כְּפִי מְדַרְשׁוֹ, וַיֵּשׁ בּוֹ חֲכָמָה עַל־יוֹנָה לְהַזְהִיר לְמִי שֶׁצָּרִיךְ. אֲשֶׁרִי חָלְקוּ מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה תָּמִיד.

אֵינוֹן אֲרוֹזִין וְשִׁבְלִין דְּאֹרֵייתָא, דְּהָא בְּכָל מִלְּהָ וּמִלְּהָ, אֵית כַּמָּה עֵיטִין, כַּמָּה טַבִּין לְבָנֵי זְשָׂא, כַּמָּה מְרַגְלָאן דְּקָא מְנַהֲרִין לְכָל סְטֵר, וְלִית לָךְ מִלְּהָ בְּאֹרֵייתָא, דְּלִית בָּהּ כַּמָּה בּוֹצֵינִין מְנַהֲרִין לְכָל סְטֵר. הָאִי קָרָא אִיהוּ כְּפּוּם פְּשִׁטִּיהָ. וְאֵית בֵּיהּ כְּפּוּם מְדַרְשִׁיהָ. וְאֵית בֵּיהּ זֻכְמַתָּא עַלְמָה, לְאֹדְהָרָא לְמֵאן דְּאֶצְטְרִיךְ. זְכָאָה זֻוּלְקִיָּה מֵאן דְּאֶשְׁתַּדֵּל בְּאֹרֵייתָא תְּדִיר.

314. מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בָּהּ, מַה כְּתוּב בּוֹ? (תְּהִלִּים א) כִּי אִם בַּתּוֹרַת ה' חֲפָצוֹ וּבַתּוֹרַתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וְלַיְלָה, וְהָיָה כְּעֵץ. לְמָה זֶה סְמוּךְ לָזֶה? אֵלֶּא מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה, לֹא יִהְיֶה כְּעֵץ יָבֵשׁ, אֵלֶּא כְּעֵץ שֶׁתּוֹלַע עָלָיו פְּלִגֵּי מַיִם. מַה אֵילָן יֵשׁ בּוֹ שְׂרָשִׁים, וַיֵּשׁ בּוֹ קְלָפוֹת, וַיֵּשׁ בּוֹ מַחַ, וַיֵּשׁ בּוֹ עֲנָפִים, וַיֵּשׁ בּוֹ עֲלִים, וַיֵּשׁ בּוֹ פְּרָחִים, וַיֵּשׁ בּוֹ פְּרִי – שְׁבַעַת סוּגִים אֱלוֹ עוֹלָם לְשִׁבְעָה עֶשֶׂר, לְשִׁבְעִים, גַּם דְּבָרֵי תּוֹרָה יֵשׁ בָּהֶם פְּשִׁט הַמְּקָרָא, דְּרֵשׁ, רְמֵז שְׂרוּמֵז חֲכָמָה, גִּימְטְרִיאֹת, סוּדוֹת טְמִירִים, סוּדוֹת נְסִתְרִים אֱלוֹ עַל אֱלוֹ, פְּסוּל וְכֹשֶׁר, טְמֵא וְטָהוֹר, אֲסוּר וְהֲתֵר. מִכָּאן וְהִלָּאָה מִתְּפִשְׁטִים הָעֲנָפִים לְכָל צַד, וְהָיָה כְּעֵץ וְדָאִי. וְאִם לֹא – אֵינוֹ חֲכָם בְּחֲכָמָה.

314. מֵאן דְּאֶשְׁתַּדֵּל בָּהּ, מַה כְּתִיב בֵּיהּ, (תְּהִלִּים א) כִּי אִם בַּתּוֹרַת יי חֲפָצוֹ וּבַתּוֹרַתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וְלַיְלָה, וְהָיָה כְּעֵץ. אֲמַאי דָּא סְמוּךְ לְדָא. אֵלֶּא מֵאן דְּאֶשְׁתַּדֵּל בְּאֹרֵייתָא יוֹמָם וְלַיְלָה, לֹא לִיהוּי כְּאֶעָא יְבִישָׂא, אֵלֶּא כְּעֵץ שֶׁתּוֹלַע עָלָיו פְּלִגֵּי מַיִם. מַה אֵילָן אֵית בֵּיהּ שְׂרָשִׁין, וְאֵית בֵּיהּ קְלִיפִין, וְאֵית בֵּיהּ מוּזָא, וְאֵית בֵּיהּ עֲנָפִין, וְאֵית בֵּיהּ טְרַפִּין, וְאֵית בֵּיהּ פְּרוּזִין, וְאֵית בֵּיהּ אִיבָא. שְׁבַעַת זֵינִין אֵילָן, סְלִקִין לְשִׁבְעָה עֶשֶׂר, לְשִׁבְעִין. אוּף מִלִּין דְּאֹרֵייתָא אֵית בָּהוּ פְּשִׁטָּא דְּקָרָא. דְּרֵשָׂא. רְמֵז, דְּקָא רְמֵז זֻכְמַתָּא. גִּימְטְרִיאֹת. רִזִּין טְמִירִין. רִזִּין סְתִיבִין אֵילָן עַל אֵילָן. פְּסוּל וְכֹשֶׁר. טְמֵא וְטָהוֹר. אִיסוּר וְהִתֵּר. מִכָּאן וְלִהְלָאָה, מִתְּפִשְׁטָאן עֲנָפִין לְכָל סְטֵר. וְהָיָה כְּעֵץ וְדָאִי, וְאִי לָאו, לָאו אִיהוּ זֻכְם בְּזֻכְמַתָּא.

315. בֵּיא וְרָאָה כַּמָּה חֲבִיבִים אוֹתָם שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂאֵפְלוֹ בְּזִמְן שְׁהֲדִין תְּלוּי בְּעוֹלָם וְנִתְנָה רְשׁוּת לְמִשְׁחִית לְהִשְׁחִית, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצַוֵּהוּ עֲלֵיהֶם, עַל אוֹתָם הַמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, וְכַךְ אוֹמֵר לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: כִּי תִצְוֶר אֶל עֵיר, בְּגִלְלַת הַחֲטָאִים הָרַבִּים שֶׁחָטְאוּ לְפָנֵי וְהִתְחַיְבוּ בְּדִין. יָמִים רַבִּים, מַה זֶה

315. תָּא זֻזִי, כַּמָּה זֻזְבִּין אֵינוֹן דְּבוּשְׁתַּדְּלִי בְּאֹרֵייתָא קְפִי קוּדְשָׂא בְּרִיךְ הוּא, דְּאֶפְּלוֹ בְּזִמְנָא דְּדִינָא תְּלִיא בְּעַלְמָא, וְאִתְּיָהִיב רְשׁוֹ לְמוּזָבְלָא לְזוּבְלָא, קוּדְשָׂא בְּרִיךְ הוּא פְּקִיד לִיהָ עַלְוִייהוּ, עַל אֵינוֹן דְּקָא מִשְׁתַּדְּלִי בְּאֹרֵייתָא. וְהָכִי אָמַר לִיהָ קוּדְשָׂא בְּרִיךְ הוּא, כִּי תִצְוֶר אֶל עֵיר, בְּגִין זֻזְבִּיהוּן סְגִיאִין דְּזוּטָאן לְקַמְאִי, וְאִתְּזוּיִבוּ בְּדִינָא. יָמִים רַבִּים, מַאי רַבִּים. (תְּלַת)

רבים? (שלושה ימים זה אסור זה נקראו ימים רבים. אף כאן פי תצור אל עיר ימים רבים) שלשה ימים זה אחר זה שנודע דבר בעיר. מנין לנו שימים רבים הם שלשה? שבתוב (ויקרא טו) ואשה פי יזוב זוב דמה ימים רבים. וכי ימים רבים הם? אלא שלשה ימים זה אחר זה נקראים ימים רבים. גם כך, פי תצור אל עיר ימים רבים – שלשה ימים זה אחר זה שנודע דבר בעיר. בא ואצוד על (כל) בני ביתי: לא תשחית את עצה – זה תלמיד חכם שהוא בעיר, שהוא עץ החיים, אילן שנותן פרות.

316. דבר אחר את עצה – אותו שנותן עצה לעיר להנצל מן הדין ומלמד אותם דרך שילכו בה, ועל זה לא תשחית את עצה לנדח עליו גרון. לנדח עליו דין, ולא להשיט עליו חרב לוחטת, חרב שנונה, אותה שהורגת שאר אנשי העולם. פי ממנו תאכל. וכי אותו מתבל אוכל ממנו? לא. אלא פי ממנו תאכל, אותו סלע קשה, אותה שכל רוחות תקות וקדושות יוצאות ממנה, שאין הנאה ותאנה לרוח הקדש בעולם הזה אלא תורתו של אותו צדיק. בביכול הוא מפרנס אותה ונותן לה מזון בעולם הזה יותר מכל קרבנות העולם.

317. בקרבן מה בתוב? (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי אכלו רעים. ומי שנתרב בית המקדש ובטלו הקרבנות, אין לו לקדוש-ברוך-הוא אלא אותם דברי תורה, והתורה שמתחדשת בפיו. בשביל כך פי ממנו תאכל, ואין לה מזון בעולם הזה אלא ממנו ומאותם שקמותו. וכיון שממנו

יומא, דא בתר דא, אקרי ימים רבים, אוף הכא כי תצור על עיר, ימים רבים) תלתא יומין, דא בתר דא, דאשתמודעא דבר במתא. מנלן דימים רבים תלתא יומין אינון, דכתיב, (ויקרא טו) ואשה פי יזוב זוב דמה ימים רבים. וכי ימים רבים אינון. אלא תלתא יומין דא בתר דא, אקרי ימים רבים. אוף הכי כי תצור אל עיר ימים רבים, תלתא יומין דא בתר דא, דאשתמודעא דבר במתא. תא ואפקיד כף על (כל) בני ביתי. לא תשחית את עצה, דא תלמיד זוכם דאיהו במתא, דאיהו אילנא דחיי, אילנא דיהיב איבין.

316. דבר אחר את עצה, ההוא דיהיב עיטא למתא, לאשתובא מן דינא, ואוליף לון ארווא דיהכון בה, ועל דא לא תשחית את עצה לנדחון עליו גרון, לנדחא עליה דינא, וכלא לאושטא עליה זורבא מלהטא, זורבא משננא, ההיא דקטלא לשאר אינשי דעלמא. פי ממנו תאכל. וכי ההוא מזובכלא אכיל מעיה, לא. אלא פי ממנו תאכל, ההיא טגרא תקיפא, ההיא דכל רוזון תקיפין וקדישין נפקין מעיה, דלית הנאה ותואובתא לרוזון קודשא בהאי עלמא, אלא אורייתא דההוא זכאה, כביכול איהו מפרנס לה, ויהיב לה מזונא בהאי עלמא, יתיר מכל קרבנין דעלמא.

317. בקרבן מה כתיב. (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי אכלו רעים. ובמיומא דאתזורב פי במקדשא, ובטלו קרבנין, לית ליה לקודשא בריך הוא, אלא אינון מלין דאורייתא, ואורייתא דאתזודשא בפומיה, בגין כך פי ממנו תאכל, ולית לה מזונא בהאי עלמא, אלא ממנו, ומאינון דכוותיה. וכיון דממנו תאכל, ואיהו זן לה, אותו

תאכל והוא זן אותה – אתו לא תכרת. תהיה (טמיר) זהיר בו שלא תתקרב אליו.

318. כי האדם עין השדה – זה נקרא אדם שנודע מעלה ומטה. עין השדה – עין גדול ותקיף שאותו שדה אשר ברכו ה', (זה) סמוך עליו, אילן שנודע לאותו שדה תמיד. לבא מפניך במצור – דבר זה חוזר לראש הפסוק שפתוב לא תשחית את עצה, אותו שנותר להם עצה ומתקין את העיר. לבא מפניך במצור, הוא נותר להם עצה להתתקן ולחזור בתשובה, ומתקין לו כלי זון, חצוצרות ושופרות. לבא מפניך, מה זה לבא מפניך? לבא לפני ולעלות מפניך, מפני הפחד שלך. במצור, במקום שעליונים ותחתונים לא יכולים לעלות לשם. ומיהו? דרגה שבעלי תשובה נכנסים לשם. ומי היא? תשובה. זהו מצור, מקום חזק וסלע חזק.

319. וכיון שעצה זו לוקחים, אני מכפר לחטאיכם ומתקבלים ברוצן לפני. וכל זה פוקד הקדוש ברוך הוא על אותם המשתדלים בתורה. משום כך צדיקים הם כשמשתדלים בתורה, אותם שמשתדלים בתורה הם עצים גדולים בעולם הזה.

320. ראו מה עשה הקדוש ברוך הוא שנטע אילנות אלו, אשרי הדרך הזה. ולא די אילן אחד, אלא שלשה אילנות גדולים פרו ענפים לכל צד עשה לנו הקדוש ברוך הוא. יהי רצון לפני השמים שלא יעברו לעולם אילנות אלו ומעין זה ממקום זה, ועד היום עומדים שם, ואותו מעין מים. והאנשים קוראים להם נציבות של רבי פנחס בן יאיר.

לא תכרות, הוי (טמיר) זהיר ביה, דלא תקרב ביה.

318. כי האדם (דף ר"ב ע"ב) עין השדה, הא אקרי אדם דאשתמודע עילא ותתא. עין השדה, אילנא רברבא ותקיף דההוא (בראשית כז) שדה אשר ברכו יי. (דא) סמיה עליה, אילן דאשתמודע לההוא שדה תדיר. לבא מפניך במצור, מלה דא אהדר לרישא דקרא, דכתיב לא תשוזית את עצה, ההוא דיהיב לון עיטא, ואתקין למתא, לבא מפניך במצור, איהו יהיב לון עיטא, לאתקנא ולאהדרא בתיובתא, ואתקין ליה מאני זינין, בוקינס ושופרין. לבא מפניך, מאי לבא מפניך. לבא לקמאי, ולאעלא מפניך. מקמי דזוילו דיקך. במצור, באתר דעלאין ותתאין לא יכלין לאעלא תפון. ובאן איהו. דרגא דבעלי תשובה עאלין תפון, ובאן איהו. תשובה. דא איהו מצור, אתר תקיף, וטגרא תקיפא.

319. וכיון דעיטא דא נטלין, אנא מכפר לזוובייהו ואתקבלן ברעוא לקמאי. וכל דא פקיד קודשא בריך הוא, על אינון דמשתדלי באורייתא. בגין כך זכאין אינון דקא משתדלי באורייתא, אינון דמשתדלי באורייתא אינון אילנין רברבין בהאי עלמא.

320. זומו, מה עבד קודשא בריך הוא דנטע אילין אילנין, זכאה ארוזא דא, ולא די אילנא זודא, אלא תלתא אילנין רברבין, פריסן ענפין לכל סטר, עבד לן קודשא בריך הוא. יהא רעוא קמי שמיא, דלא יתעדון לעלמא אילנין אכין, ודא מעיניא, באתר דא ועד יומא קייבין תפון.

וההוא מעיינא דמיא. וקראן לון בגי נשא, נעיבו
 דרבי פנזוס בן יאיר. (ע"כ) (חסר זהו)

321. פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית לג) וישא
 את עיניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים
 אשר חנן אלהים את עבדך. בא וראה, אותו עשו
 הרשע נתן עינו לעין בנשים, ובגללו התקין יעקב תקוניו. שם שפחות
 מקדימה, ובניהם לאחור, שחשובים יותר. לאה
 אחריהם, ובניה מאחור. אחר כך יוסף, ואחריה רחל, והוא עבר
 לפניהם.

322. בשבילם השתחוו, מה בתוב? ותגשן
 השפחות הנה וילדיהן ותשתחוין. ואחר כך בתוב,
 ותגש גם לאה וילדיה ושתחוו ואחר נגש יוסף ורחל
 וגו'. והרי יוסף לאחור היה, ורחל לפניו אלא
 בן טוב, בן אהוב, צדיק העולם, יוסף. בין שראה עינו של אותו
 רשע מסתכל בנשים, פחד על אמו. יצא מאחריה
 ופרש זרועותיו וגופו וכסה עליה כדי שלא יתן
 אותו רשע עינו באמו. במה התגדל? שש
 אמות לכל צד, וכסה עליה, ולא יכלה עינו של
 אותו רשע לשלט עליה.

323. כמו זה, וישא בלעם את עיניו. עינו בתוב,
 אותה עין רעה (שתי עינים הנה זקף. אלא בשעה)
 שרצה להסתכל עליהם. וירא את ישראל שכן לשבטיו. מה זה שכן
 לשבטיו? אלא שבט יוסף היה שם ושבט בנמיין.
 שבט יוסף שלא שולטת בהם עין הרע, שפחות (שם מט)
 בן פרת יוסף. מה זה בן פרת יוסף? שהתגדל
 לכסות על אמו. בן פרת עלי עין, שלא שולטת בו
 עין הרע. שבט

321. פתחו רבי שמעון ואמר, (בראשית לג) וישא
 את עיניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך
 ויאמר הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. תא זוי,
 ההוא רשע העשו, יהיב עיניו לעיינא על נשין,
 ובגניה אתקין תיקוניו. יעקב, שוי שפחות בקדמיתא,
 ובגיהון לבתר, דושיבו יתיר. לאה אבתריהו,
 ובגהא לבתר. לבתר יוסף, ובתרה רזול,
 והוא עבר לפנייהם.

322. כד סגידו כלהון, מה כתיב. (בראשית לג)
 ותגשנה השפחות הנה וילדיהן ותשתחוין. ולבתר
 כתיב, ותגש גם לאה וילדיה ושתחוו ואחר נגש
 יוסף ורחל וגו'. והא יוסף לבתרייתא הוה, ורזול
 לקמיה. אלא ברא טבא, ברא רוזימא, צדיקא
 דעלמא, יוסף, בין דחזמא עיניה דההוא רשע
 מסתכל בגיניו, דזייל על אביה, נפיק מאבתרה,
 ופריש דרועיו וגופיה, וכסי עליה בגין דלא
 יתן ההוא רשע עיניו באביה. כמה אתסגי
 שית אמין לכל סטר, וזופא עליה, ולא יכיל
 עיניה דההוא רשע לשלטאה עליה.

323. כגון זה, וישא בלעם את עיניו, עינו כתיב,
 ההוא עינא בישא (תרין עיניו הוי זקף, אלא בשעתא)
 דבעא לאסתכלא עלייהו. וירא את ישראל שוכן
 לשבטיו. מהו שוכן לשבטיו. אלא שבטא דיוסף
 הוה תמן, ושבטא דבנמיין. שבטא דיוסף, דלא
 שלטא בהו עינא בישא, דכתיב, (בראשית מט)
 בן פורת יוסף. מאן בן פורת. דאתסגי
 לכסאה על אביה. בן פורת עלי

שִׁמְקַבֵּל אוֹתוֹ מִקְטָרְג הַדּוֹרוֹן, מִתְהַפֵּף
לָהֶם לְסַגּוֹר.

327. מִזְדַּקֵּף וְרוֹאֵה אֶת יִשְׂרָאֵל בְּלִם
מִתְעַנִּים, יַחְפִּי רַגְלִים. רוֹאֵה נְשִׁים, רוֹאֵה
תִּינוּקוֹת, בְּלִם בְּתַעֲנִית, בְּלִם נְקִיִּים
בְּנִקְיוֹן. וַיֹּאמֶר מִי אֱלֹהֵ לָךְ. שֵׁם קָדוֹשׁ לָךְ.
מִי אֱלֹהֵ לָךְ. שׂוֹאֵל עַל הַתִּינוּקוֹת, וְאוֹמֵר,
הַיְלָדִים אֲשֶׁר חֲנַן אֱלֹהִים אֶת עֲבָדֶיךָ. וְכִי
לְמָה צָרִיךְ לְהַשִּׁיבוֹ בְּלוֹם? אֵלֶּה בִּינֵן
שִׁמְקַבֵּל אוֹתוֹ שָׁחַד, מִתְהַפֵּף לָהֶם
לְסַגּוֹר. מֵרִים עֵינָיו וְרוֹאֵה אֶת יִשְׂרָאֵל
כְּמוֹ זֶה, חוֹשֵׁב שֶׁבְּגִלָּל פָּחַדוּ הֵם עוֹמְדִים
בָּךְ.

328. שׂוֹאֵל עַל הַתִּינוּקוֹת, וְאוֹמֵר מִי
אֱלֹהֵ לָךְ. (וְאוֹמֵר בְּדַרְךָ נִסְתַּר הַיְלָדִים) מַה
זֶה מִי אֱלֹהֵ לָךְ? אֵלֶּה אָמַר, מִיֵּלֵא אַתֶּם
שְׁחַטְאֵתֶם לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, אֲבָל תִּינוּקוֹת
אֵלּוּ מִדּוּעַ עוֹמְדִים בָּךְ? מִי אֱלֹהֵ לָךְ?
וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים. רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אוֹמְרָת, וְעַל
זֶה טַעַם זְקוּף. וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים, בְּדַרְךָ
נִסְתַּר, אֲשֶׁר חֲנַן אֱלֹהִים אֶת עֲבָדֶיךָ. וְכִי
רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֹמְרָה אֶת עֲבָדֶיךָ? אֵלֶּה רוּחַ
הַקֹּדֶשׁ אוֹמְרָת: אֱלֹהֵ אוֹתֶם תִּינוּקוֹת שְׂלֵא
חֲטָאוּ וְלֹא טַעְמוּ טַעַם חֲטָא, וּמִסְרָם
הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּיַד הַמְּמַנֶּה שְׁלֵף וְהִרְג
אוֹתֶם בְּלִי חֲטָא, כְּמוֹ שְׁנֵאֵמַר (קֹהֶלֶת
ד) וּמִיֵּד עֲשִׂקִיהֶם בַּח. וְזֶהוּ אֶת עֲבָדֶיךָ.

329. בִּינֵן שִׁשְׁמַע מֵאוֹתֶם תִּינוּקוֹת, מִיֵּד
עוֹלָה לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְאוֹמֵר: רַבּוֹן
הָעוֹלָם, כָּל דְּרָבִיד בְּדִין אֲמַת, וְאִם הַדִּין
שׂוֹרָה עַל יִשְׂרָאֵל בְּגִלָּל חֲטָאֵיהֶם הֵם,
תִּינוּקוֹת שְׂלֵהֶם שְׂלֵא חֲטָאוּ לְפָנֶיךָ, לְמָה
מִסְרָת אוֹתֶם לְהִרְגֵם בְּלִי חֲטָא? וְהַקֹּדֶשׁ

הַהוֹלֵכֶת לְפָנָי. לְבַתֵּר דְּמִקְבֵּל הַהוּא מִקְטָרְגָא
לְהַהוּא דּוֹרוֹנָא, אֶתְהַפֵּף לָהֶם סִיגְוֵרָא.

327. זְקִיף וְזוּמִי לוֹן לְיִשְׂרָאֵל, כְּלָהוּ מוֹתַעֲנֵן
בְּתַעֲנִיתָא, יְזוּפִי רַגְלִין. זוּמִי נְשִׁין, זוּמִי יַעֲזוּקִין, כְּלָהוּ
בְּתַעֲנִיתָא, כְּלָהוּ (דף ר"ג ע"א) נְקִיִּים בְּנִקְיוֹ.
וַיֹּאמֶר מִי אֱלֹהֵ לָךְ. שְׂמָא קְדִישָׁא לָךְ. מִי אֱלֹהֵ
לָךְ. שְׂאִיל עַל יַעֲזוּקִי, וְאוֹמֵר הַיְלָדִים אֲשֶׁר זוּנֵן
אֱלֹהִים אֶת עֲבָדֶיךָ. וְכִי אֲמַאי אֲעֲטָרִיךָ לְאַתְבָּא
לִי כְּלוּם. אֵלֶּה בִּינֵן דְּמִקְבֵּל הַהוּא שׂוֹזוֹד,
אֶתְהַפֵּף לָהֶם סִיגְוֵרָא. זְקִיף עֵינָיו, וְזוּמִי לוֹן לְיִשְׂרָאֵל
כְּמוֹנָא דָּא, זוּשִׁיב דְּבִגִּין דְּזוּיִלוֹ דִּילִיָּה אֵינֵן קִיִּימִין
כָּךְ.

328. שְׂאִיל עַל יַעֲזוּקִי, וְאוֹמֵר מִי אֱלֹהֵ לָךְ. (וְאוֹמֵר
בְּאוֹרַח סְתִים הַיְלָדִים) מַהוּ מִי אֱלֹהֵ לָךְ. אֵלֶּה אָמַר,
תִּינוּז אַתֶּן דְּזוּבִיתוֹן קָמִי מִלְכָּא. אֲבָל אֲלִין יַעֲזוּקִי,
אֲמַאי קִיִּימִין הָכִי, מִי אֱלֹהֵ לָךְ. וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים,
רוּזוֹ קְדִישָׁא אָמַר, וְעַל דָּא זְקִיף טַעְמָא. וַיֹּאמֶר
הַיְלָדִים. בְּאַרוּז סְתִים אֲשֶׁר זוּנֵן אֱלֹהִים אֶת
עֲבָדֶיךָ, וְכִי רוּזוֹ הַקֹּדֶשׁ אָמַר אֶת עֲבָדֶיךָ. אֵלֶּה
רוּזוֹ קְדִישָׁא אָמַר, אֲלִין אֵינֵן יַעֲזוּקִי דְכָא זוּאָבו,
וְלֹא טַעְיָמוֹ טַעְמָא דְזוּטָאָה, וּבִסֵּר לוֹן קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, בִּידָא דְהַהוּא מְמַנָּא דִּילְכָה, וְקִטִּיל לוֹן
בְּכָא זוּבָא, כְּמַה דָּאֵת אָמַר (קֹהֶלֶת ד) וּבִיֵּד
עוֹשִׂקִיהֶם כּוֹז. וְדָא הוּא אֶת עֲבָדֶיךָ.

329. בִּינֵן דְּשִׁמַּע מֵאֵינֵן יַעֲזוּקִי, מִיֵּד סְלִיק לְגַבִּי
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאוֹמֵר, מְאַרִיָּה דְעֵלְמָא, כָּל
אַרוּזָה בְּדִינָא דְקִשׁוּט, וְאִי דִינָא שְׂרִיָּא עַל
יִשְׂרָאֵל בְּגִין זוּבִיָּהוֹן אִיְהוּ, יַעֲזוּקִין דְלָהוֹן דְכָא
זוּאָבו לְקָמָה, אֲמַאי מִסְרָת לוֹן לְקִטְלָא לוֹן בְּכָא
זוּבָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיל מִלּוֹי בְּכָה, וְזוּס

ברוך הוא לוקח דבריו בכף וחס עליהם. ואותה שעה אין אספרה בתינוקות.

עליהו. וההיא שעתא, לא הוי אספרא בתינוקות.

330. ואותו מקטרג לוקח קנאה מאותו ממנה שתחת ידיו, ואומר: וכי לי נתן הקדוש ברוך הוא אותם שמתלבשים בחטאים ועוונות, ולאותו ממנה שלי מסר תינוקות בלי חטא שלא טעמו טעם חטא? מיד הולך להוציאם מתחת ידו ולא ישלט בהם. ועל זה מקדים לו ואומר לו, הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. לאותו עבדך, בלי חטא ובלי חטאה. וכדי שלא יהיה שבח לממנה שלו יותר ממנו, רוצה להוציאם מידו.

330. וההוא מקטרגא נטיל קנאה מההוא ממנא דתנוזות ידיה. אמר, וכי לי יהיב קודשא בריך הוא אינן דמתלבשין בוזטאין וזוובין, ולההוא ממנא דיכלי מסר ינוקין בלא זוובא, דלא טעמון טעמא דזוובה. מיד אזל לאפקא לון מתנוזות ידיה, ולא ישלוט בהו. ועל דא אקדים ליה ואמר ליה, הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. ולההוא עבדך, בלא זוובא ובלא חטאה. ובגין דלא יהא שבוזא לממנא דיכיה יתיר מיניה, בעא לאפקא לון מן ידיו.

331. בשעולות תפלות ישראל ביום זה לפני הקדוש ברוך הוא, מה כתוב? והוא עבר לפניהם. הרי רוח הקדש עוברת לפניהם, (כמו שנאמר מיכה ב) ויעבר מלכם לפניהם) והוא ודאי עבר לפניהם. וישתחו ארצה שבע פעמים, רוח הקדש הקטינה עצמה לגבי מעלה שבע פעמים לגבי שבע דרגות עליונות שמעליו, והקטינה עצמה לכלל אותם עמו כל אחד ואחד. עד גשתו עד אחיו, לאותה דרגת הרחמים, שהרי הם בן ובת. בן – (שמות ד) בני בכדי ישראל. בת – בנסת ישראל. רוח הקדש עשתה הקטנת עצמה, עד גשתו.

331. כד סלקין עלותין דישראל ביומא דא קמי קודשא בריך הוא, מה כתיב (בראשית לג) והוא עבר לפניהם. הא רוז קודשא אעבר לקמייהו, (כמה דאת אמר מיכה ב) ויעבור מלכם לפניהם) והוא ודאי עבר לפניהם. וישתחו ארצה שבע פעמים, רוז קודשא, אער גרמיה לגבי עילא ז' ומנין, לגבי ז' דרגין עלאין דעליה, ואקטין גרמיה, לאככלא לון עמיה כל זוד וזוד. עד גשתו עד אזויו, לההוא דרגא דרוזמי, דהא בן ובת אינן. בן, (שמות ד) בני בכורי ישראל. בת, כנסת ישראל. רוז קודשא עביד אזעירו דגרמיה, עד גשתו.

332. כיון דמטא לגביה, תבע מיניה, ואודע ליה צערא דבנייהו לתתא. ותרווייהו עאלין להיכלא טמירא גניזא דיום הכפורים, אימא דלהון, ותבעין על ישראל לכפרא לון, פדין כתיב (ויקרא טו) כי ביום הזה יכפר עליכם וגו'. אכפר עליכם לא כתוב, אלא יכפר עליכם.

332. כיון דמטא לגביה, תבע מיניה, ואודע ליה צערא דבנייהו לתתא. ותרווייהו עאלין להיכלא טמירא גניזא דיום הכפורים, אימא דלהון, ותבעין על ישראל לכפרא לון, פדין כתיב (ויקרא טו) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם וגו'. אכפר עליכם לא כתוב, אלא יכפר עליכם.

333. וְכַעַת הַיְלָדִים, חֲכָמִים אֵלוֹ שֶׁל כָּאן, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן לָהֶם סוּדוֹת הַתּוֹרָה לְהַתְעַטֵּר בָּהֶם וּלְהַתְתַקֵּן (וּלְהַשְׁתַּדֵּל) בָּהֶם, עַיִן רְעָה לֹא שׁוֹלֵטת עֲלֵיהֶם בְּגִלּוֹל עַיִן טוֹבָה, רוּחַ הַקְדָּשׁ שֶׁל רַבִּי פִּנְחָס שְׂשׂוּרָה עֲלֵיהֶם. בָּא רַבִּי פִּנְחָס וּנְשָׁקוּ. אָמַר, אֲלֹמֵלֵא לֹא בְּאֵתִי בְּדֶרֶךְ זֶה אֵלֵא לְשִׁמְעַ דְּבָרִים אֵלוֹ – דִּי לִי. אֲשֶׁרִי דֶרֶךְ זֶה שְׂבָאתִי אֵלֶיךָ.

334. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּאן, שֶׁהִסְבִּים אֶתְנֹו. וְלֹא דִי אֵילִן אֶחָד, אֵלֵא שְׁלִשָּׁה. אֲבָל מֵעַן זֶה דְמוּת עֲלִיוֹנָה הִיא אֵל אוֹתוֹ מֵעַן טְמִיר וְגִנּוּזוֹ. שְׁלִשָּׁה אֵילָנוֹת אֵלוֹ, שְׁלִשָּׁה אֲרָזִים הֵם שְׁנַקְרָאִים אֲרָזֵי הַלְבַנּוֹן, וְהֵם דְמוּת שְׁלִשָּׁה אֵילָנוֹת גְּדוּלִים, סוּד הָאֲבוֹת. (שֶׁהִסְבִּים עֲמִנּוּ. מֵעַן זֶה דְגַמַּת אוֹתוֹ מֵעַן עֲלִיוֹן שְׁטִמִּיר וְגִנּוּזוֹ. שְׁלִשָּׁה אֵילָנוֹת הֵם דְמוּת שֶׁל שְׁלִשָּׁה אֵילָנוֹת גְּדוּלִים, סוּד הָאֲבוֹת) אֲשֶׁרִי חֲלַקְנוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה.

335. הַרְבִּינוּ הָאֵילָנוֹת אֶחָד עַל רֹאשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאֶחָד עַל רֹאשׁ רַבִּי פִּנְחָס, וְאֶחָד עַל רֹאשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר. הַתְּפִשְׁטוּ הָעֲנַפִּים לְכָל צֶדַע עַל רֹאשֵׁי הַחֲבָרִים. בְּכָה (שְׁמַח) רַבִּי פִּנְחָס וְאָמַר, אֲשֶׁרִי חֲלַקִּי וְאֲשֶׁרִי עֵינֵי שְׂרָאוּ בְךָ. וְלֹא עַל שְׁלֶדָּה וְעַל שְׁלֵי שְׁמַחְתִּי בַלְבָדָם, אֵלֵא עַל רַבִּי אֶלְעָזָר בְּנֵנוּ אֲנִי שְׁמַח, שְׁחָשׁוּב הוּא לְפָנַי הַמְּלָךְ הַקְדוּשׁ בְּאֶחָד מֵאֲתָנּוּ. קָם וּנְשָׁקוּ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר, קוּם בְּעַמְדָּךְ וְאָמַר לְפָנַי רַבּוֹנֵךְ דְּבָרִים שְׁלוֹ. קָם רַבִּי אֶלְעָזָר.

336. פָּתַח וְאָמַר, (מִיכָה ו) עֲמִי זָכַר נָא מִה יַעֲזַ בְּלֶק מְלָךְ מוֹאָב וְגוֹ'. עֲמִי, בְּמָה רַחֲמָן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל בְּנָיו. אֵף עַל גַּב שְׁחָטָאוּ לְפָנָיו, כָּל דְּבָרָיו בְּאֶהְבָּה

333. וְהִשְׁתָּא הַיְלָדִים, אֵילִין זֻכִּימִין דְּהֶכָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהֵב לֹון רִזִּין דְּאוּרִייתָא, לְאֶתְעַטְרָא בְּהוּ, וּלְאֶשְׁתַּכְלָלָא (נ"א וּלְאֶשְׁתַּדֵּל) בְּהוּ. עֵינָא בִישָׂא לֹא שְׁלֵטָא עֲלֵיהוּ, בְּגִין עֵינָא טְבָא, רוּחוֹ קוּדְשָׁא דְרַבִּי פִּנְחָס, דְּשֶׁרִיא עֲלֵיהוּ. אֶתָא רַבִּי פִּנְחָס וּנְשָׁקִיה. אָמַר, אֲלֹמֵלֵא לֹא אֶתִינָא אֲרוּזָא דָא, אֵלֵא לְמוֹשְׁמַע מוֹלִין אֵלִין, דִּי לִי. וְכָפָה אֲרוּזָא דָא דְאֶתִינָא לְצַבָּר.

334. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הֶכָא, דְאֶסְתַּכְּבִּם עֲמִנָא. וְכָא דִי אֵילָנָא זוּד, אֵלֵא תִלְתָּ. אֲבָל מֵעֵינָא דָא, דִּיוֹקְנָא עֲלָפָה הוּא, לְצַבִּי הַהוּא מֵעֵינָא דְטְמִיר וְגִנּוּזוֹ. תִלְתָּ אֵילָנִין אֵלִין, תִּלְתָּ אֲרָזִין אֵינּוּן, דְאֶקְרוּן אֲרָזֵי לְבַנּוֹן. וְאֵינּוּן דִּיוֹקְנָא דְתִלְתָּ אֵילָנִין רַבְרַבִּין, רָזָא דְאֲבָהָן. (ס"א דֹאסְתַכֶּם עֲמִנָא. מֵעֵינָא דָא, דִּיוֹקְנָא דַהּוּא מֵעֵינָא עֵינָא עֵלָה דְטְמִיר וְגִנּוּזוֹ. תִלְתָּ אֵילָנִין אֵלִין אֵינּוּן דִּיוֹקְנָא דְתִלְתָּ אֵילָנִין רַבְרַבִּין, רִזָּא דֹאבָהָן.) וְכָפָה זוּלְקָנָא בְּהֵיָא שְׁעָתָא.

335. אֲרַכְּבִינוּ אֵילָנִין, זוּד עַל רִישֵׁיהּ דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְזוּד עַל רִישֵׁיהּ דְרַבִּי פִּנְחָס, וְזוּד עַל רִישֵׁיהּ דְרַבִּי אֶלְעָזָר. אֶתְפִּשְׁטוּ עֲנַפִּין, לְכָל סְטָר, עַל רִישֵׁיהוֹן דְּזוּבְרִיא, בְּכָה (נ"א ח"ד) רַבִּי פִּנְחָס וְאָמַר, וְכָפָה זוּלְקֵי וְכָפִין עֵינֵי דְזוּמָאן כַּף. וְכָא עַל דִּידָךְ וְעַל דִּינִי זוּדִינָא בְּלִזְזוּדֵיהוּ, אֵלֵא עַל רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרָנָא קָא זוּדִינָא, דְזוּשִׁיב אִיהוּ קָמִי מוֹלְכָא קְדִישָׁא כּוּזוּד מֵינָן. קָם וּנְשָׁקִיה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר קוּם בְּקִיּוּמָךְ, וְאֵימָא לְקָמִי מֵאֲרָךְ מוֹלִין דִּילִיָה. קָם רַבִּי אֶלְעָזָר. (דף ר"ג ע"ב)

336. פָּתַחוּ וְאָמַר (מִיכָה ו) עֲמִי זָכַר נָא מִה יַעֲזַ בְּלֶק מְלָךְ מוֹאָב וְגוֹ'. עֲמִי, בְּמָה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲבָא רִזְזוּבִין עַל בְּנָיו, אֵף עַל גַּב דְּזוּאֲבוּ צְבִיָה,

אליהם כָּאב אל בנו. חָטָא הַבֵּן לְאָבִיו – מְלַקְחוּ. כָּל עוֹד בְּשִׁמְלֻקְחוֹ וְלֹא שָׁב מִדְּרָכּוֹ, נוֹזֵף בּוֹ בְּדַבְרִים וְלֹא מְקַבֵּל. אָמַר אָבִיו: אֵינִי רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת לְבִנִי כְּמוֹ שְׁעֲשִׂיתִי עַד הַיּוֹם. אִם אֶלְקֵנוּ – יַחֲשֹׁשׁ בְּרֵאשׁוֹ, הֲרֵי הַכָּאב שְׁלוֹ אֶצְלִי. אִם אֲנֹזֵף בּוֹ – דְּמוּתוֹ מִשְׁתַּנֵּי. מַה אַעֲשֶׂה? אֵלֹא אֶלֶף וְאֶתְחַנֵּן אֵלָיו וְאֶמַר לוֹ דְּבָרִים רַבִּים כְּדִי שְׁלֵא יִתְעַצֵּב.

כָּל מַלְוֵי בְּרוּזִימוֹ לְגַבִּייהוּ, כָּאֲבָא לְגַבִּי בְּרִיהַ. זֹטִי בְּרִיהַ לְגַבִּי אָבוּי, אֶלְקִי לִיהַ, כָּל כֶּף דְּאֶלְקִי לִיהַ לֹא תָב מֵאַרְזוּייהַ, זִיף בֵּיהַ בְּמַלְכִין וְלֹא קַבִּיל. אָמַר אָבוּי, לֹא בְּעֵינָא לְמַעַבְדַּ לְבָרִי כְּמַה דְּעַבְדְּנָא עַד יוֹמָא. אֲלוֹ אֶלְקִייהַ יְהֵא זֹשִׁישׁ בְּרִישִׁיהַ, הֵא כָּאִיבָא דִּילִיהַ גַּבְּאִי, אֵהֵא זִיף בֵּיהַ, הֵא דִּיוֹקֵינִיהַ מִשְׁתַּנֵּי, מַה אַעֲבִיד, אֶכָּא אִיזִיל וְאֶתְוַזֵּן לְגַבִּייהַ, וְאִימָא לִיהַ מַלְכִין רַכִּיכִין, בְּגִין דְּלֹא יִתְעַצֵּב.

337. כָּךְ בְּכָל הַמִּינִים הוֹלֵךְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּיִשְׂרָאֵל. שׁוֹרֵה אֶתֶם הַלְקָאָה, וְלֹא קַבְּלוּ. נִזְף בְּהֶם, וְלֹא קַבְּלוּ. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אֲנִי רוֹצֵה בְּבִנֵי שְׁבַגְלַל הַמְּלַקוֹת שֶׁהִלְקִיתִי אוֹתָם, הֵם חוֹשְׁשִׁים בְּרֵאשׁוֹם. אוֹי, שְׁהֲרִי מִתּוֹךְ כָּאֲבָם אֲנִי חוֹשֵׁשׁ, שְׁכַתּוּב (ישעיה ג) בְּכָל צַרְתֶּם לוֹ צָר. נִזְפַּתִּי בְּהֶם, הַשְׁתַּנְּתָה דְּמוּתָם, שְׁכַתּוּב (איכה ד) חֲשַׁךְ מִשְׁחֹר תֵּאָרֶם לֹא נִכְרוּ בַּחֲצוֹת. אוֹי כְּשֶׁהִסְתַּכַּלְתִּי בְּהֶם וְלֹא נוֹדְעוּ. כָּעַת אֶתְחַנֵּן לְפָנֵיהֶם תּוֹךְ תַּחְנוּנִים. עֲמִי מַה עֲשִׂיתִי לָךְ וּמַה הִלְאִיתִיךָ. בְּנִי יַחִיד שְׁלִי, חֲבִיב נִפְשִׁי, רֵאָה מַה עֲשִׂיתִי לָךְ, הַשְׁלַטְתִּי אוֹתְךָ עַל כָּל בְּנֵי הַיְכָלִי, הַשְׁלַטְתִּי אוֹתְךָ עַל כָּל מַלְכֵי הָעוֹלָם. וְאִם עֲשִׂיתִי לָךְ מַעֲשִׂים אַחֲרַיִם, עֲנֵה בִּי, אֶתָּה תַעֲדֵד בִּי.

337. כֵּן בְּכָל זִמְנִין, אִיזִיל קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא בְּיִשְׂרָאֵל. שְׁאֲרֵי עַמּוּהוֹן אֶלְקָאָה וְלֹא קַבִּילוּ. זִיף בְּהוֹ, וְלֹא קַבִּילוּ. אָמַר קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא, זִמְנֵינָא בְּבָרִי, דְּבִגִּין מַלְקִיּוֹתָא דְּלִקְיָנָא לוֹן, אִינְוִן זֹשִׁישׁוֹ בְּרִישִׁיהוֹן. וּוִי, דְּהֵא מַגּוֹ כָּאִיבָא דְּלֵהוֹן, זֹשִׁישֵׁנָא אֲנָא. דְּכַתִּיב, (ישעיה ג) בְּכָל צַרְתֶּם לוֹ צָר. נִזְיָפְנָא בְּהוֹ, אֶשְׁתַּנָּא דִּיוֹקֵנָא דְּלֵהוֹן, דְּכַתִּיב, (איכה ד) זֹשֶׁךְ מִשְׁזוֹר תֵּאָרֶם לֹא נִכְרוּ בַּחֲצוֹת. וּוִי כַּד אֶסְתַּכַּלִּית בְּהוֹ, וְלֹא אֶשְׁתַּמוּדְעוּ. הַשְׁתָּא, אֵהֵא מִתְוַזְנָנָא לְגַבִּייהוֹ גּוֹ תַחְנוּנִים. עֲמִי מַה עֲשִׂיתִי לָךְ וּמַה הִלְאִיתִיךָ. בְּרִי יַחִידָאָה דִּילִי, זִבִּיבָא דְּנִפְשָׁאִי, זִמְנֵי מַה עַבְדִּית לָךְ, שְׁלִיטִית לָךְ עַל כָּל בְּנֵי הַיְכָלִי, שְׁלִיטִית לָךְ עַל כָּל מַלְכִין דְּעוֹלָמָא, וְאִי עַבְדִּית לָךְ עוֹבְדִין אַחֲרֵינִין, עֲנֵה בִּי, אֶתָּה הוּי סְהִיד בִּי.

338. עֲמִי זְכַר נָא מַה יַעֲזֵן בְּלֶקְךָ מוֹאֵב וּמַה עֲנָה אוֹתוֹ בְּלַעַם בֶּן בְּעוֹר (מיכה ו). זְכַר נָא, הִיָּה זֹכֵר בְּבִקְשָׁה מִמֶּךָ, מַה יַעֲזֵן. כָּעַת יֵשׁ לְהַסְתַּבֵּל מַה הִתְּנָה עֲצַת בְּלַק עַל הָעַם הַקְּדוֹשׁ, וְהַתּוֹרָה לֹא הִחְשִׁיבָה אֶת בְּלַק כְּלוּם, כְּמוֹ שְׁהִיָּה לְלִבּוֹ, שְׁכַתּוּב (דברים כו) אֲרַמִּי אָבִד אָבִי.

338. עֲמִי זְכַר נָא מַה יַעֲזֵן בְּלֶקְךָ מוֹאֵב וּמַה עֲנָה אוֹתוֹ בְּלַעַם בֶּן בְּעוֹר. זְכַר נָא, הוּי דְּכִיר בְּמִטּוֹ בִּינְךָ. מַה יַעֲזֵן הַשְׁתָּא אִית לְאֶסְתַּכְלָא, מַה הוּא עֵיטָא דְּבִלְקָךְ עַל עַמָּא קְדִישָׁא (סו) כֹּאן) וְאוֹרִייתָא לֹא זִיִּשְׁבֵּת לִיהַ לְבִלְקָךְ כְּלוּם, כְּמַה דְּהוּא לְלִבּוֹ, דְּכַתִּיב, (דברים כו) אֲרַמִּי אָבִד אָבִי.

אוֹבֵד אָבִי. (שייך פרשת שלח לך דף קס"א ע"ב מ'
המתחיל דא עם דא)

339. אֲשׁוּרְנוּ וְגו', צִיּוּר וְדַמּוּת אָבִי
נִרְשָׁם בּוֹ מִמֶּשׁ. וּמֵאוֹתוֹ זְמַן שֶׁהָיָה בְּמַעֲי
אִמּוֹ, מִצַּד שְׁלֵה הַתְּמַתַּח וְהוֹשִׁיט פְּסִיעָה
לְחוּץ יוֹתֵר. כִּי מֵרֵאשׁ צָרִים אֲרָאָנוּ, זֶה
דְּמּוּת וְצִיּוּר אָבִיו (מִמֶּשׁ). כִּיּוֹן שֶׁהָיָה בְּמַעֲי
אִמּוֹ, אֲשׁוּרְנוּ, הוֹשִׁיט פְּסִיעָה לְחוּץ, כְּמוֹ
זֶה ת' (ו').

339. אֲשׁוּרְנוּ וְגו', צִיּוּרָא וְדִיּוּקְנָא דְאָבִי, אֲתֵרִישִׁים
בֵּיהּ בְּמִשֶׁ. וּבִיהֵהוּא זְמַנָּא דְהָוָה בְּמַעְהָא דְאִמִּיהָ,
מִסְטָרָא דִלְיָהּ, אֲתַבְתּוּזוּ וְאוֹשִׁיט פְּסִיעָה לְכַר
יִתֵיר. כִּי מֵרֵאשׁ צָרִים אֲרָאָנוּ, דָּא דִיּוּקְנָא וְצִיּוּרָא
דְאָבִיו (מִמֶּשׁ). כִּיּוֹן דְהָוָה בְּמַעְהָא דְאִמִּיהָ,
אֲשׁוּרְנוּ, אוֹשִׁיט פְּסִיעָה לְכַר, כְּזוּנָא דָּא ת' (נ"א
ו').

340. וְזָהוּ וּמַגְבְּעוֹת אֲשׁוּרְנוּ. בִּישִׁיבָה
הַעֲלִיּוֹנָה גְבַעַת חֶסֶד ו' (גְּבוּהַת הַכֹּל אוֹתָהּ
עֲלִיוֹנַת הַכֹּל). בִּישִׁיבַת הֶרְקִיעַ וּמַגְבְּעוֹת,
בְּאוֹת ו'. וּמִשְׁלִים לְשָׁנֵי צַדִּדִים. אַחַד,
שֶׁהָיָה הַגְּבַעַת הַזֶּה לֹא נִפְרְדַת מִבְּנֵה
לְעוֹלָמִים וְאִינָה עוֹזְבַת אוֹתוֹ, וְעַל כֵּן
נִכְלַל ו' אִתָּהּ לְעוֹלָם. וְאַחַד, שֶׁהָיָה גְבַעָה
שְׁלֵמָטָה, בְּנֵה שְׁנִכְלַל עִמָּה צָרִיף לְעֵתִיד
לְבַא בְּשִׁיבָא מִלָּךְ הַמְּשִׁיחַ לְקַחַת לוֹ
גְבַעַת עֲלִיּוֹנָה, וְלִהְכַנִּיסוֹ תוֹךְ כְּנֻפֵיָה בְּדִי
לְחוּץ אוֹתוֹ וְלִהְעַמִּידוֹ בְּחַיִּים עֲלִיּוֹנִים,
וּמִמְנָה יֵצֵא בְּאוֹתוֹ יוֹם מִלָּךְ הַמְּשִׁיחַ.

340. וְדָא הוּא וּמַגְבְּעוֹת אֲשׁוּרְנוּ, בְּמִתִּיבְתָא
עֲלָאָה, גְבַעַת זֹסֵר ו'. (רמאה דכלא ההיא עלאה
דכלא) בְּמִתִּיבְתָא דְרִקִיעָא, וּבַמְגְבְּעוֹת בְּאֵת ו'.
וְאִשְׁלִים לְתַרִין סְטָרִין. זוּד, דְהָא הָאִי גְבַעַת לָא
אֲתַפְרֵשָׁא מִן בְּרָה לְעֲלָמִין, וְכָא שְׁבַקַת לִיהָ. וְעַל
דָּא אֲתַכְלִיל ו' בְּהִדָּה לְעֲלָם. וְזוּד, דְהָא גְבַעָה
דְלִתְתָא בְּרָה דְאֲתַכְלִיל בָּהּ, אֲצַטְרִיף לְזְמַנָּא
דְאֵתִי כֹד יִיתֵי מִלְכָּא מְשִׁיחָא, לְזַטְכָּא לִיהָ גְבַעַת
עֲלָאָה, וְלֹאֲעֲלָא לִיהָ גוֹ גְרַפְהָא, בְּגִין לְאֲתַקְפָּא
לִיהָ, וְלֹאֲקַמָּא לִיהָ בְּזוּיִין עֲלָאִין, וּבְנֵה יִפּוּק
בְּהֵהוּא יוֹמָא מְשִׁיחָא דְדוּד.

341. וְרֹזָא דָּא, (תהלים ב) אֶסְפָּרָה אֶל אָמֵר
אֵלֵי בְנֵי אֶתְהָ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדִתִּיךָ. זְמַיִן אֲנָא לּוֹמֵר
לְהֵהוּא אֲתֵר דְאֶקְרִי זֹקֵי, וְלִבְשֵׁרָא לִיהָ, (ה' אִמֵר
אֵלֵי בְנֵי אֶתְהָ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדִתִּיךָ). בְּהֵהוּא יוֹמָא בְּמִשֶׁ,
יִפּוּק לִיהָ הֵהוּא זֹקֵי מִתְזוּזוֹת גְרַפְהָא, בְּכַמְהָ זְוִיִין,
בְּכַמְהָ עֲטָרִין, בְּכַמְהָ בְּרַכָּאן, כְּדָקָא יְאוּת.

341. וְרֹזָא דָּא, (תהלים ב) אֶסְפָּרָה אֶל אָמֵר
אֵלֵי בְנֵי אֶתְהָ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדִתִּיךָ. זְמַיִן אֲנָא לּוֹמֵר
לְהֵהוּא אֲתֵר דְאֶקְרִי זֹקֵי, וְלִבְשֵׁרָא לִיהָ, (ה' אִמֵר
אֵלֵי בְנֵי אֶתְהָ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדִתִּיךָ). בְּהֵהוּא יוֹמָא בְּמִשֶׁ,
יִפּוּק לִיהָ הֵהוּא זֹקֵי מִתְזוּזוֹת גְרַפְהָא, בְּכַמְהָ זְוִיִין,
בְּכַמְהָ עֲטָרִין, בְּכַמְהָ בְּרַכָּאן, כְּדָקָא יְאוּת.

342. וְהֵהוּא זֹקֵי לָא יִשְׁתָּאֵר בְּלוֹזוּדוּי, יִתְכְּלִיל
בֵּיהּ מְשִׁיחָא אֲזוּרָא בְּרִיָה דִיוֹסָף, וְתַבְּנִין יִתְתַקֵּף,
וְכָא בְּאֲתֵר אֲזוּרָא. וּבְגִין דְאִיהוּ גְבַעָה תַתְתָּאָה,
שְׂאִין בָּהּ חַיִּים, יְמוֹת מְשִׁיחַ זֶה וְיִתְרַג,

342. וְהֵהוּא זֹקֵי לָא יִשְׁתָּאֵר בְּלוֹזוּדוּי, יִתְכְּלִיל
בֵּיהּ מְשִׁיחָא אֲזוּרָא בְּרִיָה דִיוֹסָף, וְתַבְּנִין יִתְתַקֵּף,
וְכָא בְּאֲתֵר אֲזוּרָא. וּבְגִין דְאִיהוּ גְבַעָה תַתְתָּאָה,
שְׂאִין בָּהּ חַיִּים, יְמוֹת מְשִׁיחַ זֶה וְיִתְרַג,

וימות עד שתלקט גבעה זו חיים מאותה גבעה עליונה, ויקום.

343. ומשום כך בישיבת הרקיע ומגבעות שלם, באות ו, על שני צדדים אלו (כתוב). אבל בישיבה העליונה חסר, בלי ו, להראות דבר שאין בו קשיה וספק. הן עם לבדד ישכון, בלי ערבוביה אחרת.

344. כל יחוד שלם כאן הוא. ה' אלהינו ה'. שהרי סודו מראש צרים הוא, והתיחד בראש, בגזע ושביל. ה' – זה הראש העליון, אויר שעולה. אלהינו – זה הגזע, שנאמר (ישעיה יא) גזע ישי. ה' – זה השביל שלמטה. ועל סוד זה התיחד בו בראוי. ומשום שנמתח בו שביל, צריך סוד שנגזר בשתי ישיבות.

345. אשרי חלקה, רבי שמעון, שזכות לדברים עליונים של רבונך, ורבונך התרצה בך. כמה שעור של התפשטות של שביל זה בשעור עליון של ראש וגזע ושביל, והתלבשו בהתפשטות זו. (ועל זה התפשטות של אהד, שעור של ששה צדדים, והכל התיחד באות ד' הו, אח ד') ועל זה התפשטות של א' ה' שעור של ששה צדדים. והכל התיחד באות (אח) הו. ומשום כך לבדד ישכן בראוי.

346. ובגוים לא יתושב, ישראל אית לון כתב ולשון. ובכל את, וכלין לאסתכלא בדיוקנא וציורא פדקא יאות. אבל בגוים עובדי כוכבים ומזלות – לא יתחשב. הסוד שלנו, משום שאין להם כתב ולשון, ואין להם להסתכל ולדעת כלום,

דלית בה זויין, ימות משייז דא, ויתקטל, ויהא מית עד דתלקוט זויין גבעה דא, מההיא גבעה עלאה, ויקום.

343. ובגין כך, במתיבתא דרקייעא ומגבעות שלים באות ו, על תרין סטרין אלין (כתיב). אבל במתיבתא עלאה, וזסר, בלא ו, לאוזזאה מלה דלית בה קושטיא וספק. הן עם לבדד ישכון, בלי ערבוביה אחרת.

344. כל יזודא שלים, הכא איהו. יי אלהינו יי. דהא רוא דיליה, מראש צורים איהו, ואתיזוד ברישא, בגזעא ושבילא. יי: דא רישיא עלאה, אוירא דסלקא. אלהינו: דא גזעא, דאתמר (ישעיה יא) גזע ישי. יי: דא שבילא דלתתא. ועל רוא דא אתיזוד ביה פדקא יאות. ובגין דאתמתוז ביה שבילא אצטריף (כאן חסר). רוא דאתזור בתרי מתיבתי.

345. זכאה זזולקך רבי שמעון, דזכית לכולין עלאין דמאריה, ומארה אתרעי בך, כמה שיעורא דמתיוון דשבילא דא בשיעורא עלאה, דרישא (דף ר"ד ע"א) וגזעא ושבילא, ואתלבשין במתיזו דא. (נ"א ועל דא מתיחו דאחד, שיעורא דשית סטרין. וכלא אתיחד בהאי את ד' אח ד'), ועל דא מתיוון דא' (נ"א ה') שיעורא דשית סטרין. וכלא אתיזוד בהאי את (נ"א אח) ובגין כך, לבדד ישכון פדקא יאות.

346. ובגוים לא יתושב, ישראל אית לון כתב ולשון. ובכל את, וכלין לאסתכלא בדיוקנא וציורא פדקא יאות. אבל בגוים עובדי כוכבים ומזלות, לא יתושב. רוא דנא, בגין דלית לון כתב ולשון, ולית לון לאסתכלא ולמנדע כלום,

שְׁהָרִי (ירמיה י) הֶבֶל הֵמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים, וְלֹא יִתְחַשֵּׁב סוּד שְׁלֹנוּ בְּמַחֲשָׁבָה וּבְהַסְתַּכְּלוּת שְׁלֵהֶם, הוֹאִיל וְאִין לָהֶם כְּתָב. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל.

דְּהָא (ירמיה י) הֶבֶל הֵמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים. וְלֹא יִתְחַשֵּׁב רֹזָא דְנָא בְּמוֹחֲשָׁבָה וּבְאַסְתַּכְּלוּתָא דְלַחוּן, הוֹאִיל וְלִית לֹון כְּתָב. וְכַאֲיִן אִינוּן יִשְׂרָאֵל.

347. מִי מְנָה עֶפְרַיִם וּמִסְפָּר אֶת רוּבֵעַ יִשְׂרָאֵל. (מי) הַהוּא נִקְוָדָה עַלְפָּאָה, רִישָׁא וְגִזְעָא וְשִׁבְיָא, בְּטַבִּירוֹ אִיהוּ, וְלֹא קִיּוּמָא לְשִׁאָלָא לְכַר. אֲבָל מִשְׁעֵתָא דְשָׂאֲרֵי לְאַתְבְּנָאָה, וְלַמְעַבְדַּי הֵיכְלָא בְּרַעוּתִיהָ, וְאַקְרִי מִי, שְׂאֲרֵי לְאַתְבְּנָאָה, דִּיּוֹקְנָא, דִּילִיָּהּ בְּמוֹשֵׁ. אֲפִיק נְוִקְבָּא דִּילִיָּהּ, בְּדִיּוֹקְנָא דְאַמִּיָּה.

347. מִי מְנָה עֶפְרַיִם וּמִסְפָּר אֶת רוּבֵעַ יִשְׂרָאֵל. (מי) הַהוּא נִקְוָדָה עַלְפָּאָה, רִישָׁא וְגִזְעָא וְשִׁבְיָא, בְּטַבִּירוֹ אִיהוּ, וְלֹא קִיּוּמָא לְשִׁאָלָא לְכַר. אֲבָל מִשְׁעֵתָא דְשָׂאֲרֵי לְאַתְבְּנָאָה, וְלַמְעַבְדַּי הֵיכְלָא בְּרַעוּתִיהָ, וְאַקְרִי מִי, שְׂאֲרֵי לְאַתְבְּנָאָה, דִּיּוֹקְנָא, דִּילִיָּהּ בְּמוֹשֵׁ. אֲפִיק נְוִקְבָּא דִּילִיָּהּ, בְּדִיּוֹקְנָא דְאַמִּיָּה.

348. מַה זֶה מִי? זֶה רֹאשׁ וְגִזְעַי וְשִׁבְיָא. (י) וְהַתְּפַשֵּׁט לְהַבְנֹת בְּפִשְׁטוּת וְהֵיכַל אֶחָד, לְשְׁנַי צְדָדִים בּוֹנֵה. וְאַף עַל גַּב שְׁהוּצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁהוּא ו' – גַּם כִּד הוּצִיא אֶת נִקְבָּתוֹ בְּאֶחָד וְהִזְמִינָה אֱלֹוִי. מְנָה, כְּמוֹ שְׁנַאָמֵר (דְּנִיָּאֵל א) וְיִמֵּן לָהֶם הַמְּלָךְ, (אֶסְתֵּר ט) וּמִשְׁלוּחַ מְנוּת. נִתְּן לוֹ אוּצֵר גָּדוֹל וְיִקָּר, וְהוּצִיא אוֹתָהּ בְּאֶחָד מִמֵּנֵי. בְּאוֹתָהּ פְּשִׁיטוּת שְׁהַתְּפַשֵּׁט, הוּצִיא שְׁנֵיֶהֱם בְּאֶחָד, (כְּדָגְמָה ז) פְּשׁוּט לְכַאֲן וְלְכַאֲן, הוּצִיא בֵּן וּבֵת בְּרַגְעַ אֶסְד, וְעַל זֶה שְׁמִים וְאַרְץ בְּרַגְעַ אֶסְד וּבְרַאֲוֹ אֶסְד) בְּשַׁעָה אַחַת.

348. מַה זֶה מִי? זֶה רֹאשׁ וְגִזְעַי וְשִׁבְיָא. (י) וְהַתְּפַשֵּׁט לְאַתְבְּנָאָה בְּפִשְׁטוּת דְּרוּדַי הֵיכְלָא, לְתַרְיִן סְטָרִין בְּאַנִי. וְאַף עַל גַּב דְּאַפִּיק לְיִשְׂרָאֵל. דְּאִיהוּ ו', אוּף הָכִי אֲפִיק לְנְוִקְבָּא דִּילִיָּהּ כְּוֹדָא, וְאַזְמִנָה לְגַבִּיָּהּ. מְנָה, כְּמוֹהַ דְּאַתְ אֲמֵר (דְּנִיָּאֵל א) וְיִמֵּן לָהֶם הַמְּלָךְ (אֶסְתֵּר ט) וּמִשְׁלוּחַ מְנוּת. יְהֵב לִיהַ גְּבוּבָא רַב וְיִקָּרָא, וְאַפִּיק לָהּ כְּוֹדָא מְנִיָּה. בְּהַהוּא פְּשִׁיטוּ דְּאַתְפַּשֵּׁט אֲפִיק תְּרוּוּיָּהּ כְּוֹדָא, (כְּוֹוֹנָא דָא פְּשׁוּט לְהַכָּא וְלְהַכָּא, אֲפִיק בְּרָא וּבְרַתָּא בְּרַגְעָא חַדָּא, וְעַל דָּא שְׁמִים וְאַרְץ בְּרַגְעָא חַדָּא אֶתְבְּרִיאֻ כַחַדָּא) בְּשַׁעָתָא וְוֹדָא.

349. וּמִסְפָּר אֶת רוּבֵעַ יִשְׂרָאֵל, רוּבֵעַ יִשְׂרָאֵל רֹזָא דָּא בְּגִינְךָ ר' אֶתְמַסֵּר, וְכַפָּאָה זְוֹלְכָךְ. רוּבֵעַ יִשְׂרָאֵל, רְבִיעִית, מִן מְדִידוֹ דְּיִשְׂרָאֵל, אִיהוּ בְּרִית. אֲמַאי אֲקָרִי רוּבֵעַ. אֲלָא שִׁיעוּרָא דְגּוּפָא אַרְבַּע בְּרִיתוֹת הֵוִי בְּשִׁיעוּרָא דִּילִיָּהּ. וּבְרִית רוּבֵעַ אִיהוּ בְּשִׁיעוּרָא דְּמְדִידוֹ דְּגּוּפָא. כֻּלָּא אֲפִיק מִי. (ע"כ)

349. וּמִסְפָּר אֶת רוּבֵעַ יִשְׂרָאֵל, רוּבֵעַ יִשְׂרָאֵל רֹזָא דָּא בְּגִינְךָ ר' אֶתְמַסֵּר, וְכַפָּאָה זְוֹלְכָךְ. רוּבֵעַ יִשְׂרָאֵל, רְבִיעִית, מִן מְדִידוֹ דְּיִשְׂרָאֵל, אִיהוּ בְּרִית. אֲמַאי אֲקָרִי רוּבֵעַ. אֲלָא שִׁיעוּרָא דְּגּוּפָא אַרְבַּע בְּרִיתוֹת הֵוִי בְּשִׁיעוּרָא דִּילִיָּהּ. וּבְרִית רוּבֵעַ אִיהוּ בְּשִׁיעוּרָא דְּמְדִידוֹ דְּגּוּפָא. כֻּלָּא אֲפִיק מִי. (ע"כ)

350. רַבִּי אֶלְעָזָר הוּוֵה אֲזִיל לְמוֹזְמוֹי לְרַבִּי יוֹסִי זְמוּוִי, רַבִּי אֲבָא וְזוּבְרוֹי אֲזִלוּ עִמֵּיהַ. פְּתוּזוּ רַבִּי

350. רַבִּי אֶלְעָזָר הוּוֵה אֲזִיל לְמוֹזְמוֹי לְרַבִּי יוֹסִי זְמוּוִי, רַבִּי אֲבָא וְזוּבְרוֹי אֲזִלוּ עִמֵּיהַ. פְּתוּזוּ רַבִּי

עמו. פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים ה) ה' בקר תשמע קולי וגו'. ה' בקר, איזה בקר? אלא זה בקר של אברהם שהתעורר בעולם, שבתוב (בראשית כב) וישבם אברהם בבקר. שהרי בשמייע הבקר, אותו בקר מתעורר בעולם, והוא עת רצון לכל, ולעשות טוב לכל העולם, לצדיקים ולרשעים. ואז זמן תפלה הוא להתפלל לפני המלך הקדוש.

351. ועל זה, בשעה שבה הבקר, כל אותם אסירי המלך מוצאים מנוחה, זמן תפלה הוא עליהם, וכל שכן אותם שחוזרים בתשובה ומבקשים בקשותיהם לפני המלך הקדוש, משום שבשעה זו יוצא ממנה אחד לצד דרום, ורפאל שמו, וכל מיני רפואה בידו. ומצד דרום יוצאת רוח אחת ומגיעה לאותו הממנה שממנה על הרפואה. ובשמייע הרפואה לפני הקדוש ברוך הוא, הוא פוקד לבית דינו שלא יפתחו בדין, משום שהחיים ביד הקדוש ברוך הוא, ולא בידיהם.

352. ומתוך שהוא עת רצון, רצה הקדוש ברוך הוא זכות אותו האיש. אם ימצא בתפלה (יפה. ואם לא - נחשב לו בשוגג) או שהוא בעל תשובה - חס עליו. באותה שעה נשמע קול צפרים המקננות, שבתוב (תהלים קד) אשר שם צפרים יקננו. ואותן צפרים מודות ומשבחות לקדוש-ברוך-הוא. ואותה אילת השחר מתעוררת בעולם ואמרת, (שם לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו'. אז אותו ממנה יוצא, ועושה כל מה שצטווה.

אלעזר ואמר, (תהלים ה) "בקר תשמע קולי וגו'." "בקר מאי בקר. אלא דא בקר דאברהם, דאתער בעלמא. דכתיב, (בראשית כב) וישבם אברהם בבקר. דהא כד אתי צפרא, ההוא בקר אתער בעלמא, והוא עידן רעון לכלא, ולמעבד טיבו לכל עלמא, לזפאין ולזוייבין. וכדין עידן צלותא הוא, למעלי קמי מלכא קדישא.

351. ועל דא, בשעתא דאתי צפרא, כל אינון אסירי מלכא, אשכוזו נייזא, עידן צלותא איהו עליהו. וכל שכן אינון דתייבין בתיובתא, ובעאן בעותהון לקמי מלכא קדישא. בגין, דהאי שעתא, זוד ממנא נפיק לסטר דרום, ורפאל שמייה, וכל זניי אסוותא בידוי. ומסטר דרום, נפק זוד רוזא, ומטי לגבי ההוא ממנא, דממנא על אסוותא. וכד מטי צלותא לקמי קודשא בריך הוא, פקיד לבי דינא דיליה, דלא יפתוזון בדינא, בגין דזיזים בידא דקודשא בריך הוא, ולא בידיהון.

352. ומגו דאיהו עידן רעון, בעא קודשא בריך הוא זכותא דההוא בר נשי, אי ישתכוז בעלותא, (יאות, ואי לא חשיב ליה בשוגג) או דאיהו מאריה דתיובתא, זוס עליה. (קצ"ז ע"ב) בההיא שעתא קל צפרין דמקננן אשתבועי, דכתיב, (תהלים קד) אשר שם צפרים יקננו. ואינון צפרין אודאן ומשבזון לקודשא בריך הוא. וההוא אילת השחר אתער בעלמא ואמר, (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו'. כדין ההוא ממנא נפיק, ועביד כל מה דאתפקד.

353. ואם תאמר שמיני רפואה בידו כמו שאמרנו – לא כדו שהרי רפואה לא היתה, רק בידי המלך הקדוש. אבל בשעה שפוקד הקדוש ברוך הוא רפואה לאותו האדם, הוא יוצא, וכל המקטרגים הממנים על מחלות רעות פוחדים ממנו. אז אותה הרוח שנסעה מצד דרום מושיטה לו לאותו אדם, והרי הרפואה נמצאת, והכל בידי הקדוש ברוך הוא.

354. ועל דא פתיב, ו"י בקר תשמע קולי. ולא תשמע קולי, ולא כתוב ה' בבקר תשמע קולי. אלא לגבי הבקר של אברהם הוא אמר. בקר אערך לך ואצפה. שני בקר למה? אלא אחד בקר של אברהם, ואחד בקר של יוסף, שכתוב (בראשית מד) הבקר אור, ומתרגמים: בקר מאיר, מאיר ודאי. אערך לך ואצפה, מה זה אערך לך? אלא אסדר לך נר שלך להדליק, כמו שנאמר (תהלים קלב) ערכתני נר למשיחי. ולגבי הבקר של יוסף הוא אמר, שאותו סדור של נר שלו הוא.

355. ואצפה, מה זה ואצפה? הרי כל בני העולם מצפים ומחכים לטוב הקדוש ברוך הוא, ואפלו בהמות השדה, ומה שבח של דוד יותר מכל בני העולם? אלא דבר זה שאלתי, וכך אמרו לי, והוא דבר אמת שבא מרחוק. אור ראשון שברא הקדוש ברוך הוא היה מאיר עד שלא יכלו העולמות לסבל אותו. מה עשה הקדוש ברוך הוא? עשה אור לאורו להתלבש זה בזה. וכן כל שאר האורות, עד שכל העולמות התקיימו בקיימם ויכלו לסבל.

353. ואי תיבא דויני אסוותא בידוי כמה דאמרן. לאו הכי. דהא אסוותא לא הוי, אלא בידוי דמלכא קדישא. אבל בשעתא דפקיד קודשא בריך הוא אסוותא ליהוא בר נש, איהו נפיק, וכל אינון מקטרגין דממען על מרעין בישין, דזולין בעיה. כדין ההוא ריזא דקא נסע מסטרא דדרום, אושיט ליה ליהוא בר נש, והא אסוותא אשתכוז, וכלא בידוי דקודשא בריך הוא.

354. ועל דא פתיב, ו"י בקר תשמע קולי. ולא פתיב ו"י בבקר תשמע קולי. אלא לגבי בקר דאברהם קאמר. (תהלים ה) בקר אערך לך ואצפה. תרי בקר אמאי. אלא זוד בקר דאברהם. וזוד בקר דיוסף. דכתיב, (בראשית מד) הבקר אור, ומתרגמינן צפרא (דף ר"ד ע"ב) נהיר, נהיר ודאי. אערך לך ואצפה. אערך לך מהו. אלא אסדר לך בועינא דילך לאדלקא. כמה דאת אמר (תהלים קלב) ערכתני נר למשייוני. ולגבי בקר דיוסף קאמר, דההוא סדורא דבועינא דיליה הוא.

355. ואצפה, מהו ואצפה. הא כל בני עלמא מצפאן ומזכאן לטיבו דקודשא בריך הוא, ואפילו בעירי דזוקלא, ומה שבזא דדוד יתיר מכל בני עלמא, אלא מלה דא שאילנא, והכי אמרו לי, ואיהי מלה קשוט דאתי מרזיק. נהורא קדמאה דברא קודשא בריך הוא, הוה נהיר עד דלא הוו יכלין עלמין למסבליה. מה עבד קודשא בריך הוא, עבד נהורא לנהוריה, לאתלבשא דא בדא. וכן כל שאר נהורין, עד דעלמין פלהו אתקיימו בקיימיהו, ויכלין למסבל.

356. ומשום כך התפשטו דרגות והתלבשו אורות, והם נקראים בנפים עליונים, עד שמגיעים לבקר זה של יוסף, והוא לוקח כל האורות העליונים. ומתוך שכל האורות העליונים בו תלויים, זיו עולה מסוף העולם עד סוף העולם שלמעלה, עד שהעולמות שלמטה לא יכולים לסבל. בא דוד והתקין נר זה, כסוי לבקר זה של יוסף להתכסות בו ולהעמיד עולמות שלמטה בסדור הנר הזה, ועל זה כתוב בקר אערך לך ואצפה, כמו שנאמר (שמות לז) ויצפהו זהב טהור. (ומשום שאותו נר, דוד תלוי בו וכו') ומשום שאותו הנר הוא של דוד ובו תלוי, אמר שהוא יהיה כסוי לבקר הזה. בא רבי אבא ונשקו, ואמר, אלמלא לא יצאתי לדדרך רק לשמע דבר זה – די לוי

356. ובגין כך אתפשטו דרגין, ואתלבשו זהורין, ואינון אקרון כנפים עלאין, עד דמטו להאי בקר דיוסף, ואיהו נטיל כל זהורין עלאין, ובגו דכל זהורין עלאין ביה תליין, זיויה סליק מסייפי עלמא עד סייפי עלמא דלעילא, עד דעלמין דלחתא לא יכלין למסבל. אתא דוד ואתקן האי בוצינא, זונפאה להאי בקר דיוסף, לאתזונפאה ביה, ולקיימא עלמין דלחתא, בסדורא דבוצינא דא ועל דא כתיב, בקר אערך לך ואצפה. כמיה דאת אמר, (שמות לז) ויצפהו זהב טהור. (נ"א ובגין דהוא בוצינא דוד ביה תליי וכו') בגין דהוא בוצינא דדוד איהו, ובה תליינא, אמר דאיהו ליהוי זונפאה להאי בקר. אתא רבי אבא ונשקיה, אמר אלמלא לא נפקנא בארזא, אלא למושמע מלה דא די.

357. עד שהיו הולכים, באה יונה אחת לרבי אלעזר, שרתה וצפצפה לפניו. אמר רבי אלעזר, יונה פשרה מזהימנת הוית תדיר באמנה בשליחותך. לבי ואמרי לו, הרי החברים באים אליך, ואני עמם, ונר יתרחש לנו לשלשה ימים, ולא יפל עליו פחד, שהרי בחדוה אנו הולכים אליו. השיב פעם אחרת ואמר, לא שמחנו מספיק, ורע בעיני הרבה על רמון אחד מלא שנתן תחתיו, ויוסי שמו. הלכה אותה הינה מלפניו, ואותם החברים הלכו.

357. עד דהוו אזלי, הא יונה זוד מטא לנבי רבי אלעזר. שריאת, וקא מצפצפא קמיה. אמר רבי אלעזר, יונה פשרה מזהימנת הוית תדיר בשליחותך, זילי ואימא ליה, הא זוברינא אתאן לנבך, ואנא עמהון. ונסא יתרוזיש ליה לתלתא יומין, וקא ינפול עליה דזיכור, דהא בזודוה אנון אזלין לנביה. אתיב זמנא אזורא ואמר, לא זודינא סגיא, ובאיש בעיני סגיא, על זוד רמונא מליא דאתיהיב תזותיה, ויוסי שביה. אזלת דהיא יונא מקמיה, ואינון זוברינא אזלו.

358. אמר רבי אבא לרבי אלעזר, מאי האי תווהנא סגיא, במיה דזומינא. אמר ליה, יונה דא אתאת לנבאי בשליחותיה דרבי יוסי זומי, דאיהו בבי מרעיה, וידענא מהאי יונה דאשתויב, וזלופא אתיהיב עליה ואתסי.

358. אמר רבי אבא לרבי אלעזר, מאי האי תווהנא סגיא, במיה דזומינא. אמר ליה, יונה דא אתאת לנבאי בשליחותיה דרבי יוסי זומי, דאיהו בבי מרעיה, וידענא מהאי יונה דאשתויב, וזלופא אתיהיב עליה ואתסי.

359. עד דהו אלו, הא עורבא זוד קאים לקמייהו, קרא בזוילא, ומעפצפא עפצופא סני. אמר רבי אלעזר, להכי את קיימא, ולהכי אנת מתקן, זיל לארוזה, דהא ידענא. אמר רבי אלעזר, זובריא זיזיל ונגמול ווסד לרמונא, דהוה בוליא מכלא, ורבי יוסי דפקיעין שבייה איהו, דהא אסתלק מעלמא דין, ולית מאן דוזוי לאשתדלא ביה, ואיהו קרב לגבן.

359. עד שהיו הולכים, הרי עורב אחד עמד לפניהם, קורא בכח ומצפצף צפצוף גדול. אמר רבי אלעזר, לך אתה קים ולכך אתה מתקן. לך לדרבך, שהרי ידעתי. אמר רבי אלעזר, חברים, גלך ונגמל חסד לרמון שהיה מלא מהבל, ורבי יוסי מפקיעין הוא שמו, שהרי הסתלק מהעולם הזה ואין מי שראוי להשתדל בו, והוא קרוב אלינו.

360. סטו מהדרך והלכו לשם. בין שראו אותם כל בני העיר, יצאו אליהם, ונכנסו שם לבית רבי יוסי מפקיעין אותם החברים הללו. בן קטן היה לו לרבי יוסי, ולא נתן לשום אדם שיגיע למטת אביו אחר שמת, אלא היה לבדו סמוך לו, ובכה עליו, פיו בפיו מתדבק.

360. סטו מארוזא, ואולו לתמן. פיון דוזמו לון כל בגי מאתא, נפקו לגבייהו. ועאלו תמן בבי רבי יוסי דפקיעין, אינון זובריא אליון. ברא זעירא הוה ליה לרבי יוסי, ולא שביק לבר נש דימטי לערסא דאבוי, בתר דמית. אלא הוא בלזודוי הוה סמוך ליה, ובכי עליה, פומיה בפומיה מתדבקה.

361. פתח אותו תינוק ואמר: רבון העולם, כתוב בתורה (דברים כב) כי יקרא קן צפור לפניך וגו', שלח תשלח את האם וגו'. היה צועק אותו תינוק ובוכה, ואמר: רבון העולם, קים דבר זה של התורה! שני בנים היינו מאבא ואמי, אני ואחותי הקטנה ממני, היה לך לקחת אותנו ולקום דבר התורה. ואם תאמר, רבון העולם, אם כתוב, ולא אב – הרי כאן הכל הוא, אבא ואמא. אמא מתה, ולקחת אותה מעל הבנים. בעת אבא שהיה מכסה עלינו נלקח מעל הבנים. איפה דין התורה? בכו רבי אלעזר והחברים מול הבכי והצעקה של אותו תינוק.

361. פתוז ההוא ינוקא ואמר, מאריה דעלמא, פתיב באורייתא, (דברים כב) כי יקרא קן צפור לפניך וגו', שלח תשלח את האם וגו'. הוה זעי ההוא ינוקא ובכי, אמר, מאריה דעלמא, קיים מלה דא דאורייתא, תרין בגין הוינא מאבא ואמי, אנא ואחותי זעירתא מנאי. הוה לך לבויסב לן, ולקיימא מלה דאורייתא. ואי תימא מאריה דעלמא, אם פתיב, ולא אב, הא הכא פולא הוא, אבא ואמא. אימא מיתת, ונסיבת לה מעל בגין. השתא אבא דהוי זופי עלן, אנסיב מעל בגין, אן דינא דאורייתא. בכו רבי אלעזר וזובריא, לקבל בכיה וזעו דההוא ינוקא.

362. פתח רבי אלעזר ואמר, (משלי כה) שמים לרום וארץ לעומק וגו'. עד שהיה אומר רבי אלעזר פסוק זה, היה

362. פתוז רבי אלעזר ואמר, (משלי כה) שמים לרום וארץ לעומק וגו'. עד דהוה אמר רבי

עמוד אש מפסיק ביניהם, ואותו תינוק היה דבק בפי אביו ולא היו נפרדים. אמר רבי אלעזר, או שרוצה הקדוש ברוך הוא להרחיש נס, או שרוצה שלא ישתדל אדם אחר עליו, אבל על דברי אותו התינוק ודמעותיו איני יכול לסבל.

363. עד שהיו יושבים, שמעו קול אחד שהיה אומר: אשריך רבי יוסי שדברי הגדי הקטן הזה ודמעותיו עלו אל פסא המלך הקדוש ודנו דין, ושלשה עשר בני אדם הזמין הקדוש ברוך הוא למלאך המות בגלגלך, והרי עשרים ושנים חוסיפו לך עד שתלמד תורה את הגדי השלם הזה החביב לפני הקדוש ברוך הוא.

364. קמו רבי אלעזר והחברים, ולא השאירו אדם לעמד בבית. מיד ראו אותו עמוד אש שעולה, ורבי יוסי פתח עיניו, ואותו תינוק דבוק פיו בפיו. אמר רבי אלעזר, אשרי חלקנו שראינו תחית המתים עין בעין. קרבו אליו, והיה אותו תינוק ישן כאלו שגוע מהעולם הזה. אמרו, אשרי חלקך רבי יוסי, וברוך הרחמן שהרחיש לך נס על הצעקה והבכי של בנך ובדבריו, שפך דחק בדברים יפים לשער השמים, בדבריו ובדמעותיו חוסיפו לך חיים.

365. לקחו את אותו תינוק ונשקוהו, ובכו עמו מרב חדוה, והוציאוהו לבית אחר, והתעוררו עליו, ולא הודיע לו מיד, אלא אחר כך. שמחו שם שלשה ימים, וחדשו יחד עם אותו רבי יוסי כמה חדושי תורה.

אלעזר קרא דא, הוה עמודא דאשא פסיק ביניהו, והוה ינוקא הוה דביק בפומיה דאבוי, ולא הוו מתפרשאן. אמר רבי אלעזר, או בעי קודשא בריך הוא למרוזש ניסא, או בעי דלא ישתדל בר גש אזורא עליה, אבל על מלין דהוה ינוקא ודמעוי, לא יכילנא למסבל.

363. עד דהוו יתבין, שמעו זוד קלא, דהוה (דף ר"ה ע"א) אמר, ופאה אנת רבי יוסי, דמלין דהאי גדיא ועירא, ודמעוי, סליקו לגבי פרסייא דמלכא קדישא, ודנו דינא, ותליסר בני גינא אומין קודשא בריך הוא למלאך המות בגינא, והא עשרין ותרין שנין אוסיפו לך, עד דתולקי אורייתא, להאי גדיא שלימא, וזביבא קמי קודשא בריך הוא.

364. קמו רבי אלעזר וזברייא, ולא שבקו לבר גש למיקם בביתא, מיד זבמו ההוא עמודא דאשא דסליק, ורבי יוסי פתחו עיניו. והוה ינוקא דביק פומיה בפומיה. אמר רבי אלעזר, ופאה זולקנא דזומינא תזוית המתים, עינא בעינא. קריבו לגביה, והוה ההוא ינוקא נאים, כמה דגוע ביהאי עלמא, אמרו ופאה זולקך רבי יוסי, וברוך רזומנא דארוזיש לך ניסא, על געיא ובכייא דבנך, ובמלוי, דהכי דזויק במלין שפירין לתרע שבמיא, במלוי ובדמעוי אוסיפו לך זיין.

365. נטלוהו ליהוה ינוקא, ונשקוהו ובכו עמיה מזורוה סגיא. ואפקוהו לביתא אזורא, ואתערו עליה, ולא אודעו ליה מיד, אלא לבתר הכי. זודו תמן תלתא יומין, וזודישו בהדי ההוא רבי יוסי, כמה זודושינן באורייתא.

366. אמר לון רבי יוסי, זובריא, לא אתיהיבת לי רשו לזקאה מההוא דזומינא בההוא עלמא, אלא לבתר תריסר שנין. אבל תלת מאה ושתין וזומיש דמעין, דאושיד ברי, עאלו בזוושבנא קמי מלכא קדישא, ואומינא לכו זובריא, דבשעתא דפתוז בההוא פסוקא, וגעא באינון מלין, אודעונו תלת מאה אלפי ספסלי דהוו במתיבתא דרקיעא, וכלהו קיימי קמיה דמלכא קדישא, ובטו רוזמי עלי, וערבו לי. וקודשא בריך הוא אתמלי רוזמין עלי.

366. אמר לון רבי יוסי, זובריא, לא אתיהיבת לי רשו לזקאה מההוא דזומינא בההוא עלמא, אלא לבתר תריסר שנין. אבל תלת מאה ושתין וזומיש דמעין, דאושיד ברי, עאלו בזוושבנא קמי מלכא קדישא, ואומינא לכו זובריא, דבשעתא דפתוז בההוא פסוקא, וגעא באינון מלין, אודעונו תלת מאה אלפי ספסלי דהוו במתיבתא דרקיעא, וכלהו קיימי קמיה דמלכא קדישא, ובטו רוזמי עלי, וערבו לי. וקודשא בריך הוא אתמלי רוזמין עלי.

367. ונפה לפניו אותם דברים ואיך מסר נפשו עלי. ואפטרופוס אחד היה לפניו, ואמר: רבון העולם, הרי כתוב (תהלים ח) מפי עוללים וינקים יסדת עז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם. יהי רצון מלפניך שזכות התורה וזכות אותו התינוק שמסר נפשו על אביו, שתחוס עליו וינצל.

367. ונפיר קמיה, אינון מלין, והיה מסר נפשיה עלי. וזוד אפטרופסא הוה קמיה, וקאמר, מארי דעלמא, הא כתיב (תהלים ח) מפי עוללים וינקים יסדת עז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם. יהא רענא קמך, זכו דאורייתא, וזכו דההוא רביא, דקא מסר נפשיה על אבוה דתזוזס עליה, וישתויב.

368. ושלשה עשר בני אדם הזמין לו תחתיו, וערבון נתן לו מדין קשה זה. אז קרא הקדוש ברוך הוא למלאך המות, וצוה אותו עלי שיחזור לאחר עשרים ושתים שנים, שהרי אין הערבון לפניו, אלא להשיב לידו משכונות שהיו בידו. כעת חברים, משום שראה הקדוש ברוך הוא שאתם צדיקי אמת, התרחש הנס לעיניהם.

368. ותליסר בני גשא אומין ליה תזוזתי, וערבונא יהב ליה, מדינא תקיפא דא. כדין קרא קודשא בריך הוא למלאך המות, ופקיד ליה עלי, דליתב לבתר עשרין ותרין שנין, דהא לאו ערבונא קמיה, אלא ליתוב לידוי, משכנין דהוו בידוי, השתא זובריא, בגין דזומא קודשא בריך הוא דאתון זכאי קשוט, אתרוזיש גיסא לעיניכו.

369. פתח רבי יוסי ואמר, (שמואל א ב) מביית ומזוזה מוריד שאול ויעל. האי קרא אית לאסתכלא ביה, וכי יי מביית, והא שמא דא סמא דזומין איהו לכלא. ומלה דא דמותא, לא שריא ביה, ובכל אתר שמא דא יהיב זומין לכל עלמא.

369. פתח רבי יוסי ואמר, (שמואל א ב) מביית ומזוזה מוריד שאול ויעל. האי קרא אית לאסתכלא ביה, וכי יי מביית, והא שמא דא סמא דזומין איהו לכלא. ומלה דא דמותא, לא שריא ביה, ובכל אתר שמא דא יהיב זומין לכל עלמא.

מהו יי מבוית, וזשבין בני נשא דאיהו קטיל לכול בני האדם? חושבים בני אדם שהוא הורג לכל בני האדם? אלא הי' ממית בודאי. איך הוא ממית? אם תאמר משום שהסתלק מעל בני אדם, שהרי בעוד שהוא עליו, לא יכולים כל מקטרגי העולם להזיק לו. בשעה שמסתלק ממנו, מיד כל המקטרגים יכולים לו ומת הבן אדם. לא כך?

370. אלא הי' ממית, את מי הוא ממית? לאותה התפשטות הצד הרע האחר הרע. בין שמישכות הצד הרע רואה את זו כבודו של הקדוש ברוך הוא, מיד מתה, ואין לה קיים אפלו רגע אחד. בין שאותה התפשטות צד האחר מתה ועברה מן העולם, מיד מחיה. את מי הוא מחיה? אותה התפשטות רוח הקדש שבאה מצד הקדשה, מחיה אותה ומעמידה בקיים שלם. הכל עושה הקדוש ברוך הוא בזמן אחד. ומה שאמר מוריד שאל ויעל – מוריד אותה רוח קדושה לשאל, ועושה לה שם טבילה להטהר, ומיד מעלה אותה, (לשאל, להדון שם, ומיד מעלה אותה ועושה לה טבילה) ונכנס למקום שצריך בגן עדן.

371. ואני, חברים, באותה שעה שהסתלקתי מהעולם, רוחי עלתה ונרדמה מיד, עד שעה קלה שהחניני הקדוש ברוך הוא והגוף היה מת. בשעה שפתח בני באותם דברים, אז פרח נשמתו (נשמתו), ופגשה בנשמתו שהיתה עולה מתוך טהרה ומתוך טבילה, ונכנסה במקום שנכנסה, ושם דנו את דינה, ונתנו לי עשרים ושתים שנות חיים בגלל דמעות ודברי בני. מכאן והלאה יש לי להשתדל במה שראיתי, שהרי אין לי להשתדל בדברי העולם הזה. בין

מהו יי מבוית, וזשבין בני נשא דאיהו קטיל לכול בני נשא. אלא יי מבוית ודאי דאיהו עליה, לא יכלין כל מקטרגין דעלמא לזוקא ליה, בשעתא דאסתליק מניה, מיד כל מקטרגין יכלין ליה, ומית בר נש. לאו הכי.

370. אלא יי מבוית, לבואן מבוית. למהו בשיכו דסטרא אורא בישא. בין דמישכו דסטרא בישא, זמני ליה לזיו יקריה דקודשא בריך הוא, מיד מית. ולית ליה קיובא אפילו רגעא וזדא. בין דההוא בשיכו דסטרא אורא מית ואתעבר מן עלמא, מיד מוזיה. לבואן מוזיה. למהו בשיכו דרוז קדשא, דאתי מסטרא דקדושה, מוזיה ליה, ואוקים ליה בקיובא שלים. כלא עביד קודשא בריך הוא בזמנא וזדא. ומה דאמר מוריד שאל ויעל. מוריד למהו רוז קדישא לשאל, ועביד ליה תמן טבילה, לאתדכאה, ומיד סליק ליה, (לשאל, לאתדנא תמן, ומיד סליק ליה ועביד ליה תמן טבילה) ועאל לאתר דאצטריך בגן עדן.

371. ואנא, וזברייא, בההוא שעתא דאסתלקנא מעלמא, רוזא דיכלי אסתלק ודמך מיד, עד שעתא זעירא דאזינא לי קודשא בריך הוא, וגופא הנה מית. בשעתא דפתוז ברי באינון מלין, כדן פרוזה נשמתיה (נ"א נשמתו), ואערעת בנשמתא דיכלי, דהנה סלקא מגו דכיו ומגו טבילה, ועאלת באתר דעאלת, ותמן אתדן דינהא, ואתייהבו לי עשרין ותרין שנין דזויין, בגין דמעין (דף ר"ה ע"ב) ומלין דברי, מכאן ולהלאה, אית לי לאשתדל במה דזומינא,

שְׂרָאִיתִי מִה שְׂרָאִיתִי, וְרוּצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֵא יֵאבֵד וַיִּשְׁכַּח מִמֶּנִּי כְּלוּם.

372. פִּתּוּחַ וְאָמַר, (תהלים קיח) יִסּוּר יִסְרָנִי יְהוָה וְגו', דָּוִד מִלְכָּא אָמַר אֶת זֶה עַל כָּל מַה (שְׁעֵבֵר) שְׁעֵשָׂה בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאָמַר עַל הַהִבְטָחָה שֶׁהִיְתָה לוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. עַל כָּל מַה שְׁעֵבֵר בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁרָדְפוּ אוֹתוֹ, וְהָיָה (לו) בּוֹרַח בְּאֶרֶץ נִכְרִיָּה, בְּאֶרֶץ מוֹאָב וּבְאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים, וּמִכְּלָם הִצִּילוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא הִשְׁאִירוּ לְמוֹת, וְאָמַר עַל הַהִבְטָחָה שֶׁל אוֹתוֹ הָעוֹלָם.

373. אָמַר דָּוִד, אִם כָּאֵן חֲטָאִיתִי לְקְדוּשׁ – בְּרוּךְ הוּא, כָּאֵן לְקִיתִי וְקִבַּלְתִּי עֲנָשִׁי, וְטַהַר אוֹתִי מִכָּל מַה שֶׁחֲטָאִיתִי, וְלֹא הִשְׁאִיר עֲנָשׁ שְׁלִי לְעוֹלָם הַהוּא לְאַחַר מִיתָה, וְדַאי יִסּוּר יִסְרָנִי יְהוָה – בְּעוֹלָם הַזֶּה כִּדִּי לְנִקּוּתִי, וְלְמוֹת לֹא נִתְּנִי – בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם לְקַחַת מִמֶּנִּי נִקְמָה. וְאֵנִי, הֲרֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקָּה אוֹתִי פְּעַם אַחַת בְּעוֹלָם הַזֶּה, מִכָּאֵן וְהִלָּא אֲנִי צָרִיךְ שְׁלֵא לְהִיֹּת בְּבוּשָׁה בְּעוֹלָם הַבָּא.

374. פִּתּוּחַ אוֹתוֹ תִּינוּק בְּנוֹ וְאָמַר, (במדבר כז) אָבִינוּ מִת בְּמִדְבָר וְהוּא לֹא הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה וְגו'. אָבִינוּ, הֲרֵי הַטַּעַם לְמַעְלָה, הָאֶרֶץ בְּמִלָּה וּמִשִּׁיף אוֹתָהּ. אִי חֲסִידִים קְדוּשִׁים, כְּמָה מְשִׁיבוֹת צַעַר בְּקִרְיַת אָבִינוּ. אֵין צַעַר וְאֵין כְּאָב שֶׁל רוּחַ וְנִפְשׁ אֵלֵּא בְּשִׁקְרָאנוּ כִּד, אָבִינוּ, בְּכֹאֵב מִלֵּב. מִת בְּמִדְבָר, וְכִי אַחֲרִים לֹא מִתוּ בְּמִדְבָר שֶׁכָּאֵן רָשָׁם אוֹתוֹ וְאָמַר שֶׁהוּא מִת בְּמִדְבָר? וְהֲרֵי אֵלֶּפֶים וְרַבּוֹת מִתוּ בְּמִדְבָר!

דְּהָא לִית לִי לֹא שֶׁתִּדְלָא בְּמִלִּין דְּהָאִי עֲלָמָא. כִּיִּין דְּזוּמִינָא מִה דְּזוּמִינָא, וּבְעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְלָא יִתְאַבִּיד וְיִתְנַשֵּׁי מִנָּאִי כְּלוּם.

372. פִּתּוּחַ וְאָמַר, (תהלים קיח) יִסּוּר יִסְרָנִי יְהוָה וְגו', דָּוִד מִלְכָּא אָמַר דָּא, עַל כָּל מַה (o"א דאעבר) דְּעֵבֵד בְּהָאִי עֲלָמָא, וְאָמַר עַל אֲבִטְזוּתָא דְּהָוָה לִיה בְּהָהוּא עֲלָמָא. עַל כָּל מַה דְּאֵעְבֵר בְּהָאִי עֲלָמָא, דְּרָדִיפוּ לִיה, וְהָוָה (ליה) עָרִיק בְּאֶרְעָא נִכְרִיָּה, בְּאֶרְעָא דְּמוֹאָב, וּבְאֶרְעָא דְּפִלִּשְׁתִּי, וּמִכְּלָהוּ שְׁזִיב לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא שְׁבִיק לִיה לְמוֹתָא, וְאָמַר עַל אֲבִטְזוּתָא דְּהָהוּא עֲלָמָא.

373. אָמַר דָּוִד, אִי הֵכָא זוּבְנָא לְגַבִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֵכָא אֲלִקְיָנָא, וְקִבִּילְנָא עוֹנְשָׁא דִּילִי, וְאֲדַכִּי לִי מִכָּל מַה דְּזוּבְנָא, וְלֹא שְׁבִיק עוֹנְשָׁא דִּילִי לְהָהוּא עֲלָמָא, בְּתַר מִיתָה. וְדַאי יִסּוּר יִסְרָנִי יְהוָה, בְּהָאִי עֲלָמָא, בְּגִין לְנִקְאָה לִי. וְלְמוֹת לֹא נִתְּנִי, בְּהָהוּא עֲלָמָא, לְנִטְלָא נִקְמוּתָא מִנָּאִי, וְאֵנָּא, הָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲנִקִּי לִי וְמִנָּא זוּדָא בְּהָאִי עֲלָמָא, מִכָּאֵן וְהִלָּא אֲצִטְרִיכְנָא דְלָא אֵהָא בְּכַסּוּפָא בְּעֲלָמָא דְאֵתִי.

374. פִּתּוּחַ הַהוּא יִנְקָא בְּרִיָּה וְאָמַר, (במדבר כז) אָבִינוּ מִת בְּמִדְבָר וְהוּא לֹא הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה וְגו'. אָבִינוּ, הָא טַעְמָא לְעִילָא, אֶרֶץ מִלָּה וּמִשִּׁיף לָהּ, אִי חֲסִידִין קְדִישִׁין, כְּמָה מְשִׁיכוּ דְּצַעְרָא בְּמִקְרֵי אָבִינוּ. לִית צַעְרָא, וְלִית כְּאָבָא דְּרוּזָא וְנִפְשָׁא, אֵלֵּא כִּד קֶרְאֵן הַכִּי, אָבִינוּ, בְּכֹאֵב מִכְּלָמָא. מִת בְּמִדְבָר, וְכִי אֲזוּרְנִין לָא מִיתוּ בְּמִדְבָרָא, דְּהֵכָא רָשִׁים לִיה, וְאָמַר דְּאִיהוּ מִת בְּמִדְבָר, וְהָא אֵלֶּף וְרַבּוֹן מִיתוּ בְּמִדְבָרָא.

375. אֵלָא כַּמָּה בְּנֵי זְשָׁא עֲרִטִילְאִין עַל דָּא, מְנַהֲוֹן אַמְרֵי דְהוּא מְקוּשֵׁשׁ עֵצִים הוּהוּ, דְכִתְיִב כִּי בְּזוּטָאוּ מֵת. וּמְנַהֲוֹן אַמְרֵי הֲכִי, וּמְנַהֲוֹן אַמְרֵי הֲכִי, וְאַנָּא הֲכִי אוֹלִיפְנָא, יוֹמָא דְאַבָּא נָפַל בְּבֵי מִרְעִיָה, אוֹלְפִי לִי דָא. וְאַנָּא זְוֹמִינָא מֵה דְזְוֹמִינָא, דְפִקִּיד לִי אַבָּא דְלָא לְגַלְאָה. אֵלָא כַּמָּה וְכַמָּה הוּו דְמִיתוּ בְּמִדְבָּרָא, וְלָא עַל זְוֹבָא דְהַקְרוּז, וְלָא עַל זְוֹבָא דְמִרְגָלִים, כִּד אֶתְגַּזֵּר גְּזֵרָה, (ס"א ולא על חובא דעגלא דעבדו וכו') אֵלָא קוֹדָם (ס"א דמיתו על חובא דקרח, על חובא דמרגלים, כד אתגזר גזרה, וקודם) מִתְּנָן תּוֹרָה, וּבִתְרָא עֲגָלָא דְעֵבְדוּ, אֵינְוֹן מְטַעֵי עַלְמָא, וְאֵינְוֹן דְאַתְמַשְׁכוּ אַבְתְּרִיָּהוּ. אַחֲרֵיהֶם.

376. אַבְּל טַעֲנָה דְטַעֲנֵנוּ אֵינְוֹן בְּנִתִין, דְמִית בְּמִדְבָּר, אִיהוּ, וְהוּהוּ עֲלִפְזוּד רַב לְבֵי יוֹסֵף, וּבְנֵוֹ דְלָא יָדַע אֲרוּזֵי דְאוּרִייתָא כְּדָקָא יְאוּת, לָא הוּהוּ זְשָׁא. וְהוּא הוּהוּ דְלָא זָטַר פּוּמִיָּה וּמְלוֹי לְקַבְלִיָּה דְמִשְׁהָ, וְעֲלִיָּה כְּתִיב, (במדבר כא) וַיָּמַת עִם רַב מִיִּשְׂרָאֵל. גְּבַר דְלָא יָדַע אֲרוּיִתָא, (ס"א לאו רב באורייתא) וְאִיהוּ רַב מִשְׁפּוּזָה. רַב דְזֹרְעָא דְיוֹסֵף, מִבְּנֵי דְמִנְשָׁה. וּבְגִין דְזוּב בְּמִדְבָּר בְּמִלּוּלָא לְגַבֵּי מִשְׁהָ, זְוִשִׁיבוּ דְמִשְׁהָ אֲנְטִיר דְבָבוּ. וּבְגִין כִּף קָרִיבוּ לְקַמִּיָּה דְמִשְׁהָ, וְאַלְעֵזֵר, וְכָל הַנְּשִׂיאִין, וְכָל רִישֵׁי אַבְהָן, וְלָא מְלִילוּ עִם מִשְׁהָ אֵלָא לְקַמִּיָּהוּ, בְּגִין דְקָנִיאוּ קִנְיָה מִנִּיהָ.

377. מִכָּאן, מֵאן דְזוּיִישׁ מִן דִּינָא, יְקָרַב אֲזוּרְגִין, וְיִסְגֵי בְּגוּבְרִין בְּהַדִּי הַהוּא דִּינָא, בְּגִין דִּישְׁבֻעוֹן דִּינָא מִנִּיהָ, וְיִדְוּל מִנִּיהוּ, וְלָא יְהָא דִן אֵלָא כְּדָקָא יְאוּת, וְאִי לָא, יִדְוּי לִיָּה מִן דִּינָא. וְאֵינְוֹן לָא יָדַעוּ דְהָא (במדבר יב) מִשְׁהָ עָנּוּ מֵאֵד מִכָּל

375. אֵלָא כַּמָּה בְּנֵי זְשָׁא עֲרִטִילְאִין עַל דָּא, מְנַהֲוֹן אַמְרֵי דְהוּא מְקוּשֵׁשׁ עֵצִים הוּהוּ, דְכִתְיִב כִּי בְּזוּטָאוּ מֵת. וּמְנַהֲוֹן אַמְרֵי הֲכִי, וּמְנַהֲוֹן אַמְרֵי הֲכִי, וְאַנָּא הֲכִי אוֹלִיפְנָא, יוֹמָא דְאַבָּא נָפַל בְּבֵי מִרְעִיָה, אוֹלְפִי לִי דָא. וְאַנָּא זְוֹמִינָא מֵה דְזְוֹמִינָא, דְפִקִּיד לִי אַבָּא דְלָא לְגַלְאָה. אֵלָא כַּמָּה וְכַמָּה הוּו דְמִיתוּ בְּמִדְבָּרָא, וְלָא עַל זְוֹבָא דְהַקְרוּז, וְלָא עַל זְוֹבָא דְמִרְגָלִים, כִּד אֶתְגַּזֵּר גְּזֵרָה, (ס"א ולא על חובא דעגלא דעבדו וכו') אֵלָא קוֹדָם (ס"א דמיתו על חובא דקרח, על חובא דמרגלים, כד אתגזר גזרה, וקודם) מִתְּנָן תּוֹרָה, וּבִתְרָא עֲגָלָא דְעֵבְדוּ, אֵינְוֹן מְטַעֵי עַלְמָא, וְאֵינְוֹן דְאַתְמַשְׁכוּ אַבְתְּרִיָּהוּ. אַחֲרֵיהֶם.

376. אַבְּל טַעֲנָה דְטַעֲנֵנוּ אֵינְוֹן בְּנִתִין, דְמִית בְּמִדְבָּר, אִיהוּ, וְהוּהוּ עֲלִפְזוּד רַב לְבֵי יוֹסֵף, וּבְנֵוֹ דְלָא יָדַע אֲרוּזֵי דְאוּרִייתָא כְּדָקָא יְאוּת, לָא הוּהוּ זְשָׁא. וְהוּא הוּהוּ דְלָא זָטַר פּוּמִיָּה וּמְלוֹי לְקַבְלִיָּה דְמִשְׁהָ, וְעֲלִיָּה כְּתִיב, (במדבר כא) וַיָּמַת עִם רַב מִיִּשְׂרָאֵל. גְּבַר דְלָא יָדַע אֲרוּיִתָא, (ס"א לאו רב באורייתא) וְאִיהוּ רַב מִשְׁפּוּזָה. רַב דְזֹרְעָא דְיוֹסֵף, מִבְּנֵי דְמִנְשָׁה. וּבְגִין דְזוּב בְּמִדְבָּר בְּמִלּוּלָא לְגַבֵּי מִשְׁהָ, זְוִשִׁיבוּ דְמִשְׁהָ אֲנְטִיר דְבָבוּ. וּבְגִין כִּף קָרִיבוּ לְקַמִּיָּה דְמִשְׁהָ, וְאַלְעֵזֵר, וְכָל הַנְּשִׂיאִין, וְכָל רִישֵׁי אַבְהָן, וְלָא מְלִילוּ עִם מִשְׁהָ אֵלָא לְקַמִּיָּהוּ, בְּגִין דְקָנִיאוּ קִנְיָה מִנִּיהָ.

377. מִכָּאן, מֵאן דְזוּיִישׁ מִן דִּינָא, יְקָרַב אֲזוּרְגִין, וְיִסְגֵי בְּגוּבְרִין בְּהַדִּי הַהוּא דִּינָא, בְּגִין דִּישְׁבֻעוֹן דִּינָא מִנִּיהָ, וְיִדְוּל מִנִּיהוּ, וְלָא יְהָא דִן אֵלָא כְּדָקָא יְאוּת, וְאִי לָא, יִדְוּי לִיָּה מִן דִּינָא. וְאֵינְוֹן לָא יָדַעוּ דְהָא (במדבר יב) מִשְׁהָ עָנּוּ מֵאֵד מִכָּל

ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה, ולא ידעו שמשנה לא כף.

האדם אשר על פני האדמה. ולא ידעו דמושה לאו הכי.

378. כיון שראה משה כף, אמר, ראיתי שכל התבנסות של אנשים גדולים מישראל וכל ראשי האבות וכל נשיאי הכנסת קרבו אלי. מיד פרש משה מן הדין, זהו שכתוב (שם כז) ויקרב משה את משפטן לפני ה'. (אמר משה, לא ראוי לי לדין זה) ענותנותו של משה, הקריב את משפטן לפני ה'. דינים אחרים לא לוקחים דרך זו, שאף על גב שהתבנסות גדולה עליהם. הם נקראים דינים עוי פנים, אין בהם מענותנותו של משה כלל. אשרי חלקו של משה. שמחו רבי אלעזר והחברים.

378. כיון דזומא משה כף, אמר זומינא דכל כנופיא דגוברין רברבין מישראל, וכל רייעי אבהן וכל נשיאי כנופיא, עלי קריבו. מיד אתפרש משה מן דינא, הדא הוא דכתיב, (במדבר כז) ויקרב משה את משפטן לפני יי. (אמר משה דא לא אתחזי לדינא) ענותנותא דמושה, אקריב את משפטן לפני יי. דייעין אוזרנין, ארוזא דא לא נטלי, דאף על גב דכנופיא סגי עליהון. אינון דייעי אקרון עוי פנים, לית בהו מענותנותא דמושה כלל. זכאה זולקיה דמושה. זודו רבי אלעזר וזובריא.

379. אמר אותו תינוק, חורנו לדברים הראשונים. אבינו מת במדבר. אבינו, הטעם דומה לנחש שתלוי על ערפו, ומושיך זנבו בפיו בטעם שאתו שנמשך עליו למעלה. מת במדבר, בדבור פיו. התבהל אותו תינוק בבהלה ותפס בערף אביו, ובכה ואמר, צלפחד זה מת בדבור, ואתה אבא, בדבור חזרת לעולם הזה. חזר אביו ונשקו וחבקו. כבו רבי אלעזר וכל החברים, ואביו בכה אתם. לקחיהו כלם ונשקוהו בפיו, על ראשו, ועל עיניו, ואביו היה בוכה עמו.

379. אמר ההוא ינוקא, אהדרנא לכולין קדמאין. אבינו מת במדבר אבינו האי טעמא דאמי, לזוזש תלייא על קדליה, ומשיך זנביה בפומיה, בטעמא, דההוא דאתמשיך עליה לעיקא. מת במדבר, במלולא דפומיה. אתבהיל ההוא ינוקא בבהילו, ואתקיף בקודלא דאבוי, ובכה ואמר, צלפחד דא במלולא מית, ואנת אבא במלולא אהדרת לעלמא דא. אהדר אבוי ונשיך (דף ר"ו ע"א) ליה, וגפיף ליה. כבו רבי אלעזר, וזובריא פלהו, ואבוי בכה בהדיהו, נטלוהו פלהו ונשקוהו בפומוי, על רישיה, ועל עיניו, ואבוי הוה בכי בהדיה.

380. אמר לו רבי אלעזר, בני, הזאיל ואמרת דבר זה, מה זה כי בחטאו מת? אמר אותו תינוק, אבא אבא, בדבר אחד מספיק להם, בחטאו של אותו (כיון שאותו) נחש הכרוף בזנבו למעלה, משך טעם בחטאו. מה זה בחטאו? בחטא אותו

380. אמר ליה רבי אלעזר, ברי, הזאיל ואמרת מלה דא, מהו כי בוזטאו מת. אמר ההוא ינוקא, אבא, אבא, בוזד מלה סגי לון, בוזטאו דההוא (ס"א כיון דההוא) זוזש דכריף בזנביה לעיקא, משיך טעמא בוזטאו, מאי בוזטאו.

הנחש (ולא בחטא אחר). ומהו? דבור פיו, כי בחטאו מת, טעם אותה משיכות של אותו נחש הכרוך בזנבו, בחטאו ודאי.

בזוטאו דההוא נזיש. (ולא בחטא אחר) ובאי איהו. מלולא דפומיה, כי בזוטאו מת, טעמא דההוא משיכו דההוא נזיש דכרוך בזנביה, בזוטאו ודאי.

381. לקחו רבי אלעזר בכחו בין זרועותיו, ובכו כל החברים. אמר להם, רבותינו, השאירוני אצל אבא, שעד עכשו לא התישבה רוחי (רוח). אמר רבי אלעזר לרבי יוסי, אמר כמה ימים ושנים לתינוק הזה? אמר להם, חברים, בבקשה מכס, אל תבקשו זה, שהרי עוד לא הגיעו עליו חמש שנים.

381. נטליה רבי אלעזר בתוקפיה, בין זרועיו, ובכו פלהו זובריא. אמר לון, רבנן, שבוקו לי בהדי אבא, דעד כען לא אתיישבא רוזי (o"א רוחיה). אמר רבי אלעזר לרבי יוסי, אימא כמה יומין ושנין להאי ינוקא. אמר לון, זובריא, במטו מעיכו לא תבעון דא, דהא עד לא מטו עלוי זומש שנין.

382. אמר לו רבי אלעזר, חס ושלום, שהרי בעין טובה אנו משגיחים בו. ומה שאמרת חמש שנים, אותם חמש שנים (בראשית מה) אשר אין חריש וקציר, שלא תקצר אותו לעולמים. אמר רבי אלעזר לרבי אבא, נשב פאן עד שבעה ימים כדי שהתישב הבית. שהרי כל שבעת הימים שהנשמה יוצאת מהגוף, הולכת ערמה. וכעת שחזרה, עד עכשו לא התישבה במקומה עד שבעה ימים.

382. אמר ליה רבי אלעזר, זוס ושלום, דהא בעינא טבא אשגזנא ביה. ומה דאמרת זומש שנין, אינון זומש שנין (בראשית מה) אשר אין זריש וקציר. דלא תקצור ליה לעלמין. אמר רבי אלעזר לרבי אבא, גיתב הכא עד ז' יומין, בגין דאתיישבא ביתא. דהא כל שבעה יומין דנשמתא נפקת מן גופא, אזלת ערטילאה. והשתא דאהדרת, עד כען לא אתיישבת בדוכתהא, עד שבעה יומין.

383. אמר רבי אבא, פתיב (דברים טו) פתוזו תפתוזו את ידך לאזויף לעניף ולכאביונה, קרא דא, הא תנינן ליה, דלא ישבוק בר נש עניא דיליה, ויהב לאזורא. הא רבי יוסי זמוף בבי מרעיה, גיזיל ונגמול זוסד עמיה. ובתר דגהדר, גיעול בהאי. והא כל זמנא דגהר ונהדר בארוזא דא, גזומי תזויית המתים. אמר רבי אלעזר ודאי הכי הוא, נשקוהו לדהוא ינוקא, ברכוהו ואלו.

383. אמר רבי אבא, פתיב (דברים טו) פתוזו תפתוזו את ידך לאזויף לעניף ולכאביונה, קרא דא, הא תנינן ליה, דלא ישבוק בר נש עניא דיליה, ויהב לאזורא. הא רבי יוסי זמוף בבי מרעיה, גיזיל ונגמול זוסד עמיה. ובתר דגהדר, גיעול בהאי. והא כל זמנא דגהר ונהדר בארוזא דא, גזומי תזויית המתים. אמר רבי אלעזר ודאי הכי הוא, נשקוהו לדהוא ינוקא, ברכוהו ואלו.

384. אמר רבי אבא, תמהני על הדרדקים של דור זה, כמה חזק בחסם, והם

384. אמר רבי אבא, תוהנא על דרדקי דדרא דא, כמה תקיפא זייליהו, ואינון טנרין רברבין

סלעים גדולים רמים. אמר רבי אלעזר, אשרי חלקו של אבא בעל הדור הזה, שהרי בימיו רצה הקדוש ברוך הוא להתקין שתי ישיבות שלו ולעשות להם ישוב גדול ועליון בראוי, שהרי לא יהיה כדור הזה עד שיבא מלך המשיח. הלכו.

ראמין. אמר רבי אלעזר, זכאת זוזלקיה דאבא, מאריה דדרא דא. דהא ביומוי, בעי קודשא בריה הוא לאתקנא, תרין מתיבתין דיליה, ולמעבד לון ישובא רברבא ועלאה כדקא יאות. דהא לא יהא כדרא דא, עד דייתי מלכא משיחא. אזלו.

385. עד שהיו הולכים, אמר רבי אבא, הרי שנינו, על אחד עשר דברים באים נגעים על בני אדם, ואלו הם: על עבודה זרה, ועל קללת השם, ועל גלוי עריות, ועל גנבה, ועל לשון הרע, ועל עדות שקר, ועל דין שמקלקל את הדין, ועל שבועת שוא, ועל שנכנס בתחום חברו, ועל החושב מחשבות רעות, ועל המשלח מדנים בין אחים. ויש אומרים אף על עין הרע. וכלם שנינו במשנה.

385. עד דהוו אזלי, אמר רבי אבא, הא תנינן, על זוד סרי מלין נגעין אתיין על בני נשא. ואלין אינן: על עבודה זרה. ועל קללת השם. ועל גלוי עריות. ועל גניבה. ועל לשון הרע. ועל עדות שקר. ועל דיינא דמקלקל ית דינא. ועל שבועת שוא. ועל דעאל בתזוומא דזוזכריה. ועל דמוזשב מוזשבין בישין. ועל דמשלון מדנים בין אזוים. ואית דאמרי, אף על עינא בישא. וכלהו תנינן במתניתא.

386. עבודה זרה מניין? שכתוב (שמות לב) וירא משה את העם כי פרע הוא כי פרעה אהרן. מה זה כי פרע הוא? שלקו בצרעת. כתוב כאן כי פרע הוא, וכתוב שם, (ויקרא יג) והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע. ועל קללת השם, שכתוב (שמואל א יז) היום הזה יסגרף ה' בידו, וכתוב (ויקרא יג) והסגירו הכהן.

386. עבודה זרה מנין. דכתיב, (שמות לב) וירא משה את העם כי פרוע הוא כי פרעה אהרן. מאי כי פרוע הוא. דאלקו בצרעת. כתיב הכא כי פרוע הוא, וכתיב התם, (ויקרא יג) והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע. ועל קללת השם, דכתיב, (שמואל א יז) היום הזה יסגרף ה' בידו, וכתיב, (ויקרא יג) והסגירו הכהן.

387. אמר רבי אבא, דבר זה לא התישב, וצריך לעין בו. אמר רבי אלעזר, כך הוא בודאי, פלשתי זה קרוב ליחוסו של דוד היה, ובן ערפה היה, והינו מה שכתוב (שמואל א יז) ממערכות פלשתים. אל תקרי ממערכות, אלא ממערות פלשתים, ששמו את אמו במערה הזו. וכיון שכתוב ויקלל הפלשתי את דוד באלהיו, הסתפל בו דוד בעין

387. אמר רבי אבא, מלה דא לא אתיישבא, ואצטרף לעיינא ביה. אמר רבי אלעזר, הכי הוא ודאי, פלשתי דא קריב לייזוסא דדוד הוה, וברה דערפה הוה, והיינו דכתיב, (שמואל א יז) ממערכות פלשתים, אל תקרי ממערכות, אלא ממערות פלשתים, דשויוה לאמיה כמערתא דא. וכיון דכתיב, (שמואל א יז) ויקלל הפלשתי את דוד באלהיו, אסתפל ביה דוד

רעה. ובכל מקום שהיה מסתכל בעין רעה, כל מיני צרעת נמשכו מעיני דוד. וכך היה ביואב, כיון שהסתכל בו בדוד בעין רעה, מה כתוב? (שם ב ג) ולא יפרת מבית יואב זב ומצורע וגו'.

388. וכאן בפלשתי הנה, כיון שקלל את השם, הסתכל בו בעין רעה, וראה שהצטרע במצחו. מיד – ותטבע האבן במצחו, ודבקה הצרעת במצחו. והכל היה; השתקעה עין רעה של צרעת במצחו, והשתקעה אבן ממש במצחו, ודאי מצרע היה.

389. בלעם הרשע עינו היתה בהפוך מעין דוד. עין דוד היתה מרקמת מכל מיני גונים. לא היתה עין בעולם יפה למראה בעין דוד. כל גוני העולם נוצצים בה, והכל באהבה למי שירא חטא, שכתוב (תהלים קיט) יראיך יראוני וישמחו, שמחים בשרואים אותי. וכל אותם רשעים פוחדים מפניו.

390. אבל עינו של בלעם הרשע, עין רעה בכל. בכל מקום שהיה מסתכל, כשלהבת שורף אותו. שהרי אין עין רעה בעולם בעין אותו רשע, שהיא בהפוך מעינו של דוד.

391. על גלוי עריות – שכתוב (ישעיה ג) וישפח ה' קדקד בנות ציון, וכתוב (ויקרא יד) ולשאת ולספחת. על הגנבה – שכתוב (זכריה ה) הוצאתיה נאם ה' צבאות ובאה אל בית הגנב וגו' וכלתו ואת עציו ואת אבניו. מהו הדבר שמכלה עצים ואבנים? זו צרעת.

בעינא בישא. ובכל אתר דהוה מסתכל בעינא בישא, כל זיני צרעת אתמשכן מעיניה דדוד. והכי הוה ביואב, כיון דאסתכל ביה דוד בעינא בישא, מה כתיב, (שמואל ב ג) ולא יפרת מבית יואב זב ומצורע וגו'.

388. והכא בפלשתי דא, כיון שקלל את השם, אסתכל ביה בעינא בישא, וזמא במצוניה דאצטרע. מיד (שמואל א יז) ותטבע האבן במצונו, ואתדבקה הצרעת במצונו. וכלא הוה אשתקעת עינא בישא דצרעת במצונו, ואשתקעת אבנא ממש במצונו, ודאי מצורע הוה.

389. רשע זוייבא (דף ר"ו ע"ב) דבלעם, עינא דיליה, הוה בהפוכא מעינא דדוד עינא דדוד הוה מרקמא מכל זיני גוונין, לא הוה עינא בעלמא שפירא למצונו, כעינא דדוד. כל גוונין דעלמא מנצצין ביה, וכלא ברוזיבנו למאן דדויל זוטאה, דכתיב, (תהלים קיט) יראיך יראוני וישמחו. וזדאן כד זמאן לי. וכל אינון זוייבין דוילין מקמיה.

390. אבל עינוי דבלעם זוייבא, עינא בישא בכלא, בכל אתר דהוה מסתכל, כשלהובא שצי ליה. דהא לית עינא בישא בעלמא, כעינא דהוה רשע, דאיהו בהפוכא מעינוי דדוד.

391. על גלוי עריות, דכתיב, (ישעיה ג) וישפוז יי קדקוד בנות ציון. וכתיב (ויקרא יד) ולשאת ולספוזת. על הגנבה, דכתיב, (זכריה ה) הוצאתיה נאם יי צבאות ובאה אל בית הגנב וגו' וכלתו ואת עציו ואת אבניו. מאן הוה מכלה דמכלה עצים ואבנים. דא צרעת.

שְׁכַתוּב (ויקרא יד) וְנִתְּן אֶת הַבֵּית אֶת אֲבָנָיו וְאֶת עֲצָיו.

דְּכַתִּיב, (ויקרא יד) וְנִתְּן אֶת הַבֵּית אֶת אֲבָנָיו וְאֶת עֲצָיו.

392. על לשון הרע – שְׁכַתוּב (במדבר יב) וְתִדְבֵר מִרִים וְאַהֲרֹן בְּמִשְׁה וְגו', וְכַתוּב (שם) וַיִּפֶן אַהֲרֹן אֶל מִרִים וְהָנָה מִצְרַעַת. על עדות שקר – מִשׁוּם שֶׁהֵעִידוּ עֵדוֹת שֶׁקֶר וְאָמְרוּ (שמות לב) אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל, בְּקוֹל חֲזָק, שְׁכַתוּב (שם) קוֹל מִלְחָמָה בַּמַּחֲנֶה. בְּגִלְלָה זֶה, (במדבר ה) וַיִּשְׁלְחוּ מִן הַמַּחֲנֶה כָּל צְרוּעַ וְכָל זָב וְגו'.

392. על לשון הרע, דְּכַתִּיב, (במדבר יב) וְתִדְבֵר מִרִים וְאַהֲרֹן בְּמִשְׁה וְגו', וְכַתִּיב (במדבר יב) וַיִּפֶן אַהֲרֹן אֶל מִרִים וְהָנָה מִצְרַעַת. על עדות שקר, בְּגִין דְּסִהֵידוּ יִשְׂרָאֵל שֶׁקֶר, וְאָמְרוּ (שמות לב) אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל, בְּקוֹל תִּקְיָף, דְּכַתִּיב (שמות לב) קוֹל מִלְחָמָה בַּמּוֹזְנָה. בְּגִין דָּא, (במדבר ה) וַיִּשְׁלְחוּ מִן הַמּוֹזְנָה כָּל צְרוּעַ וְכָל זָב וְגו'.

393. על דין שְׁמַקְלֵקל דִּין – שְׁכַתוּב (ישעיה ה) כְּאֹכֵל קֶשׁ לְשׁוֹן אִשׁ וְחֹשֶׁשׁ וְגו', וּפְרָחַם כְּאֹבֵק יַעֲלֶה וְגו'. מַה הַטַּעַם? כִּי מֵאִסּוֹ אֶת תּוֹרַת ה' צְבָאוֹת. וְאִין פְּרָחַם אֵלֶּא צְרַעַת, שְׁכַתוּב (ויקרא יג) וְאִם פְּרוּזֹת תִּפְרֹזוּ הַצְרַעַת. עַל שְׁנַכְנַס בְּתַחֲוִים חִבְרוּ מִנִּין? מַעֲזִיחוֹ, שְׁנַכְנַס בְּתַחֲוִים הַכְּהֵנָה, שְׁכַתוּב וְהַצְרַעַת זָרְחָה כְּמַצְחוֹ. וְעַל הַמְּשַׁלַּח מְדַנִּים בֵּין אַחִים – שְׁכַתוּב (בראשית יב) וַיִּנְגַע ה' אֶת פְּרַעֲהוּ, שְׁהוּא שְׁלַח מְדַנִּים בֵּין אַבְרָהָם וְשָׂרָה. וְעַל עֵין הָרַע, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר. וְכֹלָם הָיוּ בְּאוֹתוֹ בְּלַעַם הָרָשָׁע.

393. על דִּין דְּמַקְלֵקל דִּינָא, דְּכַתִּיב, (ישעיה ה) כְּאֹכֵל קֶשׁ לְשׁוֹן אִשׁ וְחֹשֶׁשׁ וְגו' וּפְרָחַם כְּאֹבֵק יַעֲלֶה וְגו', מֵאִי טַעַמָּא. כִּי מֵאִסּוֹ אֶת תּוֹרַת יי צְבָאוֹת. וְאִין פְּרוּזֹת, אֵלֶּא צְרַעַת. דְּכַתִּיב, (ויקרא יג) וְאִם פְּרוּזֹת תִּפְרֹזוּ הַצְרַעַת. עַל דְּעֵאל בְּתוֹזוּמָא דְּזוּבְרִיהַ מִנִּין. מַעֲזִיחוֹ. דְּעֵאל בְּתוֹזוּמָא דְּכַהוּנָה. דְּכַתִּיב, (דברי הימים ב כו) וְהַצְרַעַת זָרְחָה בְּמַצְחוֹ. וְעַל דְּמְשַׁלְּחוֹ מְדַנִּים בֵּין אַחִים, (בראשית יב) וַיִּנְגַע יי אֶת פְּרַעֲהוּ, דְּאִיהוּ שְׁלַחוֹ מְדַנִּים בֵּין אַבְרָהָם וְשָׂרָה. וְעַל עֵינָא בִישָׂא, כְּמַה דְּאֶתְמַר. וְכֹלָהוּ הָווּ בֵּיהַ בְּהֵוֹא רָשָׁע דְּבַלְעָם.

394. בא וְרָאָה מַה כְּתוּב, פְּתוּרָה אֲשֶׁר עַל הַנֶּהָר. מַה זֶה עַל הַנֶּהָר? שְׁנַתְּנָן עֵין הָרַע עַל אוֹתוֹ נֶהָר שְׁעוּמַד עַל יִשְׂרָאֵל, שְׁכַתוּב (ישעיה יו) הִנְנִי נֹטֵה אֵלֶיךָ כְּנֶהָר שְׁלוֹם. וְהוּא בָּא בְּאוֹתוֹ שְׁלַחַן וְהַתְּגַרְהָ בְּהֵם.

394. תָּא זִוּוּי, מַה כְּתִיב, פְּתוּרָה אֲשֶׁר עַל הַנֶּהָר. מֵאִי עַל הַנֶּהָר. דִּיחֵב עֵינָא בִישָׂא, עַל הַהוּא נֶהָר, דְּקִיּוּמָא בְּהוּ בִישְׂרָאֵל. דְּכַתִּיב, (ישעיה יו) הִנְנִי נֹטֵה אֵלֶיךָ כְּנֶהָר שְׁלוֹם. וְהוּא אֶתָּא בְּהֵוֹא פְּתוּרָא, וְאֶגְרִי בְּהוּ.

395. אָמַר רַבִּי אַבָּא, כָּל הַדְּבָרִים הַלְלוּ בְּבַלְעָם. אָבֵל גְּלוּי עֲרִיּוֹת מִנִּין? (במדבר לא) הֵן הִנָּה הָיוּ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדָבָר בְּלַעַם לְמִסְרָם מֵעַל בְּיַי וְגו'. הָא הִכָּא עֲבוּדָה זָרָה וְגְלוּי עֲרִיּוֹת.

395. אָמַר רַבִּי אַבָּא, כָּל הַגִּי מִלִּין הָווּ וְדֵאִי בְּבַלְעָם. אָבֵל גְּלוּי עֲרִיּוֹת מִנִּין, דְּכַתִּיב, (במדבר לא) הֵן הִנָּה הָיוּ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדָבָר בְּלַעַם לְמִסְרָם מֵעַל בְּיַי וְגו'. הָא הִכָּא עֲבוּדָה זָרָה וְגְלוּי עֲרִיּוֹת.

הרי כאן עבודה זרה וגלוי עריות. עדות שקר – שכתוב וידע דעת עליון. ודעת בהמתו לא היה יודע. קלקל את הדין – שכתוב לך איעצך. שהרי בדין עומד, ונתן עצה רעה להזיק, וסטה מהדין, ויעץ רעות עליהם.

396. נכנס בתחום שלא שלו, שכתוב ואעל פר ואיל במזבח, וכתוב את שבעת המזבחות ערכתי. משלח מדינים בין אחים, בין ישראל לאביהם שבשמים. לשון הרע לא היה בעולם כמותו. קללל השם, שכתוב ואנכי אקרה כה. וכלם היו בו. עין רעה, כמו שנאמר. והכל על אותו נהר של ישראל נתן עינו להתגרות בו. ארץ בני עמו, וכי לא ידענו שהיא ארץ בני עמו? אלא סוד זה שכל בני עמו מתדבקים בו, והרי נתבאר.

397. וירא בלק בן צפור וגו'. רבי יוסי פתח, (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וגו' – זה בלעם שברך את ישראל. ואל תתאו למטעמתי – זה בלק, שהקדוש ברוך הוא לא התרצה לאותן עולות שהתקין לפניו.

398. בא וראה, בשעה שראה בלק שסיחון ועוג נהרגו וארצם נלקחה, ראה מה שראה, שהוא אמר וירא. אלא ראה בחכמתו שהוא, וחמשה עליוני מדין ועמו נופלים בידי ישראל. ראה ולא ידע. ועל זה הקדים לבלעם, שכחו בפיו, כמו שישאל כחם בפיהם.

399. ואפלו בלעם היה תאב יותר מבלק, ואותה ידיעה שהוא ידע היה יודע בלילה, משום שאותם בתרים תחתונים

סהדוּתָא דְשִׁקְרָא, דְכַתִּיב וַיִּדַע דַּעַת עַלְיוֹן, וְדַעַת בְּהִמְתּוֹ לֹא הָיָה יוֹדֵעַ. קִלְקַל יֵת דִּינָא, דְכַתִּיב לְךָ אִיעֲצָךְ. דְהָא בְּדִינָא קִיִּימָא, וַיְהִי עֵיטָא בִישָׂא לְאַבְאֲשָׂא, וְסִטִּי מִן דִּינָא, וְאַמְלִיךְ בִּישִׁין עַלְיֵיהּוֹ.

396. עאל בתזוזומא דלאו דיליה, דכתיב ואעל פר ואיל במזבח, וכתוב את שבעת המזבחות ערכתי. משלחו מדינים בין אחים, בין ישראל לאביהם שבשמים. לשון הרע, לא היה בעלמא כגועיה. קללת השם, דכתיב ואנכי אקרה כה. וכלהו הוו ביה. עינא בישא כמה דאתמר. וכלא על ההוא נהר דישראל, יהב עינוי לאתגרא ביה. ארץ בני עמו, וכי לא ידענא דארץ בני עמו היא. אלא רזא דא, דכל בני עמו מתדבקין ביה והא אתמר. (חסר, ועיין בסוף הספר סימן י"ד)

397. (במדבר כ"ב) וירא בלק בן צפור וגו'. רבי יוסי פתח, (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וגו'. דא בלעם, דבריק להו לישראל. ואל תתאו למטעמותיו, דא בלק, דקודשא בריך הוא לא אתרעי לאינון עליון דאתקין קמיה.

398. תא זוזי, בשעתא דזומא בלק דהא סיוון ועוג אתקטלו, ואתנסיבת ארעהון, זומא מה זומא, דאיהו אמר וירא. אלא זומא בזוכמותא דיליה, דאיהו, וזומשה עלאי דמדן, ועמיה. נפלין בידי דישראל. זומא, ולא ידע, ועל דא אקדים לבלעם, דזויליה בפומיה, כגוונא דישראל דזויליהון בפומיהון.

399. ואפילו בלעם תאיב הוה יתיר מבלק. וההיא ידיעה דאיהו הוה ידע, בליליא הוה ידע, בגין דאינון כתרין תתאין וזומרי, לא שכיוזו אלא

וחמורים לא נמצאים אלא במשמרה הראשונה של הלילה, ולכן היתה לו אתון של צד זה, להתחבר חמורים אתה בראשית הלילה.

400. ואם תאמר, הרי כתוב ויבא אלהים אל בלעם לילה? כן זה בודאי. ובארנו, אותו ממנה שממנה עליהם, והוא בא למולו. כגון זה, (בראשית לא) ויבא אלהים אל לבן הארמי וגו'. והכל דבר אחד. בגלל זה הוא אמר לגדולי בלק לינו פה הלילה.

401. כיון שהיה בא אותו ממנה, בלעם היה בא על אתונו, ועשה מעשהו ואמר דברים, ואז האתון היתה מודיעה לו, והוא מראה מעשה להשרות עליו אותה רוח. ומה הראה? הוא היה יודע שחמורים משוטטים ושורים בתחלת הלילה, ואז הראה מעשה והעמיד את אתונו במקום מתקן, ועשה מעשהו וסדר דבריו. ואז היה בא מי שבא, והודיע לו על ידי אותה האתון.

402. כיון שלילה אחד אמר לו לא תלך עמהם, מדוע שב פעם שנית לזה? אלא הם ברשות עליונה עומדים, והרי שנינו, בדרך שאדם רוצה ללכת, בה מוליכין וכו'. בהתחלה כתוב לא תלך עמהם. כיון שראה הקדוש ברוך הוא שרצונו ללכת, אמר לו, קום לך אתם ואף את הדבר וגו'. מה עשה בלעם כל אותו הלילה? היה מהרהר ואומר: ואיפה הוא הכבוד שלי? האם בקשר אחר התקשרתי? השגית כל אותו הלילה בכשפיו ולא מצא צד שיהיה הוא ברשותו, אלא מצד אתונו.

במשמרה ראשונה דליליא, ועל דא הוה ליה אתנא, דהאי גיסא, לאתוזברא (דף ר"ז ע"א) וזמרי בהדה ברישא דליליא.

400. ואי תימא, דא פתיב ויבא אלהים אל בלעם לילה. הכי הוא ודאי, ואוקימנא ההוא ממנא דממנא עליהו, והוא הוה אתי לקבליה. כגוונא דא (בראשית לא) ויבא אלהים אל לבן הארמי וגו'. וכלא זוד מלה. כגון דא איהו אמר לרבבני בלק לינו פה הלילה.

401. כיון דהוה אתי ההוא ממנא, בלעם הוה אתי לגבי אתניה, ועבד עובדיה, ואמר מלי, וכדין אתנא אודעא ליה. ואיהו אזוי עובדא למשרי עלוי ההוא רוזא. ובאי אזוי. הוא הוה ידע דזמרי שטאן ושראן בקדמיתא דליליא, כדין אזוי עובדא, וקאים לאתניה באתר מתתקן, ועבד עובדוי וסדר מלוי. וכדין הוה אתי מאן דאתי, ואודע ליה על ידא דההיא אתון.

402. כיון דליליא זוד אמר ליה לא תלך עמהם, מאי טעמא תב תניינות להאי. אלא אינון ברשותא דלעילא קיימי, והא תניין, בדרך שאדם רוצה ללכת בה מוליכין וכו'. בקדמיתא פתיב, לא תלך עמהם. כיון דזומא קודשא בריך הוא, דרעותא הוא למיהר. אמר ליה קום לך אתם ואף את הדבר וגו'. מה עבד בלעם כל ההוא ליליא הוה מהרהר ואמר ומה אן הוא יקרא דילי, אי בקטורא אזורא אתקטורא. אשזון כל ההוא ליליא בזורשוי, וכל אשכוז סטרא, דיהא הוא ברשותיה, אלא מסטרא דאתניה.

403. והיינו מה שאמר רבי יצחק אמר רבי יהודה, בפתרים התחתונים הללו יש ימין ויש שמאל. מצד ימין חמורים, כפי שבארנו, ומצד שמאל אתונות. ושנינו, עשרה הם לימין, ועשרה לשמאל. וזהו שאמר רבי יוסי, יוסף בשנפרד מאביו ידע בחכמה העליונה בסוד פתרים קדושים עליונים. כיון שהיה במצרים, למד באותה חכמה שלהם באותם פתרים תחתונים, איך אחוים אלה של ימין ואלה של שמאל. עשרה של ימין ועשרה של שמאל חמורים ואתונות. ומשום זה רמז לאביו ממה שלמד שם, שכתוב (שם מח) ולאביו שלח בזאת עשרה חמורים וגו'.

404. אמר רבי יוסי, אלו של ימין כלולים כלם באחד שנקרא חמו"ר. וזהו אותו חמור שכתוב (דברים כב) לא תחרש בשור ובחמ"ר יחדו. וזהו חמור שעתידי מלך המשיח לשלט עליו, כמו שבארנו. ואותם של שמאל כלולים כלם באחד שנקרא אתון, שהרי מצדה נקרא עירה, מקטרג התינוקות, כמו שבארנו. והיינו שכתוב (זכריה ט) עני ורכב על חמור ועל עיר בן אתונות. אתנת חסר. עשרה שכלולים באחד.

405. וזהו שאמר רבי שמעון, מהו שאמר (בראשית מט) אסרי לגפן עירה? אסרי לגפן, עתיד הקדוש ברוך הוא לקשר משום שישראל נקראו גפן. עירה, שהוא קטגור שלהם, ומשום שנקראים שורק, שכתוב (ירמיה ב) ואנכי נטעתיד שורק. בני אתנו, אותו שיוצא מצד האתון הזה.

403. והיינו דאמר רבי יצחק אמר רבי יהודה, באלין פתרין תתאין אית ימינא ואית שמאלא. מסטרא דימינא זומרי, כמה דאוקימנא. ומסטרא דשמאלי אתני ותאנא, עשרה אינון לימינא, ועשרה לשמאלא. ודא הוא דאמר רבי יוסי, יוסף כד אתפרש מאבוי, ידע בזכמתא דלעילא, ברוז דפתרין קדישין עלאין. כיון דהוה במצרים, אולף בההיא זכמתא דלהון, באינון פתרין תתאין, הוי אוזידן אינון דימינא, ואינון דשמאלא. עשרה דימינא ועשרה דשמאלא זומרי ואתני. ובגין כך רמוז לאבוי ממה דאולף תמן, דכתיב (בראשית מה) ולאביו שלחו בזאת עשרה זומורים וגו'.

404. אמר רבי יוסי, אינון דימינא כליכין כלהו בזוד, דאקרי זומור. והאי הוא ההוא זומור, דכתיב, (דברים כב) לא תזרוש בשור ובחמו"ר יחדו. והאי הוא זומור, דיימין מלכא משיחא למשלט עליה, כמה דאוקימנא. ואינון דשמאלא, כליכין כלהו בזוד דאקרי אתון, דהא מסטרהא נפיק עירה, קטרוגא דדרדקי, כמה דאוקימנא. והיינו דכתיב, (זכריה ט) עני ורכב על זומור ועל עיר בן אתונות, אתנת זוסר, עשרה דכליכין בזוד.

405. ודא הוא דאמר רבי שמעון, מאי דכתיב, (בראשית מט) אסרי לגפן עירה. אסרי לגפן, זמין קודשא ברוך הוא לקשרא בגיניהון דישראל דאקרון גפן. עירה. דאיהו קטיגורא דילהון, ובגין דאקרון שורק, דכתיב, (ירמיה ב) ואנכי נטעתיד שורק. בני אתנו, ההוא דנפיק מסטרא דהאי אתון.

406. ואלו עשרה מימין ועשרה משמאל, ונגללים בשנים האלה, בלם נמצאים בקס"ם. ויש עשרה אחרים של זמין ועשרה של שמאל שנמצאים בנח"ש. ולכן כתוב כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. מה הטעם? בגלל כי ה' אלהיו עמו. מצד הנח"ש יצא שו"ר, מצד הקס"ם יצא חמו"ר, וזהו שור וחמר. ועל זה בלעם, כיון שידע שנקשר ברשות אחרת, ואמר לו אף את הדבר וגו' – הזיק לו, ואמר, ואיפה כבודי? מיד הסתכל בכשפיו ולא מצא שיהיה ברשותו, רק אתון זו.

407. מיד – ויקם בלעם בבקר ויחבש את אתנו, לעשות את רצונו בה ורצון בלק. ועל זה, ויחר אף אלהים כי הולך הוא. הוא דוקא, שהוציא עצמו מרשותו, ממה שאמר לו ואף את הדבר וגו'. בא תראה שפך הוא, שהרי בהתחלה נתן לו רשות, ואמר קום לך אתם. עכשו שהיה הולך, למה ויחר אף אלהים? אלא משום שהולך הוא, הוא ברשותו, להוציא מאותו שאמר לו ואף את הדבר.

408. אמר לו הקדוש ברוך הוא, רשע, אתה מתקן ומזרז בלי זינך לצאת מרשותי – חייך, אתה ואתונך תהיו ברשותי. מיד – ויתיצב מלאך ה'. מה זה ויתיצב? אמר רבי אבא, יצא ועמד באמנות אחרת מאמנותו, שמלאך זה היה של רחמים. והינו מה שאמר רבי שמעון, רשעים מהפכים רחמים לדין. לשטן לו, שהרי לא היתה אמנותו.

406. והג' י' מימינא, וי' משמאלא, ואתכליךן בהג' תרי, כלא אינון משתכוזי בקס"ם. ואית עשרה אוזרנין דימינא ועשרה דשמאלא, דמשתכוזי בגזו"ש. ועל דא כתיב, כי לא נוזש ביעקב ולא קסם בישראל. מאי טעמא, בגין כי יי אלהיו עמו. מסטרא דגזו"ש, נפק שו"ר, מסטרא דקס"ם, נפק זמו"ר. ודא הוא שור וזמור, ועל דא בלעם, כיון דיידע דאתקשר ברשותא אוזרא, ואמר ליה אף את הדבר וגו', אבאיש ליה, ואמר, ומה אן היא יקרא דילי. מיד אסתכל בזרשו"י, ולא אשכוז דיהא ברשותיה, אלא האי אתון.

407. מיד (במדבר כ"ב) ויקם בלעם בבקר ויחבש את אתונו לבעבד רעותיה בה, ורעותא דבלק. ועל דא ויזר אף אלהים כי הולך הוא. הוא דייקא, דאפיק גרמיה מרשותיה, ממה דאמר ליה ואף את הדבר וגו'. תא וזוי דהכי הוא, דהא בקדמיתא יהב ליה רשותא, ואמר קום לך אתם, השתא דהנה אויל, אבאי ויזר אף אלהים. אלא בגין דהולך הוא, הוא ברשותיה דיליה, לנפקא מההוא דאמר ליה ואף את הדבר.

408. אמר ליה קודשא בריך הוא, (דף ר"ז ע"ב) רשע, אתה מתקן ומזרז ויניך לנפקא מן רשותי, וזיך אנת ואתנך ברשותי תהוון. מיד ויתיצב מלאך יי. מאי ויתיצב. אמר רבי אבא, נפק וקאים באומנותא אוזרא, מאומנותא דיליה, דהאי מלאכא דרוזמי הנה. והיינו דאמר רבי שמעון, וזיביא מהפכי רוזמי לדינא. לשטן לו, דהא לא אומנותא דיליה הנה.

409. אמר רבי אלעזר, לא שני מלאכא, ולא נפק מאומנותא דיליה, אלא בגין דהוה האי מלאכא מסטרא דרוזמי, וקאים לקבליה, סתיר זוכמתא דיליה, וקלקל רעותיה. הדא הוא דכתיב לשטן לו. לו הוה שטן, ואשתכח שטן, אבל לאזזרא לא הוה שטן.

410. תאנא, אמר רבי שמעון, כמה זוכים הוה בלעם בזרשוי, על כל בני עלמא, דהא בשעתא דאשגוז, לאשכוזא עיטא לנפקא מרשותיה דקודשא בריך הוא, מההיא מלה דכתיב, ואף את הדבר וגו'. אסתכל בזרשוי, ולא אשכוז בר ההיא אתון, מה פתיב, ויזבוש את אתונו, אטעין לה בכל זרשין, ובכל קסמין דהוה ידע, ואעיל בה, ואכליל לה מכלהו, בגין למילט להו לישראל. מיד ויזור אף אלהים כי הולך הוא. הוא דייקא כמה דאתמר. מה עבד קודשא בריך הוא, אקדים למלאכא דרוזמי. לקייבא לקבליה, ויסתיר זרשוי וקסמוי.

410. למדנו, אמר רבי שמעון, כמה חכם היה בלעם בכשפיו על כל בני העולם, שהרי בשעה שהשגיח למצא עצה לצאת מרשות הקדוש ברוך הוא מאותו דבר, שכתוב ואף את הדבר, הסתכל בכשפיו ולא מצא, פרט לאותה אתון, מה כתוב? ויחבש את אתנו. הטעין אותה בכל הכשפים ובכל הקסמים שידע, והכניס בה והכלילה מכלם כדי לקלל את ישראל. מיד – ויחר אף אלהים כי הולך הוא. דוקא הוא, כמו שנתבאר. מה עשה הקדוש ברוך הוא? הקדים מלאך של רחמים לעמד ממולו, ויסתר כשפיו וקסמוי.

411. ותא זוזי, דעד השתא לא כתיב יי ולא אתוזוי בקסמוי וזרשוי. והא אוקמוה. והשתא כיון דאתקין אתגיה, וזרזה בתקוני זרשוי, בסטרא דדינא למילט לישראל, אקדים קודשא בריך הוא למלאכא דרוזמי לקבליה, ובשמא דרוזמי, בגין לסתור זוכמתא דיליה, ולאסטאה לאתגיה מההוא ארוזא, כמה דכתיב, ותט האתון מן הדרך. מן הדרך דייקא. ועל דא לא כתיב ויתיצב מלאך האלהים, ויעמוד מלאך האלהים, אלא מלאך יי דרוזמי.

411. ובא וראה, שעד עכשו לא כתוב ה', ולא נראה בקסמוי ובכשפיו, והרי פרשיה. ועכשו, כיון שהתקין את אתונו וזרזה בתקוני כשפיו בצד הדין לקלל את ישראל, הקדים הקדוש ברוך הוא את מלאך הרחמים למולו, ובשם הרחמים, כדי לסתר חכמתו ולהטות את אתונו מאותו הדרך, כמו שכתוב ותט האתון מן הדרך. דוקא מן הדרך. ועל זה לא כתוב ויתיצב מלאך האלהים, ויעמד מלאך האלהים, אלא מלאך ה', של רחמים.

412. אמר קודשא בריך הוא, רשע, את אטענת לאתנה בזרשה, בכמה סטרי דיני לקבל בני.

412. אמר הקדוש ברוך הוא, רשע, את אטענת הטענת את אתונך בכשפיך בכמה צדי

דין מול בני – אני אעביר את המטען שלך ויהפוך מדרוך זה. מיד הקדים מלאך רחמים לשטן לו. דוקא לו, כמו שנתבאר.

413. ותרא האתון את מלאך הי וגו'. אמר רבי יצחק, וכי למה ראתה היא, ובלעם שהיה חכם כל כך לא ראה? אמר רבי יוסי, חס ושלום שאותו רשע יסתכל במראה קדש. אמר לו, אם כך, הרי כתוב נפל וגלוי עיניו אמר לו, לא שמעתי בזה דבר, ולא אמר. אמר לו, אני שמעתי. כשהיה צריך להסתכל, היה נופל ורואה, וכעת לא הצטרף להסתכל.

414. אמר לו, אם כך, בדרגה עליונה יותר היה על כל נביאי האמונה, שהוא גלוי עינים, רואה ומסתכל בכבוד הקדוש ברוך הוא. והרי רבי שמעון אמר, בלעם היה יודע בכשפיו באותם פתרים תחתונים שלמטה, כמו שכתוב (יהושע יג) ואת בלעם בן בעור הקוסם. קראו הכתוב קוסם, של טנפת הטנפות, איך יסתכל בכבוד רבוננו? ועוד, הרי אמר רבי שמעון, במראה אחד שראה לפי שעה, שכתוב ויגל ה' את עיני בלעם, התעקמו עיניו, ואתה אומר שהרי רואה בגלוי עינים ומסתכל בכבוד הקדוש ברוך הוא?

415. אמר לו, אני אחזור למולך, שלי ושלך צריך צחות. ודאי סודות תורה עליונים, ולא יכולים בני אדם לעמד עליהם. לבן אסור להקדים בדבר תורה עד שישמע דבר וידע אותו על בריו. באו לפני רבי שמעון ואמרו דבר לפניו.

אנא אעבר טעונה, ויהפך מארזא דא, מיד אקדים מלאכא דרזומי לשטן לו. לו דייקא. כמה דאתמר.

413. (במדבר כ"ב) ותרא האתון את מלאך יי וגו'. אמר רבי יצחק, וכי אמאי זומאת היא, ובלעם דהוה זופים כל כך לא זומא. אמר רבי יוסי, זוס ושלום דהוה רשע יסתכל בזיוו קדישא. אמר ליה, אי הכי, הא כתיב נופל וגלוי עינים. אמר ליה לא שמענא בהא מידי ולא אימא. אמר ליה אנא שמענא, דכד הוה אצטריך לאסתכלא, הוה נפיל וזומי. והשתא לא אצטריך לאסתכלא.

414. אמר ליה, אי הכי, בדרגא עלאה יתיר הוה על כל נביאי מדימונתא, דאיהו גלוי עינים, זומי ואסתכל ביקרא דקודשא בריך הוא. והא רבי שמעון אמר, בלעם בזרשוי, הוה ידע באינון פתרין תתאין דלתתא, כמה דכתיב, (יהושע יג) ואת בלעם בן בעור הקוסם, קוסם קרייה קרא, דטנופא דטנופי, היך יסתכל ביקרא דמאריה. ועוד, הא אמר רבי שמעון, בזיוו זוד דזוזא לפום שעתא, דכתיב ויגל יי את עיני בלעם, אתעקימו עיניו, ואת אמרת דהוה זומי בגלוי דעיניו, ואסתכל ביקרא דקודשא בריך הוא.

415. אמר ליה, אנא אהדרנא לקבכה. דידי ודידה בעי צוזותא. ודאי רזי אורייתא עלאין, ולא יכלין בני עלמא למיקם עליהו. בגין כך אסיר לאקדמא במלה דאורייתא, עד דישמע מלה וידע לה על בורייה. אתו לקמיה דרבי שמעון אמרו מלה קמיה.

416. פתחו ואמרו, (תהלים ח) מה אנוש כי תזכרנו וגו'. פסוק זה פרשוהו שממני העולם אמרו אותו בשעה שעלה ברצון הקדוש ברוך הוא לברא אדם. קרא לכתות פתות של מלאכי עליון והושיבם לפניו. אמר להם, אני רוצה לברא אדם. אמרו לפניו, (שם מט) ואדם ביקר בל לין וגו'. הושיט הקדוש ברוך הוא אצבעו ושרף אותם. הושיב פתות אחרות לפניו. אמר להם, אני רוצה לברא אדם. אמרו לפניו, מה אנוש כי תזכרנו? מה טיבו של אדם זה? אמר להם, בן אדם שיהיה בצלם שלנו, שתהיה חכמתו עליונה מחכמתכם.

417. כיון שברא אדם, וחטא, ויצא זכאי לפניו, באו עו"א ועו"א"ל, אמרו לפניו: פתחון פה יש לנו אליה, הרי בן אדם שעשית חטא לפניך! אמר להם: אלמלא תהיו מצויים אצלם וכו'. מה עשה הקדוש ברוך הוא? הפילם מדרגתם הקדושה מהשמים.

418. אמר רבי שמעון, בעת השבתתי לשאלתכם, שבלעם אמר נפל וגלוי עינים. אם נאמר שלא היה כהן, ושבתים היה משבח את עצמו – איך יכתב הקדוש ברוך הוא דבר כוזב בתורה? ואם דבר אמת הוא, איך ישתבח אותו רשע בדרגה עליונה על כל נביאי האמת? ועוד, שהרי אין שורה קדשה העליונה, רק במקום הראוי לה.

419. בעת חזרנו לדבר הראשון. אחרי שהפילם הקדוש ברוך הוא ממקומם הקדוש, טעו אחר נשות העולם והטעו את העולם. פאן יש להסתכל, והרי

416. פתחו ואמרו, (תהלים ח) מה אנוש כי תזכרנו וגו'. האי קרא אוקמוה, דמבנן דעלמא אמרוה, בשעתא דסליק ברעיתיה דקודשא בריך הוא למברי אנשא. קרא לכתות פתות דמלאכי עלאה, ואותיב לון קמיה. אמר לון, בעינא למברי אדם. אמרו קמיה, (תהלים מט) ואדם ביקר בל לין וגו'. אושיט קודשא בריך הוא אצבעא דיליה, ואוקיד לון. אותיב פתות אזורנין קמיה, אמר לון בעינא למברי אדם. אמרו קמיה, (דף ר"ח ע"א) מה אנוש כי תזכרנו. מה טיבו דבר נש דא. אמר לון, בר נש דיהא בצלמא דידן, דיהא זוכמתא דיליה, עלאה מוזכמתכון.

417. כיון דברא אדם, וזוטא, ונפק בדימוס קמיה, אתו עו"א ועו"א"ל, אמרו קמיה, פתוזון פה אית לן זכר, הא בר נש דעבדת זוטי קמר. אמר להו, אלמלי תהוון שכיזי גבייהו וכו'. מה עבד קודשא בריך הוא. אפיל לון מדרגא קדישא דלהון מן שבמא.

418. אמר רבי שמעון, השתא אהדרנא לתיובתייכו. דבלעם אמר נופל וגלוי עינים, אי נימא דלא היה הכי, ושבוזי קא משבוז גרמיה, היך יכתוב קודשא בריך הוא מלה כדניבא באורייתא. ואי מלה דקשוט היא, היך ישתבוז ההוא רשע בדרגא עלאה על כל נביאי מתיבנותא. ועוד, דהא לא שריא קדושה דלעילא, אלא באתריה דאתווי ליה.

419. השתא אהדרנא למלה קדמאה. בתר דאפיל לון קודשא בריך הוא, מאתר קדישא דלהון. טעו בתר נשי עלמא, ואטעו עלמא. הכא

כתוב (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות וגו'. והרי מלאכים אלו היו, איך יכלו להתקיים בארץ? אלא בא וראה, כל אותם (מלכים) שלמעלה לא עומדים ולא יכולים לעמד, רק באור עליון שמאיר להם ומקיים אותם. ואם פוסק מהם אותו האור, לא יכולים לעמד. כל שבן אותם שהפילם הקדוש ברוך הוא והפסיק מהם אותו האור שלמעלה שהשתנה זיוו. וכשירדו ושלט בהם אור העולם, השתנו בדרגה אחרת.

420. בא וראה, המן שהיה יורד לישראל במדבר, אותו מן היה מטל שלמעלה, שהיה יורד מהעתיק הנסתר של כל הנסתרים. וכשהיה נחת, היה אורו מאיר בכל העולמות, וממנו נזון שדה התפוחים ומלאכים עליונים. וכשהיה יורד למטה ושלט בו אור העולם, היה מגליד נקפא, ומשתנה זיוו, ולא היה זיוו אלא כמו שכתוב (במדבר יא) והמן כזרע גד הוא וגו', ולא יותר. וכל שבן המלאכים, כיון שירדו ושלט בהם אור, השתנו מאותה דרגה ראשונה שהיו בה.

421. מה עשה הקדוש ברוך הוא? ראה שהטעו את העולם, קשרם בשלשלאות ברזל בהר החשף. באיזה מקום יושבים? בעמק החר. הושיב את עז"א, וזרק חשף הפנים. משום שבאותה שעה שקשרם הקדוש ברוך הוא, התחזק והרגיו כלפי מעלה, והקדוש ברוך הוא הפילו בעמק עד צוארו, וזרק חשף בפניו. עז"א'ל שלא התחזק, הושיבו לפניו, והאיר לו החשף.

אית לאסתכלא, והא כתיב (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות וגו'. והא אלין מלאכין הוו, איך יכלו לאתקיימא בארעא. אלא תא זוזי, כל אינון (מלכים) דלעיכלא, לא קייבין, ולא יכלין למינקם, בר בנהורא עלאה דנהיר לון, וקיים לון. ואי פסיק מנייהו ההוא נהורא דלעיכלא, לא יכלין למינקם. כל שבן אלין דאפיל לון קודשא בריך הוא. ופסק מנייהו ההוא נהורא דלעיכלא, דאשתני זיוויהו. וכך נזותו ושלטי בהו אורא דעלמא, אשתנו בדרגא אחרא.

420. תא זוזי, מנא דהוה נזוית להו לישראל במדברא, ההוא מנא הוה, מטכא דלעיכלא, דהוה נזוית מעתיקא סתיבא דכל סתיבין. וכד הוה נזוית, הוה נהוריה נהיר בכלהו עלבין, ומנייה אתון זוקל דתפוזין, ומלאכי עלאי. וכד הוה נזוית לתתא, ושלטי ביה אורא דעלמא, אנליד, ואשתני זיויה, ולא הוה זיויה אלא כמה דכתיב, (במדבר יא) והמן כזרע גד הוא וגו', ולא יתיר. וכל שבן מלאכין, כיון דנזותו ושלטי בהו אורא, אשתנו מההוא דרגא קדמאה דהו.

421. מה עבד קודשא בריך הוא. זומא דאטעין עלמא, קשר לון בשלשלאי דפרזלא בטורא דזשוכא, באן אתר יתבי. בעמיקא דטורי. אותיב ליה לעז"א, ורמי זשוכא דאנפין. בגין דההיא שעתא דקשר לון קודשא בריך הוא, אתתקף וארגיו כלפי מעלה, וקודשא בריך הוא אפיל ליה בעומקא עד קדליה, וזריק זשוכא באנפוי. עז"א'ל דלא אתתקף, אותביה זביה, ונהיר ליה זשוכא.

422. ובני העולם שידעו מקומם, באים אליהם ומלמדים את בני האדם בשפים ונחשים וקסמים. ואותם הרי החשך נקראים הרי קדם. מה הטעם? משום שהחשך מקדים לאור, ומשום זה הרי החשך נקראים הרי קדם. לבן ובלעם למדו מהם בשפים, והינו מה שאמר בלעם, מן ארס ינחני בלק מלך מואב מהררי קדם וגו'.

423. בא וראה, בלעם היה משבח את עצמו ממקום זה, ואמר, נאם שמע אמרי אל וגו'. משום שעז"א ועז"ל אומרים לאותם בני העולם מאותם דברים עליונים שידעו בתחלה למעלה, ומדברים מעולם הקדוש שהיו בו. זהו שכתוב שמע אמרי אל. לא כתוב שמע קול אל, אלא אמרי אל, אותן אמירות שאומרים ממנו. מי שבא מהשעור ושואלים אותו מאיפה אתה בא – אומר: מלשמע דברי המלך הקדוש. כך נאם שמע אמרי אל. וידע דעת עליון, שהיה יודע בשעה שהדין תלוי בעולם, ומכונן השעה בכשפיו.

424. אשר מחזה שדי יחזה. מה זה מחזה שדי? אלא הם נפל וגלוי עינים. ואלו הם עז"א ועז"ל. נפל – זה עז"א, שהעמיקו הקדוש ברוך הוא בעמק החשך, וישוב בעמק עד צוארו כמו שאמרנו, וחשך נזרק בפניו, ולכן נקרא נפל. נפל פעם אחת מהשמים, ונפל פעם אחרת אחר כך בעמק החשך. עז"ל – הוא גלוי עינים, שהרי לא נזרק חשך עליו, שלא התחזק ולא הרגיו למעלה כמו אותו שלמעלה. ובלעם קרא להם מחזה שדי, שהם נפל וגלוי עינים.

422. ובני עולם דידעין אתרייהו, אתיין לגבייהו, ואולפין לון לבני נשא זורשין ונזושין וקסמין. ואינון טורי זושוכא, אקרונ הררי קדם. מאי טעמא. בגין דזושוכא אקדים לנהורא. ובגין כה, טורי זושוכא, הררי קדם אקרונ. לבן ובלעם בנייהו אולפי זורשין. והינו דאמר בלעם, מן ארס ינזוני בלק מלך מואב מהררי קדם וגו'.

423. תא זוזי, בלעם הוה קא משבוז גרמיה מהאי אתר, ואמר נאם שומע אמרי אל וגו'. בגין דעז"א ועז"ל, אמרי לאינון בני עולם, מאילין מלין עלאין, דהוו ידעי בקדמיתא לעילא. ומשתעי בעלמא קדישא דהוו ביה, הדא הוא דכתיב שומע אמרי אל. שומע קול אל, לא כתיב, אלא אמרי אל, אינון אמירן דאמרי מניה. מאן דאתי מפרקא, ושאלין ליה מאן את אתי. אומר, מלמשמע מלין דמלכא קדישא. כך נאם שמע אמרי אל. וידע דעת עליון, דהוה ידע שעתא דתליא דינא בעלמא, ומכוין שעתא בזורשיו.

424. אשר מחזה שדי יחזה, מאן מחזה שדי. אילין אינון נפל וגלוי עינים. ואילין אינון (לך לך פ"ח ע"ב, לקמן ר"ב ע"א, פנחס רל"ב ע"א) עז"א ועז"ל. נפל: דא עז"א, דאעמיק ליה קודשא בריך הוא בעומקא זושוכא, ויתב בעומקא עד קדליה כדקאמרן, וזושוכא אודרק באנפוי. ועל דא אקרי נופל. נפל זמנא זודא מן שבמא, ונפל זמנא אזורא, לבתר, בעומקא דזושוכא. עז"ל: הוא גלוי עינים, דהא לא אודרק זושוכא עליה, דלא אתתקף, ולא ארזין כהווא דלעילא. (דף ר"ח

ע"ב) ובלעם קרי לון מוזהה שדי, דאינון נפל וגלוי עינים.

425. ובאותו זמן לא נשאר בעולם מי שימצא לפניהם, פרט לו. ובכל יום היה נסתר באותם הרים עמם. זהו שכתוב ינחני בלק מלך מואב מהררי קדם. מהררי קדם בודאי, ולא מארץ בני קדם.

425. ובההוא זמנא, לא אשתאר בעלמא, דישתכחז גבייהו, בר איהו. ובכל יומא, היה אסתים באינון טורי עמהון. הךא הוא דכתיב, ינוני בלק מלך מואב מהררי קדם. מהררי קדם ודאי, ולא מארץ בני קדם.

426. אמר רבי שמעון, כמה זמנין אמינא מלה דא, ולא מסתכלי זובריא, דהא קודשא בריך הוא לא שריא שכנתא, אלא באתר קדישא, באתר דאתווי לשריא עלוי. וכן קודשא בריך הוא מכריז ואמר, (דברים יח) לא ימצא בך מעביר בנו וגו'. והוא בהדייהו. אלא זכאה זולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא קדיש לון לשריא ביניהו. והינו דכתיב, (דברים כג) כי יי אלהיך מתהלך בקרב מוזהב וגו'. ובגין דהוא מתהלך בקרב מוזהב, כתוב והיה מוזהב קדוש וגו'. וכתוב (ויקרא כ) והייתם קדשים וגו'. וכתוב (שם יח) אל תטמאו בכל אלה וגו'. וכתוב (שם כ) ואקץ בם וגו'. שלא יכלתי לקרב אליהם, והשרו אותי בחוץ. אשרי חלקם של ישראל, ואשרי חלק הנביאים הנאמנים הקדושים, שהם קדושים, ויש להם חלק להשתמש בקדשה העליונה.

426. אמר רבי שמעון, כמה זמנין אמינא מלה דא, ולא מסתכלי זובריא, דהא קודשא בריך הוא לא שריא שכנתא, אלא באתר קדישא, באתר דאתווי לשריא עלוי. וכן קודשא בריך הוא מכריז ואמר, (דברים יח) לא ימצא בך מעביר בנו וגו'. והוא דאתי (ס"א אתי) לאתערבא בהדייהו. אלא זכאה זולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא קדיש לון לשריא ביניהו. והינו דכתיב, (דברים כג) כי יי אלהיך מתהלך בקרב מוזהב וגו'. ובגין דהוא מתהלך בקרב מוזהב, כתוב והיה מוזהב קדוש וגו'. וכתוב (ויקרא כ) והייתם קדושים וגו'. וכתוב (ויקרא יח) אל תטמאו בכל אלה וגו'. וכתוב (ויקרא כ) ואקץ בם וגו'. דלא יכלתי לקרבא גבייהו, ושרו לי לבר. זכאה זולקיהון דישראל, וזכאה זולקיהון דנביאי מהימני קדישי, דאינון קדישין, ואית לון זולקיא לאשתמשא בקדושה עלאה.

427. ותרא האתון את מלאך ה' נצב בדרך וחרבו שלופה בידו. (בדבר, באותו דרך שהיה שוקע נמצא בתוכה. וחרבו שלופה בידו, וכי אם הוא יצא מול האתון הוא, לשם מה צריך חרב? ואם הוא יוצא מול בלעם, למה ראתה האתון שלו,

427. (במדבר כ"ב) ותרא האתון את מלאך ה' נצב בדרך וחרבו שלופה בידו, (ס"א בדרך), בההוא ארוזא דהיה אשתקע (ס"א אשתכח) בגווה. וחרבו שלופה בידו, וכי אי איהו נפיק לקביל האי אתון, מאי בעי זורבא. ואי איהו נפיק לקביליה דבלעם, אמאי זמאת אתניה, ואיהו לא

זומא. אלא כלא אודמן. ההוא מלאכא מודמן לקבליה דאתון, לאפקא לה מן ההוא ארוזא דאתטען בה. ובמה. ברזומי. ואודמן לקבליה דבלעם, לאענשא ליה, על דאיהו הוה בעי לבניה ברשותיה, ולא ברשותא אורא (o"א דלעילא).

428. אמר רבי יוסי, השתא אית לשאלא, אי מלוי הוו אתיין מסטרא דכתרין תתאין, ולא מאתר אורא, אמאי פתיב ויבא אלהים אל בלעם וגו', ואף את הדבר וגו'. אמר רבי יצחק (בגינהון דישראל אתהדר מלאכא למלא עמיה. דאי תימא דקודשא בריך הוא מליל עמיה והוא אמר אך את הדבר וגו'. חס ושלום דהא ההוא מלאכא אמר ליה ואפס את הדבר וגו', דאי תימא ויאמר אלהים אל בלעם וגו'). הכי אולפנא. דהאי אלהים דהכא פלהו מלאכא הוה. ונהוניה איהו אתר דאתי מסטרא דדינא קשיא, דביה אוזידן זיילא ותוקפא דאינון כתרין תתאין, דהוה משתמש בהו בלעם. ובגין כך, ויבא אלהים אל בלעם. ויאמר אלהים אל בלעם. דלומנין אתקרי מלאכא בשמא עלאה.

428. אמר רבי יוסי, בעת יש לשאל: אם דבריו היו באים מצד בתרים תחתונים ולא ממקום אחר, למה כתוב ויבא אלהים אל בלעם וגו', ואף את הדבר וגו'? אמר רבי יצחק, (בשביל ישראל סזר המלאך לדבר אתו. שאם תאמר שהקדוש ברוך הוא דבר אתו, והוא אמר אך את הדבר וגו' - חס ושלום! שהרי אותו מלאך אמר לו, ואפס את הדבר וגו'. שאם תאמר, ויאמר אלהים אל בלעם וגו') כף למדתי, שהרי אלהים של כאן, בלם מלאך היה. ואותו הוא מקום שפא מצד דין הקשה שבו אחוזים כח ותקף אותם בתרים תחתונים שבלעם היה משתמש בהם. ומשום כך, ויבא אלהים אל בלעם. ויאמר אלהים אל בלעם. שלפעמים נקרא מלאך בשם עליון.

429. ותט האתון מן הדרה, סטאת מן ההוא ארוזא, דהות טעינא מסטרא דדינא קשיא, לקבליהון דישראל. ובמה זומא בלעם, דהיא סטאת מוהווא ארוזא. אלא הכי אמר רבי שמעון, דאפילו בארוזא, בעא לאבאשא להו לישראל, בזיילא דאתניה. וכיון דלא סליק בידוי, מה פתיב, ויף את האתון במקל. אטען לה, ואלבש לה, בזרזוי דינא קשיא תקיפא. הדא הוא דכתיב במקל. במקל דייקא. דאיהו דינא קשיא תקיפא. במקלו לא פתיב, אלא במקל.

429. ותט האתון מן הדרה, סטאת מן ההוא ארוזא, דהות טעינא מסטרא דדינא קשיא, לקבליהון דישראל. ובמה זומא בלעם, דהיא סטאת מוהווא ארוזא. אלא הכי אמר רבי שמעון, שאפילו בדרה רצה להיק לישראל בכח אתונו. וכיון שלא עלתה בידו, מה כתוב? ויף את האתון במקל. הטעין אותה והלביש אותה בזרזוי דין קשה וחזק. והו שכתוב במקל, במקל דוקא, שהוא דין קשה תקיף. במקלו לא כתוב, אלא במקל.

193

430. צא וראה כמה תקיפה חכמת אותו רשע ותאותו להזיק להם לישראל, שהוא השגיח לצאת מרשות שלמעלה בגלל תאותו להתכבד ולהזיק להם לישראל.

430. פוק זומי, כמה תקיפה וזכמתא דההוא רשע, ותיאובתא דיליה לאבאשא להון לישראל, דאיהו אשגוז לנפקא מרשותא דלעילא, בגין דתיאובתיה לאתייקרא, ולאבאשא להו לישראל.

431. ויעמד מלאך ה' במשעול הכרמים וגו'. מה כתוב למעלה? בהתחלה כתוב ונתט האתון מן הדרך ותלך בשדה. ותלך בדרך ישר, מצד השדה, (התעוררה) ונטתה ממה שהיה בה. ויך בלעם את האתון להטתה הדרך, להסוותה מאותו דרך של השדה. אמר רבי יוסי, בין המלאך ובין בלעם היתה האתון במצוקה. אחר כך ראה בלעם שלא היה יכול, אז ויך את האתון במקל, כמו שנתבאר.

431. (במדבר כ"ב) ויעמוד מלאך יי במשעול הכרמים וגו'. מה פתיב לעילא, בקדמיתא פתיב, ותט האתון מן הדרך ותלך בשדה, ותלך בארוז מישר, מסטרא דשדה, (אתער) וארכינת ממה דהוה בה. ויך בלעם את האתון להטותה הדרך לאסטאה לה מההוא ארוזא דשדה. אמר רבי יוסי, בין מלאכא ובין בלעם הוה אתנא בעאקו. לבתר כד זומא בלעם, דלא הוה יכיל, כדין ויך את האתון במקל. כמה דאתמר.

432. ויעמד מלאך ה' וגו'. אמר רבי אבא, כמה יש לנו להסתכל בדברי התורה. פסוקים אלו רמוזים בחכמה עליונה. וכי לחנם יצא מלאך זה להראות לאתון אחת, או לעמד מולה בין הכרמים פעם כאן ופעם כאן? אלא הפל סוד עליון הוא, והכל רצה הקדוש ברוך הוא כדי להגן על ישראל ולא ישלטו בהם מינים רעים, משום שהם חלקו של הקדוש ברוך הוא.

432. ויעמוד מלאך יי וגו'. אמר רבי אבא, כמה אית לן לאסתכלא במלי דאורייתא, דגיי קראי רביי (דף ר"ט ע"א) בזכמתא עלאה. וכי למגנא נפק האי מלאכא, לאתוואה לזוד אתנא. או למיקם בין פרמיא לקבלה, זמנא הכא וזמנא הכא. אלא כלא רזא עלאה הוא, וכלא בעי קודשא בריה הוא בגין לאגנא עליהו דישראל, ולא ישלטו בהו זינין בישין, בגין דאינון זולקיה דקודשא בריה הוא.

433. ויעמד מלאך ה' וגו'. למדנו, מצד האמא, בשהיא מתעטרת, יוצאים בעטרותיה אלף וחמש מאות צדדים חקוקים בתכשיטה. וכשרוצה להודג במלך, מתעטרת בעטרה אחת של ארבעה גונים. אותם גונים לוחטים בארבעת צדי העולם, כל גון וגון לוחט שלש פעמים באותו צד, שהם שנים עשר

433. ויעמוד מלאך יי וגו'. תאנא, מסטרא דאמא, כד איהי מתעטרא, נפקין בעטרהא אלף וזומש מאה סטרי גליפין בתכשיטה. וכד בעאת לאדווגא במלכא, מתעטרא בזוד עטרא דארבע גוונין. (גוונין) אינון גוונין מתלהטין בארבע סטרי עלמא, כל גוונא וגוונא מתלהטא

תחומים חקוקים, ונכנסים ונכללים בשנים עשר אחרים.

434. בראש העטרה יש ארבע חומות לארבעה צדדים, והם מגדלות, כמו שנאמר (שיר השירים ה) מגדלות מרקחים. מה זה מרקחים? כמו שנאמר (שם ג) מכל אבקת רזבל. ועל כל מגדל ומגדל שלשה פתחים קבועים באבנים טובות מכל צד וצד. עטרה זו מאירה (טהורה) (טמירה) בדלוגים של אופיר בשביל כבוד המלך, כמו שכתוב (ישעיה יג) אוקיר אנוש מפז וגו'.

435. תחת העטרה תלויים זגי זהב סביבותיה, זג זהב מצד זה, וזג זהב מצד זה, ורמון אחד. (בתוך) כגון אותו רמון יש אלף זגים, וכל זג מהם לוחט באדם ולבן. אותו רמון נחלק לארבעה חלקים, ויש פתח לראות זגיו. שלש מאות ועשרים וחמשה זגים לצד זה, וכן לכל צד וצד, עד שלושה עשר ארבעה צדדי העולם ממראה כל פלח ופלח, והם נקראים פלח הרמון, כמו שכתוב (שיר השירים ד) כפלח הרמון רקתך מבעד לצמתך.

436. ארבעה גלגלים בפלחי ארבע הזויות לוקחים בגלגול את אותה עטרה, ובשלוש קחים אותה, מזדקפים למעלה. עד שמגיעים לגלגול פלח העליון, שנוהם יומם ולילה, מתחברים כל אותם פלחים, ולוקחים העטרה וזקפים אותה. וקול אותם הגלגלים נשמע בכל הרקיעים. לקול נעמיותם רועשים כל כחות השמים, וכלם שואלים זה לזה, עד שכלם

תלת זמנים בההוא סטרא. האינן תריסר תזוזי גליפין. ועאלין ואתכלילו בתריסר אזרנין.

434. ברישא העטרא, אית ד' שורין לד' סטרין, ואינן מגדלות, כמה דאת אמר (שיר השירים ה) מגדלות מרקוזים. מהו מרקוזים. כמה דאת אמר, (שיר השירים ג) מכל אבקת רזבל. ועל כל מגדלא ומגדלא ג' פתוזין, קביעין באבנין טבין, מכל סטרא וסטרא. האי עטרא, גהירא (ס"א טהירא) (ס"א טמירא) בדלוגין דאופיר, בגין יקרא דמלכא, כמה דכתיב, (ישעיה יג) אוקיר אנוש מפז וגו'.

435. תזוזות עטרא, תליין זגי דדהבא בסוזרנהא, זגא דדהבא מסטרא דא, וזגא דדהבא מסטרא דא, וזוד רמונא. (ס"א בגו) כגון ההוא רמונא, אית בה אסף זגין, וכל זגא מנייהו, מתלהטא בסומקא בזוורא. ההוא רמונא אתפלג בפלוגין ארבע, וקיימא פתיזוא, לאתזוזאה זגהא. תלת מאה ועשרין וזומש זגין לסטרא דא, וכן לכל סטרא וסטרא, עד דמתלהטן ארבע סטרי עלבא, מוזויו דכל פלכא ופלכא, ואינן אקרונ פלוז הרמון. כמה דכתיב, (שיר השירים ד) כפלוז הרמון רקתך מבעד לצמתך.

436. ארבע גלגלין בפלחי ארבע זוין, נטלין בגלגולא לההוא עטרא, וכד נטלי לה, אזדקפן לעילא. עד דמטו לגלגולא דפלכא עלאה, דגהים יממא ולילא, מתזוברן כל אינן פלכין, ונטלין לעטרא, וזקפן לה. וקלא דאינן גלגלין, אשיתמע בכלהו רקיעין. לקל נעמיותא מתרעשין כל זוילי שממא, וכלהו שאלין דא לדא, עד דכלהו אמרי (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי ממוקובו.

אומרים: (יחזקאל ג) ברוך כבוד ה' ממקומו.

437. בשמזדוג המלך במלכה, עולה עטרה זו ומתישבת בראש המלכה, ואז יורדת עטרה אחת עליונה קבועה של כל אבן טובה, וכפתור ופרח סביבה. בששה גלגלים באה לששה צדדי העולם, שש בנפי נשר לוקחים אותה. בפלחיה חמשים (פלחי) ענבים סביבה שחקקה בה האם העליונה, קבועים באבן טובה, לבן ואדם, ירק ושחר, תכלת וארגמן. שש מאות ושלוש עשרה זוויות לכל צד וצד.

438. אלף ושש מאות מגדלים לכל צד וצד, וכל מגדל ומגדל הרים קבועים. פורחים למעלה, נשאבים בכתנת (בשלחו) האם העליונה בשמן משחה שלה. אז האמא בלחש משפיעה מתנות עליונות, ושולחת וקובעת אותם באותה העטרה. אחר כך משפיעה נחלי שמן משחת קדש על ראש המלך, ומקראש יורד אותו שמן טוב עליון על זקנו המכבד, ומשם שופע על אותם לבושי המלך. זהו שכתוב (תהלים קלג) בשמן הטוב על הראש ירד על הזקן וגו'.

439. אחר כך חוזרת העטרה, ומעטרת אותה האם העליונה באותה עטרה, ופורשת אותה עליו ועל המלכה, לבושי כבוד באותה עטרה. ואז נשמע קול בכל העולמות, (שיר השירים ג) צאינה וראינה וגו'. אז חדוה היא בכל בני המלך. ומי הם? כל אותם שבאו מצד ישראל, שהרי לא מזדוגים בהם ולא עומדים עמהם, פרט לאותם ישראל שהם בני הבית

437. כד מזדוג מלכא במטרוניתא, סלקא עטרא דא, ואתישבת ברישא דמטרוניתא. כדין נזוית זוד עטרא עלאה, קביעא דכל אבן טבא, וזוזור ושושן, בסוזרנהא. בשית גלגלין אתיא, לשית סטרין דעלמא, שית גרפין דנער נטלין לה. בפלכוי זומשין (ס"א פלכין) ענבין סוזרנהא, דגלחין בה אימא עלאה. קביעאן באבן טבא, זוזור וסומק ירוק ואוכם תכלא וארזוןא. שית מאה ותלת עשר זווין, לכל סטרא וסטרא.

438. אלף ושית מאה מגדלין, לכל סטרא וסטרא. וכל מגדלא ומגדלא, טורין קביעין. פרוזין לעילא, אשתאבן בכיתונא (ס"א בפתורא) דאימא עלאה, במשוז רבות דילה. כדין אימא, בלוזישו, נגיד מתנן עלאין, ושדר וקבע לון בהוא עטרא. לבתר אנגיד נזולי דמשוז רבות קדישא, על רישא דמלכא. ומרישית, נזוית ההוא משוזא טבא עלאה, על דיקניה יקרא. ומתמן נגיד על אינן לבושי מלכא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש ירד על הזקן וגו'.

439. לבתר אתהדר עטרא, ומעטרא ליה אימא עילאה בהוא עטרא, ופרישא עליה, ועל מטרוניתא, לבושי יקר בהוא עטרא. כדין קלא אשתמע בכלהו עלמין, (שיר השירים ג) צאינה וראינה וגו'. כדין זודוותא הוא בכל אינן בני מלכא. ומאן אינן. כל אינן דאתו מסטרייהו דישראל. דהא לא מזדוגי בהו, ולא קיימין עמהון, בר אינן ישראל, דאינן בני ביתא,

ומשמיים אתם. ואז ברכות שיוצאות מהם, של ישראל הן.

ומשמיים להו. כדין ברכאן דנפיקי מנייהו, דישראל הוא.

440. וישראל לוקחים הכל, ושולחים חלק ממנו לשאר העמים, ומאותו חלק נזונים כל אותם העמים. ולמדנו, מבין צדדי חלקם של הממנים על שאר העמים יוצא שביל דקיק אחד שממש נשפע חלק לאותם תחתונים, ומשם נפרד לכמה צדדים. ולזה קוראים תמצית, שיוצאת מצד הארץ הקדושה.

440. וישראל נטלין כלא, ומשדרי זולקא מניה לשאר עמין, ומההוא זולקא אתנו כל אינון שאר עמין. ותאנא, מבין סטרי זולקיהון דמבנן על שאר עמין, נפיק (דף ר"ט ע"ב) זוד שביל דקיק, דמתמן, אתנגיד זולקא לאינון תתאי, ומתמן מתפרש לכמה סטרין. ודא קרינן ליה תמצית, דנפיק מסטרא דארעא קדישא.

441. ועל זה כל העולם שותה מתמצית ארץ ישראל. מי זו ארץ ישראל? הרי בארנו. ובין למעלה ובין למטה, כל אותם שאר עמים עובדי כוכבים ומזלות לא נזונים אלא מאותה תמצית. ואל תאמר שהם בלבדם, אלא אפלו אותם כתרים תחתונים שותים מאותה תמצית. וזהו במשעול הפרמים, שביל מגדולי שאר העמים שמתברכים ממנו.

441. ועל דא עלמא פוליה מתמצית דארץ ישראל קא שתי. מאן ארץ ישראל. הא אוקימנא. ובין לעילא, ובין לתתא, כל אינון שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות, לא אתנו אלא מההוא תמצית. ולא תימא דאינון בלזודוי, אלא אפילו אינון כתרין תתאין, מההוא תמצית שתיין. ודא הוא במשעול הפרמים, שביל מרבירי שאר עמין דמתברכן מניה.

442. כשראה אותו מלאך שבלעם מסטה את האתון לאותו שביל, שכתוב להטתה הדרך, מיד – ויעמד מלאך ה' במשעול הפרמים, להסתיר השביל, שלא יסתיעו בו שאר עמים עובדי כוכבים ומזלות ואותם כתרים תחתונים. והלכה זו, כזו שאמר רבי יצחק. כתוב (שיר השירים א) שמני נטרה וגו', לשמר ולברך את שאר העמים בגלות. וישראל שהם כרמי שלי – לא נטרתני, משום שהם בגלות ולא מתברכים כראוי.

442. כד זומא ההוא מלאכא, דהא בלעם אסטי לאתון לההוא שבילא, דכתיב להטותה הדרך, מיד ויעמוד מלאך ה' במשעול הפרמים, לאסתמא שבילא, דלא יסתיעון ביה אינון שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות, ואינון כתרין תתאין. ואזלא הא, כהא דאמר רבי יצחק, כתיב (שיר השירים א) שמוני נטרה וגו', לנטרא ולברכא לשאר עמין בגלותא. וישראל דאינון כרמי שלי, לא נטרתני, בגין דאינון בגלותא, ולא מתברכין כדקא זוזי.

443. גדר מזה וגדר מזה. אמר רבי אבא, איך יכול אותו מלאך להסתיר אותו השביל? אלא משום שסיע אחר ה' לו, הקדוש ברוך הוא וכןסת ישראל. רבי

443. גדר מזה וגדר מזה. אמר רבי אבא, היך יכיל ההוא מלאכא לאסתמא ההוא שבילא. אלא בגין דסיועא אזרא הוה ליה, קודשא בריך

יהודה אָמר, התורה סיעה לו, שְׁפָתוֹב (שמות לב) מִזָּה וּמִזָּה הֵם כְּתוּבִים.

הוא וכנסת ישראל. רבי יהודה אָמר, אורייתא מְסִיעָא ליה, דְּכְתִיב, (שמות לב) מִזָּה וּמִזָּה הֵם כְּתוּבִים.

444. באותה שְׁעָה מַה כְּתוּבִי וְתָרָא הָאֲתוֹן וְגוֹ', וְתִלְחֹץ אֶל הַקִּיר. מַה זֶה וְתִלְחֹץ אֶל הַקִּיר? כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (ישעיה כב) מְקַרְקַר קִיר וְגוֹ'. קִיר – פְּטְרוֹן, אוֹתוֹ שְׁשׁוּלֵט עֲלֵיהֶם. וְתִלְחֹץ אֶת רִגְלֵי בַלְעָם אֶל הַקִּיר, הֵיא לֹא נִתְּנָה לוֹ כָּלֵל סִיעָא. וּבְמִצּוּקָה (זְרָקָה) הַנִּיחָה (שְׁלֵחָה) אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ קִיר וְרִמְזָה לוֹ זֶה. אִזּוֹ וְיִסְפָּה לְהַכְתִּיב, בְּצַד הַזֶּה.

444. בַּהֲהִיא שְׁעָתָא מַה כְּתִיב. וְתָרָא הָאֲתוֹן וְגוֹ', וְתִלְחֹץ אֶל הַקִּיר, מַאי וְתִלְחֹץ אֶל הַקִּיר. כְּמוֹהָ דְאֵת אָמַר (ישעיה כב) מְקַרְקַר קִיר וְגוֹ'. קִיר: פְּטְרוֹנָא, הֵהוּא דְשִׁלְטָא עֲלֵיהוּ. וְתִלְחֹץ אֶת רִגְלֵי בַלְעָם אֶל הַקִּיר, הֵיא לֹא יְהֵבָא לִיהָ סִיעָא כְּלָל. וּבְעִקּוּתָא, (ס"א אשדת) אֲשֶׁרֶת (ס"א אשדרת) לִיהָ לְהֵהוּא קִיר. וְרִמְזָא לִיהָ הָאִי, כְּדִין וְיִסְפָּה לְהַכְתִּיב בְּהָאִי סְטְרָא.

445. וְיִסְפָּה מִלְאֲךָ ה' עָבוֹר וְיַעֲמֹד בְּמִקּוֹם צַר וְגוֹ'. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה הַסְתִּיר לָהּ כָּל הַדְּרָכִים וְכָל הַסִּיעִים, שְׁלֹא נִמְצָא בָּהּ סִיעָא מִכָּל צַד שְׁבַעוּלָם. אִזּוֹ וְתִרְבִּץ תַּחַת בַּלְעָם. כְּשֶׁרָאָה בַלְעָם שְׁלֹא הָיָה יָכוֹל, מַה כְּתוּבִי? וַיַּחַר אַף בַּלְעָם וַיַּךְ אֶת הָאֲתוֹן בְּמַקַּל, כְּמוֹ שְׁנִתְּבָאָר, שֶׁהִתְקִינָה וְהִלְבִּישָׁה בְּרוּזֵי דִין קָשָׁה וְתִקְיָא.

445. וְיִסְפָּה מִלְאֲךָ יי עָבוֹר וְיַעֲמֹד בְּמִקּוֹם צַר וְגוֹ'. בַּהֲהִיא שְׁעָתָא, אֲסִתִּים לָהּ כָּל אַרְוִזִין, וְכָל סִיעִין, דְּלֹא אֲשִׁתְּכוּז בָּהּ מִכָּל סְטְרָא דְעֵלְמָא סִיעָא. כְּדִין וְתִרְבִּץ תַּוּת בַּלְעָם. כִּד זִמְנָא בַלְעָם דְּלֹא הָוָה יָכוֹל, מַה כְּתִיב. וַיַּחַר אַף בַּלְעָם וַיַּךְ אֶת הָאֲתוֹן בְּמַקַּל, כְּמוֹהָ דְאֵתְבָר, דְּאֵטְעֵן לָהּ, וְאֵלְבִישׁ לָהּ, בְּרוּזֵי דִינָא קָשָׁיָא תִקְיָא.

446. וַיִּפְתַּח ה' אֶת פִּי הָאֲתוֹן וְגוֹ'. זֶה אֲחָד מֵאוֹתָם דְּבָרִים שְׁנִבְרָאוּ עִרְבַּ שְׁבַת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מַה הַגְּדֵלָה הַזֶּה לְבַלְעָם אוֹ לְאֲתוֹן אוֹ לְיִשְׂרָאֵל בְּדְבָרִים הַלְלוּ? אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שְׁצַחֲקוּ עֲלֵיו אוֹתָם גְּדוּלִים שְׁהִיו עִמּוֹ, וּכְשֶׁהֲגִיעוּ לְבִלְקָה, אָמְרוּ לוֹ: וְכִי לְשׁוֹטָה הִזָּה שְׁלַחְתָּ לְכַבְּדָהּ? לֹא תִמְצָא בּוֹ מִמֶּשׁ וְלֹא בְּדְבָרָיו. וּבְאוֹתוֹ דְּבוּר שֶׁל הָאֲתוֹן הַתְּבִיחָה מִכְּבוֹדוֹ. רַבִּי חֲיִיאָ אָמַר, אֵלְמֵלֵא לֹא אָמְרָה הָאֲתוֹן אֶת זֶה, לֹא הַשְּׂאִיר בַּלְעָם אוֹתוֹ שְׁלוֹ, וּבְדְבָרֵי הָאֲתוֹן יִדַע שְׁנִשְׁבַּר כַּחוֹ.

446. (במדבר כ"ב) וַיִּפְתַּח ה' אֶת פִּי הָאֲתוֹן וְגוֹ'. הֵינֵינוּ זִדֵּד מֵאֵינוֹן מַלְיָן, דְּאֵתְבָרִיאָו עִרְבַּ שְׁבַת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מַאי סְגִי הָאִי לְבַלְעָם, אוֹ לְאֲתוֹן, אוֹ לְיִשְׂרָאֵל. בְּהַנִּי מַלְיָן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, דְּזוּיִיכִין בֵּיהּ אֵינוֹן רַבְרַבִּין דְּהָווּ עֲמִינָה, וְכִד מְטוֹ לְבִלְקָה, אָמְרוּ לִיהָ, וְכִי לְהָאִי שְׁטִיָא שְׁדֵרְתָּ לְיִקְרָא, לֹא תִשְׁכּוּז בֵּיהּ מִמִּשְׁוֹת, וְלֹא בְּמַלְוִי. וּבְאֵינוֹן מַלְוִי דְאֵתְנָא, אֵתְבָרָא מִן יְקָרִיָהּ. רַבִּי זְוִיָא אָמַר אֵלְמֵלֵי לֹא אֲמַרְתָּ אֵתְנָא הָאִי, לֹא שְׁבִיךְ בַּלְעָם הֵהוּא דִילִיָהּ, וּבְמַלְוִי דְאֵתְנָא יִדַע דְּאֵתְבַר זְוִילִיָהּ.

447. רבי אבא רמי, כתיב (במדבר טז) ותפתחו הארץ וגו'. וכתוב ויפתח ה' את פי וגו'. מה שונה ארץ מאתון שלא כתוב בה ויפתח ה' את פי הארץ? אלא שם משה גזר על הפה, ופתחה ועשתה הארץ את מצות משה, ולא נאה שהקדוש ברוך הוא יעבר מצותו, שהרי משה גזר וצוה, ופצתה האדמה את פיה. ולכן היא עשתה מצותו, שכתוב ותפתח הארץ את פיה. אבל כאן לא נמצא מי שגזר, אלא רצון הקדוש ברוך הוא הנה, והואיל ורצונו הנה בכך, כתוב ויפתח ה' את פי האתון. ממנו בא הדבר, וממנו נמצא.

448. רבי יהודה אמר, הסתכלתי בפרשה זו ובדברים הללו, ונראה שאלו דברים שלא צריכים. וכי מאחר שכתוב ויפתח ה' את פי האתון, צריך להיות דברים הללו דברים מעלים, דברי חכמה? ואם כמו שהתעוררו חברינו, שהוא משתבח שסוסתו רועה באחו, והיא שבה ואמרת: הלוא אנכי אתנך – מפאן הנה לה לפתחו והיא לא פתחה, אלא – מה עשיתי לך. ואם כך, למה טרח הקדוש ברוך הוא לפתח את פיה בדברים הללו?

449. אמר רבי אבא, ודאי בדברים הללו למדנו על דעת בלעם שאינו כדאי לשרות עליו רוח הקדש. ולמדנו שהרי אין באתנו יכולת להזיק או להטיב. ולמדנו מאתון זו שהרי אין כח בבהמות להשרות עליהן דעת שלמה. בא תראה, בלעם, באותו דבור של אתונו ובאותה דעת טפשה לא יכול לעמד. בדעת עליונה על אחת כמה וכמה.

447. רבי אבא רמי, כתיב (במדבר טז) ותפתחו הארץ וגו'. וכתוב ויפתחו ה' את פי וגו'. מאי שנא ארץ מאתון, דלא כתיב בה ויפתחו ה' את פי הארץ. אלא, התם משה גזר על פומא, ופתוחת, ועבדת ארעא פקודא דמשה, ולא יאות דקודשא בריך הוא יעבר פקודיה, דהא משה גזר ופקיד, (במדבר טז) ופצתה האדמה את פיה. ועל דא היא עבדת פקודוי. דכתיב ותפתחו הארץ את פיה. אבל הכא, לא אשתכחז מאן דגזר, אלא רעותא דקודשא בריך הוא הוה, והואיל ורעותיה הוה בכך, כתיב ויפתחו ה' את פי האתון. מניה אתא מלה, ומניה אשתכחז.

448. רבי יהודה אמר, אסתכלנא בפרשתא דא, ובאלין מלין, ואתוויין דלאו מלין דצריכין אינון. וכי מאזור דכתיב ויפתחו ה' את פי האתון, בעיין למהוי אינון מלין מלי מעלייתא, מלי דזוכמתא, ואי כמה דאתערנו זוכרנא, דאיהו משבז דסוסיא דיליה רעי ברטיבא, והיא תבת ואמרת, הלא אנכי אתונך. מהכא הוה לה למפתחו, והיא לא פתחה אלא מה עשיתי לך. ואי הכי, אמאי קא טרוז קודשא בריך הוא, למפתחו פומה להני מלין.

449. אמר רבי אבא, ודאי באלין מלין אוליפנא דעתא דבלעם, דלאו כדאי הוא למשרי עליה רוזן קודשא, ואוליפנא, דהא לית יכילו באתניה, לאבאשא או (דף ר"י ע"א) לאוטבא. ואוליפנא מהאי אתון, דהא לית זיכא בבעירי לאשראה עליהו דעתא שלים. תא זוזי, בלעם, בההיא מלה דאתניה, ובההוא דעתא טפשא לא יכיל למיקם. בדעתא עלאה על אזות כמה וכמה.

450. ותאמר לבלעם מה עשיתי לך. וכי ברשותי היה לעשות טוב ורע? לא. שהרי בהמות לא מתנהגות אלא במה שמנהיגים אותן. ואף על גב שאותה אתון בעמק (במצוקה) יותר, זה לא ברשותה, שהרי הוא הטעינה בכשפיו, ועומדת ברשותו.

451. ויאמר בלעם לאתון כי התעללת בי. היה ליה לזיכרא מניה, והוא אתיב לקבלא טפשותא דמלקהא, פדין זיכרו מניה, ואתקליל בעינייהו, וידעו דאיהו שטיא. ומה אמר. כי התעללת בי לו יש זורב בידי. אמרו, שטיא דא איהו יכיל לשיצאה עמין בפומיה, היר לא יכיל לשיצאה לאתניה, והוא בעי זורבא. ואוליפנא, דלית זיכרא בבעירי לאשראה עלייהו רוזא אזורא, דאי יימרו בני נשא, אי ימלכון בעירי, כמה דעתא שלים יפקון לעלמא, פוק ואולף מהאי אתנא, דהא קודשא בריך הוא אפתוז פומיה, זבמי מלוי. (מצאתי כתוב בהעתקות, חסר כאן)

452. ויהי בבקר ויקח בלק את בלעם וגו'. רבי יצחק אמר, בלק זוכים הוה בזרשין, יתיר מבלעם, בר דלא הוה מכוון שעתא כלטייא. משל וכו'. בגין כך ויקח בלק את בלעם וגו'. הוא הוה אתקין ליה ואזייד ליה לכלא.

453. ויעלהו במות בעל. מה זה ויעלהו במות בעל? אלא השגים בכשפיו באיזה צד יאחו בהם, ומצא שעתידים ישראל לעשות במות ולעבד לבעל, כמו שכתוב, וילכו אחרי הבעל. וירא משם קצה העם, ראה את גדולי העם ומלכם שעובדים לו, כמו שכתוב (מלכים א יח) ויקראו בשם הבעל, וכתוב (שם) אם

450. (במדבר כ"ב) ותאמר לבלעם מה עשיתי לך. וכי ברשותי הוה למעבד טב ובייש. לאו. דהא בעירי לא מתנהגין, אלא במה דנהגו לון. ואף על גב דההיא אתנא בעמיקתא (ס"א בעקתא) יתיר, לאו ברשותה היא, דהא הוא אטעין לה בזרשוי, וברשותיה קיימא.

451. ויאמר בלעם לאתון כי התעללת בי. הוה ליה לזיכרא מניה, והוא אתיב לקבלא טפשותא דמלקהא, פדין זיכרו מניה, ואתקליל בעינייהו, וידעו דאיהו שטיא. ומה אמר. כי התעללת בי לו יש זורב בידי. אמרו, שטיא דא איהו יכיל לשיצאה עמין בפומיה, היר לא יכיל לשיצאה לאתניה, והוא בעי זורבא. ואוליפנא, דלית זיכרא בבעירי לאשראה עלייהו רוזא אזורא, דאי יימרו בני נשא, אי ימלכון בעירי, כמה דעתא שלים יפקון לעלמא, פוק ואולף מהאי אתנא, דהא קודשא בריך הוא אפתוז פומיה, זבמי מלוי. (מצאתי כתוב בהעתקות, חסר כאן)

452. ויהי בבקר ויקח בלק את בלעם וגו'. רבי יצחק אמר, בלק זוכים הוה בזרשין, יתיר מבלעם, בר דלא הוה מכוון שעתא כלטייא. משל וכו'. בגין כך ויקח בלק את בלעם וגו'. הוא הוה אתקין ליה ואזייד ליה לכלא.

453. ויעלהו במות בעל. מאי ויעלהו במות בעל. אלא אשגוז בזרשוי, במאי סטרא יתאזייד בהו, ואשכוז דזמינין ישראל למעבד במות, ולמפלז לבעל. כמה דכתיב, וילכו אחרי הבעל. וירא משם קצה העם, זבמי רברבי דעמא, ומלכא דלהון, דפלזיין ליה, כמה דכתיב (מלכים א יח) ויקראו בשם הבעל, וכתיב (מלכים א יח) אם

ה' האלהים וגו'. פיון שראה בלעם שעתידים ישראל לזה, מיד – ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה מזבחת.

י' האלהים וגו'. פיון דזומא בלעם, דזומינן ישראל להאי, מיד ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה מזבחות. (חסר כתיב)

454. רבי יוסי ורבי יהודה, זוד אמר לקבלי מדבזון דקדמאי, אקריב אינן שבעה מדבזון. וזוד אמר, בזוכמתא עבד פלא, ואשכוז דזולקיהון דישראל בשבעה דרזין אתקשרו. בגין כך אסדר שבעה מדבזון.

454. רבי יוסי ורבי יהודה, זוד אמר לקבלי מדבזון דקדמאי, אקריב אינן שבעה מדבזון. וזוד אמר, בזוכמתא עבד פלא, ואשכוז דזולקיהון דישראל בשבעה דרזין אתקשרו. בגין כך אסדר שבעה מדבזון.

455. לאדם שהיה לו אהוב אחד שהשאיר לו אביו, ובני אדם פחדו להתקוטט עמו בגלל אותו אהב. לימים בא אדם אחד ורצה לעורר קטטה עמו. אמר: מה אעשה? אם אעיר קטטה עמו, הרי אותו אהב שקשור אתו, ואני לא אוכל. אמר: מה אעשה? שלח דורון לאותו אהב. אמר אותו אהב: וכי מה יש לאיש הזה אתי? ידעתי שזה בגלל אותו בן אהובי. אמר: דורון זה לא יבנס לפני. ירקו אותו לפלבים שיאכלוהו.

455. לבר נש דהוה ליה רוזימא זוד, דשבק ליה אבוי. ובגין נשא מסתפו לקטטה בהדיה, בגין ההוא רוזימא. ליומין, אתא בר נש זוד, ובשא לאתערא קטטו בהדיה. אמר, מה אעביר, אי אתער ביה קטטא, הא ההוא רוזימא דאתקשר בהדיה, ולא יכילנא, אמר מה עבד, שדר ליה דורון לההוא רוזימא. אמר ההוא רוזימא, וכי מה אית ליה להאי בר נש זבאי, ידענא דבגין ההוא בר רוזימאי הוא. אמר, האי דורון לא ייעול קמאי, זמינו ליה לכלבי ויכלונייה.

456. כך בלעם בא לעורר קטטה בישראל, וראה שלא יכול, בגלל אותו אהב עליון שלהם. (כמו שנאמר (משלי כז) רעך ורע אביך אל תעזב) התחיל לתקן לפניו דורון. אמר הקדוש ברוך הוא: רשע! ומה יש לך אלי? אתה רוצה להזדוג אתי? הרי דורונך מזמן לפלבים. בא וראה מה כתוב, ויקר אלהים אל בלעם. ואמר רבי שמעון, לשון קרי וטמאה. דורונך ימסר לאלה ולא יבנס לפני.

456. כך בלעם, אתא לאתערא קטטו בהו בישראל, וזומא דלא יכיל בגין ההוא רוזימא עכא דלהון, (כמה דאת אמר (משלי כז) רעך ורע אביך אל תעזב.) שארי לתקנא קביה דורון. אמר קודשא ברוך הוא, רשע ומה אית לך זבאי, את בעי לאזדוגא בבני, הרי דורונך זמין לכלבי. תא זזוי, מה כתיב, ויקר אלהים אל בלעם. ואמר רבי שמעון, לשון קרי וטמאה. דורונך לאלין אתמסר ולא ייעול קמאי.

457. רבי אבא אמר, ויקר: כמה דאת אמר, (תהלים קמז) לפני קרתו מי יעמד. הוא היה עתיד שבאותו דורון יוכל

457. רבי אבא אמר, ויקר: כמה דאת אמר, (תהלים קמז) לפני קרתו מי יעמוד. הוא

לישראל. מה כתוב? ויקר אלהים. קרר עצמו ממה שהיה חושב, ויקר אלהים, כמו שנתבאר, שהתעורר עליו מצד השמאה.

הוה זמין, דבההוא דורון, יכיל בהו בישראל. מה כתיב. ויקר אלהים. קריר גרמיה מן דא דהוה זשיב. ויקר אלהים, כמה דאתמר, דאתער עליה מסטרא דמסאבותא.

458. רבי אלעזר אמר, ויקר – בלעם חשב שבאותו דורון יבנס להזיק את ישראל, והקדוש ברוך הוא עקר אותו מלפני אותו דורון. ועקר את בלעם ממה שחשב, ועקר (אותו מאותה דרגה) את אותה דרגה. זהו שכתוב ויקר, כמו שנאמר (משלי ל) יקרוה ערבי נחל. אמר לו: רשעו אינך כדאי להתקשר אלי ולהבנס לפני. דורונך נמסר לבלבים.

458. רבי אלעזר אמר, ויקר, בלעם זשיב דבההוא דורון ייעול לאבאשא להו לישראל, וקודשא בריך הוא אעקר ליה מקמיה לההוא דורון. ואעקר ליה לבלעם, במיה דהוה זשיב. ואעקר (ס"א ליה מההוא דרגא), לההוא דרגא דא הוא דכתיב ויקר. כמה דאת אמר (משלי לו) יקרוה עורבי נחל. אמר ליה, רשע, לית אנת כדאי לאתקשרא בהדאי (דף ר"י ע"ב) ולמייעל קמאי. דורונך לכלבי אתמסר.

459. אמר רבי שמעון, בא ראה, רשע זה היה געל הכל, שלא תמצא בכל הפרשה הזו ויאמר ה' אל בלעם, או וידבר ה', חס ושלום. מה כתוב? וישם ה' דבר בפני בלעם וגו', כמי ששם מחסום בפני החמור שלא יסטה כאן או כאן. כך – וישם ה' דבר בפני וגו'.

459. אמר רבי שמעון, תא זוזי, האי רשע, געלא דכלא הוה. דלא תשכוז בכל פרשתא דא, ויאמר יי אל בלעם, או וידבר יי, זוס ושלום. מה כתיב. וישם יי דבר בפני בלעם וגו', כמאן דשוי זוסמא בפום זומרא, דלא יסטי הכא או הכא, כה וישם יי דבר בפני וגו'.

460. אמר לו הקדוש ברוך הוא: רשעו אתה חושב שעל ידך תהיה ותתקיים ברכה בבני או ההפך – לא צריכים הם לך, כמו שאומרים לצרעה וכו'. אלא אתה שוב אל בלק, וכשתפתח פיה, לא יהיה ברשותך. ולא בפיה תלוי הדבור, אלא וכה תדבר. הרי כה, שעתיד לברכם כה, תדבר ברבת בני, שכתפתח פיה היא תדבר מלים להתקיים על בני, שלא אשאיר דברים לך.

460. אמר ליה קודשא בריך הוא, רשע, את זשיב דעל ידך יהא ויתקיים ברכה בבני, או אפכא. לא צריכין אינון לך, כמה דאמרין לצרעה וכו'. אלא את שוב אל בלק, וכד תפתוז פומך, לא יהא ברשותך. ולא בפומך תלייא מלולא, אלא וכה תדבר. הרי כ"ה, דזמינא לברכא לון. כה, תמכל ברכה דבני, דכד תפתוז פומך, היא תמכל מלין, לאתקיימא על בני, דלא אשבוק מלין לך.

461. בא וראה שפך הוא. בין שפא בלק, ובלק שמע כל אותם דברים, היה

461. תא זוזי, דכך הוא, בין דאתא לבלק, ובלק שמע כל אינון מלין, הוה זשיב דהא מפומיה

חושב ששפי בלעם יצאו, ואמר: לקב איבי לקחתיך. אמר בלעם: קח בשפים אלו בידך, כדי לעכב כאן את הכה הזאת. ואם תוכל לעכבה (לעקרה) בשפים הללו, אני אעקר אותה מאותם דברים שהיא אמרה.

דבלעם נפקין, אמר, לקוב איבי לקוחתיך. אמר בלעם. סב אלין זורשין בידך, בגין לאעכבא חכא להאי כה, ואי את תיכול לאעכבא (o"א לאעקרא) לה בהאי זורשין, אנא אעקר לה מאינון מלין דהיא אמרה.

462. מה פתוב? התיצב כה על עלתך. בזה ובשפים הללו תעכב אותה, ואנכי אקרה כה. בלומר, אעקר אותה מהדברים הללו. אמר לו הקדוש ברוך הוא: רשעו אני אעקר אותך! מה פתוב אחריו? ויקר אלהים אל בלעם. ואותו דבר הרים קול בדבורים של כה. ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר. כה תדבר בודאי.

462. מה פתיב, התיצב כה על עולתך, בהאי ובאלין זורשין, תעכב לה, ואנכי אקרה כ"ה, כלומר, אעקר לה מאלין מלין. אמר ליה קודשא בריה הוא, רשע, אנא אעקר לה. מה פתיב בתריה. ויקר אלהים אל בלעם. והוא דבר ארים קלא, במלוכי דכ"ה. ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר, כ"ה תדבר ודאי.

463. בא וראה, בתחלה לא כתוב התיצב כה על עלתך, אלא התיצב על עלתך ואלכה אולי יקרה ה' לקראתי. כיון שראה שכה אמרה אותן ברכות, אז אמר, התיצב כה על עלתך ואנכי אקרה כה.

463. תא זוזי, בקדמיתא לא פתיב התיצב כה על עולתך, אלא התיצב על עולתך ואלכה אולי יקרה " לקראתי. כיון דזומא דכ"ה אמר אינון ברכאן, כדין אמר התיצב כ"ה על עולתך, ואנכי אקרה כ"ה.

464. לכה ארה לי יעקב, כלומר, לקוט. רבי יוסי אמר, זרק אותם מאותה דרגה שהם עומדים בה, כמו שנאמר (שמואל-א כ) צדה אורה. אמר, אם תוכל לזרק (אותם מאותה דרגה) את אותה דרגה שלהם, הרי בלם יעקרו מהעולם. ולכה זעמה ישראל – ישראל שלמעלה, שימצא רגז לפניו, כמו שנאמר (תהלים ז) ואל זעם בכל יום.

464. לכה ארה לי יעקב, כלומר, לקוט. רבי יוסי אמר, אשדי לון מההוא דרגא דאינון קיימי, כמה דאת אמר (שמואל א כ) צדה אורה. אמר, אי תיכול למשדי (o"א לון מההוא דרגא) לההוא דרגא דלהון, תא כלהו אתעקרו מעלמא. ולכה זועמה ישראל, ישראל דלעילא, דישתכוז רוגזא קמיה, כמה דאת אמר (תהלים ז) ואל זועם בכל יום.

465. כי מראש צורים וגו'. אמר רבי יצחק, מראש צורים – אלו הם האבות, שפתוב (ישעיה נא) הביטו אל צור

465. (במדבר כ"ג) כי מראש צורים וגו'. אמר רבי יצחק, מראש צורים, אלין אינון אבהתא. דכתיב (ישעיה נא) הביטו אל צור זוזצבתם.

חצבתם. ומגבעות אשורנו - אלו האמהות. בין מצד זה בין מצד זה לא יכולים להתקלל.

ומגבעות אשורנו, אלן אמהן, בין מהאי סטרא ובין מהאי סטרא, לא יכלין לאתלטייא.

466. רבי אבא אמר, כי מראש צורים - מי יכול לישאל, שהרי הוא אחוז מראש שכל הצורים יוצאים. ומי אלו צורים? גבורות, שהרי כל דיני העולם יוצאים מאותן גבורות, והם נאחזים בהן. ומגבעות אשורנו - אלו שאר המחנות (פתרים) שאחוזים בהם. הן עם לבדד וגו', כמו שנאמר (דברים לב) ה' לבדד ינחנו.

466. רבי אבא אמר, כי מראש צורים, מאן יכיל ליהו לישאל, דהא הוא אחוז מרישא דכל צורים נפקין (שמות ט"ד), ומאן אינון צורים. גבורן. דהא כל דיני דעלמא מאינון גבורן נפקי, ואינון אתאזודן בהו. ומגבעות אשורנו, אלן שאר משריין (ס"א כתרין) דאתאזודן בהו. הן עם לבדד וגו'. כמה דאת אמר (דברים לב) ה' לבדד ינחנו.

467. מי מנה עפר יעקב וגו', הרי פרשהו. אלא אמר רבי יוסי, שתי דרגות הן - יעקב וישראל. בתחלה יעקב, ואחר כך ישראל. ואף על גב שהכל אחד - שתי דרגות הן, שהרי דרגה עליונה היא ישראל.

467. מי מנה עפר יעקב וגו', הא אוקמוה. אלא אמר רבי יוסי, תרין דרגין אינון, יעקב וישראל. בקדמיתא יעקב, ולבתר ישראל. ואף על גב דכלא זוד, תרין דרגין אינון, דהא דרגא עלאה ישראל הוא.

468. מי מנה עפר יעקב וגו'. למטה, מה זה עפר? רבי שמעון אמר, זה שכתוב בו (ישעיה מא) יתן כעפר חרב וגו'. מי חרב? הרי ידוע, שכתוב (שם לד) חרב לה' מלאה דם. עפר, אותו מקום שממנו נברא אדם הראשון, שכתוב (בראשית ב) ויצר ה' אלהים את האדם עפר וגו'. ומאותו עפר כמה חילות וכמה מחנות יצאו, כמה שלהבות, כמה שומרי חק ומנהגים, כמה חצים, כמה בליסטראות, כמה רמחים וחרבות וכלי זין נמצאו מאותו עפר. מי מנה, כמו שנאמר (איוב כה) ה' יוש מספר לגדודיו.

468. מי מנה עפר יעקב וגו'. לתתא, מאן הוא עפר. רבי שמעון אמר, האי דכתיב ביה (ישעיה מא) יתן כעפר חרב וגו'. מאן חרב, הא ידיעא, דכתיב (ישעיה לד) חרב ליי מלאה דם. עפר, ההוא אתר דאתברי מעיה אדם הראשון, דכתיב (בראשית ב) ויצר יי אלהים את האדם עפר וגו'. ומההוא עפר, כמה זיילין, וכמה משריין נפקו, כמה טפסין, כמה דרייני גמוסין, כמה גירין, כמה בליסטראות, כמה רומוזין, וסיפין, וזינין, אשתכוזו מההוא עפר. (מי מנה) כמה דאת אמר, (איוב כה) ה' יוש מספר לגדודיו.

469. ומספר את רבע ישראל. רבע ישראל היא רבע ה'א, ודבר אחד היא. רבע ישראל, כמו שנאמר (שמות כג) רבין

469. ומספר את רובע ישראל. רבע ישראל היא ה"א, וזוד מלה היא. רובע ישראל, כמה דאת

תחת משאו, רביע. זהו שכתוב (שיר השירים ג) מטתו של שלמה. דבר אחר רבע – כמו רביעית מישראל למטה, רבע נקרא לפי הכתרים משמע דוד, שהוא רגל רביעית של הכסא.

470. דבר אחר מי מנה עפר יעקב וגו' – כל אלו שחשובים עפר, כמו שבארנו. ומספר את רבע ישראל, שכתוב היש מספר לגדודיו. רבע ישראל כמו שבארנו. דבר אחר מי מנה עפר – אלו מצוות שהם בעפר, בזריעה, בנטיעה, בקצירה, והרי פרושה החברים. ומספר את רבע, כמו שנאמר (ויקרא יא) בהמתך לא תרביע. (אמר רבי אבא, בלק חכם היה בכשפיו כבלעם, פרט שלא ידע לכוון השעה לקלל).

471. וישא משלו ויאמר. וידבר לא כתוב. מה זה וישא משלו? רבי חייא אמר, הוא היה מרים קול לאותו מדבר, וישא משלו בלעם. ויאמר הבה הזאת, כמו שכתוב וכה תדבר, ואמירה היא ממנה.

472. בא וראה, פיון שראה בלעם שבכל כשפיו ובכל אותו דורון לא יכל לעקר את אותה כה, כמו שנאמר ואנכי אקרה כה, אעקר את הכה הזאת – אמר לו הקדוש ברוך הוא: רשע! אתה סבור לעקר אותה? אני אעקר אותך משלשלותיך. מה כתוב? ויקר אלהים אל בלעם, כמו שנאמר. אחר כך, פיון שראה שלא יכל, חזר ואמר, וברך ולא אשיבנה. ולא אשיבנו היה צריך לו לומר! אלא ודאי ולא אשיבנה לאותה שכתוב עליה כ"ה, וכה תדבר. איני יכול להחזירה.

אמר (שמות כג) רובץ תנזת משאו, רביע הדא הוא הכתיב, (שיר השירים ג) מטתו של שלמה. דבר אזור רבע, כמו רביעית מישראל לתתא, רבע אתקרי לפום כתרין משמע דוד, דאיהו רגלא רביעאה דכורסייא.

470. דבר אזור מי מנה עפר יעקב וגו', כל אינון דזושיבין עפרא, כמה דאוקימנא. ומספר את רבע ישראל, הכתיב היש מספר לגדודיו. רבע ישראל כמה (דף ר"א ע"א) דאוקימנא. דבר אזור מי מנה עפר, אינון פקודין דאינון בעפרא, בזריעה, בנטיעה, בזערה, והא אוקימוה זוזרייא. ומספר את רבע, כמה דאת אמר (ויקרא יט) בהמתך לא תרביע. (אמר רבי אבא, בלק חכים הוה בחרשוי כבלעם. בר דלא ידע לכוון שעתא ללטיא).

471. (במדבר כ"ג) וישא משלו ויאמר. וידבר לא כתיב, מאי וישא משלו. רבי חייא אמר, הוא היה יקיף קלא לגבי ההוא ממלל, וישא משלו בלעם. ויאמר האי כה כמה הכתיב וכה תדבר, ואמירה מנה הוה.

472. תא זוזי, פיון דזומא בלעם הבכל זורשוי ובכל ההוא דורון, לא יכל לאעקרא ההוא כה, כמה דאת אמר ואנכי אקרה כה. אעקר להאי כה. אמר ליה קודשא בריך הוא, רשע, אנת סבור לאעקרא כה, אנא אעקר כה משלשולך, מה כתיב. ויקר אלהים אל בלעם, כמה דאתמר. לבתר, פיון דזומא דלא יכל, הדר ואמר, וברך ולא אשיבנה, ולא אשיבנו מבועי ליה. אלא ולא אשיבנה ודאי, לההיא הכתיב כה, וכה תדבר. לית אנא יכל לאהדרא כה.

473. אָמַר בַּלְעָם: בְּשֵׁתֵי דְרָגוֹת רְצִיטֵי לְהַכְנִס בְּהֵם; רְצִיטֵי לְהַכְנִס בְּהֵם מִדְּרָגַת יַעֲקֹב וְלֹא יִכְלָתִי. רְצִיטֵי לְהַכְנִס בְּהֵם מִצֵּד אַחֵר שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִכְלָתִי. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁשֵּׁם זֶה אוֹ זֶה לֹא נִקְשָׁר בְּמִינֵים רַעִים. זֶהוּ שְׁכָתוּב לֹא הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְגו'.

474. לְמַדְנֵה, שְׁתֵּי דְרָגוֹת הֵן: נַחֵשׁ וְקַסָּם. כְּנַגְדָן – עֲמַל וְאָוֶן. אָמַר בַּלְעָם: הֲרִי וְדֹאֵי נִמְצְאוּתִי כְּנַגְדֵי אֱלֹהִים – יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל. אָוֶן כְּנַגְדֵי יַעֲקֹב, שֶׁהוּא קָשׁוּר בְּנַחֵשׁ. עֲמַל כְּנַגְדֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁקָשׁוּר בְּקַסָּם. כִּיּוֹן שֶׁרָאָה שֶׁלֹא יִכְלֹ, אָמַר, וְדֹאֵי לֹא הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְגו'. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁה' אֱלֹהֵיוֹ עִמּוֹ וְגו'.

475. וְאֵם תֹּאמַר, בְּאֵלֶּה לֹא יִכְלָתִי, בְּקַסָּם וְנַחֵשׁ יִכְלָתִי – כְּתוּב כִּי לֹא נַחֵשׁ בְּיַעֲקֹב וְגו'. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שֶׁכָּל הַכּוֹחוֹת שֶׁלְמַעַלָּה וְכָל מַחְנוּתֵיהֶם כָּלָם, לֹא יוֹדְעִים וְלֹא מִסְתַּכְּלִים בְּנִימוּסֵי הַמַּלְאָךְ הָעֲלִיּוֹן עַד שֶׁשׂוֹאֲלִים לְשָׁנִים הִלְלוּ – יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל. וּמָה אוֹמְרִים? מָה פָּעַל אֵל. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּל הַדְּבָרִים הִלְלוּ, כֹּה אָמַר. וְהוּא אָרִים קָלָא לְקַבְּלָהּ, וְלֹא יָדַע מֵאֵי הוּא, וְלֹא אֶשְׁתַּמַּע בַּר קַלִּיָּהּ.

476. הֵן עִם כְּלָבִיא יְקוּם וְגו', מֵאֵן עֲמַל תִּקְיָפָא כְּיִשְׂרָאֵל. בְּשַׁעֲתָא דְאַתְנַהֵיר צַפְרָא, קָם וּמִתְגַּבֵּר כְּאַרְיָא, לְפוֹלְחוֹנָא דְמֵאֲרִיָּהוֹן, בְּכַמְהָ שִׁירִין, בְּכַמְהָ תוּשְׁבּוֹזֵן. מִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵיָתָא כָּל יוֹמָא, וּבְכִלְיָהּ לֹא יִשְׁכַּב וְגו'. כֹּד בְּעֵי בַר נֶשׁ לְמִשְׁכַּב עַל עַרְסִיָּה, מְקַדֵּשׁ שְׂמָא עַלְמָהּ, אֲמַלִּיָּה לִיָּה לְעִילָא וְתַתָּא. כְּמָה גְרַדִּיעֵי נְמוּסִין בּוֹתְקִשְׁרֵן קַמִּיָּהוּ, בְּשַׁעֲתָא דְפִתּוּזֵן פּוּמָהוֹן עַל עַרְסִיָּהוּ,

473. אָמַר בַּלְעָם, בְּתֵרִין דְרָגִין בְּעֵינָא לְאֵעֲלָא בְּהוּ. בְּעֵינָא לְאֵעֲלָא בְּהוּ מִדְּרָגָא דְיַעֲקֹב, וְלֹא יִכְלָתָא. בְּעֵינָא לְאֵעֲלָא בְּהוּ מִסְטָרָא אוֹזְרָא דְיִשְׂרָאֵל, וְלֹא יִכְלָתָא. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְשִׁמְיָא דָּא אוֹ דָּא, לֹא אֶתְקַשֵּׁר בּוֹיִנִין בִּישִׁין, הֲדָא הוּא דְכָתִיב לֹא הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְגו'.

474. תֹּאמַר, תֵּרִין דְרָגִין אֵינּוֹן: נַוֵּשׁ, וְקַסָּם. לְקַבְּלִיהוֹן: עֲמַל, וְאָוֶן. אָמַר בַּלְעָם, הָא וְדֹאֵי אֶשְׁכּוּזָא לְקַבְּלִי דְהֵי יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל. אָוֶן, לְקַבְּלִיָּה דְיַעֲקֹב, דְּאִיהוּ קָטִיר בְּנַוֵּשׁ. עֲמַל, לְקַבְּלִיָּה דְיִשְׂרָאֵל, דְּאִיהוּ קָטִיר בְּקַסָּם. כִּיּוֹן דְּזוּמָא דְלֹא יִכְלֹ, אָמַר, וְדֹאֵי לֹא הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְגו'. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דִּי אֱלֹהֵיוֹ עִמּוֹ וְגו'.

475. וְאֵי תִימָא, בְּהֵי לֹא יִכְלָתָא. בְּקַסָּם וְנַוֵּשׁ יִכְלָתָא. כְּתִיב כִּי לֹא נַוֵּשׁ בְּיַעֲקֹב וְגו'. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְכָל זִוְלִין דְלַעֲיָלָא, וְכָל מִשְׁרִיין כְּלָהוּ, לֹא יָדְעֵי וְלֹא מִסְתַּכְּלִי בְּנְמוּסָא דְמַלְכָּא עַלְמָהּ, עַד דְשִׁאֲלֵי לְהֵי תֵרִי יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל. וּמֵאֵי אֲמַרִּי. מָה פָּעַל אֵל. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּל הֵי מַלְיָן, כֹּה אָמַר, וְהוּא אָרִים קָלָא לְקַבְּלָהּ, וְלֹא יָדַע מֵאֵי הוּא, וְלֹא אֶשְׁתַּמַּע בַּר קַלִּיָּהּ.

476. הֵן עִם כְּלָבִיא יְקוּם וְגו', מֵאֵן עֲמַל תִּקְיָפָא כְּיִשְׂרָאֵל. בְּשַׁעֲתָא דְאַתְנַהֵיר צַפְרָא, קָם וּמִתְגַּבֵּר כְּאַרְיָא, לְפוֹלְחוֹנָא דְמֵאֲרִיָּהוֹן, בְּכַמְהָ שִׁירִין, בְּכַמְהָ תוּשְׁבּוֹזֵן. מִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵיָתָא כָּל יוֹמָא, וּבְכִלְיָהּ לֹא יִשְׁכַּב וְגו'. כֹּד בְּעֵי בַר נֶשׁ לְמִשְׁכַּב עַל עַרְסִיָּה, מְקַדֵּשׁ שְׂמָא עַלְמָהּ, אֲמַלִּיָּה לִיָּה לְעִילָא וְתַתָּא. כְּמָה גְרַדִּיעֵי נְמוּסִין בּוֹתְקִשְׁרֵן קַמִּיָּהוּ, בְּשַׁעֲתָא דְפִתּוּזֵן פּוּמָהוֹן עַל עַרְסִיָּהוּ,

בְּשִׁמְעַי יִשְׂרָאֵל, וּמִבְּקָשִׁים רַחֲמִים לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ בְּכַמְהָ פְּסוּקֵי רַחֲמִים.

בְּשִׁמְעַי יִשְׂרָאֵל. וּבְעֵאֵן רוֹזְמֵי קָמִי מִלְּכָא קְדִישָׁא,
בְּכַמְהָ קְרָאֵי דְרוֹזְמֵי.

477. רַבִּי אֲבָא אָמַר, הֵן עִם כָּלְבִיא יְקוּם –
עֲתִידִים הָעַם הַזֶּה לְקוּם עַל כָּל עַמִּים
עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת כְּאַרְיָה גְבוּר
וְתַקִּיף, וְיִתְנַפְּלוּ עֲלֵיהֶם. דְּרַךְ כָּל הָאֲרִיּוֹת
לְשָׂבַב עַל טְרַפְסָא, אֲבָל עִם זֶה לֹא יִשְׂבַּב
עַד יֵאָכֵל טְרַף.

477. רַבִּי אֲבָא אָמַר, הֵן עִם כָּלְבִיא יְקוּם. זְמִינִין
הָאֵי עַמָּא, לְמִיָּקָם עַל כָּל עַמִּין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים
וּמַזְלוֹת, כְּאַרְיָה גְבוּר וְתַקִּיף, וְיִתְרַמִּי עֲלֵיהוּ.
אֲרוֹזִייהוּ דְכָל אֲרִיּוֹתָא לְמִשְׂכַּב עַל טְרַפְיִיהוּ,
אֲבָל עַמָּא דָּא לֹא יִשְׂכַּב, עַד יֵאָכֵל טְרַף.

478. דְּבַר אַחַר הֵן עִם כָּלְבִיא יְקוּם –
לְהַקְרִיב קְרַבְנוֹת וְעוֹלוֹת לִפְנֵי מִלְּכָם עַל
גְּבֵי הַמְּזוּבָּת. וְלִמְדֵנוּ, בְּשַׁעֲהָ שְׁהַקְרַבֵּן הִיא
נִשְׂרָף עַל גְּבֵי הַמְּזוּבָּת, הֵינּוּ רוֹאִים דְּמוֹת
אֲרִיָּה אֶחָד רְבוּץ עַל אוֹתוֹ קְרַבֵּן וְאוֹכֵל
אוֹתוֹ.

478. דְּבַר אַחַר הֵן עִם כָּלְבִיא יְקוּם, לְקַרְבָּא
קְרַבְנִין וְעִלּוֹן קָמִי מִלְּכָהוֹן, עַל גְּבֵי מִדְּבִזָּא.
וְתַנְאָא, בְּשַׁעֲתָא דְקוֹרְבָנָא אֲתוּקָד עַל גְּבֵי
מִדְּבִזָּא, הֵוּן זְמַן דְּיוֹקְנָא דְזוּד אֲרִיָּה רְבִיעֵי עַל
הַהוּא קְרַבְנָא, וְאָכִיל לֵיהּ.

479. וְאָמַר רַבִּי אֲבָא, אוֹרִיא"ל מִלְּאָךְ
עֲלִיזִין הִיָּה, וְרָאוּ אוֹתוֹ בְּדְמוּת אֲרִיָּה תַקִּיף
רוֹבֵץ עַל הַמְּזוּבָּת וְאוֹכֵל אֶת הַקְרַבְנוֹת.
וּבְשִׁישְׂרָאֵל לֹא הֵינּוּ זְכָאִים כָּל כְּדָה, הֵינּוּ
רוֹאִים דְּמוֹת כָּלֵב אֶחָד חֲצוּף רוֹבֵץ עֲלָיו,
אִזְ הֵינּוּ יִשְׂרָאֵל יוֹדְעִים שְׁצַרִּיכִים תְּשׁוּבָה,
וְאִז שְׂבִים. לֹא יִשְׂכַּב וְגו', אֵלּוּ קְרַבְנוֹת
הַלִּילָה, כְּמוֹ עוֹלוֹת. וְדָם חֲלָלִים יִשְׁתַּה,
שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹרֵף קְרַב שְׁלָהֶם עַל
שׁוֹנְאֵיהֶם.

479. וְאָמַר רַבִּי אֲבָא, אוֹרִיא"ל מִלְּאָכָא עֲלָהָה
הַהוּא, וְזוּמָאן לֵיהּ בְּדִיוֹקְנָא דְאַרְיָה תַקִּיפָא, רְבִיעֵי
עַל מִדְּבִזָּא, וְאָכִיל לֹון לְקַרְבְּנִין. וְכַד יִשְׂרָאֵל לֹא
הֵוּן זְכָאִין כָּל כְּדָה, הֵוּן זְמַאן דְּיוֹקְנָא דְזוּד כָּלְבָא
זְזַעִפָא רְבִיעֵי עֲלֵיהּ, כְּדִין הֵוּן יְדַעִי יִשְׂרָאֵל דְּבַעִינִין
תְּשׁוּבָה, וְכְדִין תְּיִיבֵן. לֹא יִשְׂכַּב וְגו', אֲלִין קְרַבְנִין
דְּלִילָא כְּגוֹן עִלּוֹן. וְדָם זְזַלְלִים יִשְׁתַּה, דְּקוֹדֶשׁ אֶ
בְּרִיךְ הוּא אֲזוּז קְרַבָּא דְלַהוֹן עַל שְׁנֵאֵיהוֹן.

480. רַבִּי אֲלֶעָזַר אָמַר, לֹא יִשְׂכַּב, מַהוּ לֹא יִשְׂכַּב, מַהוּ
לֹא יִשְׂכַּב? אֵלּא כָּל לִילָה וְלִילָה כְּשֶׁבֶן
אָדָם הוֹלֵךְ בְּמַצּוֹת רְבוּנוּ, לֹא שׁוֹכֵב עַל
מִטָּתוֹ עַד שֶׁהוֹרֵג אֶלְף וּמֵאָה וְעֶשְׂרִים
וְחֲמִשׁ מֵאוֹתָם מִיָּנִים רַעִים שְׁשׁוּרִים עִמּוֹ.
רַבִּי אֲבָא אָמַר, אֶלְף הֵם מִצַּד שְׂמֵאל,
שְׁבַתוּב (תַּהֲלִים צא) יִפֹּל מִצַּדְךָ אֶלְף, כְּמוֹ
שְׁבַתוּב (שֵׁם קִמְט) יַעֲלוּ חֲסִידִים בְּכַבוֹד
וְגו', רוֹמְמוֹת אֵל בְּגִרוֹנָם וְגו', לַעֲשׂוֹת

480. רַבִּי אֲלֶעָזַר אָמַר, לֹא יִשְׂכַּב, מַהוּ לֹא יִשְׂכַּב.
אֵלּא בְּכָל לִילָא וְלִילָא, כַּד בַּר נֶשׁ אִיהוּ אֲזִיל
בְּפַקְדוּי דְּמֵאֲרִיָּה, לֹא (דָּף ר"א ע"ב) שְׂכִיב עַל
עַרְסִיָּה, עַד דְּקִטִּיל אֶלְף וּמֵאָה וְעֶשְׂרִים וְזוּמִישׁ,
מֵאִינּוֹן זְיִינִין בִּישִׁין, דְּשַׁרְיִין עִבּוּיָהּ. רַבִּי אֲבָא אָמַר,
אֶלְף אִינּוֹן דְּסִטְר שְׂמֵאלָא, דְּכַתִּיב, (תַּהֲלִים
צא) יִפֹּל מִצַּדְךָ אֶלְף. כְּמוֹהַ דְּכַתִּיב, (תַּהֲלִים
קִמְט) יַעֲלוּ זְזַסִּידִים בְּכַבוֹד וְגו', (תַּהֲלִים
קִמְט) רוֹמְמוֹת אֵל בְּגִרוֹנָם וְגו', לַעֲשׂוֹת נְקָמָה וְגו',

נקמה וגו'. זהו שכתוב לא ישכב וגו', וזהו לעשות בהם משפט וגו'.

481. אמר רבי חזקיה, כנגד שלש הפעמים שהכה את אתונו והטעינה בכשפיו, התברכו ישראל שלש פעמים. רבי חייא אמר, כנגדו התברכו ישראל שלש פעמים, שעולים ישראל להראות לפני המלך הקדוש.

הדא הוא דכתיב לא ישכב וגו' ודא הוא לעשות בהם משפט וגו'.

481. אמר רבי חזקיה, לקבלי תלת זמנין דהוא מזוא לאתניה, ואטעין לה בזרשוי, אתברכון ישראל תלת זמנין. רבי חייא אמר, לקבליה אתברכון ישראל תלת זמנין, דסלקין ישראל לאתוואה קמי מלכא קדישא. (במדבר כ"ג) וירא בלעם כי טוב בעיני יי וגו', ולא הלך בפעם בפעם לקראת נזושים וגו'. מאי לקראת נזושים. אמר רבי יוסי, דהני תרין זמנין קדמאי, הנה אזיל בכל זרשוי, ובעא למילט לישראל. פיון דזומא רעותיה דקודשא בריה הוא, דאמר שוב אל בלק, דהא מלוכה לא בעיין בני. מלוכה אוזרא זמין מהאי פה, כמה דכתיב וכה תדבר. פה תדבר, ולא אנת. פה תדבר, דשלטא על כל שליטין זרשין וקסמין וזיגין בישין, דלא יכלין לאבאשא לבני. כדן בעא לאסתכלא בהו, בעינא בישא.

482. וירא בלעם כי טוב בעיני ה' וגו', ולא הלך בפעם בפעם לקראת נחשים וגו'. מה זה לקראת נחשים? אמר רבי יוסי, שהפעמים הראשונות הללו היה הולך בכל כשפיו ורצה לקלל את ישראל. בין שראה רצון הקדוש ברוך הוא שאמר שוב אל בלק, שהרי דבוריה לא רוצים בני – דבור אחר מזמן מהכה הזאת, כמו שכתוב וכה תדבר. כה תדבר – ולא אתה. כה תדבר – ששולטת על כל השליטים, מכשפים וקוסמים ומינים רעים שלא יכולים להרע לבני. ואז רצה להסתכל בהם בעין רעה.

482. תא זוזי, האי רשע פד אסתכל בהו בישראל, הנה מסתכל באלין תרין דרזין יעקב וישראל, לאבאשא לון, או בהאי או בהאי בזרשוי, בגין פה כל ברפן וברפן יעקב וישראל אתברכו. וירא בלעם כי טוב וגו'. כמה זומא זומא די בשעתא דאנפי מלכא נהירין, זיגין בישין לא קיימי בקיובייהו, וכל זרשין וכל קסמין לא סלקאן בזרשייהו.

483. בא וראה, רשע זה כשהסתכל בישׂראל, היה מסתכל בשתי דרגות אלו – יעקב וישׂראל – להרע להם, או בזה או בזה בכשפיו. בגלל כך כל ברכות וברכות, יעקב וישׂראל התברכו. וירא בלעם כי טוב וגו'. במה ראה? ראה שבשעה שפני המלך מאירות, מינים רעים לא עומדים בקיומם, וכל הכשפים וכל הקסמים לא עולים בכשפיהם.

484. בא וראה, בשתי הפעמים האלה כתוב ויקר; ויקר אלהים. ויקר ה' אל בלעם וגו'. וכתוב וכה תדבר. ועכשו, בין שראה שהרי לא נמצא רגז וכשפיו לא עלו, אז – ולא הלך בפעם בפעם וגו'. בין שהפריד והעלה עצמו מכשפיו, התחיל (ברום אחרת) בהתעוררות אחרת – לשבח את ישׂראל. אמר רבי יהודה, איזו התעוררות כאן? אמר לו, (רום אלהים ולא רום ה', אלא) התעוררות של רוח אחת מצד שמאל, אותו שהתקשרו תחתיו אותם מינים וכשופים שלו.

485. אמר רבי אלעזר, כך למדנו, שאפלו בזמן הזה לא שרתה בו רוח הקדש. אמר לו רבי יוסי, אם כך הרי כתוב ותהי עליו רוח אלהים, ובכל אותן פעמים אחרות לא כתוב בהן כך. אמר לו, כך זה. בא וראה, כתוב (משלי כב) טוב עין הוא יברך, והרי פרשוק, אל תקרי יברך אלא יברך. ובלעם היה רע עין, שלא נמצא רע עין בעולם כמותו, שבכל מקום שהיה מסתכל בעיניו, היה מתקלל.

483. תא זוזי, בהגי תרי זמני כתיב ויקר. ויקר אלהים. ויקר " אל בלעם וגו'. וכתוב וכה תדבר. והשתא כיון דזומא דהא לא אשתכחז רוגזא, וזרשוי לא סלקין, כדין ולא הלך בפעם בפעם וגו'. כיון דאפריש ואסתלק זרמיה בזרשוי, שארי (ברוח אחרת) באתערוותא אוזרא לשבזא לישׂראל. אמר רבי יהודה, מאי אתערוותא הכא. אמר ליה, (רוח אלהים ולא רוח " אלא) אתערוותא דרוזא זודא מסטרא דשמאלא, ההוא דאתקשרו תזותוי אינון זינין וזרשין דיליה.

484. אמר רבי אלעזר, הכי אוליפנא, דאפילו האי זמנא לא שריא ביה רוזא דקודשא. אמר ליה רבי יוסי, אי הכי, הא כתיב ותהי עליו רוזא אלהים, ובכל אינון זמנין אוזרנין לא כתיב בהו הכי. אמר ליה הכי הוא. תא זוזי, כתיב (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, והא אוקמוה אל תקרי יבורך. אלא יברך. ובלעם היה רע עין, דלא אשתכחז רע עין בעלמא פוותיה, דבכל אתר דהיה מסתכל בעיניו, היה מתלטייא.

485. ועל דא אמרו, האי מאן דאעבר בריה בשוקא, ומסתפי מעינא בישא, יזופי סודרא על רישיה, בגין דלא יכיל עינא בישא לשלטאה עליה. אוף הכא, כיון דזומא בלעם, דלא יכיל בזרשוי וקסמוי לא באשא לישׂראל, בעא לאסתכל בהו בעינא בישא, בגין דבכל אתר דהיה מסתכל בעיניו בישין, היה מתלטייא.

486. ועל זה אמרו, מי שמעביר בנו בשוק ופּוּחַד מעין רעה, ישם סודר על ראשו כדי שעיני רעה לא תוכל לשלט בו. גם כאן, כיון שראיה בלעם שלא יכול בכשפיו ובקסמיו להזיק לישראל, רצה להסתכל בהם בעין רעה, בגלל שבכל מקום שהיה מסתכל בעיניו הרעות, היה מתקלל. בא וראה מה רצונו בנגד ישראל. כתוב וישת אל המדבר פניו, כתרגומו: (ושם פניו פנגד העגל) לעגל שעשו ישראל במדבר), כדי שיהיה לו צד סיוע להרע להם.

487. בעת ראה מה כתוב, וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל. רצה להסתכל בהם בעין רעה. בשעה זו אלמלא הקדים הקדוש ברוך הוא רפואה, היה מאבד אותם בהסתכלות עיניו. ואיזו רפואה נתן הקדוש ברוך הוא לישראל באותה שעה? זהו שכתוב ותהי עליו רוח אלהים. ותהי עליו, על ישראל הוא אומר. כמי שפורש סודר על ראש התינוק כדי שלא תשלט בו עינו.

488. אז התחיל ואמר, מה טבו אהליך יעקב. בא וראה, כל מי שרוצה להסתכל בעין רעה, לא יכול, אלא כשמשבח ומכבד את אותו הדבר שרוצה לקלל בעין רעה. ומה דרכו? אמר, ראו כמה טוב זה, כמה נאה זה! כדי שתשלט בו עין רעה. גם כאן אמר, מה טבו אהליך יעקב, כמה יפים הם, כמה נאים הם, כמה נטיעות יפות שננטעו מהם, דומים לאותן נטיעות שנטע הקדוש ברוך הוא בגן עדן נאות. מי יתן ואלו (שאלו) הנטיעות נמצאו מאותם עניים שבהם.

486. תא זוזי מזה רעותיה דיכיה לכהון דישראל, כתיב וישת אל המדבר פניו, כתרגומו, (ושוי "א לקבל עגלא) לעגלא די עבדו ישראל במדברא אפוהי), בגין דיהא ליה סטר סיועא, לאבאשא להו.

487. השתא זוזי מזה כתיב, וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל. בעא לאסתכלא בהו בעינא בישא. ביה שעתא, אלמלא דאקדים לון קודשא בריה הוא אסוותא, הוה מאבד לון באסתכלותא דעיניו. ומאי אסוותא יהב קודשא בריה הוא לישראל בההיא שעתא. דא הוא דכתיב ותהי עליו רוח אלהים. ותהי עליו, על ישראל קאמר. כמאן דפריש סודרא על רישיה דינוקא, בגין דלא ישלוט בהו עינו.

488. כדן שארי ואמר, מזה טבו אהליך יעקב. תא זוזי, כל מאן דבעי לאסתכלא בעינא בישא, לא יכול, אלא כד משבחו ואוקיר להווא מלה, דבעי לאלטייא בעינא בישא. ומה ארוזיה. אמר, זוזי כמה טבא דא. כמה נאה דא. בגין דישלוט ביה עינא בישא. אוף הכא אמר, מזה טבו אהליך יעקב, כמה אינון יאן, כמה (דף ר"ב ע"א) אינון שפירן, כמה נטיעין שפירן דאתנטעין מנייהו, דמיין לאינון נטיעין דנטע קודשא בריה הוא בגנתא דעדן יאין. מאן יתן, ואלין (נ"א דאליו) נטיעין אשתכוזו מאינון משכני, דבהו.

489. יזל מים מדליו וגו'. לאדם שהיו לו ידים יפות נאות למראה. עבר אדם אחד בעל עין הרע, הסתפל באותן ידים, והתחיל לשבת. אמר: כמה יפות הן, כמה נאות הן, ראו אצבעות שנגזרו מיפי עליון אחר כך אמר: מי יתן ידים אלו ששורות בין אבנים יקרות ובלבושי כבוד של ארגמן (בביתנו וכו' בתבה שלו) בביתו להשתמש בהן, ויהיו גנוזות בתבה שלו.

490. כך בלעם, התחיל לשבח: מה טבו אהליך, ראו כמה יפים, כמה נאים וכו'. אחר כך אמר, יזל מים מדליו, לא תמצא נטיעה יפה זו, נטיעת התורה, מחוץ לאותם עניים (דליו, כלומר מסכנים) (משכנות). וזרעו במים רבים, שלא יגדל ולא ירבה רוח הקדש.

491. אמר לו הקדוש ברוך הוא: רשעו לא יוכלו עיניך להזיק, הרי פרישת הקדש עליהם. ואז אמר: אל מוציאו ממצרים וגו', הרי לא יכולים כל בני העולם להזיק להם, שהרי כח תקיף עליון אחוז בהם, ומיהו? אל מוציאו ממצרים. ולא עוד, אלא כתועפת ראם לו, שלא יכול בן אדם להושיט ידיו עליו מתוך גבהו. ומשנמצא בזקיפות עליונה כך, יאכל גוים צריו וגו', ואין מי שיכול להזיק להם.

492. ואפלו בזמן שלא זקוף, לא יכולים. זהו שכתוב פרע שכב. לא פוחד, בגלל שנמצא גבור פארי וכלביא, אפלו בשם בין העמים, וכרע ושכב ביניהם, פארי הוא ימצא בנימוסי התורה, בדרכי התורה. (ואף על פי כן) יש להם שלטון

489. (במדבר כ"ד) יזל מים מדליו וגו'. לבר נש דהוו ליה ידן שפירן, יאן למוזוזי. אעבר זוד בר נש דעינא בישא, אסתכל באינון ידין, נקיט בהו, שארי לשבזא, אמר, כמה אינון שפירן, כמה אינון יאן, זוזו אצבען מגזרה דשפירו עלאיה. לבתר אמר, מאן יתן ידן אלן דשריין בין אבנין יקירין, ובלבושי יקר דארזונא (ס"א בביתאי וכו' בתיבותא דליה) בביתיה לאשתמשא בהו, ויהוון גניזין בתיבותא דיליה.

490. כך בלעם, שרי לשבזא, מה טבו אהליך, זוזו כמה שפירן, כמה יאן וכו', לבתר אמר יזל מים מדליו, לא ישתכוז נטיעא שפירא דא, נטיעא דאורייתא, לבר מאינון מסכנין (דליו, כלומר מסכנין) (נ"א משכנין), וזרעו במים רבים, דלא יסגי ולא ירבי רוזא דקודשא.

491. אמר ליה קודשא בריך הוא, רשע, לא יכלין עיניך לאבאשא, הא פריסו דקודשא עליהו, כדין אמר, אל מוציאו ממצרים וגו', הא לא יכלין כל בני עולמא לאבאשא לון, דהא זילא תקיפא עלאה אוזיד בהו, ומאי איהו. אל מוציאו ממצרים. ולא עוד, אלא כתועפות ראם לו, דלא יכיל בר נש לאושיט ידיה עליה, מזו רומיה. ומדאשתכוז בזקיפו עלאה הכי, יאכל גוים צריו וגו'. ולית מאן דיכיל לאבאשא לון.

492. ואפילו בזמנא דלא זקיף, לא יכלין, דהא הוא דכתיב פרע שכב. לא דזייל, בגין דאשתכוז גיבר פארי וכלביא, אפילו כד אינון ביני עממיא, וכרע ושכב ביניהו, פארי הוא ישתכוז בגמוסי אורייתא, באורזוי אורייתא. (ואף על פי כן) שולטנותא אית להו במאריהון, דאפילו

ברבונם שאפלו כל מלכי העולם לא יעקרו אותו, באריה זה בששוכב על טרפו לא יכולים להקימו ממנו. זהו שכתוב ברע שכב בארי וגו'.

493. אמר רבי אלעזר, לא נמצא בעולם חכם להזיק כמו בלעם הרשע, שהרי בתחלה היה נמצא במצרים, ועל ידו קשרו המצרים קשר על ישראל שלא יצאו מעבודתם לעולמים. וזהו שאמר, מה אוכל להזיק להם? שהרי אני עשיתי שלא יצאו מעבודת המצרים לעולמים, אבל אל מוציאו ממצרים, ונגדם (ונגדו) לא יכולים חכמים ומכשפים של העולם.

494. ועתה הנני הולך לעמי וגו'. רבי יהודה פתח, (דברים כג) לא תסגיר עבד אל אדניו וגו' עמך ישב בקרבך. כמה חביבים דברי התורה. כמה חביבה התורה לפני הקדוש ברוך הוא. כמה חביבה התורה שהוריש אותה הקדוש ברוך הוא לכנסת ישראל. בא וראה, בשעה שיצאו ממצרים, שמע בלעם שהרי בשפיו וקסמיו וכל אותם קשרים לא עלו בישראל, התחיל לגרד עצמו ולמרט ראשו. הלך לאותם הרי החשך, והגיע לפני אותם שלשלאות ברזל.

495. וכך הוא דרך מי שמגיע אליהם. בין שנכנס האדם בראש ההרים, רואה אותו עזא"ל, אותו שנקרא גלוי עינים, מיד אומר לעזא"ל. אז נותנים קול, ומתכנסים אליהם נחשים גדולים שבווערים וסובבים אותם. שולחים חיה קטנה מול האדם, ולמדנו, כמין חתול היא, וראשה בראש הנחש, ושני זנבות

כל מלכיא דעלמא, לא יעקרון להו. באריא דא פד שכיב על טרפיה, לא יכלין לאקמא ליה מניה, הדא הוא דכתיב פרע שכב בארי וגו'.

493. אמר רבי אלעזר, לא אשתכוז בעלמא זוכים לאבאשא, כבלעם רשיעא, דהא בקדמיתא הוה אשתכוז במצרים, ועל ידוי, קשירו מצראי עליהו דישראל קשורא, דלא יפקון מעבודתהון לעלמין. ודא הוא דאמר, מה איכול לאבאשא להו, דהא אנא עבידנא דלא יפקון מעבידתא דמצראי לעלמין, אבל אל מוציאו, ממצרים ולקבליהון (נ"א ולקבליה) לא יכלין זוכמין וזורשין דעלמא.

494. (במדבר כ"ד) ועתה הנני הולך לעמי וגו' רבי יהודה פתחו, (דברים כג) לא תסגיר עבד אל אדניו וגו' עמך ישב בקרבך. כמה זוכיבין מולי דאורייתא. כמה זוכיבה אורייתא קמי קודשא בריך הוא. כמה זוכיבה אורייתא, דאוריית לה קודשא בריך הוא לכנסת ישראל. תא זוזי, בשעתא די נפקו ממצרים. שמע בלעם דהא זורשוי וקסמוי, וכל אינון קשרין, לא סליקו בהו בישראל, שארי לגררא גרמיה, ולמירט רישיה. אזל לאינון טורי זשוכא, ומטא לגבי אינון שלשלאי דפרזלא.

495. וכך הוא ארזא דמאן דמטי גבייהו, בין דעאל בר נש ברישי טוריא, זומי ליה עזא"ל, ההוא דאקרי גלוי עינים. מיד אומר לעזא"ל, כדן יהבין קלא, ומתכנשין גבייהו זוזין רברבי דמתוקדן, וסוזרין לון. משדרי אונמיתא ועירתא לקבליה דבר נש, ותנא, כמין שיערא, היא, ורישה פרישא דזוזייה, ותרין זנבין בה, וידהא

לה, וידיה ורגליה קטנות. בן אדם שרואה אותה, מכסה פניו, והוא מביא קטרת אחת משרפת תרנגול לבן, זורק בפניה, והיא באה עמו.

496. עד שמגיע לראש השלשלאות, ואותו ראש השלשלאות נעוץ בקרקע ומגיע עד התהום. ושם בתהום עמוד אחד שנעוץ בתהום התחתונה, ובאותו עמוד קשור ראש השלשלאות. כשמגיע האדם לראש השלשלאות, מכה בה שלש פעמים, והם קוראים לו, ואז פורע ומשתחוה על ברקו, והולך ואוטם עינו עד שמגיע אליהם. אז יושב לפניהם, וכל אותם נחשים סובבים אותו מצד זה ומצד זה. פותח עינו ורואה אותם, מזדעזע ונופל על פניו ומשתחוה כנגדם.

497. אחר כך מלמדים אותו בשמים וקסמים, ויושב לפניהם חמשים יום. כשמגיע הזמן ללכת לדרכו, אותה החיה וכל אותם נחשים הולכים לפניו עד שיוצא מההרים בין אותו חשך תקיף.

498. ובלעם, כשהגיע לפניהם, הודיע להם דבר, והסגיר עצמו בהרים עמם. ורצה לקטרג עליהם להשיב אותם למצרים, והקדוש ברוך הוא בלב וקלקל כל חכמת העולם וכל בשופי העולם שלא יוכלו לקרב אליהם.

499. בא וראה, בעת, פיון שראה בלעם שאינו יכול להזיק לישראל, החזיר עצמו, והמליך את בלק, מה שלא רצה ממנו כדי להזיק להם. ועצתו היתה באותן נקבות מדן שהן יפות, ואלמלא שאמר לו משה, לא הייתי יודע, שכתוב הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם.

ורגלה ועירין. בר נש דזומי לה, זופי אנפוי, והוא מיייתי זוד קטורתא, מאוקידו דתרנגולא זזורא, שדי באנפיה והיא אתית עמיה.

496. עד דמטי לגבי רישא דשלשלאי, וההיא רישא דשלשלאי, נעיין בארעא, ומטי עד תהומא. ותמן בתהומא. זוד סמיה, והוא נעיין בתהומא תתאה, ובההוא סמיה אתקשר רישא דשלשלאי. כד מטי בר נש לרישא דשלשלאה, בטש בה ג' זמנין, ואינון קראן ליה, כדין פרע וסגיד על ברכוי, ואויל ואטים עינוי, עד דמטי גבייהו. כדין יתיב קמיהו, וכל אינון זזוין סזורין ליה מהאי סטרא ומהאי סטרא. פתוז עינוי, וזומי לון, אודעזע, ונפל על אנפוי, וסגיד לקבליהו.

497. לבתר אולפין ליה זורשין וקסמין, ויתיב גבייהו (דף ר"ב ע"ב) ג' יומין. כד מטא זמנא למיהר לארזויה, והיא אונימטא, וכל אינון זזוין, אזלין קמיה, עד דנפיק מן טורייה, בין ההוא זשוכא תקיפא.

498. ובלעם כד מטא גבייהו, אודע לון מלה, ואסגר גרמיה בטורייה עמהון. ובעא לקטרגא לון, לאתבא לון למצרים. וקודשא בריך הוא בלב וקלקל כל זכמתא דעלמא, וכל זורשין דעלמא, דלא יכילו לקרבא בהדייהו.

499. תא זזוי, השתא פיון דזומא בלעם דלא יכיל לאבאשא לישראל, אהדר גרמיה, ואמליך ליה לבלק, מה דלא בעא מניה, בגין לאבאשא לון. ועיטא דיכיה הוה באינון גוקבי דמדן דאינון שפירן, ואלמלא דאמר ליה משה, לא הויהא

יָדַע, דְּכַתִּיב, (במדבר לא) הֵן הַגָּה הָיוּ לְבָנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּדַבַּר בְּלָעָם.

500. כִּי־נִזְמַן קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עֵיטָא דִּילִיָּהּ,
אָמַר, הָא וְדָאֵי זְרָמָךְ בְּעֵיטְךָ יְפוּל. מַה עָבַד,
הָהוּא זְוִילָא דְשִׁלְטָא עַל כָּל זְוִרְשֵׁיךָ, אֲזוּמֵי לִיָּהּ
סוּפָא דְכֻלָּא. וְכִי אֵית לָהּ רְשׁוּתָא לְזִמְן רוּזִיק.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, עֵינָא זְוִמָא, וּמְלִין אֲתַמְרוּ מִהָהוּא
דְּקָאִים עֲלֵיהּ, וְהָא אוּקְבוּדָה. וְיִשָּׂא בְּשִׁכְלוֹ וַיֹּאמֶר.
מֵאֵן דָּאֵית לִיָּהּ לְמִימְרָא. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּלָא
יִתְקַיְיָמוּן מְלִין דְּגַעְלָא, בְּרַעְוִתָא עַלְפָּא, (ס"א וּבְגִין
דִּיתְקַיְיָמוּן מְלִין דְּלַעִילָא) בְּדַעְתָּא עַלְפָּא בְּאוּרִייתָא.

501. אֲרָאנוּ וְלֹא עָתָה, שְׁהִירֵי דְבָרִים אֵלוּ
– מַהִם הִתְקַיְיָמוּ בְּאוֹתוֹ זְמַן, וּמַהִם לְאַחַר
זְמַן, וּמַהִם בְּזִמְן מְלַךְ הַמְּשִׁיחִית. שְׁנִינָה,
עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבָנוֹת אֶת
יְרוּשָׁלַיִם וְלְהִרְאוֹת כּוֹכַב אֶחָד קְבוּעַ נוֹצֵץ
בְּשִׁבְעִים רְצִים, וּבְשִׁבְעִים רוּחוֹת מְאִירוֹת
מִמֶּנּוּ בְּאֲמֻצַּע הַרְקִיעַ, וַיְבַלְעוּ בוֹ שְׁבַעִים
כּוֹכָבִים אַחֲרָיִם, וַיְהִי מְאִיר וְלוֹהֵט
שְׁבַעִים יוֹם.

502. וּבְיוֹם הַשְּׁשִׁי יִרְאֶה בְּכִ"ה לְחֹדֶשׁ
הַשְּׁשִׁי, וַיִּתְכַּנֵּס בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי לְסוּף
שְׁבַעִים יוֹם. יוֹם רֵאשׁוֹן יִרְאֶה
בְּעִיר (אֲחַת) שֶׁל רוּמָא, וְאוֹתוֹ יוֹם יִפְלוּ
שְׁלֹשׁ חֳמוֹת עֲלִיּוֹנוֹת מֵאוֹתָהּ עִיר שֶׁל
רוּמִי, וְהִיכַל גְּדוֹל יִפֹּל, וְשִׁלִּיט אוֹתָהּ הָעִיר
יָמוּת. אִזּוּ יִתְפַּשֵּׁט אוֹתוֹ כּוֹכַב לְהִרְאוֹת
בְּעוֹלָם, וּבְאוֹתוֹ זְמַן יִתְעוֹדְרוּ קְרָבוֹת
חֻזְקִים בְּעוֹלָם לְכָל אַרְבַּעָה צְדָדִים,
וְאִמּוּנָה לֹא תִמָּצֵא בִּינֵיהֶם.

503. וּבְאֲמֻצַּע הָעוֹלָם, בְּשִׁיאִיר אוֹתוֹ
כּוֹכַב בְּאֲמֻצַּע הַרְקִיעַ, יָקוּם מְלַךְ אֶחָד
גְּדוֹל וְשׁוֹלֵט בְּעוֹלָם, וְתִתְגַּאֵה רוּחוֹ עַל כָּל

500. כִּי־נִזְמַן קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עֵיטָא דִּילִיָּהּ,
אָמַר, הָא וְדָאֵי זְרָמָךְ בְּעֵיטְךָ יְפוּל. מַה עָבַד,
הָהוּא זְוִילָא דְשִׁלְטָא עַל כָּל זְוִרְשֵׁיךָ, אֲזוּמֵי לִיָּהּ
סוּפָא דְכֻלָּא. וְכִי אֵית לָהּ רְשׁוּתָא לְזִמְן רוּזִיק.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, עֵינָא זְוִמָא, וּמְלִין אֲתַמְרוּ מִהָהוּא
דְּקָאִים עֲלֵיהּ, וְהָא אוּקְבוּדָה. וְיִשָּׂא בְּשִׁכְלוֹ וַיֹּאמֶר.
מֵאֵן דָּאֵית לִיָּהּ לְמִימְרָא. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּלָא
יִתְקַיְיָמוּן מְלִין דְּגַעְלָא, בְּרַעְוִתָא עַלְפָּא, (ס"א וּבְגִין
דִּיתְקַיְיָמוּן מְלִין דְּלַעִילָא) בְּדַעְתָּא עַלְפָּא בְּאוּרִייתָא.

501. (במדבר כ"ד) אֲרָאנוּ וְלֹא עָתָה, דָּהָא מְלִין
אֲלִין בְּמַעֲיָהּ אוּתְקַיְיָמוּ בְּהָהוּא זְמַנָּא, וּבְמַעֲיָהּ
לְבַתְרָא, וּבְמַעֲיָהּ בְּזִמְנָא דְּמְלִכָא מְשִׁיחָא. (מַה
שְׁחַסְרָא כֵּאֵן תִּמְצָא בְּזוּהַר חֲדָשׁ דְּפ"ח ע"א ע"ש) תִּנְתָּן,
זְמִין קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִבְּנֵי יְרוּשָׁלַיִם, וְלְאֲזוּזָא
זוּד כְּכָבָא קְבִיעָא, מְנַצְצָא בְּע' רַהֲטִין, וּבְע' אִיקִין
נְהַרִין מַעֲיָהּ בְּאֲמֻצַּעוֹת רְקִיעַ, וַיִּשְׁתַּאֲלוּן בֵּיהּ ע'
כְּכָבָן אֲזוּרְגִין, וַיְהִי נְהַר וְלֵהִיט ע' יוֹמִין.

502. וּבְיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה, יִתְזוּזֵי בְּכ"ה יוֹמִין לְיְרוּזָא
שְׁתִּיתָאָה, וַיִּתְכַּנֵּשׁ בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה, לְסוּף ע'
יוֹמִין, יוֹמָא קְדָמָאָה יִתְזוּזֵי בְּקֶרְתָּא (חֲדָא) דְּרוּמָא.
וְהָהוּא יוֹמָא יִנְפְּלוּן ג' שוּרִין עַלְפִין מִהָהִיא קְרָתָא
דְּרוּמִי, וְהִיכַל רְבִרְבָא יִנְפּוּל, וְשִׁלִּיטָא דָּהָהִיא
קְרָתָא יָמוּת. כְּדִין יִתְפַּשֵּׁט הָהוּא כְּכָבָא
לְאֲתִיּוּזָאָה בְּעַלְמָא. וּבְהָהוּא זְמַנָּא יִתְעַרְוּן קְרָבִין
תְּקִיפִין בְּעַלְמָא, לְכָל ד' סְטָרִין, וּמְהִימְנוּתָא לָא
יִשְׁתַּכּוּז בִּינֵיהוּ.

503. וּבְאֲמֻצַּעוֹת עַלְמָא, כֹּד יִתְנַהֵר הָהוּא כְּכָבָא,
בְּאֲמֻצַּעוֹת רְקִיעַא. יָקוּם מְלִכָא זוּד רַב וְשִׁלִּיט

507. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, צַדִּיק שְׁשׂוֹן אֶקְרִי. וּבִן
יוֹמָא דְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל נִפְלַת בְּגָלוּתָא. אַתְּמַנְעוּ
בְּרַכָּן מִלְּנֻזְתָּא לְעֵלְבָא מִהָאִי צַדִּיק. בְּהָהוּא
זְמַנָּא מִה פְּתִיב, (ישעיה יב) וּשְׂאֲבָתֶם מִיָּם
בְּשִׁשׁוֹן, דָּא צַדִּיק. מִמַּעֲיֵנִי הִישׁוּעָה, אֵלִין אָבָא
וְאָמָא. דְּבַר אֲזוּר, אֵלִין נְצִיז וְהוּ"ד. וְכָלָא
מִמַּבּוּעֵי נְבִיעֵין עֲמִיקָן. כְּדִין (ישעיה יב) וְאִמְרַת
בְּיָוִם הַהוּא אֲוֹדֶךָ יְיָ וְזוֹ, (ישעיה יב) צַהֲלֵי וְרַנְּי
יִשְׁבַּת צִיּוֹן וְזוֹ.

507. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, צַדִּיק שְׁשׂוֹן אֶקְרִי. וּבִן
יוֹמָא דְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל נִפְלַת בְּגָלוּתָא. אַתְּמַנְעוּ
בְּרַכָּן מִלְּנֻזְתָּא לְעֵלְבָא מִהָאִי צַדִּיק. בְּהָהוּא
זְמַנָּא מִה פְּתִיב, (ישעיה יב) וּשְׂאֲבָתֶם מִיָּם
בְּשִׁשׁוֹן, דָּא צַדִּיק. מִמַּעֲיֵנִי הִישׁוּעָה, אֵלִין אָבָא
וְאָמָא. דְּבַר אֲזוּר, אֵלִין נְצִיז וְהוּ"ד. וְכָלָא
מִמַּבּוּעֵי נְבִיעֵין עֲמִיקָן. כְּדִין (ישעיה יב) וְאִמְרַת
בְּיָוִם הַהוּא אֲוֹדֶךָ יְיָ וְזוֹ, (ישעיה יב) צַהֲלֵי וְרַנְּי
יִשְׁבַּת צִיּוֹן וְזוֹ.

בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן יְמִלְכֵהּ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

